

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

With Us
THE AMATO SERIES

LAYLA FROST

İçindekiler

Bizimle Telif

Hakkı

Teşekkür

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

İkinci Kısım

On Beşinci

Bölüm On

Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm Yirmi Altı

Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm Sonsöz

Layla Frost'un Diğer

Kitapları Yazar Hakkında

Layla Frost ile bağlantı kurun

With Us
Tøt WTO SsRJSS

LAYLA FROST

© 2016 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Biçimlendirme [CP Smith](#)

Kapak Tasarımı [Redbird](#)
[Designs](#)

Teşekkür

Ekstra eller teşekkürler:

Benim Yaramaz Kapkeklerim. Birisi grup kurmayı önerdiğinde tereddüt ettim çünkü başka kimsenin katılacağını düşünmemiştim. Dinlediğim için çok memnunum. Facebook dünyasındaki en büyük grup olmayabilir ama en iyisi. Hepiniz harikasınız ve sizi takdir ediyorum. Teşvikiniz, heyecanınız ve sevginiz için teşekkürler. Herkese popo dokunuşları!

Brynne Asher ve Sarah Curtis, her ikiniz de romantik yazar topluluğunun ne kadar harika olduğunun en iyi örneklerisiniz. Bilgilerinizi paylaştığınız, milyonlarca soruya yardımcı olduğunuz ve bu kadar destekleyici olduğunuz için teşekkür ederiz! İkiniz de harika yazarlar, arkadaşlar ve insanlarsınız. Siz olmasaydınız geçtiğimiz yıl milyonlarca kez aklımı kaçırdım. Cumartesi günlerini birlikte geçirdiğimiz için gerçekten çok şanslıyım.

L ve S, inanılmaz bir destek sistemi olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman yanımdasınız ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. İkinizi de çok seviyorum ve birlikte kaçacağımız zamanı iple çekiyorum.

Hayatımdaki diğer tüm yazarlar, blog yazarları ve okuyucular... Sizler olmadan hiçbir şey yapamazdım. Bu yıl çılgınca geçti ve yazmak benim çıkış noktam, sığınağım ve kaçışım oldu. Bu topluluktan aldığım sevgi ve desteğin benim için ne kadar önemli olduğunu asla tam olarak tarif edemem. Teşekkür ederim.

Özel bir sanatsal teşekkür:

Carmen Lawter, With Us için hazırladığınız muhteşem tanıtımlar için. Sözlerimin bu kadar güzel sergilendiğini görmek çok heyecan vericiydi!

Delicesine mükemmel kapak için [Redbird Designs](#)! Başlık değişikliğinde bile, tam olarak umduğum şeyi yakalamayı başardınız. Hayatımın geri kalanında bu kapağa ağzım sulanacak. Çok teşekkür ederim, sizinle çalışmak her zaman bir zevk.

Ve M-

Her zamanki gibi, sen benim kayamsın. Kahvem dolu, ağım yerinde ve ses tahtam her zamanki gibi güçlü. Kafamın içinde yaşayan karakterler beni güldürdüğünde, ağlattığında ve iç geçirdiğinde beni hala taahhüt etmediğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Adanmışlık

Babama ithafen-

Hayatım boyunca beni desteklediniz. Bana destek oldunuz. Kendimden şüphe etmeme asla izin vermedin ve her zaman *denememi* söyledin. Sen, senin besleyici sevgin ve cesaretlendirmen olmasaydı asla olduğum kişi olamazdım.

Bu yıl hayatımızın en kötü yılı oldu ama bizi bir şekilde olduğumuzdan daha da yakınlaştırdı. Her günle her zamanki gibi yüzleşmeye devam edeceğiz...

İğneleyici, alaycı ve sapkın bir mizah anlayışıyla.
Seni seviyorum baba ve seninle şu anda olduğumdan daha fazla gurur

duyamazdım. (Ama yine de kitaplarımdan birini asla

okumamanı umuyorum)

Birinci Bölüm

Fasulyeleri

Dök Dahlia

"Affedersiniz."

Derinden gelen ses beni irkiltti ve sıçramama neden oldu. İçgüdüsel olarak döndüğümde, dökmekte olduğum kahve çekirdekleri metal tezgâhın üzerine saçıldı ve hızlı bir dizi ping ile zıpladı. "Kahretsin," diye mırıldandım, çantayı yere bırakırken dağınıklığı hızla gözden geçirdim. Zorla gülümsedim ve müşteriyle yüzleşmek için döndüm.

Güzel olan her şeyin kutsal annesi.

Boy 1.80'in üzerindeydi ve gerçek hayatta gördüğüm en çekici adamdı. Otuzlu yaşlarının başlarında ya da ortalarında olan adamın teni, kahve rengi gözlerini ve dalgalı, koyu renk saçlarını tamamlayan zengin bir zeytin tonundaydı. Güçlü çenesi ve elmacık kemikleri muhteşem bir şekilde erkeksiydi ve onu pahalı bir reklama aitmiş gibi gösteriyordu. Reklamların ne satmaya çalıştığı önemli değildi, insanlar onu satın alırdı.

Görünüşü, ince ama gösterişli saati ve kaliteli giysileri sınıf atlatıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kasaya doğru ilerleyerek sordum. Çekirdeklerin üzerine bastığımda yanaklarım kızardı ve aniden sessizleşen kafede çıtırtılar yankılandı. "Özür dilerim."

Müşterinin gözleri eğleniyor, dudakları gamzeli bir gülümsemeyle yukarı kalkıyordu. Garip bir şekilde, benimle alay ediyormuş gibi hissetmedim.

Siyah pantolonunun cebinden deri bir cüzdan çıkardı. "Büyük bir kahve alabilir miyim?"

"İçinde bir şey var mı, krema ve şeker için yer var mı?" Başını hızlıca sallayınca sipariş ekranına dokundum. "Bir dolar elli yedi sent." Döndüm

döndüm ve bir fincan aldım, kapağını kapatmadan önce kahveyi döktüm. Geri döndüm ve uzattığı parayı aldım. Çekmeceyi açıp bana uzattığı paraya baktım. "Affedersiniz, daha küçük bir şeyiniz var mı?"

Tekrar başını salladı.

"Üzerine koyacak bir kart? Bunun için bozuk param yok." Ona elli dolarlık banknotu geri vermeye çalıştım ama bir kez daha başımı salladım.

"Bir bahşiş," dedi, başını fasulye dağınıklığına doğru eğerken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ve sizi böldüğüm için bir özür."

"Ama-"

"İnan bana, bu benim açımdan bencilce. Artık acelem olduğunda beni hatırlayacaksın."

Evet, sanki onu unutacakmışım gibi.

"Emin değilim," dedim omuz silkerek ve kahvesini aramızdaki tezgâha bıraktım. "Oldukça karmaşık bir sipariş."

Gözleri hafifçe büyüdü, derin kıkırdaması fiziksel bir his gibi bedenimde dolaştı.

Beklenmedik tepkimi görmezden gelerek vitrindeki unlu mamulleri işaret ettim. "En azından bir şeyler atıştır."

Elini çenesine götürüp başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bedenimin verdiği tepkiyi görmezden gelemedim. Sanki nefes vermek onu durduracakmış gibi nefesimi tuttum.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, hâlâ çantayı tarıyordu.

"Limonlu haşhaşlı kekler çok popüler. Kızılıcak portakallı çörekler de genellikle bu saatlerde çoktan bitmiş oluyor."

"Sorduğum bu değildi," dedi üzgün bir şekilde elini bırakarak. "*Senin* en sevdiğin?"

"Çikolata parçacıklı muzlu keklere bayılırım," diye cevap verdim sessizce, sanki kendimle ilgili derin ve mahrem bir ayrıntıyı ifşa ediyormuşum gibi hissederek.

"O zaman iki tane alayım."

Bir yağlı kâğıt kaparak iki keki paketledim ve ona uzattım.

O kadar hafifti ki, hayal ettiğimden oldukça emindim, çantayı alırken parmakları benimkileri sıyırdı. "Teşekkür ederim." Bana yine gamzeli bir gülümseme verdi.

"Rica ederim," diye fısıldadım. Kendime zihinsel bir tekme atarak sesimi normal seviyeye yükselttim. "Tekrar gel."

Çantayı açtı ve bir muffin çıkardı, kahvesini almadan önce tezgâha koydu. "Niyetim o."

Bir kez daha bakmadan döndü ve kapıdan çıktı.

Bir anda gerçek dünya tekrar etrafıma çarptı. Arka plandaki soluk sesler aniden canlandı ve bana kafedeki masa ve koltuklarda oturan diğer öğleden sonra müşterilerini hatırlattı.

Dikkatli bakışları fark etmemiş gibi davranarak, gülümseme ya da mutlu bir yığın haline gelme dürtüsüyle savaştım.

Bunun yerine çöreği kaptım, güzel ambalajını sıyırdım ve büyük bir ısırik aldım.

Mmm, hala en iyisi.

Theo

"Bu da neydi şimdi?" Luc, onun adımları benimkilerle birleşirken sordu.

Omuz silktim. "Canım bir fincan kahve istedi."

"Kimden a Dükkan mı? Ne? o süslü Makine
at senin yer sadece bir dekorasyon mu?"

"Kafein alımımın neden bu kadar ilgileniyorsun Luc?" Fincanı dudaklarıma götürdüm, düz acılık karşısında yüzümü buruşturmakla savaştım.

"Sadece seni beş dolarlık bir fincan için can atarken
gördüğüme şaşırdım." "Bir elli yedi," diye düzelttim, bir
yudum daha aldım.

Ve tadı da öyle.

Dikkatli bakışlarını görmezden gelerek kese kâğıdını ona fırlattım. "Artı bir çörek parası. Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

"Ne aroması?" diye sordu, ama çoktan çıkarmıştı bile.

Geçici olarak dikkatini dağıtabilecek bir şey varsa, o da yemekti.

"Muzlu çikolata parçacıklı." Kadını tekrar düşündüm ve birden çöreği kendime saklamadığım için pişman oldum.

"Phumph," diye mırıldandı bir lokmanın etrafında, çöreği tutan eliyle saatini işaret etti.

Çenemi kaldırdım, adımlarımı uzattım.

Kahve dükkanında çok uzun zaman geçirmiştım. İnşaat ve trafik Boston'da tam bir baş belasıydı. Günün o saatinde herkes şehirden çıkıp banliyölerdeki evlerine dönme telaşındaydı ve trafik saatlerce tıkanmıştı. Birkaç blok öteye park etmiştik, yolculuğun geri kalanını yürüyerek yapacaktık.

Sayısız kez önünden geçtiğim Java Brew'un önünden geçerken tezgâhın arkasındaki kadına baktım. Sarı saçları tepesinde toplanmıştı, küçük parçalar kaçıyordu.

Bellissima.

Luc'ün cümlesini kesmeden ve ona kapıya göz kulak olmasını söylemeden önce iki kez düşünmemiştim. Zaten acelemiz olduğunu biliyordum. Yine de bir an için onun çalışmasını izlemiştim, sıradan bir iş yaparken bile zarif hareketler yapıyordu. Fasulyelerle yaşadığı talihsizlik eğleneliydi, çatık kaşları çekiciydi ve dolgun dudakları sikilebilirdi. Karşı koyma çabalarımaya rağmen vücudum çoktan tepki vermeye başlamıştı. İri, soluk yeşil gözleriyle bana baktığında mücadeleyi resmen kaybetmiştim.

Sadece onu düşünürken, kendimi yeniden sertleşirken buldum.

Kahveden midemin kaldırabileceği kadar içtikten sonra, çoğunlukla dolu olan fincanı yürürken bir çöp kutusuna attım. "Luca."

"Evet?" diye hemen cevap verdi, cevabımı beklerken bir ısırık bile almadı.

"Dükkanda çalışan sarışın barista hakkında bilgi edinin." "Temel özgeçmiş?"

Beni nasıl hissettirdiğini düşündüm. "Her şey," dedim.

Luc bir kez başını salladı, cep telefonunu çıkardı ve ekranda kaydırma yaptı. "Bana bir ya da iki gün ver."

Doğuştan olmasa da kardeş olan Luca, çoğu erkeğin aklına bile gelmeyecek şeylerden paçayı sıyırmıştı. Yine de, ona tam adıyla hitap ettiğimde, emrin sorgulanmayacağını biliyordu.

Kedi gözlü sarışınla ilgili tüm düşünceleri kafamın arkasına iterek, ofis binasına yaklaşırken yeniden odaklandım.

Lobiden asansöre doğru ilerlerken Luc toplantı için bazı rakamlar saydı. Yukarı oka basınca gümüş kapılar açıldı.

"Bekle, ne kadar geç kaldılar?" İçeri girerken sordum. "*Geç*," diye vurguladı kaşlarını kaldırarak.

Kapılar kapanmaya başladığında önüme baktım. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Mükemmel."

Dahlia

Bir esnemeyle savaşıp kahvemden bir yudum daha aldım. Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen kahveden çok vanilya şurubu, şeker ve çırpılmış kremaydı, ama işimi gördü.

İş öncesi telaşı gelip geçmişti. Anne ve ben derslerine giden birkaç anne, gözleri kararmış birkaç öğrenci ve ara sıra yoldan geçen bir iş insanı dışında, öğle yemeği kalabalığı öğleden sonra bir destek için içeri girene kadar dükkân sakın kalacaktı.

Her şey stoklanmış, düzenlenmiş ve pırıl pırıl parlayacak şekilde temizlenmişti. Bana da telefonumda bir kitap, şekerli kahvem ve uyanık kalma mücadelesi kalmıştı.

İçkime uzanırken kapı açılınca başımı kaldırdım. Bir gün önceki adamı gördüğümde neredeyse bardağı yere düşürüyordum.

Bu iyi olurdu. Dün 'önceki' versiyonu bıraktım, bugün 'sonraki' versiyonu dökmek mantıklı.

Bardak yığınınına uzandım. "Dünküyle aynı mı?"

"Lütfen." Kafenin içine doğru ilerlerken gülümsedi. O sırada onu takip eden başka bir adam fark ettim.

Biraz daha kısa ve zayıftı, aynı zeytin teni tonuna ve koyu renk saçlara sahipti, ancak onunki daha düzgün kesilmişti. Gözleri de daha açık renkliydi, karamela rengine benzeyen büyüleyici bir kahverengi.

"Size bir şey getireyim mi?" Elimdeki boş fincanla başımın üzerindeki menü panosunu işaret ederek sordum.

Bir an beni inceledi ve İngilizce konuşup konuşmadığını merak ettim. Eklektik bir şehirdi, her milletten insan kültürel kırıntıları ve parçaları bir araya getiriyordu.

"Büyük boy kahve," dedi sonunda, menüye zar zor bakarak, "yaklaşık yarım kilo şeker için yeterli yer var."

"Anladım." Aramızdaki tezgâha koymadan önce ikisini de düzelttim. "Başka bir şey var mı?"

Yeni adam yana kaydı. "Fıstıklı çörek, yaban mersinli muffin ve..." Gülümsemeden önce gözleriyle kasayı taradı. "Ve muzlu çikolatalı kek?"

"Şunu iki yapalım," diye ekledi diğeri, etkileyici güzellikteki bir başka pantolonunun içinden cüzdanını çıkarırken.

"Elbette." Sipariş ekranına dokunarak unlu mamulleri paketledim. Ve tekrar dokundum. Ve tekrar. Oflayarak, güç düğmesine basmak için eğildiğimde saçlarımı yüzümden savurdum. İki adama da özür dileyen bir gülümseme verdim. "Özür dilerim, bazen böyle donuyor." Çantayı bir gün önceki adama uzattım, almadığında biraz ittirdim. "Sana dünden borcum var zaten."

Cüzdanından bir banknot daha çıkararak, "Hayır, yok," diye itiraz etti. "Benim var. Her şey hazır, tekrar özür dilerim."

Uzatılan çantayı aldı, parmakları *kesinlikle* sıyrıldı, tezgâha bir elli daha bıraktı ve kahvesini aldı.

"Ama," diye başladım, sonra onun dostça ama inatçı yüz ifadesine baktım. Fikrimi değiştirerek başımı salladım. "Teşekkür ederim. İyi günler ve tekrar gelin."

Başını oturma alanına doğru salladı ve benim yaşlarımdaki küçük bir kız kümesinin hiperventilasyon geçirecekmiş gibi bakmasına neden oldu. "Sanırım bir süre oturacağız. Bu Luc'a bir keke daha ihtiyacı olup olmadığını görme şansı verir."

Luc olduğunu tahmin ettiğim adama baktım, geri dönüşünü bekliyordum. Sadece başını salladı ve fincanını aldı. "Teşekkürler."

Luc'un kahvesine yarım kilo şeker atması için kısa bir mola verdikten sonra adamlar pencere kenarındaki küçük masaya oturdular. Telefonlarını çıkardılar ama Facebook'ta gezinmek yerine üretken görünüyorlardı.

Zaten lekesiz olan alanı siliyormuş gibi yaparak, isimsiz adama gizlice birkaç bakış atmaya çalıştım. Görünüşünün çok ötesine geçen güçlü bir yanı vardı. Luc bile onu takip ediyordu ve bana *Igor* tipi bir asistan gibi gelmemiştir.

Adamın lacivert gömleği kesinlikle Target'ın indirim reyonundan alınmış gibi görünmüyordu. Gömleğin kalıbı o kadar mükemmeldi ki, geniş omuzlarını ve göğsünü sararken, ince belini kabartmıyordu. Kolları birkaç kez kıvrılmıştı ve farklı bir erkeksi saati gösteriyordu. Bir kez daha, süpermarketten alınmış olmaktan çok uzaktı.

Bakışlarım onun güçlü çenesine, dolgun dudaklarına ve bir top modeli kışkandıracak kadar belirgin elmacık kemiklerine kaydı. Zaten koyu kahverengi olan gözlerine ulaştığımda neredeyse siyah olduklarını gördüm, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Yakalandın!

Utanç dolu ciyaklamamı bastırdım ve görünmez bir lekeyi ovarak temizlemeye devam etmek için başımı eğdim.

En azından artık yorgun hissetmiyorum.

Theo

"Sanırım bu o," dedi Luc oturduğumuzda, sesinde bir gülümseme vardı. Ona bir göz attıktan sonra, bir çöreğin paketini açarken geri döndü. "Güzel. Ama böyle halka açık bir yerde konuşulmaması gereken şeyler var."

"O yüzden ne söylediğinize dikkat edin," dedim, gözlerim kadınların üzerinde gezinirken. "Ve tüm dikkatinizi vermeniz gereken şeylere."

Tam zamanında baktığımda Luc'ün pastadan büyük bir ısırık aldığını ve ardından çaprazımızda oturan bir grup kadına göz kırptığını gördüm. Kıkırdamaları Luc'un onlara gülümsemesini sağladı ve bu da yüksek sesle fısıldanan bir sohbete yol açtı.

"Ne diyordun?" Ben sordum.

Beni görmezden gelerek telefonundan programımı açtı. "Yarım saat içinde buradan ayrılmanız gerekiyor. Daha fazla zaman istiyorsan, bazı şeyleri yeniden düzenleyebilirim, ama kişisel olarak ilgilenmen gereken bazı önemli konular var."

Onaylamak için çenemi kaldırdım.

Luc devam etmeden önce iç çekti. "Elimden geleni yaptım ama bir isim ya da yüz olmadan hiçbir yere varamadım. Yüz yardımcı olacaktır ama bir isim daha iyi olurdu."

Luc programımı gözden geçirirken onun bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerini yavaşça yukarı kaldırdığını görmek için ona doğru baktım. Beni kasıtlı bir şekilde incelemesi, hareket etmemek için yumruklarımı sıkmana neden oldu.

Gözlerimle buluştuğunda yüz ifademi gizlemek için hiçbir şey yapmadım. Kedi gözleri genişledi, dolgun, sikilebilir dudakları uzattığını bildiğinden şüphelendiğim bir davetle ayrıldı.

Cazzo.

Kadın başını eğip saçlarını yüzünden uzaklaştırırken büyülenmiş bir halde onu izledim. Pırıl pırıl bir yüzey olması gereken şeyi silmeye devam etti. Yanaklarına yayılan bir kızarıklık göğsüne kadar indi.

Bellissima.

Luc konuşmayı tekrar değiştirerek, "Bir isim," diye yineledi. "Yani, gidip bir sohbet başlatabilirim-"

"Luca," diye uyardım kaşlarımı çatarak. Ayağa kalkarak acı kahveden tahammül edebildiğim kadar içtim. Başımı hevesli seyircilerimize doğru eğdim. "Eğer bir hamle yapacaksan, şimdi tam zamanı."

Yanıt beklemeden tekrar tezgâha yaklaştım.

Sarışın telefonundan başını kaldırdı, pembe bir kızarıklık yanaklarına yayılmıştı. Gergin bir şekilde saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, ancak hemen geri düştü. "Yeniden doldurayım mı?"

"Lütfen."

Fincanımı aldı, döndü ve taze demle değiştirmeden önce eski şeyi boşalttı.

Düz, tek boyutlu koku karşısında yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaştım. Fincanı geri uzattığında, parmak uçlarım fincanı alırken bileğinin iç kısmını okşadı. "Teşekkürler..." Kelimeyi asılı bıraktım.

Başını sallamadan önce göğsüne vururken kaşlarını indirdi. "Yanlış iş. Diğer işimde yaka kartı takıyorum," diye mırıldandıktan sonra gülümseyerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dahlia."

Kedi gözleri bana baktı, dudakları hafifçe aralandı. Bir tutam saçı tekrar yüzüne düştü.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Luc benden önce davrandı.

"Patron," dedi sertçe, çoktan kapıya doğru yönelmişti.

Sikeyim.

"Yakında görüşürüz, Dahlia." Sesim alçak bir gürültüydü. Döndüğümde uzun adımlarım Luc'le aramdaki mesafeyi kapattı. "Ne oldu?"

Elini saçlarında gezdirdi, çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. "Her zaman ne oluyor? İş. Bunu neden tekrar yapıyoruz? İstifa etmeli ve gidip günlerimi bir odacıkta geçirmeliyim."

"Aklını kaçırırsın."

"Bunu zaten yapıyorum." "Ama can sıkıntısından değil."

"Biraz can sıkıntısı çekebilirim." Aileler, turistler ve koşuşturan tipik işçilerle dolu şehir caddesine baktı. "Az önce Elio Pharma'dan Simmons'tan haber geldi. Bir toplantı talep ediyor."

"Nerede?"

Luc başını kaldırıma park etmiş siyah cipe doğru salladı. "Şu anda ofise doğru gidiyor."

Kızgınlığım öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Sürücü inip arka kapıyı açarken araca yaklaştım.

"Bay Amato," diye selamladı şoför, yüzü pek belli olmasa da. Koyu renk gözlükleri her zaman tetikte olan gözlerini kapatıyordu. Ağzı sürekli çatıktı ve onu hiç gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Teşekkür ederim, Niall." Arabaya tırmanıp Luc'ü beklerken koyu renkli camlardan dışarı baktım. Dahlia'yı görmem kıkırdayan kadın topluluğu tarafından engellenmişti.

Adını sorduğumda kalkık yüzü ve ayrılmış dudaklarıyla bana beklenti içinde bakmıştı. Daha fazlasını sormamı bekliyordu.

Ve yapardım.

Ama Luc işini yapana kadar olmaz.

"Dahlia," dedim o arabaya biner binmez.

Telefonunu çıkarıp başparmaklarını ekranda hızla gezdirdi. "Tamamdır."

Onunla ilgili tüm düşünceleri zihnimin gerisine iterek kendi telefonumu çıkardım. "Neler oluyor?"

"Söylemedi, sadece bir toplantı talep etti. Benim tahminim? Sözleşme pişmanlığı."

O tanıdık heyecan başladı. Zihnim olası senaryoları ve tepkileri analiz ederek yirmi yöne gitti.

Niall trafikte akıp giderken, sürekli dur kalklar araba kullanmadığıma sevinmeme neden olurken, Luc ve ben Simmons'ın önüme çıkarabileceği her şeye hazırlanmak için ilgili bilgileri gözden geçirdik.

Yüksek binama vardığımızda Niall'ı beklemeden dışarı çıktım. Beklentim artmıştı ve Simmons sadece rutin soruları tartışmak isterse hayal kırıklığına uğrayacağımı fark ettim.

"Pencere temizleyicilerinin gelmesi gerek," dedi Luc kendi kendine, adımları benimkilere karışırken.

"İhtiyacımız olan şey biraz yağmur." Bahar havası mevsim normallerinin dışında sıcak ve kurak geçmişti. Şehirden gelen kir ve duman havayı kirletiyor, binalara yapışuyordu. Burun deliklerime, tenime ve ruh halime de yapışmıştı.

"Havanın kontrolünü henüz ele geçiremediğinize göre..." diye ekledi, "gün sonuna kadar buraya bir ekip getireceğim."

Döner kapılardan geçerken ayrıldık ve güvenliği atlayarak geniş lobiye doğru ilerledik. Gözler üzerimizdeydi, fısıltılı konuşmalar ve sessiz spekülasyonlar her hareketimi takip ediyordu. Özel asansörümün şifresini girdim, kapılar hemen açıldı. İçeri girerek en üstten üçüncü katın düğmesine bastım.

Kapılar arkamızdan kapanırken Luc, "Temizlikçiler bir saat içinde burada olur," dedi.

"Çok hızlıydı."

Telefonunu kaldırdı, hâlâ bir şeyler yazıyordu. "E-postayı senin hesabından gönderdim."

Bir dakika sonra kapılar sessizce başka bir lobiye açıldı. Rosa koltuğundan fırlamadan önce ancak adımımı atabildim.

Bu iyiye işaret değil.

Hem resepsiyonistim hem de ofis müdürüm olarak çalışan Rosa, iş kıyafetleri içinde daha çok Süper Kadın gibiydi. Eğer üzgünse, bir nedeni vardı.

"Üzgünüm, burada beklemeyi reddetti." Başını masasının üzerinde duran ve ofisimdeki kameralara erişen monitöre doğru eğdi. "Raflarınıza bakmak dışında, sanki bu toplantıyı haftalardır planlıyormuşsunuz gibi oflayıp puflayarak orada oturuyordu. Ki bunu yapmasını *defalarca* önerdiğimi de eklemeliyim." Ellerini kalçalarına koydu, bu yanlış bir şey yaptığının kesin bir işaretiydi.

"Ne?" Ben sordum.

"Beni itip geçti." Benim ve Luc'un yüzündeki ifadeyi görünce geri adım attı. "Tam *anlamıyla* değil. Ama burada oturup bir fincan kahve içmek için yaptığım nazik teklifi kabul etmedi. O yüzden... Masamın önünden geçerken ona çelme takmış olabilirim."

"Kovuldun."

Rosa gözlerini devirdi ve benden uzaklaşıp Luc'ün yanağına bir öpücük kondurdu. "Annem aradı. Bu akşam yemek dedi."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Eğer bu bir randevuysa, onu da getir. Annemi en az iki hafta sırtından indirmiş olursun."

Luc alay etti. "Evet, doğru. Daha çok iki gün, o da şanslıysam. Geçen sefer olduğu gibi, randevum yanımdayken bana başka birini ayarlamaya çalışabilir."

"Evet, ama o kadın berbattı."

"Biliyorum, bu yüzden ondan sonra onu hiç görmedim. Her neyse, bu gece randevum yok. İşim var."

Programlarımızı Luc ve benden daha iyi bildiği için takvimde resmi bir şey olmadığını biliyordu.

Tüm Ricci'ler gibi Rosa da uzun boylu, açık kahverengi gözlü ve saçlıydı. Çalışkan, sadık ve temelde aileden biriydi, bu da onun da çoğu kişiden daha fazla paçayı kurtardığı anlamına geliyordu. Kardeşi gibi o da ne zaman soru soracağını bilirdi.

Daha da önemlisi, ne zaman yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Ona haber veririm. Yine de yeniden planlayacaktır, bu yüzden onunla temasa geçerseniz iyi olur," dedi bana dönmeden önce. "Bir sonraki toplantınızı erteledim ama sadece yirmi dakikalık bir zaman vardı."

Başımı salladım ve ofisime doğru ilerlerken saatime alarm kurdum.

Ağır ahşap kapıyı iterek açtım ve yüz ifademi dostane bir nötr hale getirerek içeri girdim.

Zamanımı boşa harcayan göbekli adamdan yayılan bayat puro kokusu her yeri dolduruyordu. Masamdaki hiçbir şey yerinde görünmüyordu, etrafta önemli bir şey de yoktu. Masanın önündeki sandalyeler boştu. Onun yerine Simmons bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş dört sandalyeden birine oturmuştu.

Stratejik güç oyunu.

Kötü düşünülmüş olması çok kötü.

Gülümsememi geri çektim.

Masamda, yetkinin bende olduğu açıktı. Ona göre, rahat oturma alanı bizi eşit konuma getirecekti.

"Bay Simmons, sizin için ne yapabilirim?" Karşısındaki sandalyeye yaklaştım ama oturmak için bir harekette bulunmadım.

Hatasını anladığında boncuk gibi gözleri büyüdü. Duraklamadan önce ayağa kalkacakmış gibi yer değiştirdi.

Ayağa fırlamak onun güvensizliğini ortaya çıkaracaktı. Oturmaya devam etmek, gerçek ve mecazi anlamda ona tepeden baktığımı anlamına geliyordu.

Belli ki aynı sonuca vararak isteksizce geri çekildi. "Sözleşmeyi görüşmek istiyordum."

"İmzalanmış ve halihazırda devam etmekte olanı mı kastediyorsunuz?"

diye sordum. İlaç şirketinin yönetim kuruluyla yaptığım ilk toplantıdan

itibaren Simmons'ın başımı ağrıtaacağı hissine kapılmıştım. Ana odak

noktası

yok etmekte olduğu şirket için değil, kendisi için para biriktirmektir.

Simmons boğazını temizledi. "Evet, o hisselerin sizin onlara ödediğinizden çok daha değerli olduğunu fark ettim."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Ağzını açtı ama ben devam ettim. "Ancak, sözleşmede de belirtildiği gibi, Amaric ve ben bunun tekrar doğru olması için elimizden geleni yapacağız."

"şirket içinde bizi yanlış yönlendirdiğinizizi düşünen ve bir *avukatla* konuşmanın akıllıca olacağını düşünen bazı kişiler var."

"şirket içinde mi, yoksa sadece bu odada mı?" Luc masamdaki koltuğundan mırıldandı. Sandalyeyi döndürerek ayaklarını yukarı kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Çünkü bunu ilk kez duyuyoruz."

"Hayır, birden fazla-"

"Açık konuşayım Bay Simmons," diye araya girdim. "Elio Pharma'ya yardım etmek istiyorum. Aslında, başka şekilde ifade edeyim. Elio Pharma'daki bilim insanlarına ve geliştiricilere yardım etmek istiyorum. Çok işe yarayacak, çığır açan bazı ilaçlar ürettiler. Daha az umursadığım şey şirketin iş tarafı."

Sandalyeden fırlayan Simmons öfkeli görünüyordu. Aynı zamanda şişmiş, aşırı doymuş ve huysuz görünüyordu. "Bu-"

Saatimin alarmı çalmaya başladı. "şimdi, izin vererseniz, gitmem gereken bir yer var."

Görevden alınmanın egosuna vurduğu darbe açtı ve blöfünü zorlarken onu oyundan daha da uzaklaştırdı. "Peki, avukatlarla temasa geçeceğiz."

"Güzel, biz de bizimkileri ararız," dedi Luc, telefonundan başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadan. "Eminim Elio'nun uygulamalarında yersiz bir şey bulmayacaklardır."

Simmons'ın yüzünün rengi biraz soldu. "Sözleşmede her şeyin gizli olduğu belirtilmişti."

"Ayrıca tam işbirliğine ihtiyacımız olduğu da yazıyordu. Eğer şirket içinde *bazıları* sözleşmeyi ihlal etmek isterse, her şeyi avukatlarımıza göndermemiz gerekecek.

Böylece çözebilirler. Tüm bu bilgiler pek çok masadan geçiyor." Luc omuz silkti.

"Hepimiz Elio'nun batmaktan bir, belki de iki çeyrek uzakta olduğunu biliyoruz," diye belirttim. "Benim işim kontrol yüzdesini almak ve bunu önleyecek değişiklikleri yapmak. Eğer benimle savaşıyorsanız, hisselerimi satın çekip gitmekte bir sakınca görmüyorum."

Simmons'ın gözleri büyüdü. "Ama-"

Bakışlarını tutarak sesimi sert ve düzgün tuttum. "Siz paraşüt takmaya vakit bulamadan şirketi batırmakla da bir sorunum yok. Ve Bay Ricci'nin de belirttiği gibi, bilgi sızıntısı. Etik. Kötü kararlar. Bazı insanların şirket kredi kartıyla haftalık olarak ödedikleri..."

Kapıya doğru yönelirken yüzündeki renklerin geri kalanı da soldu. "Yönetim kuruluyla konuşup bu işi halledeceğim. Rahatsızlık için özür dilerim, Bay Amato."

"Lafı açılmışken," dedim, kaçışını durdurarak. "Eğer bir görüşmeye ihtiyacınız varsa, Bayan Ricci'yi arayın ve *kibarca* randevu alın. Ofisime paldır küldür girmeyin," sesim alçaldı, uyarım açıldı, "ve *asla* ona saygısızlık etmeyin."

"Tamam." Odadan aceleyle çıkarken neredeyse Rosa'ya çarpıyordu. "Özür dilerim, özür dilerim. Daha önce olanlar için de özür dilerim. Güle güle."

Kapıyı kapattım ve Luc'ün karşısına oturdum, kızmaktan çok sinirlenmişim.

"Peki şirketin kredi kartını her hafta ne için kullanıyor?" diye sordu bana başka bir rapor uzatarak.

Omuz silktim. "Biliyorsam ne olayım."

Kalemimi yere bırakarak masamdan uzaklaştım ve avucumu yüzümde gezdirdim. Bir gün önce Simmons'ın saçmalıklarıyla uğraştığımdan beri

birbiri ardına. Birinin kapıyı iterek tamamen açtığını duyduğumda, bakmaya zahmet etmedim. "Yanınızdaki kabin boş mu?"

"Evet. Ve diğer tarafımdaki Margaret kurabiyeler ve büyük şeker torbaları getiriyor," dedi Luc, hayalindeki hayali ofise ekleme yaparak. "Ama insan kaynaklarındaki Dave çok sert biri. Şirket zamanını böyle şeyler yapmak için kullanamam."

Masama çarpan bir şeyin sesiyle gözlerimi açtığımda bir dosya gördüm. İnce bir dosya. "Bu düşündüğüm şey mi?" Cevabını beklemedim. Dosyayı açıp içindeki bilgileri hızla taradım. "Burada pek bir şey yok."

"Çünkü fazla bir şey yok, nokta."

Daha fazla zamanım olduğunda okumak istediğim için kapatmaya başlamıştım ki bir şey dikkatimi çekti. "Bakkal."

Bu isim etiketi yorumunu açıklıyor.

"Öğleden sonraya kadar kafede çalışıyor, sonra da markete gidip mesaisine başlamak için yeterli zamanı oluyor." Luc saatine baktı. "Muhtemelen birazdan başlayacak."

"O kadar geç mi oldu?"

Başıyla onayladı. "Süt almak için tesadüfen mi durdun?" "Ve benim bir sapık olduğumu mu düşünsün?"

Luc anlamlı bir şekilde dosyaya baktı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sapık dosyası da dahil olmak üzere eşyalarımı toplayarak ayağa kalktım ve asansöre yöneldim. "Sanırım yarınki sabahıma bir fincan boktan kahve ve bir muffin eklendi." Parlak gümüş kapılar açıldığında Luc lobinin düğmesine basarak içeri girdik.

Asansör aşağı inerken, Luc rahatsız edici bir şekilde sessiz kaldı, ayak parmakları tıkırdıyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bazı şeyleri dosyanın dışında bıraktım." Vücudum gerildi.

"Ne?"

"Kötü bir şey değil." Ellerini havaya kaldırarak başını salladı. "Kesinlikle senin için sorun yaratacak bir şey değil. Tertemiz bir geçmiş kontrolü. Herhangi bir rakiple ya da hoşnutsuz şirketle bağlantın yok."

"Luca, sana *her şeyi* almanı söylemiştim."

"Verdim. Sadece sana *her şeyi vermedim*." İcini çekti ve telefonunu çıkardı. "Eğer bilgileri istiyorsan, hemen şimdi sana e-posta ile gönderebilirim. Ama bazen her ayrıntıyı bilmeden gitmek daha iyidir. Jelatinimsi bir balığın kişiliğine sahip olabilir. Belki de 'O' kişidir. Bilemiyorum. Sadece biraz körlemesine gitmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Söylediklerini düşünürken ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Luc'un yetenekleri sayesinde insanlar hakkında genellikle kendilerinden daha çok şey biliyordum. Bu hayatımın gerekli bir parçasıydı, ama bir ilişki şansını kesinlikle öldürüyordu. Sadece basit bir geçmiş araştırması okumak bile potansiyel partnerlerin kusurlarını ve kötü alışkanlıklarını içeren bir listeye sahip olduğum anlamına geliyordu. Raporu taramanın sonunda, sanki çoktan çıkmış, ayrı düşmüş ve ayrılmış gibiydik.

Bir kereliğine biraz gizem iyi olabilir.

"'O' mu?" Seçtiği kelimeler karşısında gülümsememi gizleyemeyerek sordum. "Yaşlandıkça romantikleşiyor musun?"

"Bunu güzel baristayı takip eden adam söylüyor." Kıkırdadım. "İyi bir noktaya değindin."

Asansörün kapısı açıldığında lobiden geçip bizi bekleyen cipe doğru ilerledik ama aklım Dahlia'da kaldı.

Minyon boyu, narin yüz hatları, kedi gözleri ve dolgun dudakları onu becermek, korumak ve sonra tekrar becermek istememe neden oldu. Yine de kafenin her yüzeyinde onu almak istemekten daha fazlasıydı. Onda tenimin derinliklerine işleyen bir şey vardı. Ne olduğundan emin değildim ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Sadece jelatinimsi bir balığın kişiliğine sahip olmadığını ummak zorundaydım.

Yalan söyledim.

Ciddi bir sapık gibi, Dahlia'nın bir dakika boyunca çalışmasını izlerken vücudumu bir kartonun arkasına sakladım. Saçları başının üstünde toplanmıştı, muhteşem ama yorgun yüzünün görünmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Adımları ve hareketleri yavaştı. Bu kısa zaman diliminde dördüncü esnemesini görmesem bile yorgun olduğu belliydi.

Kendi dünyasında kaybolmuş bir halde son meyveleri de bir arabaya yükledi ve kasaları gece için kapattı. Onun hemen yanında duruyor olabilirdim ve fark edeceğinden şüpheliydim.

Başka bir kız ona yaklaştığında, onun kadar bitkin görünmüyordu, koridorun sonuna doğru ilerledim. Mısır gevreği seçimlerini düşünüyormuş gibi yaparak, gizlice dinleyerek takip kariyerimi ilerlettim.

"Hey, Dahl, neredeyse bitti mi?" diye sordu kız.

"Evet, bu sonuncusu. Programları onay için Jerry'nin posta kutusuna koymam gerekiyor."

"Güzel. Hepimiz O'Gregor'a gidiyoruz, gelmek ister misin? Ben seni beklerim, sonra birlikte yürürüz."

Yarısı dolu sepetime birkaç kutu mısır gevreği ekledim.

Beni burada görürse, en azından makul bir mazeretim olur, ne kadar şüpheli olsa da. Çoğunlukla üniversiteli gençlerin gittiği bir barda olduğuma onu ikna etmemin imkanı yok.

"Bu gece olmaz," dedi Dahlia. "Bir randevum var" diye ekleyince rahatlamam kısa sürdü.

Bara gitmesi beni germek için yeterliydi, ama bir randevusu olduğunu söylediğini duyunca bir sonraki hamlemi planlarken el arabasına sarıldım.

"Kiminle?" diye sorarken kızın ses tonu heyecan ve şaşkınlık karışımıydı.

Evet, kiminle?

Dahlia küçük bir kahkaha attı. "Benim yatağım. Ve bütün gün bunu dört gözle bekledim."

Arka tarafa doğru gitmeye başladılar, gıcırdayan at arabası konuşmalarını bastırdı ve benim takibimin sona erdiğini işaret etti.

Aklım zaten plan yapmakta olduğu için sorun olmadı.

İkinci Bölüm

Bougie Baguettes Dahlia ile Bir Randevu

Geri döndü.

Tam bir moron değildim. Bir blok yarıçap içinde en az dört kahve dükkânı daha vardı ve bunlardan biri şimdiye kadar içtiklerimin en iyisiydi. Bizim kahvemiz en iyi ihtimalle iyiydi. Unlu mamuller bu dünyanın dışındaydı, ama onun geri gelmesini sağlayan şeyin bu olduğunu düşünmüyordum.

Klişeleşmiş bohem dekoru, sürekli döngüde olan cızırtılı indie müziği ve ara belleğe alma eğilimli Wi-Fi'yi geçince geriye tek bir şey kalıyor.

Ben.

Adımı sorduktan sonra kalbim, midemi istila eden kelebekleri karşılamak için boğazıma gitmeye karar vermişti.

Kendimi nefesimi tutmuş beklerken buldum.

Ama o çağırılmıştı ve benim hayal gücümü iki gün boyunca başıboş bırakmıştı.

"Her zamanki gibi mi?" Tezgâha yaklaşırken sordum. "Lütfen."

Kahvesini hazırladıktan sonra geri döndüm ve ona uzattım. "Bugün Luc yok mu?"

"Hayır." Keskin gözleri hafifçe kısıldı. "Neden sordunuz?"

Gülümseyerek neredeyse boş olan fırın kasasını işaret ettim. "Ona yetecek kadar kaldığını sanmıyorum."

Adam kıkırdadı. "Beni uzun bir istek listesiyle gönderdi, bu yüzden hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ne isterdi?"

Elini çenesine götürerek başparmağını alt dudağına sürttü.

Daha önce olduğu gibi nefesimi tuttum, durmasını istemiyordum. Aslında dudağını ısırarak istiyordum. Belki benimkini de benzer bir şekilde okşamasını.

Elbette bunu yapsaydı, güçlü elindeki damarların her hareketle nasıl değiştiğini göremezdim.

Artık resmileşti; aklımı kaybettim. Hormonlarım beynimi rehin aldı.

Artık müstehcen kitap yok.

Bekle, bu işi daha da sıkıcı hale getirir.

En azından bir gün daha yok.

Birinin yarısı...

Birkaç dakika.

"Muzlu kek yok mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Büyük sipariş, teslim edildikten yaklaşık on dakika sonra onları temizledi. Kendim için bir tane bile gizlice alamadım."

"Yazık oldu. Tadına bakmak için sabırsızlanıyordum." Tekrar çantaya bakmadan önce bir an bakışlarımla karşılaştı. "Bütün öğleden sonra şikayet etmemesi için birkaç şey seçer misin?"

"Elbette." Bir parça yağlı kağıt kullanarak en popüler ürünlerden dördünü poşetledim ve ona uzattım. "Her şey hazır, iyi günler."

Cüzdanından bir banknot çıkarırken dudakları kıvrıldı.

Bedava yemek için geleceğini düşünmemiştim ama iki seferde de fazla para ödemişti. Mükemmel süslü püslü kahve konusunda bir sihirbaz olabilirdim, ama onlar bile bu kadar büyük bir bahşisi hak etmiyordu. Sade bir fincan kesinlikle hak etmiyordu.

Plan B.

Ekrana dokundum, kasa kayarak açıldı. Ondan elliliği alarak çekmeceyi kaldırdım ve kenara ayırdığım parayı aldım. Çabucak birkaç bozuk para ekledikten sonra fişi kaptım ve ona uzattım. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Gözleri paraları tarayarak genişledi. "Doğru para üstünü ayırmışsınız."

"Şanslı tahmin." Almak için bir hamle yapmayınca onu aramızdaki tezgâha koydum. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Benimle dışarı çık." Emir verir gibi konuşmuştu, ses tonunda hiçbir soru yoktu.

Netflix ve HBO Go ile olan aşk ilişkim dışında romantik hayatım yoktu. Aslında, sosyal hayatım genel olarak vahşi parti kızına değil, daha çok battaniyeli münzeviye doğru eğildi.

Rastgele bir adamla birkaç kısa etkileşim bunu tamamen değiştirmiyordu elbette. Gerçekten ama gerçekten gülünç derecede yakışıklı olsa bile.

Kaybedecek neyim var ki? Sonunda tam bir ceviz olsa bile, en azından süper model seksi bir adamla çıktığımı söyleyebilirim. Belki kanıt, anı ve... nedenler için randevu sırasında gizlice birkaç fotoğrafını bile çekebilirim.

"Tamam," diye kabul ettim. Ağzını açtığı anda devam ettim. "Ama bazı şartlarım var."

"Sözleşmelerim ya da evrak çantam yanımda değil ama onlar olmadan da pazarlık yapmaya çalışacağım." Ellerini tezgâhın üzerine koyarak hafifçe eğildi. "Şartlarınız nedir?"

Para üstünü yaklaştırdım. "Artık çılgın bahşişler yok. Eğer dışarı çıkacaksak, kendimi bir tür..." Sözlerim yarım kaldı ama kaşlarını kaldırarak sözümü bitirmem için beni zorladı. "Bilmiyorum, pasta fahişesi ya da öyle bir şey."

Dudakları yukarı kalktı ama bunu saklamakta gecikmedi. "Anlaştık.

Bir sonraki nokta?" "Önceden plan yaparız ve seninle restoranda buluşurum."

"Kaçmak zorunda kalacağından mı endişeleniyorsun?"

Yüzümü asmamak için mücadele ettim. "Belki de berbat bir şoförsündür. Ya da ne bileyim, sadece Justin Bieber ya da borsa güncellemeleri falan dinliyorsundur."

Dolgun dudakları büzüştü ve mırıldanmadan önce tereddüt etti, "Ben... açıkçası bunun en rahatsız edici kısmının ne olduğunu bilmiyorum. Bieber'a doğru eğiliyorum." Başını salladı. "Tamam, anlaştık. Başka bir şey var mı?"

Elimi kaldırdım, başparmağımla işaret parmağım arasında küçük bir mesafe vardı. "Sadece küçük bir şey."

"Evet?"

"Adını bilmek zorundayım."

Sırıtmadan önce gözleri büyüdü, gamzeleri daha da derinleşti. "Theo Amato," dedi elini uzatarak.

Onun elini kendi elimle karşıladım.

Zing yoktu. Zap yoktu. Aramızda elektrik ya da akım geçmedi. Bir melekler korusu aniden ortaya çıkıp Teddy Pendergrass'ı söylemezken, kürk kaplı bir yatak sihirli bir şekilde belirmedi.

Onun yerine avucu sıcak ve kuruydu, teni hafifçe nasırlıydı. Şaşırtıcı ve seksiydi.

Ve gerçek.

Elimi gereğinden birkaç saniye daha uzun süre tuttu, benimkini çekmek için acele ettiğimden değil. Uzay mekiklerini kontrol edebiliyormuş gibi görünen bir cep telefonu çıkararak ekrana birkaç kez dokundu. "Numaranın olması kabul edilebilir mi?"

"Güvercinle gönderilen bir kurye davetiyesi umuyordum ama sanırım." Ellerindeki o sinir bozucu seksi damarları görmezden gelmeye çalışarak cep telefonumu tıkırdattım.

Arkasındaki kapı açıldı ve dizüstü bilgisayar çantaları ve sırt çantaları taşıyan küçük bir grup üniversite öğrencisi içeri girdi. Kapı kapanmaya fırsat bulamadan, ellerinde bebek arabası olan üç anne içeri girdi ve hemen ardından gözleri telefonlarına takılı kalmış iş kıyafetli birkaç kişi onları takip etti.

Saate baktım, öğle yemeği telaşının tam zamanında olduğunu gördüm.

Birkaç dakika boyunca etrafta insanların olduğunu unutmak kolay olmuştu.

"İşimin başına dönmeliyim." Para üstünü aldım ve ona uzattım.

Theo cebinden bir kartvizit çıkardı. "Seni yakında arayacağım."

O uzaklaşırken, bazı üniversite öğrencileri ve anneler onun gidişini izledi, onları suçladığımdan değil. Ancak beklenmedik olan şey, iş adamlarının gözlerini telefonlarından ayırma şekilleriydi; o dışarı çıkar çıkmaz aralarında telaşlı ve sessiz bir konuşma başladı.

kulak misafiri oldular. Sanki onu tanıyorlardı ve kahvelerini hazırlarken onları sorgulamamak için kendimi zor tuttum.

Kendime not: Google'a danışın.

O gecenin ilerleyen saatlerinde bakkalın arka odasına doğru yürüdüm. Ayaklarım ağrıyordu ve belim uyuşmuştu.

"Ayrılmak şimdiden?"benim pislik asistan mağaza yönetici sneered olarak Çalışan dolaplarına yaklaştım.

"Evet. Vardiyam bir saat önce bitti."

"Vardiya iş bittiğinde sona erer. Her şey yeniden stoklandı mı, temizlendi mi ve düzenlendi mi?"

Hayır, ben tamamen beceriksizim ve iki yıldır bu işi yapmıyorum.

Onun yerine, "Evet, efendim." dedim.

"Önümüzdeki hafta için programınızı yaptınız mı?"

Başımı salladım. "Tamamlandı, imzalandı ve gönderildi."

Bill'in benim için başka saçma sapan bir görev bulmaya çalışırken zihninin nasıl çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Belli ki aklına bir şey gelmemişti. "Güzel. Gelecekte bu kadar saat bekçisi olmamaya çalış." Eziyet edecek başka birini bulmak için aceleyle uzaklaştı, sopa kışına sıkıca saplanmıştı.

Yorgun bir iç çekişle arkamı döndüm ve dolabımdan eşyalarımı aldım. Cep telefonumun ışığı yanıp sönüyor, cevapsız bir aramayı ve bekleyen bir sesli mesajı gösteriyordu. Numarayı tanıımıyordum ve mesajlarıma bağlandığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sesini duyduğumda yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı.

"Dahlia," dedi, sesi kulağımda samimi bir gümbürtüyle, "ben Theo. Görüşmelerimizi takip etmek için arıyorum, özellikle de Madde B'yi. Cuma akşam sekiz senin için uygunsa, Northern Ave'deki Revel'e ne dersin? Buluşabilirsiniz.

Böylece *Bieber'*ı duyma riskiniz olmaz." Dramatik bir şekilde içini çekti ama sesinde bir gülümseme duyabiliyordum, "Hâlâ aşağılanmış durumdayım. Beni yakında ara."

Dışarı çıkarken mesajı tekrar dinledim ve baş döndürücü bir kahkaha attım. Midemde ve göğsümde kelekler bayram ediyordu. Mesajı kaydederek telefonu kapattım ve numarasını telefonuma ekledim. Parmağım arama tuşunun üzerinde geziniyordu ama gece yarısından sonra olması gerektiğini biliyordum, ki bu çok geç bir saattir. Bunun yerine, daireme doğru birkaç blok yürürken bir kısa mesaj getirdim. Cep telefonundan arayıp aramadığından bile emin değildim ama denemeye değer diye düşündüm.

Merhaba Theo, ben Dahlia. Bu mesajın ulaşip ulaşmayacağından bile emin değilim ama ulaşırsa bu kadar geç gönderdiğim için özür dilerim. Cuma kulağa harika geliyor. Orada görüşürüz. Bieber'ının tadını çıkar. Belki biraz One Direction?

Cesaretimi kaybetmeden önce gönder tuşuna bastım. Bir dakika sonra binaya girdiğimde telefonum titredi.

Theo: Mesajınız iletildi. İstedığınız zaman daha fazlasını göndermekten çekinmeyin. Cuma gününü ipe çekiyorum, Biebs yüzünden değil. Ya da 1D, gerçi Harry ve benim gamzelerimiz aynı.

Bir kahkaha patlattım ve sesi bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Bayan Giovanni koridordaki ilk daireye sahipti ve bunu kimseye unutturmazdı. Gözünü sık sık gözetleme deliğine dayayıp binadaki herkesin geliş gidişini 'izlediği' için gözünün etrafında kalıcı bir halka olmamasına şaşırıyordum. Çok fazla hapsi insanları şikayet etmek için yönetimi aradığı biliniyordu.

Kahkaha kesinlikle polis çağırmayı gerektirir.

Gürültü seviyesinden yüksek sesle ve sık sık şikâyet etmesine rağmen, sonunda yumuşayıp kira kontratı bitmeden ön daireye taşınmasına izin verene kadar kapıcıyı kendisi rahatsız etmişti. İlk dairesi girişe, asansöre ve merdiven boşluğuna uzaktı, bu da sessiz olduğu anlamına geliyordu, ancak gözetlemesini zorlaştırıyordu.

Onun hoşuna gitmeyecek kadar yüksek sesle mesaj atma riskini göze alarak asansörün düğmesine bastım ve Theo'ya mesaj atmadan önce güvenli bir şekilde içeri girene kadar bekledim.

Ben: Harry Styles'ın kim olduğunu nasıl bildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum...

Asansör benim katımda durduğunda indim ve koridordan daireme doğru yürüdüm. Çantamı masanın üzerine atarken cep telefonum çaldı.

Herkes öyle değil mi? Geç kalkmışsın.

Ben: Ben de sana aynısını söyleyebilirim. Tabii seni uyandıran benim mesajım değilse, bu durumda tekrar özür dilerim.

Theo: Çalışıyorum, ama beni uyandırmış olsaydın umurumda olmazdı. Ayakkabılarımı çıkarma zahmetine girmeden yatağıma yığıldım.

Ben de geç saatlere kadar çalıştığımı sanıyordum. Eve yeni geldim ve saat beşte kafede olmam gerekiyor.

Sanki bir işaretmiş gibi esnedim, vücudum ağırlaşmaya başlamıştı.

Biraz uyu o zaman. İstedğin zaman mesaj at, cuma görüşürüz.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp ona mesaj atacağım.

Telefonum yüzüme düştüğünde sarsılarak uyandım. Onu kenara iterek yüzüstü döndüm ve hemen uykuya daldım.

Ne yapıyorum ben? Bunu neden kabul ettim?

Hayır, ciddi, ne yapıyorum ben?!

Theo bana çıkma teklif ettiğinde heyecanlanmış ve hemen kabul etmişim. Önce restorani araştırmalıyım.

Okyanusun hemen yakınında yer alan mekanla ilgili her şey muhteşemdi. Dekor modern ve şıktı. Manzara nefes kesiciydi. Yemekler bile seksiydi.

Biraz kararsız olabildiğim için, ne sipariş edeceğimi seçmek için her zaman önceden menülere bakardım. Bu, kırk dakika boyunca bir ileri bir geri gidip gelmekten kurtulmamı yardımcı oldu.

Sadece on dakikaya indirdi.

En fazla on beş.

Menüde fiyat olmaması, haftanın geri kalanında yemek yemek istiyorsam Hollanda'ya gitme planımın işe yaramayacağını hissettirmişti. Etrafa baktığımda, böyle bir yerde giyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğimde tedirginliğim daha da arttı. Tek bir elbisem vardı ve o da çok gündelikti. Kot pantolonlar, taytlar ve tişörtler gardırobumun yüzde doksan dokuzunu oluşturuyordu.

Yemek harcama limitimin dışındaysa, oraya sığacak yeni bir kıyafet ayın geri kalanında yemek yememem anlamına gelirdi.

En azından.

Bir ikinci el mağazasına girip, işe yarayacak bir şeyler bulma umuduyla rafları karıştırdım. Seksenlerin temasını ya da taftadan yapılmış pamuk şeker pembesi bir kâbusu denemek istemediğim sürece şansım yoktu.

Bunalmış bir halde iptal etmek için telefonumu çıkarmıştım ki aklıma 'dahiyane' bir fikir geldi. Gömlekleri elbiseye dönüştürmek için milyonlarca Pinterest gönderisi görmüştüm. Eğitimler her zaman süper kolay görünüyordu.

Bir Pinter girdabında kaybolmamak için çok çalıştım ve doğru görünümü bulana kadar gezindim. Erkek reyonuna girip mükemmel siyah gömleği hem de yarı fiyatına aldığımda şansımın döndüğünü düşünmüştüm.

Yaşadığım felakete bakınca yanıldığımı anladım.

Çok yanlış.

Videoyu önce en az beş kez izledim. Sonra çalışırken izledim, ilerledikçe durakladım.

Neyi yanlış yaptım? Talimatları aynen uyguladım.

Büyük boy, ipek erkek gömleğinin eğlenceli ve vücuda oturan bir elbiseye dönüşmesi gerekiyordu.

Onun yerine, sanki bir ayı saldırısından kurtulmuşum da dikenli çalılardan arasına düşmüşüm gibi görünüyordu.

İç çekerek felaketi üzerimden attım ve hemen çöpe attım. Saati kontrol etmek için telefonu elime aldığımda bir mesaj gördüm.

Bu geceyi ipele çekiyorum.

Gözlerimi kapatarak onun keskin gözlerini ve gamzeli gülümsemesini hayal ettim. Beni ne kadar kolay güldürdüğünü de hatırladım.

Evet, bu yüzden kabul ettim.

Ben de.

Dolabımdaki her şeyi çıkarıp tüm kıyafetlerimi yatağın üzerine serdim ve geri çekildim. Tek elbisem işimi görecekti. Kepçe yakalı ve üç çeyrek kollu elbisenin bol eteği dizlerimin birkaç santim üzerinde bitiyordu. Soluk yeşil kumaşın üzerine farklı boyutlarda pastel pembe çiçekler serpiştirilmişti. Neredeyse deriye benzeyen siyah bir çiftte karar kılmadan önce tüm tozluklarımı onunla sıraladım. Daha keskin bir görünüm vermesini umuyordum ama sadece moda kimliği krizi yaşıyormuşum gibi göründüğümünden oldukça emindim.

Ki gerçekten de öyleydim.

'Pikniğe gidiyorum ama sonra Kedi Kadın olarak cosplay yapmam gerek' diyen bir görünüm.

Hızlıca giyindikten sonra hafif bir makyaj yaptım ve saçlarımı toplamaya başladım. Fikrimi değiştirerek saçımı açık bıraktım ve üst kısmını arkaya tutturdum.

Çantamı kontrol ettim, telefonumu içine attım. Küçük ceket dolabımı karıştırarak bir çift yeşil babet tarzı ayakkabı ve dökümlü siyah bir hırka çıkardım. Aynaya son bir kez baktıktan sonra kapıyı kilitledim ve T'ye doğru yola çıktım.

İş çıkış saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen metro tıklım tıklımdı. Bazı insanlar hala iş kıyafetleri içindeydi, bazıları ise açıkça parti yapmak için dışarıdaydı. Arkamdaki koltuktan gelen kıkırdamalara ve içki kokusuna bakılırsa, bazıları zaten bir süredir parti yapıyordu. Çaprazımda oturan ve sarhoş olduğu *her halinden belli olan* esmer bir adam, takım elbiseli, kırışmış kızıl saçlı, yaşlı bir adamla durmadan konuşuyordu. Adam kızın söylediği tek bir kelimeye bile dikkat etmiyor gibiydi ama kız ne aldırıyor ne de fark ediyor gibiydi.

Kulaklıklarım takılıydı ama sadece gösteriş içindi. Etrafımda olup bitenleri duyabiliyordum ama bu durum insanların benimle konuşmaya çalışmasını engelliyordu.

Genellikle.

Tren yolculuğu hızlı ve olaysızdı, diğer yolcular kendi gruplarına dalmış ya da uzun bir haftanın ardından uyanık kalmak için mücadele ediyorlardı. Durağıma yaklaştıkça sinirlerim geriliyordu ama bu olumsuz bir duygudan ziyade gergin bir heyecandı.

Trenden indikten sonra istasyondan geçip sokağa çıktım. Kazağımı sımsıkı üzerime çektim, restorana doğru kısa bir yürüyüş yaparken rüzgâr beni kamçılıyordu.

Yan taraftan gelirken, o beni görmeden ben Theo'yu gördüm. Koyu renk kazağının kollarını yukarı doğru itmiş, ellerini gevşek ceplerine sokmuştu. Ortam aydınlatması elmacık kemiklerini daha belirgin hale getirmişti.

Şüphe zihnime saldırdı, kaçmamı söyleyen düşünceler yarıştı.

Seni görmesine izin verme. Özellikle de o berbat kıyafetinle.

Kendimden şüphe duymanın sinir bozucu sesini bastırarak, kıyafetlerimi karıştırmamak için ellerimi iki yanımda birleştirdim.

Hadi, hadi, hadi!

Gözlerimi kendime çevirmek ile kendi tavsiyeme uymak arasında kaldım.

Hangisini yapacağıma karar veremedi Theo döndü. Bana doğru yürürken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Dahlia," diye selamladı. "Çok güzel görünüyorsun." "Teşekkürler, sen de harika görünüyorsun."

Gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Aç mısın?"

Beni içeri götürmesine izin vermeden önce başımı salladım.

İç mekân resimlerde görüldüğünden çok daha çarpıcıydı; sinirli ve sofistike bir karışım.

Theo başını kalabalık ev sahibi standına doğru eğerek, "Burada olduğumuzu haber vereyim," dedi.

"Tamam." Gelip giden insanların arasından sıyrılarak odanın geri kalanına göz attım. Yanımdaki masada cam kaseler içinde kibrit kutuları ve golf tişörtleri vardı. İkisine de ihtiyacım yoktu ama yine de onları alıp çantama attım. Fast food benim için bir savurganlıktı. Revel gibi bir yerde buluşmak kesinlikle hatırlanmaya değerdi.

"Hazır mısın?" Theo bir an sonra sordu, kalabalığın arasından geçerken eli hafifçe belime doğru hareket etti.

Hostesi merdivenlerden ana yemek alanına kadar takip ettik. Bar tıklım tıklımdı ve neredeyse her masa doluydu. Bizi boş bir masaya götürdü.

Okyanusa bakan pencerenin yanında. Ufuk çizgisinin bir kısmını ve uzaktaki birkaç tekneyi görebiliyordum. Dolunay karanlık suya yansıyordu.

"Bu masa uygun mu?" diye sordu hostes, ses tonu şaşkındı.

"Mükemmel," diye nefes aldım. Manzaradan bahsetmediğini anlayınca bakışlarımı ayırdım ve gülümsedim. "Teşekkürler."

Aşağıya baktım ve Theo'nun iki sandalyeden birini pencerenin yanında değil de karşısında olacak şekilde hareket ettirdiğini fark ettim.

Sırtıma hafif bir baskı uyguladı. "Otur." Ben oturunca o da yanıma oturdu. "Masa mükemmel," dedi ev sahibesine.

Rahatlamış görünüyordu. "İkinize de içecek bir şeyler getireyim mi? Özel bir kokteyl menüsü de dahil olmak üzere çok geniş bir üst raf likör koleksiyonumuz var. Ayrıca şehirdeki en geniş şarap seçeneklerinden birine sahibiz. Sommelier'i göndermemi ister misiniz?"

"Şarap sever misin, Dahlia?"

Şarabın her zaman sofistike bir içki olduğunu düşünmüşümdür. Yirmi birinci yaş günümü iple çekmişim; o gün gururla markete girip en ucuz şaraplarından bir şişe alabilecektim. Tüm bu beklentiler boşa gitmişti, çünkü birkaç yudum dışında tüm şişe çöpe gitmişti.

Tereddüt ederek, kibarca nasıl reddedeceğimi düşünmeye çalıştım.

Theo beni tahmin ettiğinden daha iyi okudu ve kıkırdadı. "Bu surat ifadesinden istemediğin anlamını çıkarıyorum."

"Sadece bir kez denedim ama pek beğenmedim," diye itiraf ettim, ağzımda kötü bir tat bırakan şeyin beş dolarlık bir şişe şarap olduğu gerçeğini atlayarak.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Peki ya portakal?" diye sordu hostes. "Güçlü bir alkol tadı olmayan popüler bir portakal kokteylimiz var."

"Bu kulağa çok daha iyi geliyor."

Theo'nun viski siparişini aldıktan sonra, hostes menüye bakmamız için yanımızdan ayrıldı. Önceden plan yapma çabalarımın rağmen ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sunucumuz gelip kendini tanıttı ve birkaç dakika sonra içkilerimizi bırakmak için geri döndü. Mantıksız baskı hissi büyüdü

her dakika.

"Başka bir yere gitmek ister misin?" Theo sordu. "Buranın güvenli bir yer olduğunu düşündüm ama eğer bulamazsan-"

"Hayır, hayır, çok şey buluyorum. Aslında çok fazla. Karar verme konusunda berbatım." "Alerjiniz olan ya da nefret ettiğiniz bir yiyecek var mı?" Başımı salladım,

devam etti. "Hızlı cevap ver, tamam mı? Tavuk mu, deniz ürünleri mi?" "Deniz ürünleri."

"Deniz ürünleri mi bifték mi?" "Bifték."

"Porterhouse mu fileto mu?" "Fileto."

"Al bakalım, sipariş ver-"

Belirgin bir gerilim başladı. "Hayır, bekle, porterhouse." Theo'nun dudakları yukarı kalktığında açıkladım. "Bazen ne istediğimi bilmemi sağlayan şey bir karardan *sonra yaşadığım* hayal kırıklığıdır." İçkimden bir yudum aldım. "Biftéğin nasıl pişmesini istersin?"

"Orta pişmiş. Sen?"

"Az pişmişten orta pişmişe kadar, duruma göre. Eğer hepsini o anda yiyeceksem, orta pişmiş pişiriyorum. Eğer bir şeyin içine koyacaksam ya da artan yemeklerden yiyeceksem o zaman az pişmiş pişiriyorum ki tekrar ısıttığımda çok sert olmasın."

Sunucu döndüğünde, Theo bize birer orta pişmiş porterhouse biftéği ve bitirebileceğimizden daha fazla aile tarzı garnitür sipariş etti.

Servis görevlisi uzaklaştığında kaşlarımı çattım. "Aç mısınız?"

"Sende ana yemek kararsızlığı var; bende garnitür." Omuz silkti. "Ayrıca Luc normalde eve getirdiğim tüm artıkları temizler."

"Oh, siz birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Yemeğimin ne kadarını yediğine bakarak öyle düşünebilirsiniz ama hayır."

"Hamur işlerini seviyor gibiydi." Cidden lezzetli içkimden bir yudum aldım. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Birlikte büyüdük ve ailelerimiz birbirine çok yakın."

"Bu harika olmalı, sanki ikiniz kardeş gibisiniz."

"Evet."

"Artık birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Theo'nun gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Bu konuda iyisin." "Ne?"

"Bana senin hakkında soru sorma fırsatı vermeden konuşmayı sürdürüyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ama dudaklarım küçük bir gülümsemeye yukarı kalktı.

Bu o kadar uzun zaman önce edindiğim bir alışkanlıktı ki, o zamana kadar bunu düşünmemiştim bile. Çoğu insan hiç fark etmezdi, kendilerinden bahsetmekten mutluydular.

"Ama evet," diye yanıtladı Theo, "aslında hep birlikte çalıştık." "Ne iş yapıyorsunuz?"

Theo dondu kaldı, bardağı yarısına kadar ağzına gelmişti. "Beni aramadın mı?"

Güldüm ve itiraf ettim, "Cazip gelmişti. Ama sonra senin hakkında Facebook beğenilerine kadar her şeyi bilmesem randevunun çok daha ilginç olacağını düşündüm." Gözleri irileşince ciddi bir ifade takınmaya zorladım. "Tüm Bieber ve Harry Styles hayran sayfalarını göreceğimden mi endişelendin?"

"Hâlâ hakarete uğruyorum," diye homurdandı. "Ama hayır, benim Facebook'um bile yok."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Twitter, Instagram, herhangi bir şey?" Başını sallayınca, "Boş zamanlarında ne yapıyorsun?" diye sordum.

"İş. Çok fazla iş," dedi kıkırdayarak. Ben başka bir soru soramadan o benden önce davrandı. "Lafı açılmışken, bana işinizden bahsedin."

"Java Brew tam da beklediğiniz gibi. Çılgınca bir telaş, sonra yuvarlanan otlar ve sonra yine çılgınlık."

"Bu kadar yoğunken hep tek başınıza mı çalışırsınız?"

"Hafta sonları çalışan daha fazla personel var. Benimle birlikte sabahları çalışan birkaç kız daha vardı ama okula döndüler ve işletme sahibi onların yerini doldurmama izin vermedi."

"Müdür sen misin?"

"Evet, teknik olarak."

Başını eğerken kaşlarını indirdi. "Birkaç gece önce mesaj attığında işten eve döneceğini söylemiştin. Java Brew açık mı?"

Geç mi kaldın?"

"Hayır, akşamları Chestnut'taki küçük bakkal Weggies'te çalışıyorum."

"Orada ne iş yapıyorsun?"

"Ürün departmanı müdürü. Mevsiminde hangi meyve ve sebzelerin olduğunu bilmek isterseniz, bende bilgi var."

"İki yerde müdürlük mü yapıyorsun?" Başımı salladığımda, önceki soruma geri döndü. "Boş zamanlarınızda ne yaparsınız?"

Sesimi alçaltarak onunkini taklit ettim. "İş. Çok fazla iş." Derin ve yumuşak kıkırdaması hafızama kazınırken gülümsememi içkimin arkasına sakladım.

Bunu ona daha çok yaptırmalıyım.

"Nerede çalışıyorsun?" Tekrar denedim.

"Amaric."

İsim tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bazen bir işletme ya da şirket batmak üzereyken, başka bir şirket onları satın alır ya da çoğunluk kontrolünü ele geçirir. İşleri tersine çevirmek için değişiklikler yaparlar."

"Düşmanca bir devralma gibi bir şey mi?"

"Nadiren. Genelde işler o noktaya gelmiyor çünkü işletmeler şirketimden yardım talep ediyor. Ancak arada bir işler çirkinleşiyor."

"Benim şirketim' genel anlamda mı, yoksa *sizin şirketiniz* mi?"

"Amaric benim," dedi sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Vay canına, bu korkutucu falan değil.

Cidden Google'ı kullanmalıydım. İnternet komik kediler ve iki günde kargodan daha fazlası için var Dahlia.

"Dahlia," dedi dikkatimi yeniden toplayarak. "Lütfen bunu bir şey."

"Değilim," diye yalan söyledim.

Ona aslında dünyaca ünlü bir beyin cerrahı olduğumu söylemek için çok mu geç? Şansım yaver giderse, biri tam burada kanamaya başlar ve ben de bayılırım.

Düşüncesi bile başımı döndürüyor.

Garson yemeğimizi getirmek için geldiğinde Theo başka bir şey söylemedi ama dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Pencereden dışarı bakarken parmakları hafifçe masaya vuruyordu.

Garson uzaklaşırken derin bir nefes alarak bana döndü. "Dahlia-"
"Demek kendi şirketin var?" Sesimi soğukkanlı tuttum. "Bu
Harika. şu patatesleri uzatır mısın lütfen?"

Onları bana uzatırken yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu.

"Teşekkürler." Tabağıma küçük bir dağ gibi yığdım. "Hiç kardeşin var mı?"

Bana sıcak bir şekilde gülümsediğinde son gerginlik de ortadan kalktı.
"Hayır, kan bağıım yok. Ailem büyük bir aile istiyordu ama bu hiç olmadı.
Sonra genç bir kız oldum ve sanırım sadece ben olduğum için
şükrediyorlardı. Luc ve kız kardeşi, ayrıca gereğinden fazla kuzenim var, bu
yüzden bir sürü kardeşe sahip olmak gibiydi. Genellikle çok fazla. Peki ya
sen?"

Başımı salladım. "Ailen buralı mı?"

"Evet, şehrin hemen dışında yaşıyorlar. Peki ya
sizinkiler?" "İkisi de ben küçükken vefat etti."

Theo içkisini bıraktı ve daha yakına eğildi ama bana dokunmadı. "Özür
dilerim."

"Onları hiç tanımadım, bu yüzden olabileceği kadar kötü değıl.
Anneannem beni dört yaşıma kadar büyüttü ama sonra meme kanseri
nüksetti ve devam edemedi."

"Sonra ne oldu?"

"Koruyucu aile yanına gittim. Yıllar boyunca tüm o 'kardeşlerle' birlikte,
tüm kuzenlerinizin nasıl çok fazla gibi hissettirebileceğini kesinlikle
biliyorum."

Tıpkı onun çalışmaları hakkında konuşurken sesimi normal tutmaya
çalıştığım gibi, Theo da benim çocukluğumdan bahsederken aynı şeyi yaptı.

İnsanlardan gelen sempatiyi takdir etmediğimden değıl, sadece buna
ihtiyacım yoktu. İnsanlara hiç tanımadığım ebeveynlerimin yasını
tutamayacağımı açıklamak zordu. Üzülmediğim için kendimi kalpsiz
hissediyordum.

Koruyucu aileler her zaman en iyisi değıldi, ama benimkiler en
kötüsünden çok uzaktı. Ailelerine dönmek için ayrılan birçok çocuktan
daha iyi bir çocukluk geçirdim, bu kesin.

"En sevdiğin renk ne?" İhtiyacım olduğu için değıl, söyleyecek fazla bir
şey olmadığı için konuyu değıştirerek sordum. Kaşlarını kaldırıncaya omuz
silktim. "Ne? İlk buluşma sorusu zamanı."

Sırıttı. "Teal. Sen?" "Sıcak pembe. En sevdiğin yemek?"

Çatalını kaldırarak cevap verdi, üzerinde bir parça biftek vardı. "Sen mi?"

Çatalımı kullanarak graten patatesten çıkardığım peyniri kaldırdım. "Peynir. Ne olursa olsun."

"Ahh, belki beğenmemişsindir diye düşündüm. Dikkatini nasıl dağıtacağımı bulmaya çalışıyordum, böylece onu kaydırabilirdim."

"Hayır, onu sona sakladım. Eğer almaya çalışsaydın, eline bir çatal yiyebilirdin. Evlatlık bakımı size hızlı olmayı ve yemeğinizi sahiplenmeyi öğretir." Peyniri ağızıma attım. "Müzik mi?"

"Herhangi bir şey, gerçekten." Ağızımı açtığımda devam etti. "Pop hariç. Bana göre değil."

"Aynı. Yaşınız?"

"Otuz beş. Sen?"

Beklediğimden birkaç yaş büyüktü ama çok değil.

"Yirmi üç," diye cevap verdim, tepkisini izliyordum. Bu boşuna bir çabaydı çünkü hiç tepki yoktu. "Film tercihin?"

"Herhangi biri."

"Buna duygusal romanlar da dahil mi?" Alay ettim.

"Hey, The Notebook'u izledim. Ne zaman televizyona çıksa, kendimi kaptırıyorum."

Ve evet, her seferinde *o* kısımda biraz tıkanıyorum."

Sırıttım ve başımı salladım. "Ben hiç görmedim."

"*Hiç* mi?" Theo sordu.

"Sadece 1930'larda ya da öncesinde geçen altyazılı yabancı filmleri izliyorum. Önümüzdeki hafta 1884 tarihli bir baget teslimatını anlatan bir Fransız filmi gösterilecek. Biraz lüks ama gitmeliyiz." Birkaç dakika boyunca bastırmaya çalıştığı dehşet ve panik ifadesinin tadını çıkardıktan sonra onu rahat bıraktım. "Şaka yapıyorum."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Giderdim ama gitmek zorunda olmadığım için mutlu olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

"Yani bir bageti izlemek istemiyor musun?" Güldüm. "Komedileri severim."

"Bifteğin nasıldı?" Theo sordu.

Ağzım söz konusu bifteğin son lokmasıyla dolu olduğu için başımla onayladım ve bu da bana derin bir kıkırdama daha getirdi. Kokteylimin sonuncusuyla onu yıkadım. "Çok lezzetliydi, teşekkür ederim. Seninki nasıldı?"

Bakışlarımla buluştuğunda duraksadı ve cevap vermeden önce bir süre göz teması kurdu, sesi alçak ve yumuşaktı, "Mükemmel."

Midemde kelekler patladı, çılgınca hızları kalbimin atışıyla eşleşti. Ne kadar uyumsuz olduğumuzdan utandığımı ve gözümün korktuğunu unuttum. Ne kadar az giyinmiş olduğumu bile unuttum.

Onun yerine, randevumuzun tadını çıkarmaya odaklandım. Ve Theo'nun.

"Hadi, bebeğim. Bizi duymuyormuş gibi davranma." Yanımda oturan ahmak daha da yaklaştı, sinir bozucu arkadaşı arkamızda sırtlan gibi gülüyordu. Nefesi bira gibi kokuyordu ama zayıf bir şeydi. Sarhoş değildi ama muhtemelen alkolü bahane olarak kullanacaktı.

O sadece saldırgan bir pislikti.

Theo, olduğu kişi olduğu için doğal bir şekilde sınıf atlarken, bu adamla ilgili her şey zorlamaydı. Gösterişli saati, pahalı etiketli gömleği ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saç kesimi, çok fazla çabaladığını haykırıyordu.

Kulaklıklarımı taktım ve fısıltıyla yaptıkları kaba konuşmaları duymamazlıktan geldim. Etkileşime girme zahmetine bile girmemeyi erkenden öğrenmişim. Boyum 1.80'in sadece birkaç santim üzerinde olduğu için tehditkâr bir figür sayılmazdım. En sert bakışlarım bile korku uyandırmaktan ziyade eğlendirici geliyordu.

Eğer cevap vermezsem, çoğu insan sıkılırdı. Onlar uzaklaşırken bana bir sürü isim takarlardı ama önemli olan onların gitmesiydi.

Bu adamlar sıkılmış gibi görünmüyordu. Aslında, tepkisizliğim onları daha da cesaretlendiriyor gibiydi, sözleri daha da sertleşiyordu. Kızgınlık hızla kötülüğe dönüştü.

Telefonumda bir haber sayfası açtım ve okur gibi yaptım, bir yandan da çantamı sıkıca tutuyordum. Çantamın kolayca ulaşılabilen ön cebinde göz yaşartıcı sprey vardı. Trenin içinde sıkamak istemedim ama peşimden gelirlerse de tereddüt etmeyecektim.

Daha önce de olmuştu ama neyse ki çok nadirdi. Hiç kimseyi gerçekten topuzlamak zorunda kalmamıştım, bunun tehdidi bile ters yöne gitmeleri için yeterliydi.

Haberin şehrin diğer yakasındaki bir gasp olayıyla ilgili olduğunu gördüğümde midem bulandı ve tüylerim diken diken oldu. Oldukça yaygın bir olay olsa da, okumak istediğim şey bu değildi. Özellikle de o anda.

"İnsanlar seninle konuşurken cevap vermemek kabalıktır," diye tersledi yanımdaki sürüngen.

"Evet," diye kabul etti sırtlan çocuk. "Biz sadece sana açıkça ihtiyacın olan şeyi vermeye çalışıyoruz. Seni gevşeteceğiz." Tiz kahkahası dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Zavallı bir kaltağa göre çok kibirlisin. Birinin sana yerini öğretmesi gerek." Kulaklığımın kablosunu tutup çekerek çıkarırken elinin tersi göğsümü sıyırdı. "Dedim ki-"

Ona saldırmak için döndüğümde sandalyeyi boş buldum. O kadar hızlıydı ki, doğru görüp görmediğimden bile emin değildim, pislik ayağa kalkmış ve neredeyse koridor boyunca uçuyordu. Karşı taraftaki koltuklara çarparak yere düştü.

Sırtlan çocuğun ayağa fırlayıp ağzını açtığını görmek için yerimden kıpırdandım. Geri çekilip arkadaşının kalkmasına yardım etmek için koşmadan önce gözleri büyüdü. Bir dakika sonra kapılar açıldı ve aceleyle dışarı çıktılar. Duraklarına yaklaşmadıklarını anlayacak kadar konuşmalarına kulak misafiri olmuşum.

Kafamı kaldırdığımda, gecenin erken saatlerinde gördüğüm kızıl saçları ağarmış yaşlı adamı görünce şok oldum. Yarı yaşındaki bir adamı takım elbisesini bozmadan kolayca kaldırıp *savurmuştu*.

"Teşekkür ederim," dedim bana bakarken. Klinik bir taramaydı, cinsel ya da sıcak bir yanı yoktu.

Başını kucağıma eğerek, "Hepimizi buradan topuzla kovmanı istemedim," dedi.

Yere baktığımda kutunun yumruğumda sıkıca kavrandığını gördüm. Onu çıkardığımı fark etmemiştim bile. "Evet, bu iyi olmazdı." Spreyi çantama geri koydum. "Yine de onlardan kurtulduğum için teşekkür ederim. Seni daha önce esmerin elinden kurtarmadığım için şimdi kendimi kötü hissediyorum."

Yüzü boş kaldı. "Ne?"

"Daha önce aynı trendeydik," diye açıkladım. "Sarhoş bir esmer seninle çene çalıyordu."

Evet, bu seni sapık bir sapık gibi göstermiyor. İyi iş, Dahlia.

"Fark etmedim," dedi adam.

"O adamları fark etmenize sevindim. Tekrar teşekkürler."

Çenesini kaldırmadan önce beni son bir kez taradı. Başka bir şey söylemeden dönüp birkaç sıra arkaya oturdu ve telefonunu çıkardı.

Kulaklıklarımı tekrar takarak okuyormuş gibi yapmaya geri döndüm. Randevumu düşündükçe vücudumdaki gerginlik bir miktar azaldı, sıcaklık ve mutluluğun bir kısmı yeniden ortaya çıktı.

Yemekten sonra Theo benimle metro istasyonuna kadar yürüdükten sonra irtibata geçeceğine söz verdi.

Zaten dört gözle bekliyordum.

Üçüncü Bölüm

Yağmurda

Dahlia

Yan tarafa birkaç kek atıştırarak açılış öncesi işlerimi hallettim. Kahve başlamam için hazırды. Fincanlar, karıştırıcılar, şeker ve krema stoklanmıştı. Unlu mamulleri kutularından vitrindeki tepsilere aktarmaya başladım, kapının üstündeki zil çaldığında neredeyse ayakkabılarımdan fırlayacaktım. Pasta teslimatından sonra her zaman kapıyı kilitlerdim ama hafta sonu ekibinin bıraktığı dağınıklığın içinde kalmıştım.

Önce güvenlik, aptal.

"Üzgünüm, kapımız açık değil-" diye başladım arkamı dönerken. "Luc?"

Kıyafetleri sanki içinde uyuyormuş gibi kırıışmıştı. Bu da yüzüyle tamamen çelişiyordu, çünkü haftalardır uyumamış gibi görünüyordu.

Çenesi tıraş edilmemişti, yorgun gözlerinin altında koyu halkalar belirgindi.

"Hey Dahlia," dedi küçük de olsa bir gülümsemeyle. "Beni Theo gönderdi." Ne bekleyeceğimi bilemediğim için hazırlandım. Hafta sonu boyunca Theo'dan hiç haber almamıştım. Bana hayali üç günlük tatili takip edecek bir tip gibi gelmemiştı.

ama tek bir buluşma beni o adam hakkında uzman

yapmazdı. "Tamam," dedim tereddütle.

Başını iki yana salladı. "Her şey yolunda. İş için şehir dışına çağrıldı ve telefonla ulaşamıyor, o yüzden beni gönderdi. Telefonu çeker çekmez sizi arayacağını ve daha önce ulaşamadığı için üzgün olduğunu söylememi istedi."

Luc'un sözleri karşısında içimde bir duygu seli ve düşüncelerimde bir koşuşturma oldu ama onun önünde değerlendirme yapmak için duraksamayacaktım.

Onun yerine gülümsedim. "Ve bu," duraksadım, saate baktım, "sabahın beşi bile değilken gelmek anlamına mı geliyordu?"

Omuz silkti. "Patronun emirlerini uyguluyorum." Benden öteye bakınca gözlerine biraz hayat geldi. "Yine de içinde benim için pişmiş ürünler olabileceğinden bahsetti."

"Anlaştık." Büyük bir seçki paketledim. "Henüz kahve yapmadım, üzgünüm."

"Sorun değil, bunların şekeri işe yarar." Poşeti alıp içinden yüz tane çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Theo sana yeni kuralı söylemedi mi?" Faturayı ona geri ittim.

"Evet, öyle yaptı," dedi çoktan içine çektiği çöreğin etrafında. "Ama seni randevuya çıkaran ben değilim." Dönüp kapıya yöneldi ve omzunun üzerinden, "Sen gerçekten açana kadar bunu arkamdan kilitle," diye ekledi.

Kapı kapanır kapanmaz kilidi çevirdim. Theo'yu düşünürken gülümsememi bastırdım.

İzin almak zorunda kalan çalışanlar dışında, en son ne zaman birinin benden nerede olduğunu bilmemi istediğini hatırlayamıyordum. Daha da önemlisi, ben de en son ne zaman bilmek istediğimi hatırlayamıyordum.

Ama Theo bunun Luc'u gönderecek kadar önemli olduğunu düşündü. Belki de aramadığı için çıldırdığımı düşündü. Ve belki de biraz korktum.

Sebebi ne olursa olsun, çok tatlı ve düşünceliydi.

İlk defa kendimi onu daha yakından tanımak için sabırsızlanırken bulmuyordum.

Tam bir ceviz olmamasına yardımcı oldu.

Şemsiyemi tutarak Java Brew'e doğru ilerlerken esen rüzgârla mücadele ettim. Şemsiye anlamsızdı, rüzgâr yağmuru itiyordu.

bariyerin altından yüzüme doğru geldi. Yine de elimden geldiğince korunmaya çalıştım. Haftalardır yağmur yağmamıştı ve kesinlikle bunu telafi ediyordu.

Korkunç hava ve gülünç derecede erken saat arasında gökyüzü hala karanlıktı. Öyle ki, kafenin önünde onlara çarpana kadar başka kimseyi görmedim.

"Vay canına, iyi misin?" diye sordu derin bir ses, elleri beni sabitlemek için belimi çevreliyordu.

Bir çılgılık atarak şemsiyemi elimden kaçırdım. Güçlü bir rüzgâr onu aldı ve adamın eli fırlayıp onu yakaladığında zihinsel olarak veda etmeye başlamıştım bile.

Onu bana geri verdiğinde, nihayet yüzünü engelsiz bir şekilde görebildim. "Theo?"

Luc'un haftanın başında bitkin görüldüğünü düşünmüştüm ama Theo'nun haftanın sonundaki haliyle kıyaslanamazdı. Sırılsıklam olmuştu. Koyu renk gözlerinin altındaki torbaların kendi bavulları vardı. Yüz ifadesindeki gerginlik ancak bakışları yüzümde gezinirken gevşedi.

"Cazzo, seni gördüğüme sevindim." Sesi alçak ve yoğundu. Ben bir şey söyleyemeden ağzı benimkine yapıştı.

Öpücükte nazik bir yumuşama yoktu. Bu konuda nazik bir şey yoktu, nokta. İri ellerinden biri yüzümün yan tarafını kapladı, parmak uçları çeneme batarken başparmağı çenemi yukarı doğru bastırdı. Diğer kolu etrafımı sarmış, eliyle sırtımı okşuyordu.

Bir an donup kaldım, hazırlıksız yakalanmıştım. Bir hafta önce yemekte sıcak ve tatlıydı ama bana veda ederken sarılmamıştı bile. Birdenbire, o zamandan beri hiç temas kurmamışken, geri dönmüş ve beni öpmeye başlamıştı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

Sanki sık sık öpüşüyormuşuz gibi.

Şoku atlattıktan sonra sıırılsıklam kollarımı omuzlarına doladım ve bu sırada neredeyse şemsiyeyi tekrar kaybediyordum.

Yağan yağmurun gürültüsünden bile kısık iniltisini duyabiliyordum. Tutuşunu sıkılaştırırken dili benimkiyle dans etti, aniden durmadan önce beni daha yakına kaydırды.

Theo başladığı gibi aniden geri çekildi ve öpüşmeyi sonlandırdı. Alnını benimkine yasladı, keskin nefes alışını yavaş bir nefes verışı izledi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum," diye gürledi. "Daha fazla kahve çekirdeği dökülürdü ama yine de izin verirdim." Ayağa kalkarken sııttı.

"Bitkin görünüyorsun," diye geveledim. "Ne iltifat ama."

"Hayır, sen... Yani, harika görünüyorsun. Şey, harikadan da iyi, ama-"

Derin kıkırdaması beni böldü, bunun için minnettardım. Hem bu sesi duymak hoşuma gittiği için hem de ayağımın tadı pek iyi gelmediği için.

"Çok yorgunum," diye onayladı. "Cehennem gibi bir hafta geçirdim ve tek düşündüğüm seni ne zaman göreceğimdi." Kalbim göğsümde çarpıyordu ama ben bir şey söyleyemeden devam etti. "Buradan çıkmalısın.

Yağmur. Bu gece çalışıyor musun?"

"Evet."

"İşin bitince mesaj atar mısın?"

"Çok geç olacak."

"Sorun değil, yine de mesaj at. Yarın çalışıyor musun?"

"Burada sabah değil ama öğleden sonra Weggies'de yine geç saatlere kadar.

Vardiyaıarı değıştirmeyi denerdim ama yarınki mağaza müdürü tam bir pislik."

Theo başını salladı. "Sorun değil, kesinlikle anlıyorum. Mesaj at, tamam mı?" Ağzı tekrar benimkine doğru kaydı, dili içerde alay etmeye yetecek kadar gezindi.

Ben kollarını sıkıca kavramadan önce beni bırakarak uzaklaşmaya başladı.

"Eve gidebilecek kadar iyi olduğuna emin misin?" Omzumun üzerinden işaret ettim. "Bir süre dinlenmek istersen arka taraftaki işçi odasında bir kanepe var. Ya da benim evim yakın, oraya gitmek istersen."

Gözleri ısındı, kendi tutuşu belimi sıkılaştırdı. "Ben iyiyim." Son bir öpücükle benden uzaklaştı. "Yağmurdan kurtul, Dahlia."

"Tamam." Kapının kilidini açtım.

"Mesaj at, saat kaç olursa olsun." Ben içeri girince Theo caddeye doğru yürümeye başladı. Siyah bir SUV kaldırıma yanaştı ve o da bindi, neyse ki arabayı kullanmıyordu.

Araç uzaklaşırken, çalışanların dinlenme odasına doğru yürüdüm ve yedek bir gömlek için dolabımı kontrol ettim. Bir şey bulamayınca sabah rutinime başladım ve takırdayan dişlerimi görmezden gelmeye çalıştım.

İyi gitmiyordu.

Yarım saatten az bir süre sonra telefonum çaldı.

Theo: Eğer bir şey uymazsa bana haber ver.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarım düştü.

Belki de mesaj başkası içindi.

Kıskançlık aklımın bir köşesini kemiriyor, beni gafil avlıyordu.

Ben: Yanlış numaraya mı mesaj attın?

Cam kapının çalınması sessiz kafede yankılanarak beni yerimden sıçrattı.

"Üzgünüm, henüz açmadık," diye seslendim.

"Beni Bay Amato gönderdi." Adam elinde bir çanta tutuyordu.

Başka kime mesaj atacaktım ki? Çantayı Ben'den al Dahlia. Yoksa kuru kıyafetler de sıırıslıklam olacak. Ayrıca Ben bütün gün yağmur altında durmaktan şikayet edecek.

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. "Özür dilerim, kim olduğunuzu bilmiyordum." "Sorun değil," dedi adam, şemsiyesini indirdi ve bana bir

Hiç duymadığım bir dükkânın kâğıt torbası. "Bay Amato'dan."

Uzatılan çantayı aldım, merakım içine bakmamı gerektiriyordu.

İçimdeki dürtüyle savaşıarak onun yerine adama baktım.

Uzun boylu ve zayıftı, muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü. Kahverengimsi saçları sıırıslıklamdı ve kafasına yapışmıştı. Saat sabahın altısı bile olmamasına rağmen pantolon, güzel bir gömlek ve siyah bir kravat giymişti.

"Ben, değil mi?" diye sordum. Başını sallayınca gülümsedim. "Teşekkürler Ben. Sana kahve ikram ederdim ama henüz yapılmadı. Ama istersen sıcak çikolata ya da çay yapabilirim."

Ben yüzünü buruşturdu, sonra dudağı orantısız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Hayır, teşekkürler. Bay Ricci keklerden bahsetmişti ama." Belli ki benim

Şaşkın bir ifadeyle, "Luc Ricci" diye ekledi.

"Ah. Bugün onunla görüşecek misin?" Başımı sallayınca tezgâhın arkasına geçtim ve çantayı bir sandalyenin üzerine koydum. Boş teslimat kutularından birini kullanarak hamur işlerinden bazılarını paketledim ve Ben'e uzattım.

"Sadece bir tane bekliyordum," dedi ama hiçbirini geri vermek için harekete geçmedi.

"Eminim Luc da biraz yemek istiyordur."

"İyi bir noktaya değindin. Teşekkür ederim." Şemsiyesini hazırlayan Ben kapiya yöneldi. "Bay Amato bir şey uymazsa hemen haber vermemizi, böylece değiştirilebileceğini söyledi. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sana da teşekkürler," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, gizemli çantaya doğru bakarak. "Bunu benden sonra kilitle."

Kilidi emniyete aldıktan sonra çantayı aldım ve içine baktım. Üstünü bir ayakkabı kutusu kapatmıştı. Kutuyu çıkarıp açtığımda bir çift ultra rahat görünümlü slip-on kanvas ayakkabı buldum. Onları kenara koydum ve küçük bir yığın koyu renk kıyafet aldım.

Daha iyi düşünmeden önce eşyaları ayırmaya başladım. Onları tekrar çantaya atarak çantayı ve ayakkabı kutusunu aldım ve banyoya girdim. Hâlâ nemli olan giysilerimi vücudumdan sıyrırken dişlerimin takırtısı arttı. Üzerimde sadece iç çamaşırım ve sütyenim vardı, eşyaları hızla çantadan çıkardım.

Siyah, esnek pantolonlar yumuşacık ve sıcacıktı. Bu malzemeden yapılmış bir takım elbise ve şapka istiyordum. Bir an tereddüt ettikten sonra yağmurdan ıslanmış iç çamaşırlarımı çıkardım ve yeni pantolonumu giydim. Sütyensiz olmak bir seçenek olmadığından, kurulanmak için kağıt havlu kullanmayı denedim ama pek işe yaramadı. Vazgeçerek yeni gömleği aldım ve bir atlet buldum. Atletin çok güvenli görünen bir desteği vardı. Sütyenimi atılmış külotuma ekleyerek üstümü giydim.

Göğüs dekolteme bak!

Bu şey sütyenimden milyon kat daha iyi. Kaldırıyor. Ayırıyor. Ve hiçbir şey içine girmiyor!

Kısa kollu tişörtü giymeden önce her şeyin yerli yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Neredeyse giymek istemediğim ve mahvetme riskini göze aldığım hafif bir kapüşonlu sweatshirt vardı.

Neredeyse.

Telefonumu cebime koyarken yumuşak iç kumaşın verdiği hisle iç çektim. Islak ayakkabılarımı yenileriyle değiştirdim, kemer desteği beni neredeyse ağlatıyordu. Tüm ıslak eşyaları aceleyle çantaya doldurup dinlenme odasına bıraktım.

Kapının kilidini açmak ve kahveye başlamak için acele ettim. Uzun ve düzenli bir sıra oluşmadan önce önlüğümü ancak bağlamıştım.

Yaklaşık iki saat süren gülümsemeler, baş sallamalar ve okyanus kadar kahve içtikten sonra sabah telaşı yavaşladı. Moladan faydalandım ve telefonumu aldım.

Umarım seni uyandırmıyorumdur. Her şey mükemmel oldu. Teşekkür ederim.

Theo: Beni uyandırmadın ama uyandırsan da umurumda olmazdı. Uyduğuna sevindim. Isındın mı?

Ben: Çok. Bu kapüşonu asla çıkaramayabilirim.

Cevap gelmeyince telefonumu cebime geri koydum. Bir fincan sıcak kahve hazırladım ve muzlu kekime yumuldum. Ancak o zaman, düşünecek zamanım olduğunda, aklıma birkaç düşünce geldi.

Theo'nun ayakkabılarıma kadar beden ölçülerimi ve tarzımı bilmesi beni ne kadar rahatsız etmeliydi?

Peki beni rahatsız etmemesi ne kadar kötüydü? Hem de hiç.

"Dahlia, bir saniyen var mı?"

Resmi mesaim iki saat önce bitmişti ama envanter herkesin geç kalmasına neden olmuştu. Yeni ayakkabılarım eski ayakkabılarımdan çok daha rahattı.

Ama yine de on sekiz saat ayakta kalmanın bedeli
ağır oldu.

Tanrıya şükür yarın uyuma günüm.

Bu gecikme karşısında yaşadığım hayal kırıklığını gizleyerek market müdürü Jerry'ye döndüm. "Tabii, ne oldu?"

Panoya bakarken bir elini saçsız başının üzerinde gezdirdi. "Bu hafta her gece geç saatlere kadar çalıştın. Yarınki programa bakıyordum ve Sophie'nin senin bölümünü devralmasını isteyeceğim. Bugün izinlisin."

*Theo'yu
görebiliyorum.*

Ve uyu.

"Emin misin?" Aptalca sordum.

İyi gidiyorsun, şimdi fikrini değiştirecek.

Şans benden yanayken bir şeyleri kıskırtmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Evet, Bill zaten departmanların yarısını fazla personelle doldurdu, bu yüzden bu aslında işgücü maliyetini düşürmeme yardımcı olacak." Bana bakarak gülümsedi. "Bütün hafta sonu senin olsun. Eğlenin. Genç ol. Pazartesi günü geç kalma çünkü personel sayısı az." Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak uzaklaşırken dikkatini panoya verdi.

Ayaklarım düşecekmiş gibi hissetmeseydim, kapıdan dışarı fırlardım. Yine de yürüyüşümde kesin bir moral vardı. Hareket ederken telefonumu çıkardım. Akşamın erken saatlerinden beni bekleyen bir mesaj vardı.

Theo: İçimden bir ses yakında ofisimdeki kanepede horlayacağımı söylüyor, bir şeye ihtiyacınız olursa arayın.

Gün boyunca onun düşünceliliğini her düşündüğümde olduğu gibi sırttım ve kumaşın yumuşaklığını severek parmak uçlarımla kalçalarımı okşadım.

Neredeyse tüm gardırobum ikinci el mağazalarından geliyordu. Üzerinde hala orijinal etiketleri olan bir şey bulmak nadir bir olaydı. Gerçek bir mağazanın indirim rafında bir şey bulmak ise daha da nadir bir durumdu.

Kumaşın yumuşaklığı, yeniliği genellikle elime geçtiğinde çoktan gitmiş oluyordu. Hiç umursamadım. Evlatlık olarak büyüdüğüm için elime ne geçerse onu alırdım. Bu da genellikle üzerime uymayan, solmuş ve çirkin kıyafetler demekti. Sanki doğum günüm ve Noel'im

Kıyafetler tam oturursa ve tarzını beğenirsem hepsi bir arada.

Birkaç kez, sevdiğim kıyafetlerim olmuştu. Yenileri. Fiyonklu ve firfırlı, beni gerçek bir prenses gibi hissettiren güzel kıyafetler.

Ama işler hep değişirdi. Neredeyse bir rollercoaster'a binmiş gibi, midem düşmeden önce yükseklerde uçuyordum ve elden düşme eşyalara ve indirimli sabun ve neredeyse son kullanma tarihi geçmiş Tuna Helper kutuları ile kağıt torbalarda gelen kaynak merkezi 'hediyelerine' geri düşüyordum.

Bu sarsıntıyı üçüncü kez yaşadıktan sonra, yeni kıyafetlerle uğraşmayı bırakmıştım. Onları hiç giymesem bile geride bırakmak daha kolay olurdu.

Bu dersi öğrendiğimde yedi yaşındaydım.

Soğuk rüzgâr etrafımda esiyor, yeni yağan yağmurun ve inşaatın kokusunu getiriyor ve beni anılarımdan koparıyordu. Kapüşonumu üzerime daha sıkı çektim.

Merhaba. **Ben de tam** işten çıkıyordum. Dinlenebildin mi?

Senin için başka bir geç gece. Evet, olması gerekenden daha uzun uyudum.

Ben: Patronum bana tüm hafta sonu için izin verdi ve sanırım uyku bunun büyük bir parçası olacak.

Gönder tuşuna bastıktan sonra bir saniye tereddüt ettim ve hızla başka bir mesaj yazdım.

Ben: Artı, eğer hala müsaitsen görüşürüz.

Theo: Sabahtan beri plan yaptığımı mı sanıyorsun? Ben müsaitim. Yedi işe yarar mı?

Geç saatlere kadar uyumak ve Theo ile randevu? En iyisi. Hafta sonu. Hiç.

Bu mükemmel olur.

Bayan Giovanni telefonla konuşan insanların 'Aurora Borealis gibi lobiye aydınlatmasından' şikâyet etmeye başladığından beri, binama yaklaşırken benimkini cebime koydum. Şifreyi girip lobi kapısını arkamdan kapatarak asansöre doğru süzıldüm ve onun gazabından başarıyla kurtuldum.

Daireme çıktığımda kapüşonumu çıkardım ve astım. Kıyafetlerimle uyumak istiyordum ama onları mahvetmek istemiyordum. I

büyük boy bir gömlek giymeden önce soyundum. Gece rutinimi aceleyle tamamladıktan sonra yatağa girdim ve cep telefonumu aldım.

Telefonumu şarja taktım ve neredeyse başım yataktan sarkacak şekilde uyuyakalıyordum. Kendimi uyanmaya zorlayarak alarmlarımı kapattım ve mesajlarımı kontrol ettim.

Öğleden sonra sana adresi mesaj atarım. Biraz uyu.

Mesaja uykulu bir şekilde gülümsedim. Hiçbir ima, iğneleyici yorum ya da onunla gitmem için baskı yoktu.

Ben: Seni görmek için sabırsızlanıyorum. İyi geceler.

Telefonu bırakıp kıvrıldım ve Theo aklımdayken uykuya daldım.
Tekrar.

Dördüncü Bölüm

Verimli Otoriter

Theo

Ayak parmağıma vurarak saatimi yirminci kez kontrol ettim. Geç kalmıştı.

Neredeyse bir saat farkla.

İnsanların geç kalmasından nefret ederdim. Mesaj gönderme ya da arama zahmetine bile girmemeleri daha da kötüydü. Düşüncesiz ve bencilceydi.

İşteyken, günüme devam etmeden önce genellikle yirmi dakikalık bir süre tanır, toplantıyı yeniden planlamalarını isterdim. Arkadaşlarla ise bu süre bunun yarısı kadardı.

Yine de oradaydım, onu bekliyordum. Ve daha da şaşırtıcı olanı, sinirli değildim. Endişeliydim.

Şehirde olabilecek çok şey vardı. Özellikle de her yere metroyla gittiği için.

Çenem sıkıştı.

Her ne kadar *tüm* kaygımın onun güvenliği içinmiş gibi davranmak istesem de, bu doğru değildi.

Yaklaşık yarım saat sonra beni ekiyor olabileceği aklıma geldi. Eğer durum buysa, ondan bu kadar kolay vazgeçeceğimi düşünmesi çok hoştu.

Sabah öpücüğü ve Ben'in ona yeni kıyafetler bırakması arasında, biraz... güçlü olduğumu biliyordum.

Farklı bir şey yapacağımdan değil, ama bunun farkındaydım.

Onu ikinci kez aramayı denedim ama önceki gibi doğrudan sesli mesaja düştü.

Arabama doğru dönene kadar birkaç dakika daha geçti. Kafamı kaldırıp onu köşeyi dönerken gördüğümde adresini nasıl bildiğimi açıklamanın yollarını düşünüyordum bile.

Telefonuna bakan Dahlia saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hızlı hızlı yürüyordu ve yaklaştıkça yüzündeki gerginliği görmek daha da kolaylaşıyordu. Yanakları kızarmıştı ve kapüşonunun önü açıktı, sanki akşam koşusuna çıkmış gibiydi.

Bir an başını kaldırıp baktı, sonra gözleri bana takılınca iki kez baktı. Dolgun, sikilesi dudakları şimdiye kadar gördüğüm en seksi sırtısla kıvrıldı.

Sikim anında sertleşti ve o dudakların etrafına sarılması ihtiyacıyla sarsıldı.

Ancak beynim onun yüzündeki ifadeyi ezberlemeye çalışmakla meşguldü. Beni gördüğü için mutluydu ve bunu saklamaya çalışmıyordu.

Konuşma mesafesine girer girmez, "Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye homurdandı. "Erken geldim ama tren gecikti. Sonra da raylarda bir şey olduğu için durdu. Mesaj atmaya çalıştım ama gönder tuşuna basamadan telefonum kapandı. Doğru şarj olduğunu sanmıyorum. Üç çıkışta inmek zorunda kaldım-"

Ağzım onunkini kaptı ve sözlerini kesti. Sadece zamanlama konusunda kaypak davranmadığını duymanın beni mutlu etmediğini söyleyemezdin. Ama önemli olan onun orada olmasıydı ve belli ki bir şeyleri başlamadan bitirmeye *çalışmıyordu*.

Öpüşmeyi derinleştirdim, onun ve nane şekerinin tadı aklımı başımdan aldı. Kıçını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Eğer nefesi bir gösterge ise, vücudu sikimin kalın uzunluğunu hissedebileceği kadar yakınım bastırılmıştı. Kıçındaki tutuşumu kullanarak, daha da yaklaşmak için boşuna bir girişimde bulunarak onu hafifçe kaldırdım. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu, aletim onun içindeyken çıplak olmamızdı.

Cazzo.

Aniden çalan bir korna Dahlia'nın geriye sıçramasına neden oldu. Gözleri irileşmiş, zaten dolgun olan dudakları şişmişti. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, parça hemen yerine düştü. "Beni korkuttun," diye fısıldadı.

"Öpücük mü yoksa
boynuz mu?" "İkisi
de."

Her ne kadar onu eve ya da en azından SUV'uma götürmek istesem de, yapabileceğimi düşündüğüm en uzak mesafe bu olduğu için, onu tutmayı bıraktım ve uzaklaştım. "Yemeğe hazır mısınız?"

Beyaz tişörtünün önünü koyu renk kot pantolonunun içine sokmadan önce saçlarını omzunun üzerinden itti. Çok benzer kıyafetleri yoksa, hem kapüşonlu sweatshirt'ü hem de gönderdiğim ayakkabıları giyiyordu. "Hâlâ masaları var mı? Tekrar çok özür dilerim."

"Her şey hazır." Elini uzattım ve restorana doğru yürürken elini tuttum.

"İtalyan mirasının bir kısmını mı paylaşıyorsun?" Dahlia, sarımsak ve domatesin eşsiz kokusu sokağa yayılırken sordu.

"İtalyan olduğumu nereden bildin?"

"Çılgınca bir tahmin, Bay *Amato*. Çok İtalyanca biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Sana tüm küfürleri ve diğer bazı ufak tefek şeyleri öğretebilirim. Ben tam kanlıyım ama eski kafalı değiliz."

Faust'a girdiğimizde, müdür yaklaştığında kapı henüz arkamızdan kapanmamıştı.

"Bay *Amato*," diye selamladı. Yönünü değiştirip yan tarafı işaret etmeden önce elini uzatmaya başladı. "Lütfen beni masanıza kadar takip edin. Tabii barda bir şeyler içmeyi tercih etmezseniz. Geniş bir şarap seçkimizin yanı sıra gerçekten olağanüstü birkaç konyak ve viskimiz var. Ya da-"

Dahlia'ninkini bırakmak anlamına gelse de elimi uzattım ve evini ve ilk çocuğunu teklif edemedi önünü kestim. "Teşekkürler ama masa da iyi olur."

Bu jest onu biraz rahatlatmış gibiydi. Uzattığım elimi sert ama hızlı bir şekilde sıktı. "Bu taraftan."

Avuç içimi Dahlia'nın sırtının alt kısmına koydum, parmak uçlarım kışının kıvrımında duruyordu.

Kalabalık yemek salonunda bize rehberlik eden müdür, pencerenin hemen önündeki daha تنها bir masada durdu. "Burası iyi mi?"

Dahlia'ya baktım, dikkati şehrin işlek caddesindeydi.

Et lokantasında yaptığım gibi, sandalyelerden birini pencereye bakacak şekilde hareket ettirdim, bu sefer benimkine daha yakın konumlandırıdım. Sırtının alt kısmına hafif bir baskı uygulayarak kulağına doğru eğildim ve "Dahlia" diye mırıldandım.

"Hmm?" Bakışlarını pencereden çekmeden önce bir anlığına dokunuşuma eğildi. Müdürün hâlâ orada durduğunu fark edince gülümsedi ve oturdu. "Kusura bakmayın, kalabalığın içinde kayboldum. Bu masa mükemmel, teşekkür ederim."

Müdürün göğsü sanki masayı ve manzarayı kendisi yapmış gibi kabarmıştı. Menüleri yere bıraktı. "Joseph garsonunuz olacak. Ancak alerjilerinize ve baharat tercihinize bağlı olarak, Bay Faust ikiniz için şefin özel bir yemeğini hazırlamak istiyor."

Dahlia bana bakarak, "Alerjim yok ve baharatlı yemekleri severim," dedi.

"Aynen." Menüleri müdüre geri uzattım. Dahlia'yı olabildiğince yalnız bırakmak isteyerek onu kibarca başından savdım. "Teşekkür ederim."

Müdür aceleyle uzaklaşırken Dahlia'nın dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Yani... Önemli birisin, öyle mi?"

Hiçbir fikri yok.

"Küçük daireler halinde." Elimi masanın altındaki dizine koyarak daha yakına eğildim. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi, sesi yumuşaktı. "Kendimi biraz az giyinmiş hissediyorum."

"Öyle görünmüyorsun," diye onu rahatlattım, bana kalsa benim evime döneceğimizi ve onun *çok* şık olmayacağını söylemedim. "Faust'un yemekleri bölgedeki bazı üst düzey mekânlarla yarışır ama resmi değil."

Kot pantolonuma ve hafif kazağıma bakmadan önce diğer yemek yiyenlere göz gezdirdi. "Bu renk sana gerçekten yakışmış. Görüldüğü kadar yumuşak mı?" Eli masadan göğsüme doğru hareket etti.

O bana dokunamadan masaya bir şişe kırmızı şarap ve ardından iki kadeh kondu.

Ellerini kontrol etme ihtiyacına karşı savaşıyor, vücudumun çeşitli bölgelerinin ne kadar yumuşak ve sert olduğunu hissettiğinden emin oluyordum. Garsonun araya girmesi, onu pencereden atma dürtüsüyle de savaştığım anlamına geliyordu.

Dahlia elini kucağına bırakıp arkasına yaslandığında bu dürtü daha da arttı.

"Merhaba, ben Joseph," dedi garson, elinde bir şişe beyaz şarapla. "Bay Faust mutfaktan selamlarını yolladı. Size bir şişe şarap getirmemi istedi ama hangisini tercih edeceğinizden emin olamadı." Adam her ikisinin de kökeni, yaşı ve notaları hakkında konuşmaya başladı ama benim dikkatim Dahlia'nın dizindeki avucumdaydı.

Daha doğrusu, şişelerden biriyle kafama vurmadan önce onu ne kadar yükseğe taşıyabileceğimi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, dönüp bana bakarak. "Şarap hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Dikkatimi ondan ayırdığımda garsonun da isteksizce aynı şeyi yaptığını fark ettim. "Nero."

Garson şişeleri değiştirdi ve şarabın mantarını açtı, tüm şovu gözden geçirdi, tüm bunlar olurken hala tamamen ona odaklanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu adam uzaklaşırken. "Evet, neden?"

"Gergin görünüyorsun." Şarap kadehini eline aldı ve belli belirsiz bir yudum aldı.

Belli ki bir yudum çok fazlaydı.

Yüzünü buruşturmasını saklamaya çalışmasını izlerken, gerginliğin bir kısmı azaldı. "Bunun yerine ne istersin?"

"Hayır, hayır, bu iyi." Daha büyük bir yudum aldı, yüzünde anında pişmanlık ifadesi belirdi. Bardağı uzağa bıraktı. "Sadece susamadım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu garson bir sepet taze ekmek ve tereyağı bırakırken.

Dahlia ona gülümsedi. "Evet, teşekkürler."

"Ona bir kokteyl getirebilir misin?" Onun yüzündeki rahatlamış ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak araya girdim. "Turunçgillerden bir şey." Dahlia'ya dönüp "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Kızılıcak suyu olmasın lütfen. Teşekkürler." Kulak misafiri olmadığında bana ters ters baktı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben yaptım. Faust baharatlı dediğinde ciddidir. Hiçbir şey içmeyecek miydin?"

"Hayır, tadına alışırdım." Konuşurken burnunu buruşturdu.

Gülerek uzandım ve o yapamadan saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdım. Pencerenin yansımasında garsonu görünce, arkama yaslanırken parmak uçlarımin boynunun narin kıvrımında gezinmesine izin verdim.

Bu lanet kesintiden ne kadar nefret etsem de, midem ağız sulandıran kokuların saldırısı karşısında gurulduyordu.

Sanırım pencereden geçmiyor. Henüz geçmedi.

"Çok yumuşak olduğu için tekrar teşekkür etmem gereken kazağımın üzerine dökülmesini istemiyorum." Sırtını kamburlaştırarak kapüşonlu tişörtü omuzlarından çekerken göğüsleri tişörtüne bastırdı. Sütyeninin açık rengi, ince kumaşa karşı sadece ten olduğu yanılsamasını veriyordu. Kazağı çıkarıp tekrar dik oturduğunda, gömleğinin yuvarlak boynu hâlâ göğüs dekoltesinin ipuçlarını gösteriyordu.

Açık ya da uygunsuz bir yanı yoktu ama bu, altında ne olduğunu hayal ederken aklımı kaçırmama yetecek kadar şey vermediği anlamına gelmiyordu.

Ve garsonun kızın ağzını izlerken tabakları neredeyse düşürmesine bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyordu.

Tamam, lanet pencereden dışarı.

"Vay canına, çok güzel kokuyor," dedi Dahlia, öfkemi yarıda keserek.

Gözlerimi müdürün durup restoranı taradığı yere çevirdim. Bakışları benimkilerle buluştuğunda çenemin sıkılmasına ve gözlerimin kısılmasına izin verdim.

Yüzü kızarmadan önce solgunlaştı. Ev sahibiyle konuşurken ağzı hızla hareket etti.

Joseph hâlâ sadece Dahlia ile konuştuğu için, onun önüne küçük bir tabak koyarken hiçbir şey kaçırmadım. "Bunlar balzamik ve ıspanakla doldurulmuş siyah erik domatesleri. Ve bu," tabağı önüme koyarken durakladı,

"karamelize arpacık soğanlı ve üç peynirli risotto keki. Ev yapımı mozzarella, fontina ve keçi peyniri karışımıyla yapılır."

Joseph'in dikkati Dahlia'daydı, bu yüzden bakışımı kaçırdı. Elimi çenemde gezdirerek bakışlarımı müdüre çevirdim.

Dahlia çatalını alırken ben de tabakları alıp yerlerini değiştirdim.

Kaşlarını indirdi ama pastayı kesti ve yarısını tabağıma koydu.

Çatalıyla bir domates doğrayıp ağzına attı.

"Benimle peynir paylaşmak ister misin?" Elini dudaklarıma götürerek öptüm ve göz kırptım. "Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

Yüzündeki alaycı mizah biraz kayboldu ama yumuşaklıktan eser kalmadı. "İstiyorum," diye fısıldadı ve dikkatini yemeğine geri verdi.

"Güzel," diye fısıldadım.

Joseph ağzını açtığında boğazımı temizledim. Gözleri benimkilere kaydı, ukala bir sırıtişla bunun bir oyun olduğunu ve kazanacağını düşündüğünü anladım. Dahlia'nın alıp gidebileceği bir ödül den başka bir şey olmadığını düşündüğü için aptalın tekiydi.

Ve benimle uğraşması gerektiğini düşündüğü için.

Dahlia bakmadığı için içimdeki öfkeyi gizleme zahmetine girmeden gözlerine baktım.

Müdür gibi çocuğun da yüzü soldu, ancak bir masayla konuşmak için uzaklaşmadan önce bakışlarımı daha uzun süre tuttu.

Dahlia'nın hâlâ şehrin işlek caddesinin manzarasının tadını çıkardığını iki kez kontrol ettikten sonra, başka bir garsona içki uzatan müdüre dönüp baktım, yüz ifademi görünce neredeyse içkiyi düşürüyordu. Ancak o zaman yüz hatlarıminin yumuşamasına izin verdim.

"Tadı nasıl?" Bir elimi dizine koyup diğer elimle yemeye devam ederek sordum.

"Çok iyi. Ev yapımı peynir ile mağaza markalı peynir arasındaki fark astronomik. Beğendin mi?"

Etkileyici derecede lezzetli olan lokmamın etrafında başımı salladım ama risotto kekimin geri kalanını tabağına geri kaydurdım.

"Hey, paylaşıyordum."

"Biliyorum." Dizini sıktım, parmak uçlarım uyluğunun iç kısmını yavaşça okşayarak ona beni durdurma şansı verdi. Kontrolüm zaten çok zayıf olduğu için kendimi yarı yolda durdurdum. "Ama ben de senden hoşlanıyorum." Bir domates çatalladım. "Şimdi fikrimi değiştirip geri almadan önce ye."

Aperatifleri bitirdiğimizde yeni bir garson yaklaştı ve Dahlia'nın kokteyli ve iki salatayı bıraktı. "Özür dilerim, Joseph acilen çağırıldı. Benim adım Sam; ben devralıyorum. İkinize de bir şey ikram edebilir miyim?" Başımızı salladığımızda ikimize de kibarca gülümsedi. "Birazdan yemeğinizle birlikte döneceğim."

Baharatlı fra diavlo ve İtalyan-Cajun füzyon makarnası kısa bir süre sonra getirildi ve her ikisini de deneyebilmemiz için dört küçük kaseye bölündü. Yemek yerken sohbetimiz hafifti, sık sık rahat sessizliklere gömülüyorduk.

"Bu yediğim en iyi makarna," dedi Cajun makarnasını göstererek. "Yemeye devam etmek istiyorum ama çok doydum." Kaseleri itti.

"Tüm hafta sonu iznini almak istemiyorum," diye yalan söyledim, "ama yarın öğleden sonra boş musun?" Başını sallayınca devam ettim. "Araba kullanıyor musun?"

Kaşları düştü ama yine de cevap verdi. "Ehliyetim var ve araba kullanmayı biliyorum ama arabam yok. Neden?"

"Bu gece cipimi al." Ağzını açtı, itiraz edeceği belliydi ama ben devam ettim. "Yarın şehrin dışında olacak ve yakınında hiçbir durak yok. Taksi ya da Uber küçük bir servete mal olur. Mantıklı olmaz."

"Ama-"

"Bunları paketlememi ister misiniz?" Sam boş bardakları toplayarak sordu.

"Lütfen," dedim.

Dahlia parmaklarını çenesine vurmadan önce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ne düşündüğünden emin değildim ama umarım benim lehime sonuçlanırdı.

Sam yemek artıklarıyla uzaklaşırken, tekrar denedi. "Araba hakkında _"

"Umarım çok tok değilsinizdir," diye duydum yan taraftan. Kafamı çevirdiğimde terli ve yorgun görünen Faust'un elinde bir servis tepsiysiyle bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gözleri Dahlia'ya takılınca gülümsemesi sıırıtmaya dönüştü.

Belki de pencereden giren o olur.

Tepsiden küçük tabakları alarak hepsini bir sıra halinde kadının önüne dizdi. "Bitter çikolatalı tiramisu. Bu çilek ve fesleğen kompostosu panna cotta. Biliyorum, bir tatlıda fesleğen garip ama işe yarıyor, inanın bana. Geleneksel cannoli, tabii ki. Son olarak, Nutella ve mascarpone'lu tartımız var, üzerinde kahverengi tereyağı ile karamelize edilmiş muzlar var. Aslında," diyerek tabakları yeniden sıraladı ve sonuncuyu öne koydu, "önce bunu yiyin. Sonra panna cotta. Diğerleri yarın iyi olacak."

"Teşekkürler..."

Faust'un boş tepsiyi restoranın diğer tarafına fırlatmayı planladığı bir frizbi gibi konumlandırıldığını fark edince sözleri kesildi. Diğer müşterilerin şansına, Sam hızlı adımlarla yanından geçerken tepsiyi aldı.

Faust, Dahlia'ya gülümsemeden önce, "Hiç eğlenemiyorum," diye dudak büktü. "Dahlia, bu Tony Faust. Kendisi baş aşçı ve buranın sahibi. Tony, bu da

Dahlia." Telefonum Luc'un ses tonuyla çaldı. "Özür dilerim, bunu kontrol etmem gerek."

Hazır olduğunda bana haber ver.

Ben: Bana 20 ver.

Telefonumu cebime geri koydum ve bir tatlı çatalı alıp Dahlia'ya uzattım. "Üzgünüm, sadece Luc."

"Sorun değil," dedi Faust. "Dahlia risotto keklerini mi yoksa Cajun makarnasını mı daha çok sevdiğine karar vermeye çalışıyordu."

"Ben seçemem," dedi çatalı alarak. "Yine de ev yapımı peyniri yenmek zor. Zor bir süreç mi?"

Onlar yemek yapmaktan bahsederken, ben Dahlia'yı izledim. Faust da Dahlia'yı izledi.
ve ben onu izliyordum.

"Theo'yu bir süre l i ğ i n e ödünç almamın sakıncası var mı?" Faust ona sordu. "İş için."

Bunun olacağını biliyordum.

"Bekleyebilir-" diye başladım.

"Hayır, hayır, sorun değil." Dahlia tatlıları işaret etti. "Bunları Luc için kutulayacağım."

"Luc," Faust tükürür gibi bir ses çıkardı, "bunların hiçbirini alamaz. O hırsız hem bu hayatta hem de öbür dünyada yemeklerime giremeyecek."

Dahlia'nın endişeli ifadesi karşısında başımı salladım. "Hiç sorma. Geri döneceğim."

Ayağa kalkarak Faust'u barın sonuna yakın boş bir alana kadar takip ettim. Otuzlu yaşlarının sonundaki bir adam için şaşırtıcı derecede iyi hareket ederek kelimenin tam anlamıyla üzerine tırmandı. Oldukça pahalı olan bar tezgahını bir öğrenci yurdunun Formica masa tablası gibi kullanarak bir şişe biranın kapağını açtı ve yarısını birkaç yudumda boşalttı.

"Beni randevumdan alıkoymanın bir sebebi var mı?" diye sordum.

"Seni en son ne zaman biriyle çıkarken gördüğümü ya da duyduğumu hatırlamıyorum. Geleceğini söylediğinde iş için olduğunu düşünmüştüm. Luc'la konuştuğuma sevindim," dedi ve tükürük sesini ekledi.

"Şarap ve yemek konusunda aşırıya kaçmayı nasıl akıl ettiğini merak ediyordum. Dahlia'nın etkilendiğinden mi yoksa dehşete mi düştüğünden emin değilim."

Ukalaca gülümsedi. "Kesinlikle etkilendim. Güzel olduğunu söyleyebilirim, ama ilk garsonunla olanlara dayanarak, bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum." Ben bir şey söyleyemeden gülümsemesi soldu ve başını müdüre doğru eğdi. "Henry bana olanları anlattı. Çocuk gitmiş. O benim ikinci kuzenim ve o ukala heriften nefret ederdim ama o işini bilirdi. Ayrıca, annemin ailemi sebepsiz yere kovduğu için beni suçlamasını istemedim. Bir nedenim vardı, o yüzden şimdi gitti."

Saçma sapan inkârlar ya da bahaneler sunmaya zahmet etmedim. "Güzel. Başka bir şey var mı?"

"Luc size bilgi verir ama iyi bir çeyrek geçirdik. Rakamların tamamını göndereceğim. Sanırım haklısın ve büyümeye bakmamız gerekiyor. Başka bir yer açmak istemiyorum ama çevredeki işletmelerin hiçbirisi yerlerini satmaya istekli değil."

Normalde, en iyi hareket tarzını değerlendirirken ve birkaç plan oluştururken zihnim yirmi farklı yönde yarışıyor olurdu.

Ama değildi.

Yeni bir meydan okumayı dört gözle bekliyor olsam da bu bekleyebilirdi.

"Bu hafta içinde seninle temasa geçeceğim." Dahlia'ya geri döndüm.

"Yemekte kendini aşmışsın." diye eklemekten önce.

Masaya yaklaştığımda gözlerimi Dahlia'dan ayıramadım. Pencereden dışarı bakarken çenesini ellerinin arasına almıştı. Korumasızken onda narin, neredeyse savunmasız bir şey vardı.

"Hazır mısın?" Ona ulaştığımda sordum.

"Evet." Ben iki poşet yemek artığını alırken o ayağa kalktı ve kapüşonunu giydi. "Onları Luc'a mı götürüyorsun?"

Başımı salladım. "Luc Faust'a hava atar, beni ispiyonlar ve benim de yasaklanmamı sağlar. Bunu riske atamam."

"Seni suçlamıyorum."

Masaya birkaç banknot bıraktıktan sonra dışarı çıkarken elimi sırtının alt kısmına koydum. Hava sıcaklığı en az on derece düşmüştü ve keskin bir rüzgâr ısıırıyordu.

Elini tutarak onu durdurdum. "Arabamı al," diye mırıldandım, çantaları kaputun üzerine koyarken. "Dışarısı çok soğuk."

Eli göğsüme indi. "Tek söyleyeceğim, sadece seninle yolculuk etmekten memnun olacağım-"

Bir elimle belini kavrarken diğer elimle başını tuttum ve eğilip ağzını aldım. Dudaklarını ayırdım, öpücüğü derinleştirirken dilim onunkiyle dans etti. Sırtını cipimin yan tarafına dayayana kadar ilerledim.

Halka açık. Halkın içindeyiz.

Dahlia vücudunu benimkine yaklaştıırken kollarımı sıkıca kavradı.

Cazzo.

Siktir

et.

En azından bir parça kontrolü elimde tutmaya çalışırken parmaklarım gerildi. Elimi yanağından saçlarına doğru kaydurdım ve yumruk yaptım. Bana daha fazla erişim sağlamak için duruşumu genişleterek, diğer elimi ensesinden kıkına doğru okşamak için kullandım. Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu hafifçe kaldırdım.

Onunla ilgili her şey aklımı başımdan alıyordu. Hayatımda hiç bu kadar dengesiz ve kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Ve tek düşünebildiğim daha fazlasını elde etmektir.

Onu soymak. Onu

altına almak.

Dilimde onun tadını almak.

Onu elde etmek.

Dahlia aniden başını geriye çekerek boynuna erişmemi sağladı. Teni yumuşaktı, nabızı dudaklarımın altında hızla atıyordu.

"Theo," dedi, sesi yumuşak ve havadardı. Isırdım, keskin nefesini sevdim.

"Theo," diye tekrarladı, sesi daha güçlüydü. "Hmm?"

"Luc."

Başımı geriye attım. "Ne?"

"Luc burada." Dudakları şişmişti, gözleri kapalıydı. Onu çırılçıplak soyup arabaya yaslayarak becermek istiyordum.

Ama herkesin içinde değil.

Belki de garajımdır.

Ayaklarını yere indirerek uzaklaştım ve kafamı toplamaya çalıştım. Cebimden anahtarlarımı çıkardım. "Yarın trafik çok kötü olmamalı, o yüzden öğlen gibi yola çık. Dokunmatik ekranda başlat tuşuna basın, GPS sizi oraya götürecektir. Herhangi bir sorun yaşarsanız arayın."

Dudakları yukarı kalktı. "Luc burada ve her şeye sahipsin. Kendine çok güveniyorsun. Ve etkilisin. Ve biraz da otoriter."

"Bundan

bahsedilmişti." "Sık

sık, bahse girerim."

"Doğru söylüyorsun." Arabanın kilidini açmak için düğmeye bastım ve anahtarlarımı uzattım.

"Söylediğimde ciddiydim. Herhangi bir ezik ya da eksik tampon görmediğimden ve Bieber olmadığın konusunda kendime güvendiğimden, seninle gelmekte bir sakınca görmüyorum."

Onu tekrar arabaya yaslama isteğiyle savaştım. Eğer onun tadına bakarsam ya da vücudunu bedenimde hissedersen, ikimiz de

gitmeyecektik.

Onun yerine "Bir dahaki sefere," dedim.

"Yarın ne yapıyoruz?"

"Sürpriz. Rahat ve dışarıda. Aç gel." Şoför kapısına doğru yürürken çantaları aldım. Kapıyı açtığımda aniden döndü ve başını salladı.

"Bunu ben
kullanmayacağım."

"Neden
sürmüyorsun?"

"Ne tür bir SUV bu?" "Range
Rover."

"Evimden daha güzel ve bilgisayarımdan daha fazla düğmesi var!
Ya çizersen? Ya da göçürürsem? Ya da kaza
yaparsam?" "Sigorta bunun için var."
"Ama-"

"Hava soğuk Dahlia ve üzerinde hafif bir kapüşon var. Ayrıca Luc ne kadar uzun süre beklerse Faust'a gizlice girmeye çalışma ihtimali de o kadar artar."

"Peki." İç çekerek arabaya bindi ve arabayı çalıştırmadan önce koltuğu ayarladı. Elini bırakmadan önce radyoya uzandı.

"Ne istersen onunla uğraş," diye ona güvence verdim. Kalanları yerleştirmek için eğilirken, ihtiyaç duyabileceği bazı önemli özellikleri işaret ederken kalçasını ovuşturdum.

"Kalan yemeklerini istemiyor musun?" diye sordu, pişman olmuş gibi burnunu kırıstırarak.

Başımı salladım. "Onları Luc'la birlikte arabaya alamam. Ye ve tadını çıkar." Son bir hafif öpücükle kapıyı kapattım ve uzaklaşabilmesi için hareket ettim.

Bakışlarını görmezden gelerek Luc'un cipine tırmandım.

"Acımasız," diye mırıldandı. "Oturup seni bekliyorum ve sen bana gizlice yemek bile vermiyorsun. Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Evet, Faust senin adını söyledikten sonra hâlâ tükürüyor. Onun kötü tarafına geçmeyeceğim."

"Bu adam kin tutabilir." "Ama
sen yaptın-"

"Ne yaptığımı biliyorum, biliyorum." Geri çekilerek Amaric'e doğru ilerledi. "Sanırım işlerin nasıl gittiğini sormama gerek yok."

"Hayır, ama yine de yapacağını biliyorum."

"Olmayacak. Ondan hoşlanıyorum ve zor olan ikinci randevuya gelebildiğine göre, bu jelatinimsi bir balığın kişiliğine sahip olmadığı anlamına gelmeli. Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Yarın."

"Sonra mı?" Başımı salladığımda kaşları havaya kalktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Ne yanlış gidebilir ki?"

Luc kıkırdadı. "Sana söyledim ama sadece yirmi dakikalık bir yol." Haklıydı.

Beşinci Bölüm

Evet veya Hayır'ı işaretleyin Dahlia

Bu doğru olamaz.

Kaldırıma park etmeden önce yavaşladım. Caddenin bir bölümü tıklım tıklımdı, tek boş yer 'varış noktasının' önündeydi.

Bunu berbat etmeyi nasıl başardım?

Dürüst olmak gerekirse, Theo'ya SUV'unun benim bilgisayarımdan daha fazla düğmesi olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Eski dizüstü bilgisayarım da en azı olduğu için zor değildi, ama en üst seviye olsa bile Range Rover yine de onu yenerdi. GPS'teki adresi yanlışlıkla değiştirmek zor olmazdı.

Havacı gözlüklerimi çıkardım ve pencereden muhteşem bir eve baktım. Kocaman, bakımlı bir çimenlik vardı, tüm çalılar özenle budanmıştı ve bahçe renk cümbüşü içindeydi. Suburbia Digest'ten fırlamış gibi, birkaç çocuk arka bahçeden koşarak, gülerek ve birbirlerini kovalayarak çıktılar. Bir yerde durdular ve içeri girdiler. Neredeyse bisikletiyle gazete dağıtan bir çocuk, bir sütçü ve bir dondurma kamyonu görmeyi bekliyordum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp tekrar yukarı baktım ve bir daha baktım. Açık kapı aralığında cipe doğru bakan insanlar vardı. Yan tarafa baktığımda büyük camda da birkaç kişi olduğunu gördüm. Arabanın camları beni görmeleri için fazla renkliydi ama bu onları denemekten alıkoymamış gibiydi.

Belki de Theo'yu aramadan önce başka bir yere gitmeliyim.

Tam arabayı çalıştırmak üzereyken, hareket eden biri dikkatimi çekti. Kafamı çevirdiğimde Theo'nun yüzünde kocaman, gamzeli bir gülümsemeyle çimenlerin üzerinden bana doğru geldiğini gördüm. Tam oturan bir kot pantolon ve yumuşak, funda grisi bir tişört giymişti, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

İyi bir bakıştı.

Ayrıca paçalı koyu renk kot pantolonum, açık yeşil V yaka tişörtüm ve yeşil babetlerimle kendimi daha rahat hissetmemi sağladı. Hava sıcaklığı altmışların ortasında olmasına rağmen nem kontrolden çıkmıştı, bu yüzden saçlarımı gevşek bir Fransız örgüsü haline getirmiştim.

Gözlüğümü tekrar takıp cipten çıktım ve onunla kaldırımda buluştum. "Çizik ya da ezik yok," diye övünerek anahtarlarını ona geri verdim.

Bir öpücük için beni kendine çekmeden önce onları cebine koydu. Hızlıydı, sadece beni kızdırmaya ve önceki geceyi hatırlatmaya yetecek kadardı.

Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu ama bundan daha fazlası vardı. Daha önce bir öpücüğün içinde kendimi hiç kaybetmemiştim. Kontrolümü kaybetmeme ve hissettiklerim dışında tüm düşüncelerimi kapatarak tamamen anı yaşamama hiç izin vermemiştim. Beni öptüğünde, nerede olduğumuzu unutmak çok kolaydı.

"Yolculuk iyi geçti mi?" Eve doğru yola çıkarken Theo kolunu omuzlarıma dolayarak sordu.

"Evet, ama yanlış adrese geldiğimi düşündüm. Neredeyiz?"

"Ailemin evi" dediğinde neredeyse tökezliyordum.

Ayaklarımın üzerinde *zar zor* dursam da durdum. "O da neydi?" "Bu bir yemek partisi."

"Ne? Oraya giremem." Utancımdan yüzümü ona döndüm ve boynumu bükerek ona bakarken gömleğini göğsümde tuttum. "Bir şişe şarap ya da ikram edecek bir tabak ya da başka bir şey getirmedi. Nereye gittiğimizi neden söylemedin?"

"Gelir miydin?" "Hayır, tabii ki gelmezdim."

"Aynen öyle." Ellerini belime götürdü ve beni güven verici bir şekilde sıktı. "*Bizden* dört şişe şarap getirdim. Ve dürüst olmak gerekirse, Julia Child'ın hayaleti tarafından yapılmış makarna salatası getirebilirdin ve

bir fark yaratmazdı. Ailem sadece sizinle tanışmak istiyor."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordum. İnsanlar bundan hoşlandığından değil ama ben bundan ekstra nefret ederdim. Doğum günü hediyesi ya da sürpriz bir parti gibi birisi için iyi bir sır olduğunda bile, bundan nasıl zevk aldıklarını hiçbir zaman anlayamadım.

Theo'nun mantığı neredeyse düşünceliydi ama yine de kendimi kandırılmış hissetmekten nefret ediyordum. Yüzündeki pişmanlık ifadesinden o da bunu anlayabiliyordu.

Bunu yapabilirim.

Havadan sudan konuşmak. Havadan sudan konuşabilirim. Yüzeysel olsun, Theo'yu utandırmayın, çekici ve komik olun.

Tabii, önemli bir şey değil.

"Burada kaç kişi var?" Ben sordum.

"Herkes gelemedi. Sadece yirmi yedi kişi, ama buna çocuklar da dahil."

Sadece mi? Oh, hepsi bu mu?

Yumruklarımı gömleğinden çekip aldı ve parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce onları öptü. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Eğer hazır değilsen, bir bahane uydurup işe çağrıldığını söyleyebilirim. Anlayacaklardır."

Bırakın geniş ailesini, anne babasıyla bile bu kadar çabuk tanışacağımı tahmin etmemiştim.

Aslında onlarla tanışmayı hiç beklemiyordum.

Bu, ona ya da geleceğe yönelik hislerimin bir göstergesi değildi. Kendi aileme sahip olmamanın bir başka yan ürünüydü. Bunun çoğu insan için tipik bir olay olduğunu unutmak kolaydı. Aynı şey, insanlar bir sorunları ya da paylaşacakları iyi bir haberleri olduğunda ailelerini aradıklarından ya da e-posta gönderdiklerinden bahsettiklerinde de oluyordu. Her zaman paylaşacak birilerinin olması ya da herhangi bir kalıcı bağlantı veya güvenlik ağına sahip olmak konusunda bir ilişki kuramadım.

Hayatım hemen hemen benimle başladı ve benimle bitti.

Bu da kulağa geldiğinden daha üzücü ve yalnız olabilir.

Yine de *aileyle* tanışmak büyük bir adımdı. Kesinlikle sıradan bir eğlenceden daha fazlasını hissettirdi. Şaşırmıştım ama iyi olan

Karnımdaki kelebekleri çılgına çeviren türden.

Başımı sallayarak zorla gülümsedim. "Hayır, sorun değil. Hadi gidelim."

Fikrimi değiştirip eve kadar koşmadan önce.

Beni tekrar öptükten sonra kapıya doğru yürürken elimi tuttu. "Artık kabul ettiğine ve sıkışıp kaldığına göre, sana işin özetini anlatabilirim."

Hiperventilasyon geçirmemeye çalıştım. "Tamam..."

"Kimse büyük altın zincirler takmıyor ya da eşofman giymiyor ve hiç kimse 'fuhgeddaboudit' ya da 'bada bing' demiyor. Sadece Gracie Teyzemin saçları büyük ama o da hala seksenli yıllara bağlı olduğu için. Birkaç yaşlı akraba Katolik, ama geri kalanımız değil, bu yüzden evi süsleyen haçlar ya da koruyucu azizler yok. Kimse Jersey Shore turuncusu değil. Hepimiz İtalyan yemeklerini severiz çünkü lezzetlidir ama kimsenin pişirdiği tek şey o değildir. Annem şu sıralar köri seviyor, o yüzden en az iki yemekte köri olmasını bekliyoruz."

"Köri severim."

"Güzel." Adımlarını yavaşlattı, sesini alçalttı. "Çoğu yönden klişeleşmiş İtalyanlar değiliz. Ama bazı konularda öyleyiz. Benim ailem büyük ve gürültücüdür. Aynı zamanda meraklıdırlar. Şu anda üzerimizde en az yedi çift göz sayıyorum, ama muhtemelen daha fazladır. Ve eğer onlar izlemiyorsa, emin olun birileri onlar için play-by-play yorumu yapıyordur."

Başımı hafifçe kaldırıp evi taradım ve onun haklı olduğunu gördüm. Birkaç kişi panjurların arkasından dışarı bakıyor gibiydi, diğerleri ise daha barizdi.

"İyi niyetliler," dedi bana, sesi sıcak ve şefkat doluydu, "ama seni rahatsız ediyorsa, gel beni bul. Tamam mı?"

Her şey biraz göz korkutucuydu, tıpkı bir havuzdan Atlantik'e atlamak gibi. O kadar çok insan vardı ki, ayak parmaklarımı daldıracak zamanım bile olmadı.

Kaygımın bir kısmını gizlemeye çalıştım. "Kulağa hoş geliyor."

Elimi sıktı ve mırıldandı: "Eğer izlemeselerdi, seni şu anda arabamın yanına ittirirdim."

"Belki de başka tarafa bakmışlardır?"

Gamzeleri derinleşti ama bana bakarken gözleri karardı. "Bundan şüpheliyim. Ama bunu istemen hoşuma gitti."

Ulaştığımızda ön kapı açıldı. Karanlık yüz hatlarına sahip uzun boylu bir kadın genişçe sırtarak ellerini bir havluya sildi. Bakışları ve ondan yayılan köri kokusu arasında kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Dahlia, bu annem Rachelle. Anne, bu da Dahlia," diye tanıttı Theo.

Ben elimi uzatamadan beni hızla kucakladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Theo bize senden çok bahsetti."

Bunun sadece insanların kibarlık olsun diye söylediği bir şey olduğunu sanıyordum ama Theo başını salladı. "Luc o koca ağzını açtığında bana fazla seçenek bırakmadın."

Rachelle annelik kızgınlığıyla gözlerini devirdi. "Nasıl olsa bana söyleyecektin."

"Doğru," diye kabul etti Theo.

Uzun zamandır ilk kez göğsüme bir kıskançlık acısı çarptı. Yine de Theo'nun onlara benden bahsettiğini bilmenin verdiği sıcaklık bunu bastırdı.

Theo elimi çekiştirerek, "Dahlia'yı babamla tanıştıracam," dedi.

"Donny Amca ızgaranın etrafında oyalanıyordu, bu yüzden babam uzaklaşmayı reddetti." Rachelle bana baktı. "Donny Amca bifteklerin *iyi pişmesi* gerektiğini düşünür. Aslında tüm etlerin. Bir yıl bir yığın sosisli sandviçi ateşe verdi ve sonra da servis etmeye çalıştı." Ben yüzümü buruşturunca güldü. "İşte o zaman bütün yemeklerimizi burada yapmaya başladık."

Theo, "Bu onu yönetimi ele geçirmeye çalışmaktan alıkoymuyor," diye ekledi.

"Mutfağa geri dönmeliyim. Izgaradan çıkma riskine girmeden önce babanı görmeye git."

"İçecek almak için bir dakika içinde içeride olacağız." Elimi tekrar çekiştiren Theo, evin köşesine yaklaşana kadar birkaç adım attı. Aniden durdu ve beni dış cepheye yasladı. Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce "Gözden uzak," diye mırıldandı. Korumak için başımın arkasını kavrayarak sıkıca bastırdı, sertliği karnıma baskı yapıyordu.

Aynı hızla geri çekildi ve tekrar elimi tuttu. "Sanırım erken ayrılacağız." Alçak sesle mırıldanırken bile sesi boğuktu.

Ben cevap veremeden küçük bir kız uzun tahta çitin üzerinden atladı ve koşarak yere düştü. Çiçekli elbisesini kir kaplamış ve sevimli yüzünü lekelemişti. "Theo Amca, gel oyna!"

"Yakında geleceğim Kit-Kat, ama önce Lou Amca'yla konuşmam gerek."

Bana dönmeden önce ona dişsiz bir sırıtış attı. "Sen de oynamak ister misin?" "Elbette."

"Güzel. Adım Kat ve beş yaşıdayım," diye bağırarak son sürat çitlere doğru koşmaya başladı. Gerildim ve onu dikkat etmesi konusunda uyarmak için ağzımı açtım, ama o kendini çite doğru fırlattı, hızla yukarı ve üzerinden geçti.

"Açılıyor, biliyorsun!" Theo ona seslendi.

"Çok uzun sürüyor," diye karşılık verdi. Çitteki kapı açıldı. "Al bakalım." Tekrar koşmaya başladı.

"Hiç kardeşin yok sanıyordum?" Artık açık olan kapıdan içeri girerken sordum.

"Tanımıyorum; o benim ikinci kuzenim. Ama bütün küçük çocuklar bana amca der."

Arka bahçe düşündüğümünden çok daha büyüktü. Köşede lüks bir parka aitmiş gibi görünen bir salıncak seti vardı. Arka kapıdan büyük bir güverte uzanıyordu, birden fazla masa ve sandalye kurulmuştu. Tuğla bir yol, bahçenin en az dörtte birini kaplayan etkileyici bir bahçeye açılıyordu.

Yaklaşık on beş kişi vardı ama yine de sıkışıklıktan uzaktı.

"İşte buradasın!" diye seslendi yakışıklı, yaşlı bir adam, gülümsemesi geniş ve gamzeli. Uzun boylu ve formdaydı, gri saçları dolgun ve dalgalıydı. Ebeveynlerinin mükemmel bir karışımı olan birini daha önce hiç görmemiştim ama Theo kesinlikle öyleydi.

Annesi gibi Theo'nun babası da beni hızla kucakladı. "Umarım açsındır."

"Çok," dedim.

"Dahlia, bu benim babam Lou," dedi Theo. "Baba, bu-

"Hakkında bir şeyler duyduğumuz güzel Dahlia sen olmalısın," diye araya girdi bir adam. Lou'dan birkaç yaş büyük görünüyordu. "Neden sen gidip sohbet etmiyorsun, ben de ızgarayı bitireyim."

Lou adamı boğazlamaya hazır görünüyordu. Theo eğlenmiş görünüyordu.

Sanırım bu Donny Amca olmalı.

Kanepeye oturur oturmaz küçük, tatlı bir ses "Theo Amca erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Dört saatten fazla bir süredir Lou ve Rachelle'lerdeydik. Kavrulmamış yemekler çok lezzetliydi, ailesi misafirperverdi ve gün çok güzeldi.

Ve Theo tam bir *baş belasıydı*.

Her fırsatta bana dokundu. Bazen sıradan bir şeydi, elini dizime ya da omzuma koyardı. Diğer zamanlarda, saçımı yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdığı zamanki gibi samimi olurdu.

Kurnazca davrandığı zamanlar ise işkencenin en kötüsüydü. Göğsümün yan tarafına tesadüfi bir sıyrık. Avuç içi uyluğumda geziniyor, durmadan önce neredeyse tepeye ulaşıyordu. Kolu belimdeyken ayakta durduğumuzda, sert parmak uçları gömleğimin altından kayar ve bel kemerimin üstündeki teni okşardı.

Tüm vücudum gergindi, her bir sinir ucu canlı ve aşırı duyarlıydı.

Muhteşem, berrak gökyüzü aniden karararak kaybolduğunda ve yağmur yağmaya başladığında rekabetçi bir bocce topu oyunu devam ediyordu. Neredeyse herkes içeri koşmuştu ama Theo ve babası eşyaları mahvolmadan toplamak için dışarıda kaldılar.

Birden ben de dışarıda olmayı diledim.

Kızın annesi Tina, "Sus, Mar, bu çok kaba," dedi ama olan olmuştu. Tina da dahil olmak üzere odadaki herkes beklentiyle beni izliyordu.

Seyircileri görmezden gelerek gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, biz sadece arkadaşız."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ben cevap veremedim Mar'ın yüzü aydınlandı. "Oh, oh, onu *seviyor* musun? Arkadaşım Beth der ki, eğer bir çocuğu seviyorsan, ona

Ona seni sevip sevmediğini soran bir not yaz. Eğer cevap vermezse, o zaman ona artık erkek arkadaşın olduğunu söylemelisin."

"Mariangela Moretti, bu korkunç. Şimdi Beth'le vakit geçirmen konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum." Tina başını bana doğru salladı. "Yedi yaşındalar ama bazen on yedi yaşında olduklarını sanıyorsun. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim gülerek, Theo'ya bir not verdiğimi ve evet, hayır ya da belki diye işaretlemesini istediğimi hayal ederken. Tekrar Mar'a baktım. "Theo amcanın not bırakacak biri olduğunu sanmıyorum ama tavsiyen için minnettarım."

Dudakları büzüldü. "Sanırım." Omuz silkerek ayağa fırladı ve odanın diğer ucuna doğru koşmaya başladı. "Gidelim, Kat."

Diğer kız ayağa kalktı ve onu takip etti, heyecanı adımlarını daha da zıplatıyordu.

Kat'in annesi Julie, gözleri şüpheyle kısılmış bir halde onların gidişini izledi. "Neyin peşindeler?"

Tina şarap kadehini aldı ve sandalyesine geri oturdu. "Hiçbir fikrim yok. Her ne ise, bu açıkça kızımın fikri, bu yüzden şimdi özür diliyorum."

"Ne için?" Theo arkamdan sordu, elleri omuzlarıma indiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Mar'ın bir şeyler planladığını düşünüyoruz," dedi Tina. "Öyle olmasaydı daha çok şaşıırırdım."

Elinde birkaç şişe şarap taşıyan Rachelle odaya girdikten sonra durdu. "Theo! Halımın her yerine damlatıyorsun. Git bir havlu getir."

"İyi fikir." Bana doğru eğilerek dudakları kulağımı sıyırdı ve "Yardıma gelmek ister misin?" diye fısıldadı. Cevap vermeme fırsat vermedi. "Dahlia'ya turun geri kalanını vereceğim."

"Önce havluları getirin, evin her yerinde su birikintileri bırakmanızı istemiyorum."

Ayağa kalktım, Theo elimi tuttu ve odadan çıkıp merdivenlerden yukarı yürüdük. Durdu ve beni koridorun ilerisine çekmeden önce çamaşır dolabından birkaç havlu aldı. Havluları yere düşmeleri için bıraktı, başını eğerken eli yüzümü kavradı, dudakları benimkinden sadece bir inç uzaktaydı. Arkamdan uzanıp kapıyı iterek açtığında nefesimi tuttum, beklentim artıyordu.

Kıkırdamalar odayı doldurdu.

Başını kaldıran Theo içini çekti, omuzları çökmüş bir halde bana bakıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Genç bir kızın sesi, "Biz sadece-" dedi.

"Hiçbir şey," diye araya girdi Mar, yani ilk konuşan Kat oldu. "Takılıyoruz."

"Düşündüm ki-" Kat sözünü kesmeden önce tekrar denedi.

"Hayır, sadece biraz sessizlik istedim." Arkamı döndüğümde Mar'ın yedi yaşında bir bedene hapsolmuş on yedi yaşındaki bir çocuğun tavrıyla gözlerini devirdiğini gördüm. "Siz yetişkinler çok *gürültücüsünüz*."

"Uh-huh." Theo ters ters baktı. "Ve bu, koltukların olduğu eğlence odasına gitmek yerine kağıt ve kalemlerle ofiste yerde oturmak anlamına mı geliyor?"

"Okul ödevimi yapmak istersem diye," diye anında karşılık verdi Mar, bahaneleri sıraya dizilmiş ve hazırды.

Ailesinin elleri dolu olmalı.

Theo kapıyı tekrar kapatırken kaşlarını çatmak dışında sessiz kaldı. Elleri kapının çerçevesine gitti, biri üstte biri yanda, ama bedenini benimkinden uzak tuttu. Gülümseyip başını sallarken derin gamzeleri ortaya çıktı. "Gitmeye hazır mısınız?" Başımı sallayınca ellerini indirdi ve yerdeki havluları aldı. "Hemen döneceğim."

Duvara yaslanarak iki kızın sessiz fısıltılarını ve yüksek sesli kıkırdamalarını dinledim.

Yeni kıyafetleri kabul etmemeyi öğrendiğim sıralarda, diğer koruyucu çocuklarla herhangi bir ilişki kurma zahmetine girmemeyi de öğrenmiştim.

Koruyucu aileler bir reality şov gibiydi. Kaybedenler genellikle başka evlere ya da ıslahevine gönderilirdi. Kazananlar ise aynı yerde bir aydan daha uzun süre kalabiliyordu. Ancak nadir büyük ödülü kazananlar bir *aileye* sahip oluyordu. Yeni bir soyadı ve koşulsuz sevgiyle gelen kalıcı bir aile. Masada böyle bir ödül varken, işler rekabetçi bir hal alıyordu. Özellikle de

daha iyi koruyucu ailelerin bazılarında kaldım. Arkadan bıçaklama, sabote etme ve manipölasyon vardı.

Zorba ya da agresif değildim, her ne kadar her ikisinden de payıma düşeni almış olsam da. Dikkat çekmek isteyen biri de değildim. Arka planda erirdim. Yemek yerdim, asla bana verilenden fazlasını istemezdim. Giysilerime ve yatak takımlarıma özen gösterir, leke ve delikleri artırmamaya dikkat ederdim. Ve otobüs güzergahımda bir kütüphane olduğu sürece, beni bırakmalarını ya da eğlence için ekstra para istemedim.

Kardeş kadar yakın oldukları her hallerinden belli olan kuzenleri dinlerken içimdeki sızı yeniden depreşti. Diğer kızlardan biriyle konuşmak için kaç kez ağzımı açtığımı, sonra daha iyi düşünüp sessiz kaldığımı hatırladım. Ya da geceleri bir o yana bir bu yana dönüp durduğumu, beynimin *Küçük Prenses benzeri* çılgın fanteziler kurmasına engel olamadığımı. Kıyafetlerle dolu bir dolap ya da oyuncaklarla dolu bir oda umurumda değildi. Sadece kaybettiğimi sandığım ailem tarafından şaşırtılmak istemiştim. O büyülü gün gerçek ailem gelip beni alacak, büyükanne ve büyükbabam, amcalarım, teyzelerim ve en önemlisi kardeşlerimle dolu bir eve getirecekti.

Geçmişti ait olduğu yere iterek açık bir kapıdan içeri baktım ve iki kez göz attım. On iki yastıklı deri koltuk, bütün bir duvarı kaplayan beyaz film perdesine bakan üç katmanlı sıralardan oluşuyordu.

Theo bir eğlence odasından bahsettiğinde, eski bir bilardo masası ve belki birkaç masa oyunu düşünüyordum. Gerçek bir sinema salonu değil.

Kapının açıldığını duyunca döndüm ve Theo'nun banyodan çıktığını gördüm.

"Film izleyecek havanda mısın?" diye sordu.

Ona doğru yürürken başımı salladım. Fikir çok cazip olsa da güneşin altında geçirdiğim bir günün ardından uyuyakalmam muhtemeldi. "Ama bu gerçekten harika."

"Annem sinemaya bayılır ama babam sinemada oturmaktan nefret eder. Birkaç yıl önce yıldönümlerinde ona sürpriz yaptı. Ona temel planları ve seçeneklerin bir listesini verdi ve şehre gitmesini söyledi."

"Bu çok tatlı."

"Evet." Kolunu omzuma doladığında gülümsemesi büyüdü. "Ama yine de bazen onu tiyatroya sürüklüyor."

Kızlar ofisin kapısını açıp önümüzü keserek merdivenlerden koşar adımlarla inerken kahkahalarım tiz kıkırdamalarla karşılık buldu.

"Eğer bir şeyler izlemek istersen benim evimde de benzer bir düzenek var." Elimi tutarak başını merdivenlere doğru salladı. "Hadi gidip vedalaşalım."

İlk tanışma gibi vedalaşmalar da gürültülü ve kaotikti ama ben o kadar bunalmamıştım.

"Theo Amca!" Mar ve Kat ön kapıyı açarken bağırdılar. Engelleri aşarak ona ulaştılar ve kendilerini kollarına attılar. Elimi bırakma ve destek alma şekline bakılırsa, bunun beklenen bir olay olduğunu tahmin ediyordum.

"Yakında yüzmeye gelebilir miyiz?" Mar uzaklaşıp ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sordu.

"Evet," dedi Theo.

"Yakında gibi mi? Ya da *yakında*, yakında?"

"Cuma öğleden sonraya ne dersin?" Theo devam edene kadar Mar'ın yüzü aydınlandı. "*Eğer* bütün haftayı okulda başını belaya sokmadan geçirebilirsen."

Yüzündeki neşe yerini kuşkulu bir hayal kırıklığına bıraktı. Ciddiyetle başını sallamadan önce başını yana eğdi. "Tamam, bunu yapabilirim." Son bir sırtışıla tekrar harekete geçti.

Nemli ve rutubetli geceye adım attığımızda, aklıma bir düşünce gelmeden önce neredeyse arabaya varmıştık. "Luc'un burada olacağını sanıyordum."

"İş için bazı şeyleri halletmesi gerekti." Çenesini ovuşturarak bir anlığına dikkatimi dağıttı. "Neden?"

"Seni onun götüreceğini düşünmüştüm. Cipin bendeysen buraya nasıl geldin?"

Theo başını garaj yolunda park etmiş şık bir arabaya doğru eğdi. "Bende birden fazla var."

Daha kaç tane var diye sormamak için yanağımı ısırarak Range Rover'a ve sonra tekrar arabaya baktım.

"Dahlia," dedi sert sesi dikkatimi çekerek, "yapma."

İçimi kemiren düşünceleri bir kenara iterek gülümsemeye ve alaycı bir ses tonuna zorladım. "Arabayı ben kullanabilir miyim? Sadece yüzle falan gideceğime söz veriyorum. Belki bir-yirmi."

"Düz vites kullanabilir misin?"

Muhtemelen Mar'a çok benziyordum, yüzüm düştü. "Hayır."

"Ben sana öğretim, sonra sen kullanırsın." Beni cipe kadar yürüttükten sonra ellerini ceplerine soktu. Anahtarları ve katlanmış bir kâğıt parçasını çıkarırken kaşlarını indirdi. Cipin kapısını açıp ışığı yaktı ve bir an kâğıda baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ya adını tahmin ettiğimden çok daha farklı yazıyorsun," dedi, "ya da Mar ve Kat'in planını ortaya çıkardım."

"Uh oh. Bunu cebine nasıl soktular?"

"Görünüşe göre, veda kucaklaşmalarının havuzumu kullanmak istemenin ötesinde başka art niyetleri vardı. Cüzdanımı çalmadıkları ve gizlice kâğıt saktukları için şükrediyorum." Boğazını temizledi. "'Theo Amca' diye başlıyor, amca kelimesinin üstü çizilmiş. 'Benden hoşlanıyor musun? Evet ya da hayır'ı işaretle. Sonra da iki kutu var tabii ki. İmzalı, 'Sevgiler, Dahlia', D-A-A-L-Y-E-A-H diye yazılıyor. Artı, bir sürü kalp. Oklar da var." Onu göğsüne bastırdı, düşünceli görünüyordu. "Bunu çerçeveletmem gerekebilir. Gösteriş yapacağımdan ve gerçekten senden geldiğini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Gülerek nota uzandım ama Theo onu elimden aldı, ki bu hiç de zor olmadı. "Hey, bu hiç adil değil. Benim kartal kanadı kadar kollarım yok."

"Elimden geldiğince açıkları değerlendiririm." "Yani kirli mi oynuyorsun?"

"Her zaman." Kâğıdı katlayarak cüzdanını çıkardı ve cebine geri koymadan önce hâlâ kıkırdıyordu.

Cüzdanına uzandım ama elimi yakaladı. Diğer elimle cüzdanı almaya çalıştığımda, sürücü koltuğuna oturdu ve bacakları hâlâ cipin dışında olduğundan cüzdanı almam mümkün olmadı. Beni tutuşunu kullanarak daha yakına çekti, böylece uzanmış bacaklarının arasında durdum.

Bütün gece diken üstündeydim. Sataşmalar ve sürtünmeler, flörtleşmeler ve kesintiye uğrayan anlar hep birlikte sabrımı tüketmek için çalıştı. Sessiz gecede, sokak lambalarının ışığı ve kahkahalarımızın yankıları arasında onu öptüm. Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı omuzlarına doladım, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim.

Elleri kıcımlı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Bulduğumuz pozisyonda daha fazla yaklaşmamız mümkün olmadığından beni hafifçe kaldırdı ve dirseğini direksiyona dayadı. Korna yüksek sesle çaldı ve bu sırada birden fazla arabanın alarmı çalmaya başladı.

Theo usulca küfredip arabadan inerken beni bıraktığında, bir merdivenin altından geçtiğimi ya da bir aynayı kırdığımı hatırlamaya çalışarak gülmekten kendimi alamadım.

"Belki de lanetlenmişizdir," diye önerdim. "Araba kornaları bizi iki kez böldü."

Başını iki yana salladı. "Bu bana bir şey yapmamam için gerekli bir hatırlatıcı." Bakışları ağızma kilitlendiğinde gözleri tekrar kapandı. "En azından herkesin içinde değil."

Ailesi alarmları kapatmak ve gürültüyü araştırmak için dışarı çıktığında cevap verme şansım olmadı. Theo bana anahtarları uzattı. "Buradan eve nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Evet. Yarın iş arasında arabayı bırakmamı ister misin?" "Hayır, Ben, Luc ya da ben önümüzdeki birkaç gün içinde alırsınız. O zamana kadar kullan."

Hızlı bir öpücükle geri çekildi. "Acele et ve kaç."

Sırıtarak arabaya bindim ve ona kısa bir el sallayarak kapıyı kapattım. SUV'u çalıştırdım ve dikiz aynasına bakmadan önce dikkatlice kaldırımdan uzaklaştım.

Çoğunlukla karanlıkta dururken, Theo'nun uzaklaşmamı izlerken gülümsediğini görebilmem için yeterli ışık vardı.

Kapüşonumu bilinçsizce çekiştirerek Amaric'in devasa lobisine açılan döner kapıdan geçtim. Koyu renk ahşaplar, açık renk vurgular ve tertemiz dekor, binanın profesyonel, şık ama yine de bir şekilde davetkâr görünmesini sağlıyordu. Binanın dışında faaliyet gösteren diğer işletmeler için hangi yöne gidileceğini gösteren çeşitli işaretler vardı. Theo bana kendi işinin sadece en üstteki on katı kullandığını, geriye kalan on yedi katı başka şirketlere kiraladıklarını söylemişti ama yine de binanın büyüklüğünü tahmin edememiştim.

Evet, biz eşitiz. Ben ortalama bir kahve yapıyorum, o da bütün bunları yapıyor.

Güvenlikten geçmek için oluşturulan sıralardan birinde yerimi aldım ve duvardaki büyük saate baktım. Marketteki mesaim başlamadan önce sadece kısa bir zaman dilimim vardı. Sıkışık programım ve Theo'yla karşılaşmak istemediğim için beklemenin görüldüğünden daha kısa olmasını umuyordum.

Topuklar yerde tıkırdıyor, sessiz konuşmalar sürekli bir vızıltı yaratıyordu. Birden fazla asansör ritmik bir şekilde açılıp kapanıyordu. Kendimi, yakınında durabileceğim ve boş sohbet ve dedikodularla zaman geçirebileceğim bir su soğutucusu olmasını dilerken buldum.

Sonunda güvenlik görevlilerinin yanına vardığımda ceplerimi boşalttım ve metal dedektöründen geçtim. Görevlilerden biri çantamı ararken diğeri iPad'i tutuyordu.

"Adın?" diye sordu iPad kullanan kişi.

"Dahlia Kincaid."

Ekrana dokundu. "Bu isim altında bir randevu yok. Kimi görmeye geldiniz?"

"Birisi için resepsiyona bir şey bırakmam gerekiyor."

Sıkılmış görünerek göz teması kurdu ve sanki ben bir aptalmışım gibi yavaşça konuştu. "Kim?"

Cevap vermeden önce biraz tereddüt ettim. "Theo Amato."

İki koruma da alarma geçti, çantayı arayan kişi telsizle konuşuyordu. Söylediği her şeyi duyamadım ama ismimi duydum.

"Ne-" diye söze başlayan diğerinin sözü kesildi.

"Bay Ryan geçmesine izin vermemizi söylüyor," dedi telsizli adam.

Başka bir yorum yapmadan, bir sonraki kişiye geçerken çantamı bana geri verdiler.

Ana masaya ulaştığımda yine uzun bir kuyrukta yerimi aldım. Güzel bir esmer bana seslenmeden önce sadece birkaç dakika bekledim.

"Bayan Kincaid?" diye sordu gülümseyerek, durduğu tezgâhın ucuna gelmemi işaret ederken. Ben yaklaşırken arkasındaki kapı açıldı ve bir adam bana doğru sıcak bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Profesyonel gömleği, kravatı ve pantolonunun aksine koyu kumral saçları dağınıktı, alnına dökülüyor ve onu daha genç gösteriyordu. O konuşana kadar içimde bir tanıdıklık hissi uyandı. "Merhaba Bayan Kincaid. Nasılsınız?"

"Merhaba Ben," diye karşılık verdim, sonunda onu bana kuru giysileri bırakan adam olarak tanıdım. "İyi, sen?"

"Geç kaldım." Cebini yokladıktan sonra plastik bir kart ve kartvizitten biraz daha büyük kalın bir kâğıt parçası çıkardı. "Güvenlikteki gecikme için özür dilerim. Bir yanlış anlaşılma oldu ama bir daha olmayacak. Bay Amato bunları size vermemi istedi. Yaklaşık yirmi dakika içinde dönecek ve o zaman görüşeceğimizi söyledi." Bir şey söylememe fırsat vermeden kartları bana uzattı. "Gitmem gerek."

O uzaklaşırken esmer kadın dikkatimi yeniden topladı. "Bay Amato sizi ofisine götürmemi istedi."

Saate bir göz attım. "Özür dilerim, Ms...."

Özür dileyerek gülümsedi. "Hayır, özür dilerim, kabalık ettim. Ben Rosa, Bay Amato'nun resepsiyonistiyim. Bir şeyler atıştırmak isterseniz koridorun sonunda bir kafeterya ya da kahve büfesi var. Aksi takdirde size yolu gösterebilirim."

Theo için çalışan kadın uzun boylu ve muhteşemdi, bir derginin kapağında olması gerektiği gibi görünüyordu. Kalem eteği uzun bacaklarını vurguluyor, blazer ceketini vücudunu sergilerken aynı zamanda profesyonel görünüyordu.

Bana dostça bir gülümseme verdi, belki biraz da merakla.

Onu suçlamadım; ben de orada ne yaptığımı merak etmeye başlamıştım.

"Keşke yapabilseydim," diye yalan söyledim, "ama zamanım yok. Bunları ona bırakabilirsem işe gitmem gerek." Cipin anahtarlarını çıkardım.

Ellerini kalçalarına koyarken gözleri onlara kaydı. "Bay Amato Rover'ı kullanmanızı istedi."

"Evet, ama iki hafta oldu." Tekrar denedim, anahtarları uzattım.

Rosa onları almak için hiçbir hamle yapmadı, onun yerine ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Ben sadece-"

Saati tekrar yakaladım ve başımı salladım. "Özür dilerim, gerçekten gitmem gerekiyor." Tam bir pislik gibi görünmek istemediğim için bir gülümseme ekledim. "Yine de seninle tanıştığımı çok memnun oldum." Binadan aceleyle çıkmadan önce anahtarları ve Ben'den aldığım kartları tezgâhın üzerine bıraktım.

İş çıkışı yoğun kalabalığın arasından hızlı adımlarla, kıvrak hareketlerle ve manevralarla geçerek T istasyonuna ulaştım ve tam kapı arkamdan kapanırken trene bindim. Oturacak yer olmadığı için metal çubuğu kavradım ve telefonumun cebimde titrediğini hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Rover'dan sıkıldınız mı?"

Vardiyamın bitmesinden iki saat sonra dükkândan çıkarken Theo'yu daha şık bir arabaya yaslanmış halde gördüğümde pek şaşırmadım.

"Birinin onu alacağını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Söyledim."

"Neredeyse iki hafta oldu."

"Öyle." Ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde elini enseme kavislendirerek beni kendine çekti. "Sabahın birinde dışarıda durup ikimizin de zaten bildiği şeyleri söylememizin bir nedeni var mı?"

"Sabahın bir saatinde neden dışarıda dikildiğinizi anlamıyorum."

"Rover'dan sıkıldığın için sana farklı bir şey getirebileceğimi düşündüm."

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. "Sıkılmadım. Ailene götürmek için alacağımı söyledim ve aldım da-"

"Tamam. Şimdi bunu almanı ve yarın benim evime gelmeni istiyorum. Seni alırdım ama Kat ve Mar saat dörtte geliyorlar."

"Bekle, ne?"

"Mar'dan durmadan onlara havuz zamanı borcum olduğunu hatırlatan mesajlar alıyorum. Gelip takılabilirsin diye düşündüm, ben de yemek yaparım ya da pizza sipariş ederim. Kızlar gittikten sonra da film izleriz." Mırıldanırken sesi alçaldı, "Ya da izlemeyiz."

Önceki iki hafta çok yoğundu. Benim ve onun iş programı arasında sadece üç akşam yemeğinde bir araya gelebilmiştik, bunlardan biri acil bir işi çıktığı için kısa kesilmişti. Birkaç kez kahve içmek için uğramıştı ama onlar da kısa ziyaretlerdi.

Onu özledim.

"Tamam."

"Ben de pazarlık becerilerime ihtiyacım olacağını düşünmüştüm-" "Bir şartım var."

"Onunla bana vur."

Başımı kaldırıp ona baktım, yüzüne hınzır bir gülümseme yayılınca düşüncelerim tersine döndü. Gözleri tetikteydi ve her ne kadar şakalaşıyor olsak da içinde canlanan bir kıvılcım vardı.

"Dahlia," diye fısıldarken sesi kalın ve neredeyse garip bir şekilde acı doluydu.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Bu gece arabayı ben alacağım ama sonra beni eve sen bırakacaksın. Kim alırsa alsın arabayı almayacağım."

Binam şaşırtıcı derecede güvenliydi, özellikle de makul kira fiyatları düşünüldüğünde. Ancak mahallenin geri kalanı öyle değildi. Gece boyunca defalarca kontrol ettiğim SUV ile sinir harbi yaşadım. Yeni araba ne tür bir arabaysa, yanıp sönen bir neon tabelası da olabilirdi.

Hırsızlar ve doğramacılar için bir işaret.

"Kulağa adil geliyor." Kapıyı açtığında, Rover'ın sahip olduğundan daha fazla düğme olduğunu gördüm. "Direksiyon simidinde konuşan birine benzeyen düğmeye bas. Araba sesli komut istediğinde, 'Hedef Ev' deyin ve size yol tarifini versin."

Ben bile bunu berbat

edemezdim. Umarım.

Bir cip park yerine yanaşırken farlar otoparkı aydınlattı.

"Luc?" diye sordum.

Başını salladı. "Ben."

Arabaya doğru el sallayarak Theo'dan anahtarları aldım. "Yarın görüşür müyüz?"

Dudakları benimkine konmadan birkaç saniye önce yukarı doğru kıvrıldı. Dili dudaklarımda gezinerek onları açmaya ikna etti, ancak öpücüğü sonlandırdı. "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. Beni tutmayı bırakarak karanlığın içinde bekleyen SUV'a doğru ilerledi. "İyi geceler, Dahlia."

Farların ötesini göremediğim için gecenin karanlığında körlemesine vedalaştım.

Altıncı Bölüm

Zevkiniz İçin

Dahlia

Sessizlik içinde arabayı sürerken parmaklarım direksiyona vuruyordu. Merak içimi kemiriyor, her geçen evde daha da büyüdüğünü hissettiğim şüpheyi besliyordu.

"Yarım mil sonra," diye GPS'in sesi koşma düşüncelerimi böldü, "gideceğiniz yer solda olacak."

Evinin numarasını aramaya başladığımda heyecanım korkumun önüne geçti. Bulduğumda, iyi kesilmiş, uzun çalılar ve ağaçlardan oluşan bir çitle çevrili uzun araba yoluna döndüm. Araba yolu çatallaşmıştı, bir ucu büyük bir müstakil garaja doğru giderken, diğer ucu evin önünde bir döngü oluşturuyordu. Hangi yöne gideceğimden emin olamadığım için yavaşlamaya başlamıştım ki Theo verandaya çıktı ve bana döngü içine park etmemi işaret etti.

Motoru durdurup çantamı aldım ve dışarı çıktım, Theo'yla verandadan çıkan tuğla patıkada buluştuk.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye sordu, yanağımdan öperek.

"İyi. Tonlarca trafik var ama bu yeni bir şey değil. Bazı nedenlerden dolayı kapatılmış birkaç cadde var. Tüm bu inşaata bakarak, bir sorunla karşılaşp karşılaşmadıklarını merak ediyorum. Yine." Koyu renk pantolonuna ve beyaz tişörtüne baktım. "Eve yeni mi geldin?"

"Evet," diye mırıldandı, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Seni görmeyi dört gözle bekliyordum, bu da birinin bir şeyleri berbat edip beni geride bırakması gerektiği anlamına geliyordu." Parmakları ensemdeki mayo üstümün kravatıyla oynadı. "Ne giyeceğini bilseydim, yangınları söndürmeleri için onları bırakırdım."

Kaba parmak uçlarının hassas tenimi sıyırması karşısında bir ürpertiye zar zor bastırdım ama tüylerimin diken diken olmasını engelleyemedim.

"Çocuklar çoktan havuza girdiler," dedi, beni evin içinde gezdirirken sesi hafifliyordu. "Tina ve Julie küçük kâğıt şemsiyeler de dâhil olmak üzere meyveli içecek yapmak için gerekli malzemeleri getirdiler. Bununla birlikte, Mar ve Kat Barbie'leri için yirmi tane almışlar. Ayrıca şimdiden bir şeyler planlıyorlar, o yüzden tetikte ol."

Kalp kaplı not olayını hatırlayınca, yedi ve beş yaşındaki bir çocuğun neden olması gerekenden daha fazla korku hissettim.

Theo uzun ahşap çitin üzerindeki kapıyı açtı ve önce benim girmem için kenara çekildi. Kapı, bahçeye açılmak yerine, evin ötesine geçen uzun ve geniş bir güverteye açılıyordu. Güverte tüm uzunluğu boyunca iki basamakla bitiyor, farklı boyutlardaki koyu renkli veranda taşlarına ve yeraltı havuzuna iniyordu.

Lagün şeklindeki havuzu çevreleyen ışıklar ve bitkiler havuza tropikal bir hava katıyordu. Havuzun bir ucunda kaydırak ve dalış tahtasının yanı sıra uzun bir su oyuncakları yığını vardı.

Başlangıçta evi beni biraz şaşırtmıştı. Beklediğim kadar büyük ya da korkutucu değildi, aşırı modern ya da 'çerez kesici' bir gösteri evi de değildi.

Arka bahçe bir mimarlık dergisinden fırlamış gibiydi, ancak ilk izleniminin yanlış olduğunu görüyordum.

"Theo Amca, Theo Amca, Theo Amca!" Mar bizi gördüğünde bağırdı, son 'Theo'yu en az sekiz heceye çıkardı.

"Bana deli diyebilirsiniz," dedim sessizce, "ama bence sizi bir şey için istiyor olabilir."

"Bu fikre nereden kapıldın?" diye karşılık verdi, bana sırtıırken gamzeleri derindi. "Geri döneceğim."

"Theo Amca!" Mar tekrar denedi. "Şunu izle!"

Theo, kızların havuzun yanında durduğu yere doğru koşarken etrafına bakındı. "Neyi izliyorsun? Kim konuşuyor?"

"Buraya," dedi Kat, etrafta zıplayarak.

"Nerede? Burada kimse yok." Yaklaştı.

"Ciddiyim Theo Amca," dedi Mar, sırtışıyla çelişen dramatik bir iç çekişle. "Bunu izlemelisin."

Tam onun yanına geldiğinde Theo nihayet yere baktı. "Bunu mu demek istiyorsun?" Kızın hamle yapmasına fırsat vermeden Theo onu kaptığı gibi havuza fırlattı; kızın çığlıkları ve kıkırdamaları yankılanıyordu.

"Ben! Ben! Benim sıram!" Kat, yüzünü aydınlatan bir neşeyle bağırdı.

"Ne için sıra sende?" Theo onu kaldırıp eve doğru birkaç adım atarak sordu. "Olukları temizleme sırası sende mi? Tamam, ben seni tutacağım, sen de uzanıp bütün sümüksü, sıırıslıklam yaprakları alacaksın. Böceklere aldırma."

"İyy, hayır Theo Amca, yüzmek istiyorum. At beni!"

"Oh, neden öyle demedin?" Mar'a olduğundan daha nazik davranan Theo, Kat'i içeri attı, Kat'in çığlıkları kuzenininkinden bile daha yüksekti.

"Merhaba Dahlia, nasılsın?" Julie sarılmak için beni kendine çekerek sordu. Benden sadece birkaç santim daha uzun olan Julie, Theo'nun ailesinin tanıştığım en kısa üyelerinden biriydi. Açık kahverengi saçları düzgün bir örgü şeklinde arkaya toplanmıştı, kaprisi ve dökümlü tişörtü mayosunu örtüyordu.

"İyi, sen?"

"Ne kadar enerji harcadığına bakılırsa Kat yarın sabah yediye kadar uyuyabilir. Bu yüzden *harikayım*."

"Bunu gerçekten başlatmamalıydı," dedi Tina yanımdan, Theo ve oynayan kızları izlerken.

Benden çok daha uzun olan Tina, kesinlikle Theo'nun ailesine çok benziyordu. Kıvrıcık siyah saçları, büyük boy güneş gözlükleriyle geriye doğru itilmişti. Parlak desenli bir elbise takım elbisesini örtüyordu.

"Şşşt," diye onu azarladı Julie, "hiçbir şey söyleme. Ne kadar uyuyacaklarını düşün."

"İyi bir noktaya değindin." Tina bana döndü, bana sarılmadan önce bir içki uzattı. "Merhaba, gelebilmene sevindim. Theo kaybolman ya da Benz'le sorun yaşamaman konusunda endişeliydi. Çok fazla kalkış ve *gidiş* var."

Tam da Theo'nun söylediği gibi, mavi bir şemsiye içeceğin içine sıkışmıştı. Bahsetmediği şey ise içinde bulunduğu parlak mavi ve sıcak pembe renkli, girdaplı bardağın inanılmaz derecede sevimli olmasıydı.

Belli ki içkilerini ciddiye alıyorlar.

Muhtemelen yıkadığım bir paket servis bardağından ucuz şarap içmeye çalıştığımı itiraf etmemeliyim.

Ya da sadece beş tane olmasına rağmen günlük fincanlarımın hiçbirinin eşleşmemesi.

Ve üçünün kapağı var.

"Hayır, neyse ki GPS'i takip etmek kolaydı ve ben de karıştırmadım. Teknoloji konusunda çok bilgili değilim." İçkimden kibarca bir yudum aldım.

Sonra daha büyük bir tane.

"Luc sana öğretsin," dedi Tina, Julie başını sallayarak onayladı. "O bir teknoloji ustasıdır."

Telefonum basit bir ön ödemeli ve dizüstü bilgisayarım yüksek teknolojili bir şeyden çok bir kapı eşiğine yakın.

Nedense Luc'un bana her ikisi hakkında da çok fazla şey öğretebileceğini düşünmüyorum.

"Lympics'i yapmama yardım et!" Kat, kendini Theo'nun üzerine fırlatırken onu ıslattığını söyledi.

"Son bir kez." Onu tekrar havuza fırlattı, Olimpik formu çırpınan bir göbek çırpışını andırıyordu.

Yüzeye çıkar çıkmaz "Nasıldı anne?" diye bağırdı.

"Kesinlikle on puan," diye bağırdı Julie. "Şimdi, sanırım sen ve Kat'in yapmanız gereken bir şey var."

Başını sallarken yüzü düştü.

İki kız da havuzdan çıkıp güverteye doğru yürüdü. Mar siyah saçlarının uçlarıyla oynarken Kat havluyla oynuyordu.

"Özür dilerim," dediler ikisi de, beni şaşırtarak. "Ne için?" Tina sordu.

"Adını yanlış yazıyorsun," diye mırıldandı Mar.

Tina'nın sesi bir uyarıya dönüştü. "Mariangela."

"Ve notu yazdığın için."

"Kendi işimize bakmalı ve sevimli burnumuzu bu işe sokmamalıydık," diye ekledi Kat, daha önce defalarca duydukları bir şeydi bu.

"Ama soruya cevap verdi mi?" Mar, Theo ve benim aramda bakışarak dışarı fırladı.

Julie kahkahasını gizlemek için elini ağzının üzerine kapattı. Tina utanç ve eğlence arasında kalmış görünüyordu. Theo ise sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Mariangela Moretti!" Tina başını sallayarak bağırdı. "Sana ne oldu anlamıyorum."

"Merak!" Mar karşılık verdi. "Merak beni ele geçirdi. Ayrıca, Beth birkaç ay önce bir düğünde çiçekçi kız oldu. Ve çiçekçi kız olmak için biraz yaşlandığımı söyledi. Sadece şansımın ne olduğunu görmeye çalışıyorum."

Julie mücadeleyi kaybetti, kahkahaları benim ve Theo'nunkilere karıştı.

"Bu kadar," dedi Tina kesin bir dille, "artık Beth yok. O kötü bir örnek."

"Ama anne-"

"Git akşam yemeği için elini

yüzünü yıka." "Ama-"

"Şimdi, Mariangela Jules Moretti."

"Uh oh. Göbek adı," diye fısıldadı Kat yüksek sesle ve kuzeninin elini tutup onu içeri çekti.

Çite vuruldu.

"Mükemmel zamanlama," dedi Tina. "Ben gidip salatayı getireyim."

Theo kapıyı bir pizza teslimatçısı çocuğa açtı. "Merhaba Bay Amato," diye selamladı çocuk.

"Pete. Baban nasıl?" Theo sordu, dört pizza kutusunu kabul ederken ona biraz para uzattı.

"Güzel. Diz ameliyatı iyi geçti, o yüzden restorana geri döndü ve hepimizi korkutuyor. Selam söylüyor." Theo'ya daha küçük bir pizza kutusu uzattı. "Kaç pizza aldığına bakılırsa, ya kızların burada yüzdüğünü ya da

Bay Ricci'nin burada olduğunu tahmin etti, o yüzden iki kat sarımsaklı düğüm siparişi gönderdi." "Sarımsaklı düğüm!" Kat çığlık atarak kapıdan masaya doğru uçu.

"Hey kızlar!" diye bağırdı çocuk, pizza ısınma çantasını katlarken.

"Merhaba Petey!" Kat coşkuyla el sallayarak karşılık verdi, içkisi dökülüyordu.

Şaşırtıcı b i r şekilde uzak duran Mar, sırtını herkese dönerek masaya doğru koşarken selamını mırıldandı.

Uh oh.

"Ve başlıyor. Boku yedin," diye fısıldadı Julie Tina'ya ve karnına bir dirsek yedi.

"Birkaç yıl sonra burada olacaksın," diye karşılık verdi Tina. "Ve eğer böyle devam edersen, bununla başa çıkma konusundaki tecrübeli bilgeliğimin hiçbirini paylaşmayacağım."

"Şarap mı?"

"Kahretsin, gizli silahımı tahmin ettin."

"Babana selamımı söyle," dedi Theo, Pete'in arkasından kapıyı kapatırken.

Pizza kutuları açıldı, herkes yemeğe daldı. Sohbet çoğunlukla çocuklar tarafından kontrol ediliyordu, bu da Theo ve benim için komik, Tina ve Julie içinse bazen utanç verici ya da daha kötüsü anlamına geliyordu.

Daha fazla peynir tüketilemeyince Theo ayağa kalktı ve peynirleri daha az sayıda kutuda birleştirmeye başladı.

Julie, "Biz hallederiz," diyerek onu uzaklaştırdı.

"Bizimle yüzmeye gelebilir misin, Theo Amca?" Kat çoktan zıplayarak sordu.

"Duruma göre değişir. Beni içeri atacak mısınız?"

Kat başını sallamadan önce dudaklarını büzerek durakladı.

"Deneyeceğim!"

"Güzel, yolu yarılamayacağımı umuyorum. En azından." Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra küçük bir baraka benzeri binaya yönelmesini izledim.

Julie aklımdan geçenleri okuyarak, "Küçük bir havuz evi," dedi. "Havlular, giysiler, malzemeler, tüm o şeyler."

"Güzel." Boş bardakları ve birkaç çöpü kaptığım gibi Tina ve Julie'yi içeri kadar takip ettim ve sonra durakladım.

Neredeyse mutfağımın tamamı kadar büyük bir ada odanın ortasını kaplıyordu, bir tarafında pürüzsüz bir ocak vardı. Diğer tarafta dört adet ekstra dolgulu, koyu metal tabure yer alıyordu.

Tezgâhlar odanın etrafını geniş bir U şeklinde sarıyordu. İki fırın, bir bulaşık makinesi ve bir şarap dolabının yanı sıra kim bilir başka neler de yerleştirilmişti. Buzdolabı bile o kadar mükemmel oturuyordu ki, boyutları düşünülerek mi seçildi, yoksa yer buzdolabının etrafına mı inşa edildi diye merak ettim.

Dışı gibi içi de bir dergiye aitmiş gibi görünüyordu. *Neredeyse*. Arka bahçede etrafa saçılmış oyuncaklar vardı. Havuz kaydırağı ve dalış tahtası tasarımın geri kalanıyla uyuşmuyordu ve sadece belirli bir görünümü korumak için değil, kullanılmak için oradaydı. Mutfakta, lavaboda birkaç kirli tabak duruyordu. Paslanmaz çelik aletlerde lekeler vardı ve ocaktaki bazı lekeler iyice silinmemişti.

Bunun gibi ufak tefek şeyler bir araya geldi ve mekanı, adım atmadan önce ayakkabılarımı çıkarmam gereken bir gösteri evinden ziyade daha yaşanmış ve ev gibi hissettirdi.

"Biliyorum," dedi Tina boş bardakları alırken. "Her şeyi iyice düşünmek için bir dakikanızı ayırın. Daha yakın otursaydım, gelip burada yemek pişirir ve sonra giderdim. Tezgah boşluğu." Rüya gibi bir iç çekti.

"En sevdiğim özelliği biliyorsun," diye ekledi Julie, jazz elleriyle şarap dolabını işaret ederek. Bana baktı ve sırtıttı. "Merak etme, bir şişe açmayacağım. Theo zaten senin hayranı olmadığını söyledi."

"Bu yüzden şemsiyeli içecekler." Tina sürahiyi kaldırdı, bardaklarımızı yeniden doldurmadan önce caz elini ekledi. "Theo film izlediğinizi ve Julie'nin araba kullandığını söylediğinden beri içinde neredeyse hiç rom yok. Yakında sadece yetişkinlerle bir araya geleceğiz ve ben de normal bir parti yapacağım."

"Normal derken biraz hindistan cevizi, biraz ananas ve ardından büyük bir şişe romu kastediyor."

Tina başını salladı. "Aynen öyle. Ve eğer çok ekşi olursa ananası atlayabilirim." Benim içkimi aldı ve kendi içkisini almadan önce bana uzattı. "Şimdi sana en sevdiğim özelliğimi göstereceğim."

Dışarı çıkarken adımlarım duraksadı ve neredeyse bardağı düşürüyordum.

Theo'nun iyi durumda olduğunu biliyordum. Ancak bilmediğim şey, onun *gülünç derecede* iyi durumda olduğuydu.

Gömleksiz ve şişme bir salın üzerinde uzanmış olan Theo'nun gözleri yüzerken kapalıydı. Şortu kalçalarına kadar inmiş, belirgin 'vee' kaslarını gösteriyordu. Koyu renk saçları göğsünü hafifçe kaplıyor, aşağı doğru indikçe inceliyordu. Bronzlaşmış teni güneş ışığında parlıyordu ve ben de kıyafetlerimle birlikte içine dalmak istiyordum, böylece ona yapışmış gibi görünen her bir su damlasını tek tek sayabilecektim.

"Şey," dediğini belli belirsiz duydum Tina'nın, "Sanırım en sevdiği özelliğinin ne olduğunu söylemek güvenli."

"Evet, dondurmalı sandviçin üzerinde yüzdüğünü fark etmedi bile."

Daha da lezzetli...

Bekle, ne?

Gözlerimi Theo'nun kaslarından ayırmak istemeyerek aşağıya baktığımda onun bir dondurmalı sandviçin üzerinde yüzdüğünü gördüm. Saniyeler sonra Mar şişirilebilir bir dilim pizzanın üzerine atladı ve Kat dikkatlice merdiveni kullanarak serpilmiş çörek gibi süslenmiş bir tüpün içine yerleşti.

Gülerek arkama baktığımda Theo'nun beni izlediğini gördüm.

Arkasına yaslanıp gözlerini tekrar kapatmadan önce göz kırparken gülümsemesi genişledi. "Ona dünyada en sevdiğin kuzenin olmamın nedenini mi gösteriyorsun?" diye seslendi.

"Evet!" Tina geri seslendi, çoktan harekete geçmişti.

Havuzun karşı ucuna ulaştığımızda, havuza bağlı koyu renkli bir taş daire fark ettim.

Tina küçük bir metal dikdörtgeni kaldırarak bazı düğme ve topuzları ortaya çıkardı. Birkaç düğmeyi ayarlayınca çemberin içindeki su fokurdamaya ve buhar yükselmeye başladı. O ve Julie mayolarını çıkardılar ve mutlu bir şekilde jakuziye girdiler.

İçimi yere bırakıp tişörtümün altından tuttum ve dışarı bakıp Theo'nun gözlerini yakalamadan önce başımın üzerine çekmeye başladım.

Artık şamandırada değildi, elinde bir birayla havuzun kenarına yaslanmıştı. Çimlerin üzerinde oyuncaklarıyla oynayan kızları görmek için gözlerimi kaçırdım.

İçime ne girdiğinden emin değildim. Aslında, kim olduğumdan bile emin değildim, çünkü kesinlikle ben değildim.

Bakışlarımı ona çevirerek yavaşça üstümü çıkardım. Şortumu çözdüm, başparmağımı bel bandına soktum ve aşağı kaydardım. Derin bir nefes alarak, içimden çıkarken dik durdum ve tekrar gözleriyle buluştum.

Ateş

gibi.

Yanıyor.

Karanlık.

Kötülük ve ahlaksızlık, ateş ve arzu.

Teması daha fazla sürdüremeyince saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve dikkatlice jakuziye girdim. Tina ve Julie kızları izleyebilmek için yer değiştirdiler, ben de sırtımı havuza vererek oturdum. İlk sıcaklık değişimi tatsızdı.

Sakin bana bunca yıl bir jakuzinin harika olacağını düşünerek beklediğimi ve bunun abartıldığını söylemeyin.

Kendimi oturmaya zorlayarak içimi yudumladım ve kaba görünmemek için daha ne kadar kalmam gerektiğini düşündüm. Ancak vücudum alıştığında, yıllardır gergin olan kaslarım gevşemeye başladı.

"Vay canına, anne," diye mırıldandım, gözlerim bir anlığına kapandı.

"Kesinlikle," dedi Tina, içkisini bitirirken sadece başı ve eli sudan dışarı çıkmıştı.

Julie çoğunlukla dolu olanı uzattı. "Isınmaya başladı ve araba kullanırken içemem."

"Sanırım sana bu iyiliği yapabilirim," dedi Tina, bana dönerken bir yudum aldı. "Nerede yaşıyorsun?"

"Şehirde, Beacon Hill'den birkaç blok ötede." "Beğendiniz mi?"

Garip bir omuz silkme ve baş sallama hareketi yaptım. "Heyecan verici, ki bu her zaman iyi bir şey değildir. Ama yürüme mesafesinde yapılacak tonlarca şey var, bu da dolap büyüklüğündeki dairelerin karşılığı."

"Çalıştığın kafe oraya yakın mı?" Julie sordu.

Nedeninden emin olmasam da, nerede çalıştığımı bilmelerine şaşırmıştım. Üzerinde düşününce, söyledikleri pek çok şeyin Theo'nun benim hakkımda tahmin ettiğimden daha fazla konuştuğunu gösterdiğini fark ettim.

"Evet, biraz yürüyüş mesafesinde ama çok da kötü değil."

"Bir ara oraya kahve içmeye gitmeliyiz. Luc her zaman hamur işlerini öve öve bitiremez."

"Adam yemeğini seviyor."

"Bu yetersiz bir ifade." Tina içkisini bitirdi ve ananas dilimini yemeye başladı. Bir dakika geçmeden başımın üstüne baktı ve gülümsedi. "Sen her zaman benim en sevdiğim kuzenim oldun."

"Biliyorum," dedi Theo tam kulağımın dibinde ve beni sıcrattı.

Tina'nın bardağını doldurmak için sürahiyi tutarken onu suyun içinde görmek için döndüm. "Sıcak küvete kadar girebildi inizi fark etmemiştim."

"Evet, burası bilerek sığ. Biraz daha ister misin?"

Başımı sallayarak fincanımı uzattım. "Sadece yarısı."

D kt kten sonra dudaklarını dudaklarıma de dirdi. "Daha fazla istersen haber ver."

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Yani, çok daha fazlasını.

Bir kez daha, önce göz temasını kestim, içerken ıslak saçlarımla yüzümden uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun, Kit-Kat?" diye sordu.

"Tuvalete gidiyorum. Annem havuzda sadece bir 'p' harfi olması gerektiğini söyledi, o da harf."

Gülerek başını salladı. "Annen haklı. T ı r m a n ve sıkı tutun."

Kat'ın küçük bedeni, sudan çıkıp onu ve içecek s rahisini içeri taşıırken sırtına yapıştı.

" ok iyi bir baba olacak. Umarım çok  ocuk istersiniz," dedi Tina umursamaz bir tavırla. "Siz ikiniz gelmiş geçmiş en muhteşem bebekler olursunuz."

Bo uldum.

Kesik kesik öksürük, hırıltılı solunum, bu son, *bo ulma*.

"Tina Moretti!" Julie yardım etmek için sırtıma birkaç tokat attı ve bağırdı, "Ve sen kızının bunu nereden aldığını merak ediyorsun! Senin bahanen ne?"

"Sarhoşum ben!"

Julie inanamayarak kaşlarını kaldırdı. "Birkaç süper zayıf i kiden sonra mı?" "Tamam, hafif bir vızıltı var, her neyse. Ben sadece gerçeği söylüyorum. Ve

Onun hakkında nasıl konuşt  unu duymuşsundur. Belli ki onun için deli oluyor. Neden bekleyelim ki?"

"Tina. Ann. Moretti. Onu korkutmadan önce kapa  enenini."

Tina sadece gözlerini devirdi. "Hiçbir yere gitmiyor. Ona nasıl baktığını gördün. Sanki dondurmali sandviç gibiymiş."

"Dondurmali sandviç kim?" Kat yüksek sesle bağırdı.

Tina daha da yüksek sesle, "Theo Amcan, tatlım," diye karşılık verdi.

Dışarı çıkarken gözlerim Theo'ya takıldı. Saklamaya çalışıyordu ama dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı, bu da Tina'yı duymadığına dair tüm umutlarımı yok etti.

"Sanırım gitme vakti geldi," dedi Julie, jakuziden çıkıp jakuziyi kapatırken Tina hakkında mırıldandı.

Ayağa kalktığımda Theo'nun ifadesindeki eğlencenin yerini hınzır bir sıcaklık aldı. Gözleri vücudumda yavaşça gezinirken, "Katılıyorum" dedi.

Birkaç saat sonra DVD'deki menü müziği ikinci ya da yirminci kez başladı. Hangisi olduğundan emin değildim.

Theo'nun alaycı dokunuşları ara sıra hafif bir öpücüğe yol açmadan önce filmin yaklaşık on beş dakikasını tamamlamıştık. On beş dakika sonra film tamamen unutulmuştu ve ben ona sarılmıştım.

Ailesi gittikten sonra, Theo aynı şeyi yapmak için üst kata koşarken ben de ıslak giysimi değiştirmek için mutfağın hemen yanındaki banyoyu kullandım. Banyodan çıktığımda beni koridorun ilerisindeki eğlence odasına götürmek için bekliyordu.

Theo'nun düzeni, anne babasınınkini ahşap panelli ve tüylü halı kaplı bir bodrum katındaki eski bir siyah beyaz televizyona benzetiyordu. İki aşk koltuğu da dahil olmak üzere sandalyeler pelüş ve rahattı, hepsi de yatabiliyordu. Evdekinden daha büyük bir buzdolabı, bir patlamış mısır makinesi ve dört fiçı biradan oluşan bir sıra vardı ve bu sadece beni loveseat'lardan birine yanına oturtmadan önce görebildiklerimdi.

Her şey *çok* iyi gidiyordu. Sonra o kadar iyi olmadı. Ve sonra sadece sinir bozucu. Ve hepsi Theo'nun suçuydu.

Dizlerinin üzerine oturmuştum, bir bacağım kaslı kalçalarının iki yanında duruyordu. Ellerinden biri başımın arkasını kavırıyordu ama asıl sorun diğer eliydi.

Ne zaman yaklaşmaya çalışsam, eli kalçama gidiyordu. Kavrayışını sıkılaştırıyor, kaburgalarımđan yukarı, kalalarımđa ve tekrar geri gitmeden önce beni geri çekiyordu.

Beni deli ediyordu.

Tişörtünü omuzlarından kavrayarak pcēē doēru eēildim. Theo inlediēinde, öpücük daha az kontrollü hale geldiēinde, aıklıēımı aldım ve tekrar yaklaşmaya çalıştım. İki eli de kalalarımđa gidip beni yerimde tuttuēunda zar zor yer deēiřtirmiřtim.

Baēlantımızı koparan sesi sert bir soluktu. "Dahlia." "Hmm?"

Mırıldandım.

"Geç oluyor, Gattina."

"Ne zaman-" aēzı ařırđ hassas boynuma düşmeden önce syleyebildiēim tek şey buydu.

"Neredeyse on bir," dedi, sözcükler hafifçe boēuklařmıřtı.

Cumartesi sabahđ Java Brew için erken kalkmam gerekmiyordu ama Weggies'te uzun ve telaşlı bir mesaim olacaktı.

Yine de az uykuyla çalışmaya alışmıştım.

"O kadar geç deēil." Theo hafifçe ısırınca nefesim kesildi.

"Yarın izinli misin?"

"Hayır, ama saat 10'a kadar içeri girmiyorum."

Theo arkasına yaslandı, başını koltuēun arkasına yaslamak için biraz kambur durdu. Bana bakarken koyu renk gözleri kapalıydı. İri elleri gēslerimin hemen altından kalalarımđa doēru ařaēı yukarı okşadı, sonra tekrar geri döndü. şortumla stm arasındaki açıkta kalan tene ulařtıēında, başparmaklarını bir an için bel bandımda gezdirdikten sonra, tişörtümün üzerinde kalarak belirlediēi yola geri döndü. "Geri dönüş biraz zaman alacak."

Grřtēmz bir ay içinde beş kez çıktık. Yarıda kesileni de sayarsam beş buçuk. Yine de pşmekten fazlasını yapmamıştık.

şüphe beni ele geçirince gülümsemeye zorlayarak başımı salladım ve ayaēa kalkmak için onu ittim. "Gidip antamđ alacaēım."

Dışarı çıktım, eşyalarımı ve düşüncelerimi topladım, serin havanın kafamı boşaltmasına izin verdim. Kapının açılıp kapandığını duydum, kilidin tıkırtısı sessizlikte yankılanıyor gibiydi.

"Hazır mısın?" Theo arkamdan kollarını belime dolayarak sordu.

"Evet," dedim usulca.

Yalancı.

Theo

İşim gereği sessizlikleri okumakta ustalaşmıştım. Dahlia'yı eve bırakırken arabaya yerleşen ağır sessizlik rahat bir sessizlik değildi. Stratejik ya da randevu sonrası garip bir sessizlik de değildi.

Bu, bir sırrı olduğu zaman ortaya çıkmasından endişe eden birinin zorladığı türden bir sessizlikti.

Kendini benden olabildiğince uzağa konumlandığı gerçeğine dayanarak, yani kapıya o kadar yakındı ki neredeyse dışarı koşuyordu, bunun iyi olmadığını söylemek için bir dahi gerekmiyordu.

"Radyoyu açmamı ister misin?" Onu zıplatarak sordum.

Başını sallarken iri gözlerini bana çevirdi. "Hayır." Sesini yumuşatarak durakladı. "Hayır, teşekkür ederim. Başım biraz ağrıyor. Çok fazla güneş ve su," diye saçmaladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ya da belki içkiler yüzündendir. İyi olmadıklarından değil. Lütfen Tina ve Julie'ye çok lezzetli olduklarını söyleyin."

Çenemi yukarı kaldırdım ve çenemi ovuştururken sıktım. Bir saatten kısa bir süre içinde neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama öğrenecektim.

"Dahlia-"

"İşte benim binam," diye işaret etti, sesinde çok fazla rahatlama vardı.

Durduğumda ona döndüm ama o çoktan kapının yarısına gelmişti.

Kapımı açtım ve ayağa kalktım. "Yavaş ol Dahlia. Neler oluyor?"

Durdu ama yüzünü tamamen bana dönmedi. "Bir şey yok. Sadece yorgunum.

Güle güle, Theo."

Rekor bir sürede arabanın etrafından dolanırken bileğinden tuttum ve kapıya yaklaşırken onu durdurdum. "Ne oldu?"

"Yok bir şey, sadece geç oldu."

Yüzüme karşı yalan söylediğinde kaşlarım düştü. "Eğer bir şeyleri bitirmeye *çalışacaksan*, en azından kaçmak yerine dürüst ol."

"Ben öyle değilim-"

"Yani bir şeyleri bitirmiyorsun?" İşaretle sordum.

"Hayır, ben... Şey-"

"Hangisi, Dahlia?"

Gözleri benimkilerden kaçarak yana kaydı. "Geç oldu ve-"

"Bitiriyor musun, bitirmiyor musun?"

"Evet! Tamam, evet, öyleyim." Derin bir nefes alan Dahlia bana baktı, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "İşlerin yolunda gittiğini sanmıyorum."

"Neden?"

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Neden işlerin yolunda gitmediğini düşünüyorsun?"

"Kadınların erkeklere bir açıklama borcu yoktur."

"Haklısın, ama ben onlardan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Elini beline koyarak, ben hâlâ diğer bileğini tutarken olabildiğince geri çekildi. "Ben bir kadınam."

"Güven bana Dahlia, bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Ses tonu, bu soruyla birlikte beklediğim sert tavırla dolu değildi, sadece bir parça hüznün vardı.

Elimi kullanarak onu biraz daha yaklaştırdım. "Bu ne hakkında?"

"Hiçbir şey, sadece bazen insanların uyumlu olmadığını düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve bu karara, dilim ağzındayken iki dakika sonra mı vardın? Bir süredir oyunun dışında olduğumu biliyorum gattina, ama tekniğim o kadar kötü mü?"

"Bir süre mi?" Dahlia başını sallayıp omurgasını dikleştirmeden önce fısıldadı. "Hayır, sadece düşünüyorum-"

"Bunu söyleyip duruyorsun. *Düşünüyorsun*."

"Çünkü biliyorum. Sadece işe yaramıyor."

"Neden?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Normalde kabul ederdim. Ama söz konusu siz olduğunuz için yine de soruyorum. Neden?" "Neden diye bir şey yok, bu-"

"Neden?"

"Çünkü benimle seks yapmak istemiyorsun! Tamam mı?" Krem rengi tenini parlak kırmızı bir kızarıklık kaplarken soluk yeşil gözleri genişledi.

Sersemlemiş bir halde, şaka yaptığını söylemesini beklerken gözlerimi yavaşça kırdım. Hiçbir şey söylemeyip elini tekrar avuçlarımdan çekmeye çalıştığında, bu saçmalığa neredeyse gülecektim. "Aklını mı kaçırdın sen?" Sesim neredeyse boş olan sokakta yankılanarak sordum.

"Evet," diye mırıldandı, bana dönmeden önce gökyüzüne baktı. "Ve lütfen sessiz olun. Bayan Giovanni'nin ultrasonik işitme duyusu ve hızlı aramada birden fazla polis şefi var."

"Bayan Giovanni de kim?"

"Birinci katta oturuyor ve şikayet etmek istemeyeceği bir gürültü duymadı. Bu yüzden içeri girmeliyim."

"Hayır."

Telefonum çalmaya başlayınca yerinden sıçradı. "Açsan iyi olur. Sonra görüşürüz."

"Bekleyebilir." Bileğindeki tutuşumu kullanarak elini yarı sertleşmiş sikimin oluşturduğu şişkinliği örtecek şekilde çektim. Elini üzerimde hissedince tamamen sertleşti, avucuna doğru sarsıldıkça kalınlaştı.

Dahlia'nın nefesi kesildi, bu ses aletime acı veren bir ağrı gönderdi. Bileğindeki tutuşumu gevşetmeme rağmen elini çekmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Bu seni istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor?" Fısıldadım, sesim boğuk ve gergin çıkıyordu. "Senin yanındayken asla sertleşmiyorum. Cazzo, Dahlia, tek yapmam gereken sizi *düşünmek*."

Telefonum tekrar çalmaya başladığında elini çekti. Onu geri koymak istedim, tercihen kıyafetlerim araya girmeden.

"Bunu almalısın," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Başımı salladım. "Sadece Luc. Neden seni istemediğimi düşündün ki?"

"Bir sürü kez dışarı çıktık. Sen hiç denemedin... Ben sadece..."

"Bu konuda ne derler bilir misin? Varsaydığınızda, sanki süper gücünüzmüş gibi saçma sapan sonuçlara varırsınız."

Dahlia'nın dudakları, saklamaya çalışsa da yukarı doğru kalktı. "Bu sözün böyle söylendiğini sanmıyorum."

"Yorumluyorum." Belinden tutarak onun alanına girdim. Bana temkinli bir şekilde bakarken sikimin karnına doğru sarsıldığını hissedebileceğini biliyordum.

Hâlâ bir şeyler saklıyor.

"Bu başka neyle ilgili?" Telefonum tekrar çalışmaya başladığında sordum. "Hiçbir şey."

Sesim alçaldı, tonum gerçekçiydi. "On dakika içinde yüzüme karşı ikinci kez yalan söylüyorsun Dahlia."

"Ben değilim."

"Üçüncü." Telefonum durup çalışmaya başlayınca bir küfür savurdum. "Üzgünüm, buna bakmam gerek."

"Sorun değil, devam et." İki küçük adım atarak binanın aksi yönüne doğru ilerledi ve şehrin harap saksılarında yetişen seyrek çiçeklere baktı.

"Luca," diye homurdandım telefon bağlandığında.

"Biliyorum patron, biliyorum. Ama bu acil bir durum. Hayır, sözümü geri alıyorum."

Bu destansı derecede berbat boyutlarda bir karmaşa."

Arkamı dönerken sesimi alçak tuttum. "Neler oluyor?"

Luc'ün sesi değişti, tonu zoraki ve neşeliydi. "Nasıl olduğunu bilirsin, bazı erkekler korkar ve saldırır."

Yabani otları ayıklayan Dahlia'ya baktım. "Sanırım orada biri var."

"Hayır, hayır, ağlama. Gel beni al ve onunla konuşmaya gidelim." "Adresi mesaj at."

"Sorun değil, aile bunun için var."

Telefon görüşmesini bitirip tam zamanında döndüğümde Dahlia'nın bina şifresindeki son numaraya bastığını ve kapıyı açıp arkasından kapattığını gördüm.

Her ne kadar peşinden gitmek istesem de, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu açıktı. Benim de Luc'a neler olduğunu anlamam gerekiyordu.

Adresi aldıktan sonra, aklım Dahlia ve iş arasında gidip gelirken sessizce arabayı sürdüm. Her iki durumla ilgili hayal kırıklığım, onları düşündükçe daha da arttı. Arabayı hızlıca sürdüğümde, direksiyonu kırmanın arabanın değerini düşüreceğini kendime hatırlatmaya çalışıyordum.

Arabayı Luc'un beklediği barın önüne çektim. "Hey," diye selam verdi, arabaya bindi ve cep telefonunu çıkardı. "Niall bizi Amaric'te bekliyor ve..." Bana baktığında sözleri kesildi. "Ne oldu?"

"Bununla ilgili bir şey yok," diye geçiştirdim. "Dahlia her şeyi bitirmeye çalıştı" diye ekleyene kadar bana bakmaya devam etti.

"Denedim' mi?"

"Denedim." Kırmızı ışıktaki durup avucumu yüzümde gezdirdim. "Onunla seks yapmak istemediğim için olduğunu söyledi."

"Bunu gerçekten *söyledi* mi?" Luc kıkırdayarak sordu.

Başımı salladım, neredeyse ben de gülmek istiyordum. Mahcup görünüyordu. "Her neyse, bence hepsi bu kadar değil. Bir şeyler saklıyor." Luc'un Dahlia'nınkine benzer ağır sessizliği karşısında, "Ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun," diye tahmin ettim.

"Evet."

"Luca-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, sana tüm öğrendiklerimi paylaşmadığımı söylemiştim. Hâlâ da paylaşmıyorum." Ağzımı açtım ama o benim yerime konuştu. "*Şimdilik*. Bir ya da iki hafta içinde bir şeyler değişmezse sana söylerim. Ama söylediklerimin arkasındayım. Bazen her ayrıntıyı bilmeden girmek gerçekten daha iyidir." Tartışmamı sezmiş gibi ekledi: "Ayrıca, sana güvendiği için anlattığında ne kadar iyi olacağını bir düşün."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. "Bir hafta." "Seninle her şey pazarlık konusu," diye mırıldandı.

"Onu geride tutan şeyin ne olduğunu bildiğinize göre, herhangi bir öneriniz var mı?"

Tereddüt etti. "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"En son ne zaman... Hayır, bekle," diye düzelttim, daha iyi düşündüm. "Beni ne zaman böyle gördün?"

"Bizim işimizde-"

"Ona zaman ayırıyorum Luca. Hem de çok. Her zamankinden daha fazla, ama özellikle son zamanlarda. Geri kalanında ise bencillik yapıyorum."

Başlangıçta beni ona çeken muhteşem görünüşü olabilirdi ama ilgimi çeken şey bu değildi. Son bir ayı onunla geçirdikten sonra Dahlia'nın jelatinimsi bir balığın kişiliğine sahip olmadığını biliyordum. Muhtemelen onu takip etmemem için milyonlarca neden vardı, listenin başında da işim geliyordu. Ama ben bir pisliktim ve bunu yine de yapıyordum.

Luc başını salladı. "Ona alan bırakma. Ama onu bunaltmayın."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Yapabileceğimin en iyisi bu. Senin hiçbir yere gitmediğini bilmesi gerekiyor."

Bu bilgiyi bir kenara bırakarak geceye yeniden odaklandım. "Artık aşk hayatım konusunu kapatabilir miyiz?"

"Hey, sen başlattın. Ve neden sessizlik içinde sürüyoruz?" Luc öne doğru uzanarak radyoyu açmak için düğmeye bastı.

İğrenç ergenlik öncesi şarkıları arabayı maksimum ses seviyesinde doldururken ikimiz de sıçradık, 'Bebek' kelimesi defalarca tekrarlanıyordu.

Luc dehşete düşmüş gözlerini bana çevirdi. "Bu... Bieber mı?!"

Çıkart tuşuna basarak yanmış kopyayı elime aldım ve kadınsı bir yazıyla 'İçin' kelimesini gördüm.

Dört disk değiştiricideki bir sonraki CD başlayana kadar bir durgunluk oldu. Luc kahkahaya boğuldu. "Öyle mi? Özür dilemek için artık çok mu geç?" Bunu çıkardığımda aynı el yazısıyla 'senin' yazdığını gördüm.

Başka bir şarkı başladı, ben tekrar çıkar tuşuna basmadan önce neşeli melodi arabayı dolduruyordu. 'Dinleme' kelimesine gülümseyerek, kendimi disk kapasitesinin çok daha büyük olmasını dilerken buldum.

Son CD yerine oturdu, basit bir gitar akoru tıngırdıyordu. Durdurmak için uzandım ama Luc beni engelledi. "En sevdiğin şarkı bu mu Luc?"

"Hayır, bu Bieber değil. Kim bu?"

Omuz silktim ve bir ipucu bulmak için diske bakarak düğmeye dokundum.

Luc dört diski de okurken, "Gamzeli zevkiniz için," dedi, sesinde şaşkınlık vardı. "Neden gamzeli?"

"Bu One Direction." Gülümsemem sırtıma dönuştü. "Harry ve benim gamzelerimiz aynı."

Luc her zamanki uydu radyo istasyonuma geçti. "Dahlia'nın kulak zarlarını genç pop şarkılarıyla patlatmaya çalışmasının özel bir nedeni varmı?"

"Asıl soru," dedim, planlar çoktan şekillenmeye başlamıştı, "eğer gerçekten bir şeyleri bitirmek istiyorsa neden bunu yapmak için uğraşsın?"

Kendimi on dakika öncesine göre daha iyi hissederek CD'leri dikkatlice yerleştirdim ve Amaric'e doğru yola koyuldum.

Yedinci Bölüm

Yalnız

Z

Dahlia

Bu neden oluyor?

Alışveriş merkezinde yürürken kaşlarımı çatarak gözlerimin arkasına yaşlar süzüldü.

Yoğun ve duygusal olarak yıpratıcı bir hayattan sonra... gerçekten, ama özellikle son birkaç aydır, kendimi şımartmaya ihtiyacım vardı. T'yi şehir dışına çıkararak, daha az kalabalık olmasını umduğum daha küçük bir alışveriş merkezine gittim.

Umudum boşa çıkmıştı çünkü paketlenmişti.

Rastgele bir film seçmiştim ve tek boş koltuk benim yanımdaydı.

Salonun geri kalanı doluydu, gruplar film boyunca gülüyor ve sohbet ediyordu. Benden başka kimse, hayatta kalan diğer insanları bulmaya çalışırken yalnızlıkla başa çıkmaya çalışan bir kadının kıyamet sonrası hikayesine dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Ne zaman birini bulsa, o kişi hayatından çıkıp gidiyordu. Ya da daha kötüsü, ona ihanet etmişlerdi.

Bunda komik olan hiçbir şey yoktu. "Tıpkı onun gibi," diye fısıldamıştı arkamdaki insanlar yüksek sesle.

Oturduğum yerde.

Diğerleri de 'Yalnız ve kaybolmuş' diye hemfikirdi.

Gitmek istemişim ama filmi görmem gerekiyordu. Nasıl bittiğini görmeliydim.

Alışveriş merkezinde ilerlerken, normalde çok sevmeme rağmen vitrinlere bakma zahmetine girmedim. Her durduğumda fısıltıları duyuyor, bakışları ve işaretleri görüyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi, benim yaşlarımda bir grup kız yanımdan geçti. Tarzları *Clueless* filminden esinlenmiş gibiydi ve o kadar çok çanta

taşıyorlardı ki takılıp düşmediklerine şaşırdım.

İçlerinden biri "Ne tür bir ezik alışveriş merkezine tek başına gelir?" diye sordu. Geri kalanlar gülüştü, aralarına daha fazla insan katıldıkça grup daha da büyüdü.

Gitmek istiyordum ama trenimin kalkmasına saatler vardı ve acıkmıştım.

Ucuz bir restoran buldum, hostes bölümüne yaklaştım ve ses tonuma sahte bir güven kattım. "Tek kişilik masa."

Ev sahibesinin yüzünde bir yargı ve alaycı bir ifade belirdi. "Beni takip edin."

Beni odadaki en büyük masaya götürürken arkasından yürüdüm. "Burada kaç kişinin oturması gerekiyor?"

"Otuz," dedi, orada yalnız oturmamı beklerken sesi sıkılmıştı. "Başka bir masa alabilir miyim lütfen?" Yalvardım.

Başını salladı ve uzaklaştı.

Ayakta durmaya devam ettim, kalmak isteyip istemediğimden emin değildim. Daha fazla insan bana bakıp işaret ediyor, bazıları gülüyor ve fısıldaşıyordu.

Her zaman yalnızdım ve bu beni hiç rahatsız etmemişti. Bağımsız olmakta ve kendime güvenmekte iyiydim. Kendi değerimi bilmek için büyük bir arkadaş grubuna ihtiyacım yoktu.

"Yapayalnızsın," dedi yanımdan gelen cızırtılı bir ses.

"Bayan Giovanni," dedim irkilerek. "Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsunuz?"

Saçındaki bigudileri göstermek için plastik şapkasını çıkardı. "Kendinize iyi bakmanız çok önemli. Ve bazen bu, başkalarının yardım etmesine izin vermek anlamına gelir."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. "Yapayalnızsın," diye tekrarladı. "Ben iyiyim."

"İyisin. İyi değilsin. İyi değilsin."

Büyük masayı işaret ettim. "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin?" Başını salladı. "Senin ailen yok."

"Hiç yapmadım."

"Yapabilirsin, sadece gözlerini açmalı ve uyanmalısın. Gözlerini her zaman açık tut."

Herkes beni izlerken nefesim kısa aralıklarla geliyordu. "Asla bir ailem olmayacak. "

"Gürültüden nefret ediyorum. Sen de yalnızlıktan nefret ediyorsun. Kabul et Dahlia. Uyan ve itiraf et."

Başımı çılgınca salladım. "Ben mutluyum."

Bayan Giovanni sabırsız görünüyordu. "Sen değilsin. Hiçbir zaman. Ama olabilirsin."

Uyan, Dahlia."

"Hayır, ben-"

"Uyan."

"Gerçekten, mutluyum-"

"Olabilirsin," dedi yumuşak ve uzak bir ses diğer tarafımdan.

Döndüm, kalbim göğsümde küt küt atarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Koyu kahverengi saçlar, soluk yeşil gözlerin önüne düşüyordu.

"Anne?" Sadece benim yaşımda olmasına rağmen sordum.

"Saklanmayı bırak ve hepsini al," diye fısıldadı, hızla dolan masayı işaret ederek. İnsanlar ağır ahşap masaya vuruyordu. "Tek yapman gereken uyanmak Dahlia."

Başladım ve vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanmış halde ayağa fırladım. Çılgınca etrafıma bakındığımda tek gördüğüm dairemdi. Çalar saatim saatin ikiye ancak geçtiğini gösteriyordu. Nefes almaya çalışırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Theo gecenin erken saatlerinde beni bıraktığından beri mışıl mışıl uyuyordum. Bu rüyadan sonra daha fazla dinlenebileceğimden şüpheliydim.

Biri kapıyı çaldığında irkildim, neredeyse yataktan düşüyordum.

"Uyan Dahlia," diye duydum kapıdan, rüyamın bir yankısıydı bu. Ama bu annem ya da Bayan Giovanni değildi.

Yataktan kalkıp kapıyı açmadan önce emin olmak için gözetleme deliğini kontrol ettim. "Theo, ne yapıyorsun-"

Yüzümü kavrayıp beni kendine çekerken ağzı benimkini kapattı. Parmaklarını içeri soktu, dilini ağzımın içine soktu, döndürdü ve alay etti. Beni dairemin derinliklerine götürmeden önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Gidecek çok yol yoktu.

Sadece birkaç adım sonra mutfak tezgahını geçmiştik. Birkaç adım daha atınca bacaklarımın arkası yatağıma çarptı.

İri elleri kalçalarımın uzandı ve ayaklarım tamamen yerden kesilecek şekilde beni kaldırdı. "Bacaklarını etrafıma sar," dedi dudaklarıma karşı. Belini sardığımda bir dizini yatağa koydu ve beni sırtüstü yatırdı. Öpücüğünü keserek elini başımın üstünden geçirdi ve parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. Diğer elini yatağın omzuma atarak nefes alabilmem için ona destek oldu.

Daha doğrusu yüzündeki ifade olmasaydı bunu yapabilirdim. Ay ışığı arkamızdaki pencereden içeri süzülüyor, karanlıkta onu görmemi sağlıyordu. Bakışları yoğun, gözleri yakıcıydı. Kendini daha da yaklaştırarak, ağzı kulağımın dibine gelene kadar kaşınan yanağını pürüzsüz yanağıma dayadı. "Bu seni istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor Dahlia?" diye fısıldadı, sesi sert ama güzeldi. Yer değiştirerek sertliğini bana doğru itti. Aramızda sadece ince uyku şortum ve kot pantolonu varken beni ne kadar çok istediğini hissettim. Uzun, kalın inçler itti, vücudumu bir ağrı ve boşluğun ele geçirmesine neden oldu. Başımın üstündeki eliyle beni yerinde tutarken ve tekrar iterken gerginlik arttı. "Yapıyor mu Bu mu?"

Başımı sallayarak, fermuarı tam olarak sürtündüğünde nefesim kesildi. Başına baskı uygularken parmaklarım yumuşak saçlarına girdi.

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, eli başımdan ayrılıp tişörtümden yukarı çıktı. Göğsümün hemen altına uzandı, başparmağı ikisinin arasında gezindi. Boynumu öptü, ısırды, yaladı ve emerek göğsüme doğru ilerledi. Sonunda göğsümü kavradı, kavrayışı sıkılaştı ve sıcak ağzı kumaşın üzerinden sert meme ucumu kapladı. Dişleri ısırıyor ve dilini gezdiriyordu, kumaş ıslanmıştı. Başparmağı ve parmağı ağzının yerini aldı ve diğer meme ucuma geçerek onu hafifçe yuvarlayıp çekiştirdi.

Theo son bir dil darbesiyle göğüslerimi serbest bıraktı. Soğuk hava bir çok etkisi yarattı ve meme uçlarımı neredeyse acı verici seviyelere kadar sıktı.

Ağzını benimkine geri vererek, bacaklarımın arasındaki işkence edici baskıyı artırmak için sırtını kamburlaştırdı. Ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı sallamaya başladım. İnleyerek dizlerinin üzerine çöktüğünde öpücük sona erdi. Ne olduğunu anlayamadan şortum havada uçuşmaya başladı, gömleği de onu takip etti.

"Ne yapıyorsun?" Kendimi korumaya çalışırken sesim hırıltılı bir nefes gibi çıkıyordu.

"Sana gösteriyorum." Başka bir şey söylemeden omuzları kalçalarımın arasına girdi ve onları birbirinden ayırdı. Bileklerimi kavradı ve yanlarımda tutarak ona erişim sağladı. Klitorisimi yalayarak, dilini klitorisimin etrafında döndürdü. Dokunuşu hafifti. Nazik bir emme. Dişlerinin bir sıyrığı.

Bileklerimi bıraktığında, elim tekrar saçlarına gitti ve onu bana doğru tuttu. Fermuarını duydum, yer değiştirirken yatağın hareket ettiğini hissettim. Beklerken nefesim kesildi, beklenti, istek ve biraz da sinirle gerildim.

Theo yine de geri çekilmedi. Bunun yerine bacağımlı omzunun üzerinden geçirdi ve elini kıkımın altına koyarak yataktan hafifçe kaldırdı. Ağzı beni daha fazla sardı, pozisyon değişikliğini kullanarak yaladıkça baskıyı artırdı. Dili kıvrılıp dönerek içimde olabildiğince derinlere doğru ilerliyordu.

Gözlerimi zorlayarak açtım ve ona baktım. Onu gölgelerin arasında görmemi sağlayacak kadar ışık içeri girmişti, kolu sabit bir hızla hareket ediyordu.

Kesin olarak göremesem de ne yaptığını tahmin edebiliyordum. Dilinin klitorisimdeki hızlı hareketleriyle birleşen zihinsel resim beni uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi, vücudum sıkışıyor ve nabız atıyordu. Zihnim karardı, dudaklarım haykırırken küçük bir gülümsemeye dönüştü. Daha fazlasını arıyordum. Kendimi çok boş hissediyordum.

Kaslarım gevşediğinde, Theo bacağımlı omzundan indirdi, böylece yatakta düz duruyordum. Klitorisim üzerindeki baskıyı hafifletti, hafif ve alaycı bir şekilde geri döndü. "Bana bunu yapıyorsun," dedi dilinin yavaş vuruşları arasında. "Seni gördükten sonra. Seni hayal ettikten sonra. *Cazzo*, seni düşündükten sonra."

Yer değiştirmeye başladı, çoktan kendini toparlamıştı.

"Yapma," diye ısırdım. Kim olduğumu merak etmeye başlamış olsam da tekrar söyledim. "Durma. Hiçbirini."

İnledi, ağzı klitorisime karşı vızıldıyordu. Parmağı ıslaklığımı okşadı, içeri kaydı ve ovma için kıvrıldı.

Hızla, o kadar ki nefesim kısa, düzensiz patlamalara dönüştü, gerginlik arttı. Omuzlarımı ve başımı yana doğru eğdim, daha iyi bir

Theo'nun görüntüsü.

Theo.

Geçen ay defalarca çıktığım adam.

Olgun ve sofistike, korkutucu ve ağırbaşlı.

Ama artık kontrollü bir beyefendi değil.

Kıvrılıp gerinerek, pozisyonunu pek de rahat görünmeyen ama bana ışıksızlığın izin verdiği en iyi görüntüyü sağlayacak şekilde değiştirdi. Pantolonunu çözdü ve kendini serbest bırakacak kadar aşağı çekti. Düşündüğümden çok daha uzun ve kalın olan yumruğu sikinin uzunluğuna doğru ilerledi. Sabit vuruşları, gözlerim onun üzerindeyken düzensizleşti, emerken klitorisime karşı titreşen düşük homurtuları. Bir parmak daha ekleyerek, daha hızlı ve daha hızlı, daha fazla dayanamayana kadar içime sürtündü.

Hiçbirine dayanamadım.

Alışık olduğum yumuşak orgazm, tatlı iç çekiş ve serbest bırakma yerine, vücudum en küçük esinti beni kıracakmış gibi gerildi. Gırtlaktan gelen bir inilti dışarı fırladı, ardından gelen tiz soluk küçük dairemde yankılanıyor gibiydi. Onu ararken kalçalarım kontrolsüzce sallandı.

Ancak onun iniltisini duyduğumda, aynı anda sıcak bir şeyin kalçama ve karnıma çarptığını hissettiğimde, dudaklarımdan sessiz bir çığlık koptu.

Son bir yalamayla Theo'nun başı geriye düştü, nefes alış veriş neredeyse benimki kadar hızlıydı. Parmağını çekmeden önce bir dakika boyunca içimde tembelce hareket etti, beni acılı ama mutlu bıraktı.

Pantolonu açık kalmasına rağmen kendini toparladıktan sonra ayağa kalktı ve bana sırtını ilk kez net bir şekilde gösterdi.

"Dövmen var mı?" Sesim hâlâ soluk soluğayken sordum. "Evet, daha önce fark etmedin mi?"

Bunu düşünürken başımı salladım. "Yüzüm sana çok dönüktü ya da sen dondurma şamandırasının üzerindeydin. Ve sonra ya Kat ya da üzerine örtülmüş bir havlu vardı." Mürekkep sırtının büyük bölümünü kaplıyordu ama karanlık yüzünden görmek zordu. "Ne oldu?"

"Aile arması. Ailemdeki her erkekte bir tane vardır. On sekiz yaşına girdiğimizde bu büyük bir olaydır." Tezgâhımdan bir kafe peçetesi aldı ve suyun altına tuttu. Yatağa geri tırmanırken gözleri bacaklarımdan arasına odaklandı.

beni sildi. Ben üstümü örterken, bakışları benimkilerle buluşana kadar yukarı doğru hareket etti. "Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, bunu yapmak için buradayım. Seni ne kadar çok istediğimi göstermek için."

Yataktan tekrar çıkarken, onun hareketini izlerken çarşafı üzerime çektim.

Küçük dairemden çöp kutusuna doğru yürüdü. Geri döndüğünde pantolonu yerine oturmuş ve düğmeleri iliklenmişti. Onu o gün ikinci kez gömleksiz görmek bana ne kadar yapılı olduğunu hatırlattı.

Benden ne kadar uzun olduğunu unutmak mümkün değildi, çünkü bir metreden fazla farkı gözden kaçırmak zordu. Ancak vücudunda, kaslarındaki belirginlik de dahil olmak üzere, kıyafetlerin altında yarı yarıya gizlenebilen bir kalınlık vardı. Bir vücut geliştirmeci gibi hantal değildi, kıyafetlerinin dışına çıkmasına bir göğüs baskısı kalmıştı ama sırık gibi de değildi.

"Bana öyle bakmamalısın," diye uyardı, yanıma uzanarak. Dirseğine yaslandı, bana bakarken parmaklarıyla saçlarımı karıştırdı.

"Ne gibi?"

"Gördüğün şeyden hoşlanıyormuşsun gibi." Başını eğdi, alt dudağımı ısırды ve bırakmadan önce ağzına aldı. "Sanki beni içinde istiyormuşsun gibi."

Birkaç dakika önce hissettiğim doymuşluk hissi kayboldu, istek ve ihtiyaç yeniden beni ele geçirdi. Yastıklarımın birinin yerini değiştiren bir an için dikkatim dağıldı. "Kalıyor musun?"

"Bu bir sorun mu?"

Başımı salladım. "Yalnız uyumaya alışkınım, bu yüzden hareket edip etmediğimden emin değilim."

Ya da horlarsın.

Ya da horlar, salyalar akıtır ve uykumda konuşurum.

Theo kendi kendine yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. Ben bir şey söyleyemedim, "Neden bu gece her şeyi bitirmeye çalıştın?" diye sordu.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Bugün bana engel olmaya devam ettin ve işleri daha ileri götürmeye çalışmadın."

Doğrulduğunda, içeri süzülen ay ışığı yüzünün yarısına vuruyordu. Sesi alçalırken görebildiğim gözleri deliciydi, erotizm dolu sert bir tonu vardı. "Hiç bir erkek tarafından sikildin mi Dahlia? Beceriksiz bir çocuk tarafından değil. Bencil bir sikici çocuk tarafından değil. Parmakla, dille ya da plastik bir aletle değil?"

"Hiç kimse," diye itiraf ettim.

En azından kimse gerçek değil. Ve silikon bazlı.

Seks yapmak isteyecek yaşa geldiğimde, herhangi bir bağ kuramayacak kadar çok yer değiştirmiştım. Bir yerde uzun süre kaldığım nadir zamanlarda, tüm zamanımı kendimi neredeyse herkesten soyutlayarak geçiriyordum. Zaten seks yapmazdım çünkü kazara bir ergen hamileliği ya da yakalanmak, hayatta kalma planım olan uyum sağlamaya aykırı olurdu.

Bir yetişkin olarak, ne programım ne de kişiliğim bir ilişkiye elverişliydi. Karşılıklı kaşıntıyı kaşımak için biriyle bir araya gelme fikrini düşünmüştüm ama hiçbir zaman böyle olmadı. Ayrıca, bu kaşıntıyı kendi başıma giderebilecek durumdaydım.

Her neyse, kendime saklamayı tercih ettim. Çalıştım. Eve geldim. Her gün aynı şey. Ve bundan mutluydum. Mutlu olmasam bile memnundum.

Theo ile işler farklıydı.

Ben farklıydım.

Sözlerim üzerine Theo'nun gözleri parladı. "Bu gece o kadar sertleşmişim ki, sana daha fazla yaklaşıp kontrolümü kaybetmemek için kendime güvenemedim." Sesini yumuşattı. "Ama hepsinin bu kadar olduğunu sanmıyorum. O kocaman yeşil gözlerinde başka ne saklıyorsun, gattina?"

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken duraksayarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Küçük kedi." Başparmağı yanağımın üst kısmını okşadı. "Gözlerin bana bir kedinin gözlerini hatırlatıyor. Büyük ve meraklı, insanların şüphelendiğinden daha fazlasını alıyor."

Bu kadar çok şey görmesi rahatsız edici.

"Peki ya diğeri? Küfürlü bir kelime olduğunu varsayıyorum." "Cazzo?" Başımı sallayınca, "Siktir" dedi.

"Haklıymışım," dedim esnemeye çalışarak.

Theo kıpırdandı, sırt üstü yattı ve başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekti. "Ben bencilim ve seni istiyorum. Ama bana güvenmediğin için bunu mahvetmeyeceğim," diye başladı. Oturmaya çalıştığımda, beni yerimde tutmak için başıma baskı uyguladı. "*Bunun* ne olduğuna güvenmiyorsun. Güveneceksin."

"Peki o zamana kadar?"

"Seni gördükten sonra yaptığım şeyi yapmaya devam ediyorum."

Onu görebilmek için yer değiştirdim. "Beklemekte neden bu kadar iyisin?"

Ağzını açtığında tüm ifadesi gerginleşti. Ağzını kapattıktan sonra bir an durakladı, dudakları yukarı kıvrılırken yüz hatları yumuşadı. "Çünkü buna değecek."

Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı ama düşünecek çok şeyim vardı, başımı tekrar yere koydum. Kalbinin düzenli atışını dinleyerek rüyasız bir uykuya daldım.

Theo

Çünkü hayatımızın geri kalanında o dar, tatlı amcığın içinde olacağım.

Kelimeler, tıpkı onun tadı gibi, dilimin ucundaydı. Ona kaçması için bir sebep vermek istemediğim için kendimi tutmuştum.

Haklıydım; bize güvenmiyordu. Uzaklaşıyor, arabayı geri getiriyor ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça daha da az şey paylaşıyordu.

Başka kimseyle birlikte olmadığı gerçeği, sadece beni geride tutmadığı anlamına geliyordu. Aynı zamanda içeri giren ilk kişinin ben olacağım anlamına da geliyordu. Kafasının içine, ruhuna, *ona*.

Aletim sertleşti ve kot pantolonumu acıyla itti. Nefes alarak, onu sırt üstü yatırıp mükemmelliğe doğru kaydırmanın ne kadar kolay olacağını düşünmemek için yarım yamalak bir çabayla etrafıma bakındım.

Dairesinin küçük olduğunu tahmin etmişim ama bu kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. Ön kapı da dahil olmak üzere üç kapı vardı. Yatağı oturma odasının ortasında olduğuna göre, kapılardan birinin büyük bir yatak odasına açılmadığını tahmin ediyordum.

Her ikisi de uzun saatler süren iki işte çalışıyordu ve tüm evi benim ofisimden daha küçüktü. Birçok nedenden dolayı bu bana doğru gelmiyordu. Ben

Bencilce. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum ve programlarımıza göre çalışırsak bu mümkün olmayacaktı. Yaşadığı yeri görünce, işinden kendi başına ayrılmayacağını anladım. Paraya ihtiyacı vardı.

İçimi kemiren diğerk sorun ise onun *mutlu olmasıydı*. Mücadele etmek için çok çalışıyordu ama hayatından memnun görünüyordu. Bir ayakkabı kutusunda yaşamak için günde on sekiz saat çalışmayı iyi bir hayat gibi gösterecek ne yaşadığını merak ediyordum.

Hemen cebimden telefonumu çıkardım ve bir saat sonrasına alarm kurdum.

Dahlia'yı yan yatırdım ve bedenimi onun küçük bedeninin etrafında kavislendirdim.

Uykusunda küçük bir ses çıkardı, sonra tekrar içime girip iç çekti.

Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve diğerk her şeyi unuttum.

Sekizinci Bölüm

Peynir Kafa Ana Gemisi

Dahlia

Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Theo'yu gerçek anlamda görmemin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Her ne kadar kendi şirketinin sahibi o olsa da, benim iş programım çoğunlukla araya giriyordu.

Geceyi geçirdikten sonra, boş bir yatakta ondan gelen bir notla uyandım. Saat beşte gideceğini söylediği için beni uyandırıp veda etmediğine sevinmiştim. Weggies vardiyamda çalışmışım ama molamı ertesi sabah için brunch planları yapan mesajına cevap vermek için kullandım. Onları bozmak zorunda kalmışım ama ertesi gün akşam yemeği için plan yapmışım.

Onları da iptal etmek zorunda kaldım, artı birkaç tane daha. Diğer insanların gelmemesi, ahmak Bill'in sipariş formundaki hatası ve ahmak Bill'in her şeyi berbat ettiği için daha da büyük bir ahmak olması, bir anda benim sorunum haline geldi.

Bırakmak istedim.

Ve Bill'in enginarların aynı yöne bakması konusunda bana ders vermesini dinlerken, olgun istifam dilimin ucundaydı.

Sadece söyle. "Cazzo you, istifa ediyorum." de.

Kelimenin doğru kullanımının bu olduğunu sanmıyorum ama İtalyanca bilmiyor.

"Dinliyor musun?" Bill, yüzü her zamankinden daha kızarmış bir halde sordu.

Ne yazık ki kiram ve sorumluluklarım, o berbat olduğu için istifa etmek zorunda kalmamı umursamayacaktı, bu yüzden gülümsemeye zorladım. "Elbette. Hepsini öne alacağım."

Başını salladı, kasıla kasıla uzaklaşırken göğsü kabarmıştı. Kafasının etrafında dönen gücü neredeyse görebiliyordum.

Telefonumdaki saate baktığımda vardiyamın çoktan bitmiş olduğunu gördüm.

Theo'dan bekleyen bir mesajı açtım.

Dışarı çıktığında ara.

Etrafıma bakındım ve aceleyle bir cevap yazdım.

Bir süre olmayacak. Enginar acil durumu. Hayatlar kaybolabilirdi. Tanrıya şükür o pislik tamir için beni geç saate kadar çalıştırıyor.

Sabah için stoklamayı yeni bitirdiğim enginarları boşaltmaya başladım. Bill'in beni izlediğine ve bir şey söylemeden önce neredeyse bitirmemi beklediğine bahse girmeye hazırdım.

Telefonum cebimde titriyordu ama Bill etrafta pusuya yatmış, son derece zor olan görevimi izliyordu.

İşimi bitirdikten sonra etrafı süpürdüm, kutuları ve çöpleri olması gereken yerlere koydum. Dolabımdan kapüşonlu tişörtümü aldım ve telefonumu kontrol ettim.

O zaman git. Bu bana seninle daha fazla zaman kazandıracak.

Benden bu kadar. Enginar krizi çözüldü. Sence kendime bir kahramanlık partisi vermemin tadı kaçır mı?

Theo: Dışarı gel, sana daha iyi bir şey vereceğim.

Verdiği ima yüklü yanıt karşısında içimde bir titreme oldu. Yataya kaldığı gecenin tekrarını yapacak zamanımız olmamıştı. Sabırsızlanmaya başlamıştım.

Sabırsız, sabırsız, yapılı ve *muhtaç*.

Dükkânın içinde aceleyle ilerlerken, Bill adımı söylediğinde kapılar açıldı.

Onu görmezden geldim. Yürümeye devam ettim, sıcak havaya adım attıkça hızımı biraz artırdım. Theo'nun arabasının yanında durduğunu görünce daha da hızlandım. "Bana mısır başaklarını tane sayısına göre sıralatmaya çalışmadan önce beni buradan çıkar."

Kapımı açtı ve sürücü tarafına binmeden önce arkamdan kapattı. "İyi günler, ha?"

"Oh, en iyisi." Gözlerimi kapatarak başımı koltuk başlığına yasladım ve nefes aldım. Nefes verirken, otoparktan çıkarken başımı çevirip ona baktım. "Kahraman partim için hazırım."

"Hemen geliyorum."

Evimin ters istikametine doğru gittiğimizi fark ettiğimde gülmeye başladım. "Şaka yapıyordum. Benim kahramanlık partim böcek ilacı kokusundan düş alıp yüzüstü yatağa düşmek olacaktı."

"Yarın kaçta çalışıyorsun?" "Bire kadar değil."

"Pazar günü izin aldın mı?"

O gün erken saatlerde Java Brew'a geldiğinde, Pazar günü aile yemeği için benden izin istemişti. Ailesi ne kadar bunaltıcı olsa da, onları tekrar görmeyi gerçekten istiyordum.

Omuz silktim. "Pislik suratlıya sormuyordum, o yüzden Jerry'ye mesaj bıraktım."

Yarın gelecek ve o zaman öğreneceğim."

"Bana mesaj at da anneme haber vereyim." Theo yirmi dört saat açık bir lokantanın önüne park etti ve bana döndü. "Yağlı bir hamburger, kalın bir shake ve kafan kadar büyük bir parça turta düşünüyorum."

"Kafam o kadar büyük değil."

"Güzel. Luc'un ki kadar büyük bir parça."

"Luc ve yemekten aynı cümle içinde bahsederken dikkatli olmalıyım. Sanırım yemek duygusu karıncalanmaya başlayabilir."

Theo güldü ve bana bunu yapmasını ne kadar sevdiğimi milyonuncu kez hatırlattı. Kapısını açarken, "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim," diye alay etti.

"Sakın buna cüret etme." Arabadan indim, kaldırımında yanıma geldiğinde yüzümü ona döndüm. "Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Neden?"

"Benden hoşlanmasını istiyorum." "Oh?"

"O senin en iyi arkadaşın ve iş ortağın ya da teknik terim her neyse. Elbette benden hoşlanmasını isterim."

Kolunu bana dolayan Theo, restorana doğru ilerlerken başımın üstünü öptü. "Merak etme, biliyor."

"Güzel."

Tabelayı takip ederek, çoğu genç, sarhoş ya da sarhoş gençler olan diğer birkaç müşteriden uzakta, arka köşedeki bir masaya oturduk. Servis elemanı siparişlerimizi almak için hemen geldi. Theo, çikolatalı malt milkshake de dahil olmak üzere orijinal planını u y g u l a d ı . Ben de ballı hardallı mozzarella çubukları ve çilekli milkshake aldım. ekstra, *ekstra* çırpılmış krema.

Servis görevlisi gittiğinde Theo kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç bir sipariş."

"Birinci sınıftayken Sasha adında bir arkadaşım vardı." Birkaç kahve aldım.

Ben konuşurken krema sıkıyor ve üst üste diziyordu. "Rusya'dan gelen bir değişim öğrencisiydi, konuşurken çok ağır bir aksanı vardı, bu yüzden bunu pek sık yapmazdı. Ama okumayı çok severdi. Haftada birkaç kez okuldan kütüphaneye giden otobüse binerdik. Rahat koltuklara kışımızı koyar, kapanana kadar orada kalır, kitap okur ve sessizliğin tadını çıkarırdık. Sonra yolun aşağısındaki yağlı bir lokantaya giderdik ve ben her zaman bunu yerdim."

İşte. Paylaştım.

Theo'nun gözleri bana bakarken yumuşak ve sıcaktı ama bunu büyütmedi ya da beni rahatsız etmedi. "Senin gibi bir peynir fanatiği için iyi. Ekstra pastırmalı bir burger kadar iyi değil ama iyi."

"Fanatik mi?" Ben sordum.

"Tam bir fanatik. Wisconsin'e taşınmadığına şaşırdım."

"Hmm." Düşünüyormuş gibi çenemi ovuşturdum. "Bu iyi bir fikir. Şu peynir kafalı şapkalarından sipariş edip kutuları toplamaya başlayacağım." Kremalardan birini ona doğru fırlattım.

"Şaka bile yapma," dedi, ciddi görünmek için mücadele ederken onu engelledi ve geri vurdu.

"Hey, benim gibi bir fanatiğin ait olduğu yerde olması gerekir. Ana gemi beni eve çağırıyor." İki katına çıkarak ona doğru iki krema fırlattım.

Birkaç dakika içinde, kremalar ve şekerler Formica savaşında ileri geri savrulmaya başladı.

Sarhoşlar hiç eğlenmedi.

Hepimiz için yeterince eğlendim.

"Gattina, beni sinirlendiriyorsun ve bu *benim* ailem."

"Özür dilerim," dedim eteğimi düzelterek.

Theo'nun ailesiyle ilk kez tanıştığım da kendimden utanmış ve hazırlıksız yakalanmış tım. Onları göreceğimi bilmenin getirdiğ i gardırop planlama ç ılgınlığ ını yaş adıktan sonra, onun orijinal ani saldırı yöntemini tercih ettim.

Sınırlı seçeneklerim nedeniyle yeş il çiçekli ilk buluşma elbisemin tozunu almış , tayt ve süveterimi atlamış tım. Hava çok sıcaktı. Haziran ayının sonu, hafta boyunca rekor kıracağı tahmin edilen sıcaklıklarla yüksek bir nota gitmeye çalışıyordu. Hava sıcak ve bunaltıcıydı, dışarı çıktığım anda saçlarım kabarıyordu.

Eteğimi tekrar düzeltirken Theo elimi tuttu ve öpmek için ağzına götürdü. "Muhteş em görünüyorsun Dahlia. Ailem seni ş imdiden çok sevdi. Dün anneme geleceğ ini söyled iğimde telefonu kulağ ımdan çekmek zorunda kaldım."

Buna gülümsedim, omuzlarım gevşedi. Kendimi düşüncelerimden uzaklaştırma ihtiyacı duyarak pencereden dışarı, kara bulutlara baktım. "Yakında yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Öyle olması gerekiyordu. Annem dışarıda yemek olmayacağı için babamın masayı çoktan genişlettiğ ini ve sandalyeleri bodrumdan getirdiğ ini söyledi."

"Tina, Julie ve kızlar da orada olacak mı?"

"Öyle olmalılar. Eğer öyleyse, ayrılmadan önce ceplerimi kontrol e de ceğ imden emin olabilirsin."

Yüzme seansından sonra herhangi bir aş k mektubu bulunmadığ ı için endişelenmedim.

En azından çok fazla değ il.

"Tina ya da Julie evli mi?" Ben sordum.

"Tina geldi. Gabe'in işi onu meşgul ediyor ama bu gece orada olmalı. Julie'nin kocası birkaç yıl önce bir kazada öldü."

"Kat bir Amato olduğuna göre, bu onun senin kuzenin olduğu anlamına mı geliyor?" Theo'nun çenesini kaldırması üzerine elimi dizine koydum. "Senin için, Julie ve Kat için çok üzgünüm."

Theo çenesini ovuşturdu, vücudu gerildi. "Marc gitmiş olsa bile Julie aileden biri, bu yüzden onunla ve Kat'le ilgileniyoruz."

"Bu harika."

Theo ailesinin sokağına dönmek için sinyal lambasını yaktı. "Bana bir iyilik yap, bu konuyu onlara açma. Kat onu tanıyacak yaştaydı ama anlayamayacak kadar küçüktü."

"*Asla bir şey söylemem,*" dedim gereğinden fazla vurgulayarak. Theo'nun şaşkın bakışları karşısında, o hafta sonu ikinci kez tekrar paylaştım. "Çocukken iyi bir gün geçirirken birinin ailemi sorarak bunu mahvetmesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlıyorum."

Ara b a yoluna girdiğimizde elimi dizinin üzerine koyup sıktı. "O zaman sen al." Ön kapıya doğru yürürken Theo elimi tuttu. "Sana söylemeyi unuttum. Annem köri yemeğini bıraktı ve şimdi Güney yemeklerine odaklandı. Babam evi tekrar ateşe verir endişesiyle onu tavuk kızartmaması için ikna etmeye çalışıyordu."

"Yine mi?"

"Birkaç yıl önce bir beignet olayı olmuştu."

"Bu bir olay değildi Theo," dedi annesi kapı aralığından. "Tarifi aynen uyguladım!"

"Tarif, 'İtfaiyeyi ve mutfak dolaplarını değiştirmesi için bir müteahhidi arayın' diye mi bitiyordu?"

Rachelle'in dudakları yukarı kıvrıldı. "O eski dolaplardan nefret ederdim zaten." Theo annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Peki ya tezgahlar ve ocak?"

"Bu iyi bir sobaydı. Güvenilirdi. Bunun ısıısı delirip duruyor." Rachelle beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Gelebildiğine çok sevindim."

Theo arkamızdan kıkırdadı. "Ona işitme cihazından bahsettim zaten. Kulak zarımı patlatmana ihtiyacım olacak."

Gözlerini devirmek dışında onu görmezden geldi. "İçeri gelsene. Kızarmış tavuk yaptım-"

"Babam elinde yangın söndürücüyle yakınlarda mı duruyordu?" Theo sordu, annesine sıcak ve doğal bir rahatlıkla takılırken gamzeli sırıtışı büyüyordu.

"Her şey yolunda gitti," diye tersledi, gülümsemesine karşılık vermeden önce ona ters ters baktı. "Ama evet, yaptı."

Rachelle, oturma odası ve mutfaktan büyük bir yemek odasına doğru yürürken tavuğu baharatlama süreci hakkında sohbet etti.

Theo masayı genişletmekten söz ettiğinde, orta kısmı eklentili yuvarlak bir masa hayal etmiştim. Yaşadığım evlerden birinde böyle bir masa vardı ve altı kişi rahatça oturabiliyordu. O zamanlar sekiz kişiydik, bu yüzden sıkıştı.

Ancak kastettiği, bunun *çok* daha büyük ölçekte dikdörtgen bir versiyonuydu. Tahta kalındı ve güzelce kıvrılmıştı. Üzerine yemek kaseleri, şarap şişeleri ve su sürahileri yayılmıştı.

Herkes bize doğru bakarken konuşma durakladı.

İnsanlar selamlarını iletirken bir anda gürültü patladı, bazıları Theo ve bana sarılmak için ayağa kalktı.

Ortam sakinleşip herkes oturduğunda Theo'nun elini tuttuğumu fark ettim. Elini bırakmaya başlarken "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Theo benimkini tuttu. "Üzülme." Diğer eliyle kulağına bastırdı ve gözlerini kısarak mırıldandı: "Belki işitme cihazlarında iki alana bir bedava kampanyası yaparız."

Lou elinde büyük bir kızarmış tavuk tabağıyla odaya girerken, "Theo, Dahlia, tam zamanında geldiniz," diye selam verdi. Tabağı masanın üzerine koyduktan sonra ikimize de döndü ve her birimizi sıkıca kucakladı. Koyu kahverengi gözleri aramızda gezinirken sıcaktı, gamzeli gülümsemesi Theo'nunkinin neredeyse aynısıydı. "Bellisima, ha?" Omzunun üzerinden masada oturan ve tanımadığım bir adama baktı. "Sana ne demiştim, Al? Oğlum iyi iş çıkardı. Bir ev dolusu bei bambini yapacaklar. Güçlüsün, oğlum."

İtalyancam restoran menülerinden ve Theo'dan öğrendiklerimle sınırlıydı. Ancak, "bambini" kelimesinin bir tür "bambini" olduğundan yüzde doksan dokuz emindim.

bebek şeklinde.

"Baba," dedi Theo, sesi alçak bir uyarı gibiydi.

"Ne? Ben gururlu bir baba olmaya hazır gururlu bir babayım! Yaşlı bir adam olmaya başlıyorum," dedi sırtını ovuşturarak. "Ağrılarım var."

"Hepimize acı veriyorsun," dedi Rachelle poposunu ovuşturarak. "Şimdi kes şunu."

Tam yaşlarından emin değildim ama altmışlı yaşların başında olduklarını tahmin ediyordum. Lou'nun saçları ağarmış olabilirdi ama yaşlı olmaktan çok uzaktı. İşini bilen, zeki bir adamdı.

Görünüşe göre bebekleri de içeren bir tane.

"Gattina," diye fısıldadı Theo, gözleri yüzümü ararken.

Çıldırarak gibi olay yaratacak bir şey yapmak istemediğimden zorla sırttım. "Üzgünüm, burası çok güzel kokuyor."

Lou mutfığa doğru yürürken Rachelle'in poposunu okşadı. "Yemek yapmayı çok seviyor. Çoğu zaman o titiz TV şeflerinden bazılarını işinden edebilir diye düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise..."

"Bunu duydum!" Rachelle mutfaktan seslendi ve Lou'nun bana göz kırparak gülmesine neden oldu.

Lou masanın başına oturdu, Theo bir tarafta ve Rachelle'in boş koltuğu diğer tarafta. Ben Theo'nun yanına oturdum, diğer yanımda Julie ve karşımda da Tina vardı.

Etrafımda kendimi en rahat hissettiğim insanlar var.

Rachelle yanıma uzandı ve masaya turuncu ve kırmızı katmanlı bir içki koydu. "Theo şarap sevmediğini söylemişti ama bu çılgınlarla geçireceğin geceyi atlatmak için bir içkiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim, harika görünüyor." Daha büyük bir yudum almadan önce belli belirsiz bir yudum aldım. "Çok lezzetli."

"Kan portakalı İtalyan sodası, nar ekşisi ve vişneli votka. Geçen yıl bir gemi seyahatinde denemiştik ve çok lezzetliydi."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," dedi Lou. "Onları denedik ve sonra daha fazlasını yaptık. Çok daha fazlasını. Sonra birimiz salon şarkıcısına laf attığı için başımız derde girdi ve şimdi o yolcu gemisine girişimiz yasaklandı."

Rachelle hoşnutsuz bir hışımla gözlerini devirdi. "Bu bir kayıp değil. O içkiler geminin sunduğu tek iyi şeydi." Bana baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Biz eski kafalı değiliz, ama ben bile klasiklerin altından kalkamayacağın sürece *asla* söylenmemesi gerektiğine inanıyorum. Ve bu *şarkıcı*," diye alay etti, tırnak işaretlerini de ekleyerek, "Sinatra'nın şarkılarını söylemeye çalışmak şöyle dursun, adını bile ağzına almamalıydı."

"*Guys and Dolls* soundtrack'ini kütüphaneden ayda en az bir kez ödünç alırdım ve elimde olduğu süre boyunca sürekli dinlerdim." İçimdeki sesin bana aptal gibi konuştuğumu söylemesine rağmen, "Sanırım hala tüm kelimeleri biliyorum" diye itiraf ettim.

Rachelle gülerek gülümsedi. "Gördün mü? Anladın o zaman."

"Yine de berbat bir şarkıcıyım, bu yüzden eskiden sadece kelimeleri ağzıma alırdım."

Omzumu sıktı. "Kendi eğlencen için her zaman yüksek sesle ve gururla şarkı söylemelisin. Sadece sahnede yalaka bir klişe gibi değil."

Herkes patates püresi, bamya ve kremalı ıspanak tabaklarını tavuk ve bisküvilerle birlikte tabaklara doldurmaya başladı. Theo ve Lou'nun Sox tartışmasından parçalar yakalayarak yemeğe başladığımda, yemekte yine yirmi yedi kişi saydım. Gürültülü ve şamatalıydı ama o kadar da bunaltıcı değildi.

Herkes yemeğini yedikten sonra Rachelle hafifçe doğruldu ve masaya baktı. "Neredeyse unutuyordum," dedi, ayağa kalkıp mutfığa dönerken herkesten çok kendi kendine. Biriyle konuştuğunu duydum ama odanın gürültüsünden pek bir şey duyamadım.

Lou baktı ve sırtarak ayağa kalkıp masadan uzaklaştı. Theo da ayağa kalktı ve beni takip etmem için elimi tuttu. "Dahlia, bunlar Matt ve Celia, vaftiz anne ve babam ve Luc'un anne ve babası."

Lou ve Rachelle'in yaşlarında olan çifte gülümseyerek uzattıkları ellerini kabul ettim. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi Celia, kahverengi gözleri parlayarak.

"Sen ve henüz taklit edemediğim muzlu çikolata parçacıklı kekler." Luc odaya girdi, hâlâ dumanı tüten bisküvisini yemeye başlamıştı bile. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesi alaycıydı ve ekledi: "Benim yemek anlayışım karıncalanma."

Luc'ün annesi cevap verirken Theo'ya dirsek attım. "Kekleri doğru yapamıyorum." "Yine de son parti yakındı." Theo'nun elini sıktıktan sonra Luc

Bana sarıldı ve yanağımdan öptü. "Eğer o tarifi ele geçirebilirsen sana ödül vereceğim. Bir keresinde anneme bahsetmiştim ve şu anda ele geçirilmiş bir kadın gibi."

"Bir kez mi?" diye sordu.

"Tamam, birden fazla kez," diye itiraf etti. "Yine de günde bir tarif yapan ben değilim."

Odaya girerken omuz silkti. "Bu artık bir meydan okuma."

Luc'a bakarken yüzümü nötr tuttum. "Yarın yeni bir tat almamız gerekiyor."

Hemen dikkatini çektim. "Ne tür?" "Senin için bile biraz tuhaflar."

"Bu eziyetten zevk alıyorsun, değil mi?" Theo'ya döndü. "Kız arkadaşın çok kötü."

Theo sadece omuz silkti ama gamzeleri ve gözleri eğlendiğini gösteriyordu.

"Ahududulu jalapeño," dedim sonunda. "İçinde büyük parçalar halinde şekerli krem peynir var."

"Bu kulağa... garip geliyor." Luc'ün dudakları gülümsemeden önce ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Bir tane almak için açıkta olacağım."

Herkes oturdu, Luc ve ailesi masanın yarısındaki boş koltuklara yerleşti. Theo'nun ailesiyle, buluşmaların düzenli bir parçası olduklarını gösterecek kadar rahat bir sohbe daldılar.

Rachelle bir süre sonra elinde başka bir kâseyle dışarı çıktı. "Bunun hâlâ fırında olduğunu neredeyse unutuyordum." Bana uzattı. "Theo peyniri sevdiğini söyledi, ben de ekstra peynirli yaptım."

Bir kase peynirli makarnayı alırken ona sarılmak istedim. Kutuda satılanları çok severdim ama hiçbir ev yapımı kremalı olanın yerini tutamazdı. "Teşekkür ederim," dedim ve Theo'ya uzatmadan önce kocaman bir porsiyon aldım.

Her bir lezzetli ve özenle hazırlanmış lokmanın tadını çıkarırken masanın etrafına tekrar baktım. Ne olduğunu anlayamadığım tanıdık bir şeyler vardı.

Theo kolunu sandalyemin arkasına doladı, parmak uçları sırtımda küçük desenler çizdi.

Neden deja vu yaşıyorum?

"Uyan, Dahlia."

Rüya.

Kalbim küt küt atarken Theo'ya döndüm. "Pardon, ne dedin?"

"Bir tane ister misin diye sordum," dedi bir bisküvi uzatarak, "ama cevap vermedin. Uyuyor musun?"

"Hayır, tabii ki değil." Bisküviyi kabul ettim. "Sadece herkesi dinliyorum."

Sadece etrafımdaki konuşmalar yerine tek duyabildiğim rüyamdaki annemdi.

'Saklanmayı bırak ve her şeye sahip ol. Tek yapman gereken uyanmak Dahlia.'

Gülüşen ve gürültü yapan insanlarla dolu otuz kişilik masanın etrafına baktım.

Artık yalnız değildim.

Dokuzuncu Bölüm

Büyük Planlar Dahlia

Ailesiyle akşam yemeğinden sonra apartmanıma yaklaşırken Theo'ya "Şşşt," dedim.

Bana bakmadan önce etrafına bakındı. "Neden?"

"Bayan Giovanni son zamanlarda tam bir terör estiriyor. Biyonik işitme duyusu olan ve bina yöneticisini hızlı aramada tutan kişi o. Belki belediye başkanını bile. Yüksek sese çok karşı. Ve sessiz olanlara. Kahkahalar. Sanırım gülümsemelere de."

Kıkırdayarak sesini alçalttı. "Not edildi."

Bina şifresini girdim ve kapıyı yavaşça açtım. İçeri girdiğimizde, yavaşça arkamızdan kapattım, mandal zar zor bir klik sesi çıkardı.

Ancak hepsi boşunaydı, çünkü geri döndüğümüzde yüksek sesle bağırdım.

"Gerçekten, bu kadar gürültü gerekli mi?" Bayan Giovanni bana ters ters bakarak sordu. Bakışlarını Theo'ya çevirdiğinde gözleri büyüdü.

İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu, ama ben şaşırdım Mrs.

Giovanni'nin bağışıklığı yoktu.

"Özür dilerim, beni korkuttunuz," dedim.

Ölüm'ün bir ev ceketiyle koridorda gizlendiğini sanıyordum. Aslında, bence Ölüm bile ondan korkuyor.

Bakışlarını Theo'dan ayırdı. "Evet, şey, uhh..." Yere bakınca elindeki kâğıt yığınını gördü. Bu ona neden lobide olduğunu hatırlatmış olmalı çünkü öfkesinin bir kısmı sesine geri döndü. El ilanını yüzüme doğru itti ve salladı. "Bu canavarı gördünüz mü?"

Geri çekilerek görüntüyü kontrol ettim. "Fifi mi? Bay Jacobson'ın köpeği mi?"

"Evet. O köpek tam bir baş belası. Koridorlarda başıboş dolaşıyor." Buruşuk elini göğsüne götürdü. "Bana *saldırmaya* çalıştı."

Bayan Giovanni'ye Fifi'nin yaşlı ve romatizmal bir Malta köpeği olduğunu ve sırlıklam ısladığında ancak beş kilo geldiğini söylemek dilimin ucundaydı. Bunun beni sadece 'canavar' hakkında kırk dakikalık bir derse sürükleyeceğini bildiğim için çenemi kapalı tuttum.

Bayan Giovanni'nin gözleri Theo'ya ve sonra tekrar bana kaydı. "Gözlerini açık tut yeter."

"Tamam..." Geri çekilirken ona söyledim. Theo'yla asansöre bindiğimizde ona Fifi'yle ilgili bilgi verdim, çok da eğlendi. "Demek istediğim, o her zaman biraz dışarıdaydı, ama son zamanlarda tek iğneyle örüyor gibi, biliyor musun?"

"Belki de Fifi'nin ona karşı gerçekten bir kan davası vardır."

Asansör kapıları gıcırdayarak açılırken başımı salladım. "Sevgi dolu bir yavru köpeğin nefret edebileceği biri varsa, bunun o olması mantıklı." Daireme yaklaştığımızda ona döndüm. "İçeri gelmek ister misin?"

"Bu gece olmaz," dedi, ağzını benimkine indirmeden iki saniye önce. Sırtımı ön kapıya dayayana kadar beni hareket ettirdi, elleri kapı çerçevemin iki yanına gitti. Yine de vücudunu benimkinden uzak tuttu.

Birkaç dakika sonra, "Neden olmasın?" diye soracak kadar başımı geriye çektim.

"Yatağa gitmelisin," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Saat daha erken."

"Yarın saat kaçta uyanıyorsun?" "Dört civarı."

"Yatağına git, gattina," dedi, ağzı bir kez daha benimkini aldı. Hafif bir iniltiyle geri çekildi ve kollarını indirdi.

Haklı olduğunu bilerek kapımın kilidini açtım. "İyi geceler, Theo."

Sesinde aynı isteksizlik vardı, "İyi geceler, gattina'm."

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim ve ışığı yaktım. Üzerimi değiştirip yatmaya hazırlanırken zihnim huzursuzdu. Tüm bedenim huzursuzdu. I

Yatağıma uzandım ve okumaya çalıştım ama ne odaklanabildim ne de hareketsiz kalabildim. Sürekli rüyayı düşünüyordum. Yalnız olmayı. Annemin tavsiyesini.

Telefonumda Theo'nun numarasını açtığımda, dokunmadan önce parmağım bir süre tuşun üzerinde gezindi. Bağlanmadan önce iki kez çaldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu selamlama amacıyla.

"Evet, her şey yolunda. Ne kadar uzaktasınız?"

"Uzak değil. Neden?" Sesinde uyanık bir ton vardı. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Geri dönmek için çok mu uzaktasın?"

"Sana ulaşmak için asla çok uzakta değilim."

Verdiği cevap beni gülümsetmiş olsa da fevri kararımdan şüphe etmeye başladım. "Boş ver-"

"On beş dakika içinde orada olurum."

Zilimin çalması ve dahili telefona basmam bundan daha kısa sürdü.

"Alo?"

"Benim," dedi Theo'nun sesi, eski sistemin içinden çatırdayarak.

Kilit açma düğmesine bastım ve kapının yanında bir dakika sonra gelen yumuşak tıklamayı bekledim.

Kapıyı açtığımda, gözleri yüzümü ararken Theo'nun ifadesi endişeliydi.

"İyi misin?"

İçeri girebilmesi için kenara çekildim. "Evet, ben iyiyim."

Onun ötesine bakarken, rahat bir kanepem olmasını diledim. Ya da *herhangi bir* kanepem.

Ya da en azından birkaç sandalye.

Dairem çok küçük olduğu için, ikiz yatakta yatmadığım sürece hem yatak hem de kanepesi için yerim yoktu. Evi aldığımda yaptığım birkaç savurganlıktan biri de bir kraliçe yatak almak olmuştu. Topaklıydı ve çökmüş ve girintili bir alan bırakmış bir yay vardı, ama büyüktü ve oldukça rahattı.

Theo oturacak yer olmamasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yatağın kenarına oturdu ve beklentiyle bana baktı.

"Haklıydın," diye ağızımdan kaçırdım.

"Elbette öyleydim," dedi gülümsemeden önce başını sallayarak. "Ama özellikle ne hakkında?"

"Daha önce bir çıkış yolu arıyordum."

Gülümsemesi soldu ama cevap vermedi.

Tereddüt ettim, ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. Onunla konuşmak istemediğimden değildi. Bir kez olsun açılmak *istedim*. Sadece bunun gecenin havasını değiştirmesini istemiyordum.

"Koruyucu aileler arasında çok dolaştım, bu yüzden bağlanmamayı öğrendim."

Bileğimden tutarak beni oturduğu yere doğru çekti. Elleri kalçalarımın doğru hareket etti. Her seferinde bir tane olmak üzere kalçamın arkasından aşağıya doğru kaydılar ve dizlerimi yatağın üzerine koyup ona yaslanmam için çektiler. Kıçımın üzerinden omuzlarımın arasına kadar okşadı ve beni kendisine sıkıca tuttu. "Ya şimdi?"

"Bağlandım." Parmaklarım onun yumuşak saçlarında gezinirken kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. Yüzünün anlayışla değişmesini izledim, gamzeleri belli belirsiz bir gülümsemeyle belirginleşti. Aynı hızla o gülümseme de kayboldu ve yerini hınzırca erotik bir bakışa bıraktı.

Ağzımı onunkine doğru çekerken, Theo'nun öpücüğünde daha önce olmayan bir kenar vardı. Farklı bir aciliyet. Geri çekilmek yoktu.

Kontrol yok.

Ağzımı kabaca kavrarken avuç içiyle başımın arkasını tuttu. Diğer parmakları kalçama saplandı ve beni sertliğine doğru bastırdı.

Kalçalarımı salladım, dilim onunkiyle dans etti. Tişörtünü çekiştirerek öpüşmemiz, Theo'nun benimkini çıkardığı gibi benim de tişörtümü çıkarmam için yeterince uzun sürdü.

Bir eliyle kıçımı kavrayan Theo ayağa kalktı ama beni öpmeyi bırakmadı. İniltisi benim yumuşak inlememle eşleşti ve beni sertliğine doğru götürerek karın kaslarına bastırdı. Yer değiştirdi, pantolonunu aşağı itip ayakkabılarını çıkarırken hışırdadı. Boxerını çıkarmak için hareketi tekrarladığında, sert horozu geri sıçradı ve kıçıma çarptı.

Döndü ve beni takip ederek yatağa indirdi. Boynumdan aşağı öpücükler bırakırken ağzı benimkinden ayrıldı. Alaycı yalamalar ve nazik ısırıklarla göğsüme doğru ilerledi. Ağzı meme ucumu kapladı ve derinlemesine emdi. Bir dirseğiyle kendini tutarken diğer eli aramıza girdi.

Parmaklarını pijamamın elastik bandına geçirdiğinde, onu aşağı çekebilmesi için popomu yataktan kaldırdım. Onları uyluklarımın etrafında gergin bırakarak, eli iç uyluğumu sıyırdı. Islaklığında yukarı ve aşağı, dokunuşu hafif ve alaycıydı, ama meme ucumdaki ağzı daha sertti.

Sert, derin emişler sırtımı kamburlaştırdı.

Daha güçlü ısırmalar nefesimin tıslayarak çıkmasına neden oldu.

Son bir güçlü çekişle meme ucumu bıraktı ve diğerine geçti. Bu sefer dili yumuşaktı, yavaşça ve tembelce yalayarak dönüyordu. Dişleri hafifçe sıyrıyor, asla tam olarak ısırılmıyordu.

Amıma dokunuşu da değişti. Başparmağıyla klitorisimin etrafında dönerek hızını artırırken baskı uyguladı. İşaret parmağını içime soktu, iniltisi mememde titreşti ve kendi sesimi bastırdı. İkinci bir parmak ekledi, okşamak için kıvrımadan önce birkaç kez içeri ve dışarı kaydırdı.

Theo doğru noktaya vurduğunda kığım yataktan fırladı, elim başını göğsüme tuttu. "Biraz daha," diye emrettim, sesim titrek çıkıyordu.

Baskıyı sürdüren başparmağı klitorisimi hızla aşağı yukarı ovmaya başladı. Bacaklarım titremeye başladı, aralarındaki hafif titreşim daha fazla bir şeye dönüştü.

Tam nefesim kesilmişti ki Theo durdu ve elini çekti. Ben daha hayal kırıklığımı dile getiremeden şortumu çıkardı ve başını kalçalarımın arasına sokacak şekilde vücudumdan aşağı indi. Dili yavaşça yukarı doğru yaladı.

"Tadına bayılıyorum Dahlia," diye mırıldandı ağzı beni sarmadan önce.

Meme uçlarımda kullandığı tüm gücü yaladığı, ısırdığı ve emdiği amıma aktardı. Kalçalarımı kavradı ve beni ağzına doğru olabildiğince sıkı çekmek için tutuşunu kullandı. Hâlâ nefes alabildiğini umduğuma dair belirsiz bir düşünceye kapıldım ama kontrol etmek için uzaklaşacak değildim. Bunun yerine ayaklarım yatağın üzerinde düzleşti ve kalçalarım sallandı.

Tekrar yaklaşmışım, karnımdaki gerilim neredeyse acı veriyordu. Theo'nun ağzı klitorisime yapıştı, dili hızla geri gidip gelirken dişleri ısırıyordu.

ileri.

"Oh kahretsin, daha fazla. Daha fazla. Tanrım, ben... Kapanıyorum," diye sayıkladım, zihnim yarışıyordu.

Theo yavaşladı, peşinde olduğum orgazm kaybolurken hareketleri hafif bir alaycılığa dönüştü. Büyük eli leğen kemiğimin üzerindeydi, başparmağı klitorisimin üzerinde duruyordu. Dili beni yalarken daha odaklanmış ve yoğun hale gelirken, başparmağı her zamankinden daha fazla basınçla yukarı ve aşağı ovuşturdu. Birkaç dakika içinde bacaklarımda titremeler başladı ve zihnim güzelce boşaldı.

Öfkemi tetikleyen hayal kırıklığıma rağmen Theo durup baldırlarının üzerine oturduğunda düşüncelerim tekrar bana çarptı.

Ona ters ters bakarken nefesim kesilmişti, baskıyı geri almak için boşuna bir çabayla dizlerimi bir araya getirdim. "Ne yapıyorsun?"

Dudakları sırtarak bir tarafa kıvrıldı, kapüşonlu gözleri yavaşça vücudumda gezindi. "Bunu aylardır düşünüyordum, gattina. *Aylardır*. Şu anda acele etmemek için elimden geleni yapıyorum." Dizlerim yana düşüp bacaklarım açıldığında gözleri karardı. "Boş ver," diye hırladı.

Vücudunu benimkinin üzerine indirdi, sırtı kavislendi, sert aleti bana doğru bastırdı. Avuç içlerini omuzlarıma yaklaştırarak kendini yukarı kaldırdı ve gözlerini bana dikerek baktı.

Gergin olmalıydım. Ya da en azından bu konuda daha iç gözlemci olmalıydım. Bakireydim; ilk seferin büyük bir olay olması gerekiyordu. Belki başka biriyle olsaydım, tereddütlerim ya da şüphelerim olabilirdi.

Theo'yla, sonunda seks yapmakla ilgili değildi. Sonunda *onunla seks yapmakla* ilgiliydi.

"Yan çekmecedeki prezervatif var." Yan tarafı işaret ettim.

Gözleri büyüdü, bana dönmeden önce komodine baktı. "Henüz doğum kontrol hapı kullanmıyorum," dedim. "Bir randevuyu sıkıştırmak zor iş programım. Son gelişinden sonra hazırlıklı olmak istedim." "Hazırlıklı," diye yineledi, hâlâ hareket etmiyordu.

Başımı salladım.

Bu kez ağzı benimkini aldığı anda, öpücüğü acımasızdı. Aletinin uzunluğu ıslaklığımdayla ilerledi ve ilk tedirginliğim ortaya çıktı.

Büyüktü.

Mantiken, sığacağını biliyordum. Ama onun dolgun, kalın boyunun bana doğru bastırıldığını hissettiğimde, *nasıl olduğunu* merak etmekten kendimi alamadım.

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Prezervatif," dedim yine öpücükler arasında.

Uzandı ve çekmeceyi açtı, dudakları benimkilerle birleşmeye devam ediyordu. Yüksek bir tıkırtı odayı doldurdu ve beni ürküttü.

Ne olduğunu anlayınca yanaklarım yandı.

Theo çekmecedan tavşan vibratörümü çıkardı, siki bana karşı sarsılırken bile dudakları eğlenerek yukarı kalktı. "Yakında buna geri döneceğiz," diye gürledi. Vibratörü çekmeceye geri koyduktan sonra büyük bir kutu prezervatif aldı. "Büyük planlar mı?"

Kabul etmeden önce başımı salladım, "Ve indirimdeydiler. Artı, çalışan indirimi."

Kutuyu açtı ve bir tane çıkardı. Elinde tutarak tekrar kalçalarımı kavradı ve birkaç kez itti, böylece siki am dudaklarımın arasında hareket etti. Theo isteksizce geri çekildi ve ambalajı yırtarak açtı, hızlıca yuvarladı. Sikini yumruklayarak ucunu bana doğru yönlendirdi. "Bacaklarını etrafıma sar." Dediğini yaptığımda içeri girdi, elleri kalçalarımın üzerinde titriyordu. "İyi misin?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Kalın sikinin etrafına iyice gerilmiştim, o kadar dolmuştum ki sıırılsıklam olmasaydım acı verebilirdim ve doğru açıda esen bir rüzgâr beni boşaltabilirdi.

Ama Theo'nun amansız işkencesi sayesinde, içimde hareket ederken herhangi bir rahatsızlık aklımdan çok uzaktı.

"Evet," diye fısıldadım. Ellerim omuzlarına sürtünüyordu ama daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyordum. İtişleri yavaş ve sığdı ve onun için iyi hissetmediğinden endişelenmeye başlamıştım.

Belki de gerçekten eğilmem, bükülmem ve avazım çıktığı kadar bağırمام gerekiyordur.

Yanlış bir şey mi yapıyorum?

"Sakin ol, gattina, yoksa acımaya başlayacak."

"İhtiyacım var... Yani, bu... Bu iyi hissettiriyor mu? Senin için?" Ağzımdan kaçırdım.

Kulağıma doğru ilerlerken dudakları yanağıma okşadı. "İyiden daha iyi hissettiriyor. Şu anda ne kadar mükemmel hissettiğin için boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha ister misin?"

Boynumun omzumla birleştiği noktayı ısırduğında söyleyeceğim tüm sözler kayboldu. Hızını artırdı, kuvveti rahatsızlığı keskin bir ağrıya dönüştürdü. Acı hala kötü değildi, onu inşa ettiğim şeyin yakınında bile değildi.

Sığ sallanmalar gitmiş, yerini uzun itişler almıştı. Theo neredeyse sonuna kadar içime giriyor, sonra geri çekilip işlemi tekrarlıyordu. Vücudum onun etrafında sıkılaştı.

"Bu utanç verici derecede hızlı olacak, gattina," diye homurdandı kabaca. Kalçamdaki eli onu geriye itti, bacaklarımdan birini onun etrafından çözdü, böylece daha geniş açıldım. Klitorisimi acımasızca ovaladı, içimde hareket ederken ritmini kaybetti.

Bacaklarım titremeye başladı, gözlerimi Theo'dan ayırmamak için mücadele ederken düşüncelerim yarışıyordu. Her şey odaktan çıktı, zihnim karardı.

Theo'nun uzaklarda bir yerde yüksek bir iniltiyle "Çok şükür," dediğini duydum ama ben çoktan gitmiştim.

Geliyorum

.

Patlıyor.

Kendi kendime sağladığım hoş ve etkili orgazmların çok ötesinde, nihayet seksten gelen bağlantıyı anlamıştım.

Ben *hallederim*.

Ve buna *bayıldım*.

İşimi bitirdiğimde Theo'nun etrafında nabız gibi atıyordum, vücudum kemiksiz ve tükenmiş hissediyordu.

Üzerime yığıldı, göğüs kılları aşırı hassas meme uçlarıma sertçe değiyordu. Nefes nefese kaldığımızda ikimizin de vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bağlantımızı sonlandırmak için hiçbir hamle yapmadı ama ben yine de kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

"Cazzo," diye fısıldadı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu düşünüyordum ama böyle olacağını hayal bile edemezdin." Dili hareket etti

omzumdan boynuma kadar. "Zaten sana bağımlıyım, Dahlia. Şimdi senin amcığına sahip olduğuma göre? Asla doyamayacağım."

Bununla birlikte, geri itti ve bana tutuşumu serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmadı. Banyoya doğru yürüdü ve bana sıkı kışının ve tonlanmış sırtının harika bir görüntüsünü verdi. Görüş alanımdan çıktığında gözlerim kapanmaya başladı. Yatağa geri tırmandığında uykuyla savaşıyordum, beni çekmeden önce hücrelerini yan masaya koydu, böylece çoğunlukla onun üzerindeydim.

"Bir doktor tanıyorum. Bir iyilik yapıp önümüzdeki hafta sonu seni görmesini sağlayacağım." "Hmm?" Sorguladım, kelimeleri oluşturmamaya kadar yorgundum.

"Aramızda hiçbir şey olmadan amını hissetmek istiyorum. Yıllardır kimseyle birlikte olmadım ve hiç prezervatif kullanmadım ama sen de bilesin diye tekrar test yaptıracağım."

Sözleri beni üçlü espressodan daha hızlı uyandırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yıllar mı?

Theo'nun seks yapmadan geçirdiği *günleri* hayal bile edemezdim.

"Sana güveniyorum," dedim, tamamen içimden gelerek. Güvenliğimi riske atmayacağını biliyordum. Beni daha sıkı sıktı. "Uyu, gattina."

Tekrar karşı koymaya çalıştım, olayları daha fazla analiz etmek istiyordum ama gözlerimi açık tutamıyordum.

Gözlerim kapalı olabilir ama her şeye sahipmişim gibi hissederek uykuya daldım.

Theo

Dahlia çabucak uykuya daldı, yumuşak nefesleri sessizliği doldururken vücudu rahatlıyordu.

Hiç böyle seks
yapmamıştım. Hiç
kontrolümü
kaybetmemiştim.

Hiç bu kadar hızlı gelmemişti.

Yan masadan telefonumu aldım ve Doktor Coran'a hızlı bir e-posta göndermeden önce mesajlarımı kontrol ettim. Dahlia fikrini değiştirmek

isterse iptal edebilirdim ama ben her şeyin ayarlanmasını istiyordum.
Sikimi ıslaklığının içinde kaydırırken, bebeğimi görmenin nasıl bir şey
olacağını düşünürken neredeyse boşalıyordum

onun içinde büyüyordu. Babamın gecenin erken saatlerinde bebeklerden bahsetmesi, bu düşüncenin aklıma ilk gelişı değildi.

Ama ben bencil bir heriftim ve onu bir süreliğine kendime saklamak istiyordum. Özellikle de bu onu aramızda hiçbir şey olmadan hissetmek anlamına geliyorsa.

Onu kendime daha sıkı sarmıştım, her iç çekişinde ve hareketinde sikim daha da sertleşiyordu. Onu uyandırmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum, böylece onu tekrar alabilecektim.

Bağımlıyım ve aklımı kaçırmış durumdayım.

Ve ben ikisiyle de iyiydim.

Onuncu Bölüm

Patlıcan Dalyasını Doğrayın

"Haydi. Aç, aç, aç," diye emrettim. Tornavidayı tutarken, hayal kırıklığım arttıkça makineyi bıçaklamak istiyordum.

Hayal kırıklığına uğradığım tek şey bu değildi.

Bir hafta önce ilk, ikinci ve üçüncü kez seks yaptığımız gecedan beri Theo ve ben birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. Weggies'te fazladan çalışmak zorunda kalmıştım. İzinli olduğum tek gece Luc, Theo'yu acil bir iş için çağırmişti.

Normalde Pazartesi günleri hem Java Brew hem de Weggies'te çalışıyordum, ancak kafe boya ve talihsiz bir banyo onarımı nedeniyle birkaç günlüğüne kapalıydı. Hafta sonu *bunu* kaçırdığım için minnettardım. Pazartesi günü uyuyacağım için heyecanlıydım ama Jerry arayıp erken çıkmam karşılığında birkaç saat erken gelmemi istedi. Bu Theo ile nihayet akşam yemeği yiyebileceğim ve daha fazlasını yapabileceğim anlamına geldiği için kabul ettim.

Bu kararımdan pişmanlık duyuyordum.

Sonunda bölmeyi açarak boş etiket halkasıyla boğuştum.

"Affedersiniz? Hanımefendi?"

Benimle konuştuğunu teyit etmek için omzumun üzerinden bakarken, yeni etiketleri çalışmayan ürün tartısının üzerine bıraktım. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Siyah bir şef önlüğü giymiş olan adam birkaç patlıcan uzattı. "Başka var mı?"

Günün erken saatlerinde almamız gereken ürün siparişini zihinsel olarak gözden geçirdim. "Almalıyız. Kaç taneye ihtiyacınız var?"

"Çok fazla." Saatini kontrol etti ve yemin etti. Başını kaldırıp yüzündeki bariz endişeye rağmen gülümsemeye zorladı. "Yüz, eğer varsa daha fazla."

"Bir kontrol edeyim."

Depodaki işçilerden birini de yanımıza alarak bir el arabasına patlıcan kutularını hızla yükledik. Arabayı mağazaya açılan kapının yanına götürdüm ve müşteriyi alırken arabayı depo çalışanına bıraktım.

"Kullanabileceğim eldiveniniz var mı?" diye sordu.

Depo çalışanı, adama birkaç boş kutu vermeden önce ona bir çift uzattı.

Adam patlıcanları ayıklarken, bazılarını bırakıp diğerlerini kutusuna eklerken durup birkaç dakika izledim.

"Ne arıyorum ben?" Kendi eldivenlerimi kaparak söyledim.

"Orta boy olmalılar, çok büyük ya da küçük olmamalılar." Bir tanesini havaya kaldırdı. "Tam. Güzel, parlak, koyu mor."

Başımı sallayarak ben de katıldım ve ilk birkaç tanesini onun onayına sundum. Neye ihtiyacım olduğunu öğrendikten sonra süreç biraz daha hızlandı. "Bu kadar çok şeye ne için ihtiyacın var?"

"Ben Baba'nın baş aşçısıyım. Buradan birkaç kapı ötede mi?"

Oradan geçerken sık sık yayılan nefis sarımsak kokusunu düşündükçe midem gurulduyordu. "Oraya hiç gitmedim ama her zaman harika kokar."

"Tadı da öyle. Hiç baba ganuş yedin mi?"

"Sadece burada sattığımız hazır paketli şeylerden."

"O zaman hayır." Neredeyse gücenmiş görünüyordu. "Baba's Levanten yemekleri sunuyor. Orta Doğu yemekleri. Tabbouleh, falafel, humus, shawarma, pide. Bu tür şeyler. Benim baba ganuşum en iyisidir. Zengin ama çok ağır değil, sarımsak ve limonla dengelenmiş. Közlenmiş patlıcan ona asıl lezzetini veren şeydir. Diğer her şey sadece onu zenginleştirir." Küçük, soluk mor bir patlıcanı havaya kaldırdı. "Ürün teslimatım bunlarla dolu olarak geldi. Tatsız. Kullanılamaz." Sonra büyük bir tane aldı. "Acı ve içi tohum dolu."

Baba ganuř olmazsa műşteriler gider." Bana gűlűmsedi, daha iyi gűrűnen bir tane tuttu. "Artık gitmeyecekler."

Kendisini Dimos olarak tanıtan adamla patlıcanları ayıklayarak bir yarım saat daha geçirdik ve bana restoran ve yemekleri hakkında daha fazla řey anlattı. Mide gurultularım hırıltılara dűnűřtű.

Belki Theo ve ben yakında gideriz.

Yűzden fazla patlıcanla dolu kutularını bařka bir arabaya yűkledik. Kűuk telsizimi çıkardım. "Jerry, űn taraftaki en uzak kasada sana ihtiyacım var."

"Yoldayım," diye cızırdadı bir an sonra.

El arabasını űn tarafa gűtűrdűğűmű gűrűnce Jerry'nin gűzleri kocaman oldu.

"Bu mağaza műdűrű," diye açıkladım arabayı reyonun űnűne park ederken. "Sizi kontrol edecek."

Dimos cűzdanından bir kartvizit çıkararak, "Yardımlarınız için teřekkűr ederim," dedi. "İçeri gel ve yakında yemek ye. Bunu onlara ver, ben de sana bir ziyafet hazırlayayım. İçinde *taze* baba da olacak."

"Her şeyi yolunda buldun mu?" Jerry Dimos'a sordu. "Dahlia sağ olsun, buldum."

Jerry bana sıırttı. "İyi bir kız."

Benim iřim bittikten sonra bűlűműme dűndűm. Herkesle yan yana çalıřarak, iř çıkıřı kalabalığı kaçınılmaz olarak son dakika kaosa sűrűklenmeden űnce űğle yemeğı alıřveriři yapanlardan her řeyi yeniden stoklamayı bařardık.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Yűksekte duran gurme mantarlardan bazılarına ulařmak için műcadele eden ufak tefek yařlı bir kadına sordum. Muhtemelen bir zamanlar benim boylarımdaydı ama yařlandıkça kűűlműřtű.

Yan tarafa baktığımdaya Bill'in etrafta gizlendiğini, yűzűnűn telefonunda olduğunu gűrdűm. Kadının onlara ulařmak için neredeyse soğutucuya tırmandığını gűrdűğűnű biliyordum ama herhangi bir yardım teklifinde bulunmamıřtı.

"Teřekkűr ederim," dedi ve merdiveni yerine koyabilmem için geri çekildi.

Plastik bir poşet kaparak kadına baktım. "Bunlardan hangisine ihtiyacınız vardı ve ne kadar?"

En pahalı olanları işaret etmek için uzandığında eli titriyordu. "Dört... Hayır, durun, bunlardan sekiz tane alalım lütfen."

"Hanımefendi," diye söze başladım, bunu nasıl ifade edeceğimi düşünürken tereddüt ettim. "Bunlarla ilgili bir planınız var mı? Bunlar normal düğme ya da portabella mantarları gibi değil. Bu yüzden bu kadar pahalılar."

"Oh, biliyorum. Araştırmamı yaptım." Elini çantasına attı ve bir cep telefonu çıkarıp parmağını kaydırды. Çevirdiğinde, farklı mantarları anlatan bir web sayfası görebiliyordum. Ekranı tekrar ona çevirdi ve kahkahalarımı tutamadım.

"Klas Kaltak!"

Bu küçük yaşlı kadının telefon kılıfı, sıcak pembe elmas taklidi ile bu ifadeyi gururla sergiliyordu.

Bir düğmeye bastı ve telefonu tekrar çevirdi, böylece *'flaslarımдан daha ateşliyim'* diye gururla ilan eden arka plan resmini görebildim ve bana arsız bir sırıtış attı. "Benim yaşımda, iyi bir mizah anlayışına sahip olmalısın." Pahalı mantar poşetini aldı. "Her ay üç kız arkadaşımла *Chopped* tarzı bir yemek yarışması için bir araya geliyoruz. Hani şu Food Network programı var ya?"

Netflix'teki tüm bölümleri defalarca izlediğim için başımı salladım. "Ah, şu Aarón ve Scott... Kesinlikle bir mutfağın nasıl tutulacağını biliyorlar. Sıcak." Bana göz kırpmadan önce kendini yelpazeledi. "Her zaman en iyi malzemeyi getirmeye çalışırız. Betty'nin," gözlerini devirerek alay etti, "kanguru eti almak için bağlantılarını kullandığını öğrendim. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama varmış ve çok lezzetliymiş. Sevimli bir kanguru yemek istemiyorum ama ona karşı kaybetmek de istemiyorum. *Tekrar*. Bundan daha tuhaf bir şey bulamam ama daha süslü bir şey bulabilirim."

Kafamda çizgi filmdeki Kanga ve Roo'nun görüntüsü canlandı. "İnsanlar kanguru mu yiyor?"

"Öyle görünüyor." Çantayı büyük bir dikkatle havaya kaldırdı. "Bu ayki üç yargıçtan ikisinin, aynı zamanda yaşadığımız sitedeki arkadaşlarımızın da mantar sever olduğunu duydum. Bir tanesi de büyük bir hayvan aktivisti. Hayvanat bahçesine ve insancıl hayvanlara sürekli para bağışlıyor."

toplum." Sesini alçalttı ve eğildi. "Bazı postaları karıştırmış olabilirim. Şşş."

Başparmağımı ve işaret parmağımı ağzımın üzerinde fermuar çeker gibi gezdirdim.

Çantayı arabaya koydu ve kolumu sıktı. "Bu benim ayım. Bunu biliyorum."

"Umarım bir dahaki gelişinde çalışıyorumdur," dedim içtenlikle. "Bir güncelleme için sabırsızlanıyorum."

"Seni ararım. Yardımların için teşekkürler canım." Bir şarkı mırıldanarak yavaşça kasalara doğru ilerledi, adımlarında fazladan bir sıçrama vardı.

Betty için üzülüyorum.

Düşüyor.

Saate baktım ve vardiyamın bitmesine sadece birkaç saat kaldığını gördüm. Aklım Theo'ya ve yapacağımızı umduğum her şeye gitti. Yorgundum ama başımı yatağa koyar koymaz beni uyutacak kadar derin bir yorgunluk değildi bu.

Belki yemeğe bile çıkarız. Oh, ya da film izleriz!

Ya da izlememeyi.

"Dahlia, seninle bir saniye görüşebilir miyim?" Bill resmen alay etti.

İçimi tutarak, ürün soğutucularından birinin yanında durduğu yere doğru yürüdüm.

"Bir sorun mu görüyorsun?" diye yüksek sesle seslendi, ben ona ulaşmadan önce kalabalık bölümde dikkatleri üzerimize çekti. *Eğer* bir sorun varsa, benim oraya gelmem için fazladan otuz saniye bekleyebilirdi.

Ancak bu, beni aşağılamaya çalışmasına izin vermezdi.

Arkasındaki stoklanmış ve düzenlenmiş rafları taradım. "Hayır..."

"Sana bir ipucu vereyim. Patlıcan."

Dimos o kadar çok şeyi karıştırıp aldıktan sonra ilk stokladığım şey bu olmuştu. Hâlâ dolu ve hazır görünüyordu.

"Hayır, tabii ki görmezsiniz. S a a t i izlemekle o kadar meşgulsünüz ki, departmanınızın çöp gibi görünmesine izin vermekte bir sakınca görmüyorsunuz."

Daha fazla insan alışveriş yaparken yavaşlıyor, büyük anlaşmanın ne olduğunu görmek istiyordu. Denetlediğim departman çalışanları kılınmaya başladı.

Hepsinin beni sevdiğini biliyordum, bu konuda yeterince açık davranmışlardı. Bana karşı saygısızlık yapmazlardı ama bu Bill'in sahip olmam gereken otoriteyi sürekli baltaladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Özür dilerim, sorunun ne olduğunu hâlâ anlamış değilim" derken sesimi nötr kalmaya zorladım.

Jerk Bill'in yüzü kızarmaya başladı, dudakları maskelemeye çalıştığı bir gülümsemeye dönüştü.

Bundan zevk alıyor.

Ekranı işaret ederek parmağını salladı. "Berbat olmuş. *Yardım* ettikten sonra," diye vurguladı, kaşlarını kaldırarak daha fazlasını ima etti, "zamanını sohbet ederek geçirdiğin o adam, işini yapmak istemeyerek patlıcanı öylece atmış gibi görünüyor. Aynı enginar gibi." Yuvarlanırken kel kafasındaki damar zonkladı. "Kavranması bu kadar zor bir kavram olduğunu düşünmemiştim. Patlıcanlar en küçükleri en önde olacak şekilde sıralanmalı, daha büyüklerine doğru geri gidilmeli. Bu temel bir organizasyon, roket bilimi değil. Eğer bu kadar basit bir şeyi anlayamıyorsan-"

"Affedersiniz, Bay Mayer," diye araya girdim.

Onun bir pislik olmasını kaldırabilirdim. Hatta işten korkmadığım için onun sert biri olmasını bile sorun etmiyordum.

Ama utandırılmaya ve kendimi aptal gibi hissettirilmeye asla ama *asla* tahammül edemezdim. Özellikle de yanlış bir şey yapmamışken.

Ve ben de onu
kaybettim.

Benim havam.

Benim
kontrolümd
e.

Benim
aklım.

Tatlı tatlı gülümseyerek yüksek sesle ve net konuştum. "Patlıcanların büyüklüğü seni üzdüğü için üzgünüm. Kıskançlık mı? Belki de dörtte üçü kişiliğine gitmeseydi aletin bu kadar küçük olmazdı."

Nutku tutuldu. Tüm alan bir şekilde sağır edici bir sessizliğe gömüldü. Jerk Bill'in ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor, yüzü daha da kızarıyor ve kafasındaki damar patlamak üzere görünüyordu.

Jerry'nin arkamdan, "Dahlia, patlıcan satışı inanılmazdı," dediğini duydum, sözleri sessizliği bozdu ve fısıltıyla konuşmaya başladı. "Beyefendi daha sık geleceğini söyledi ve bana bir liste verdi..." Etrafına bakınırken sözleri kesildi. "Neler oluyor?"

Döndüm ve önlüğümü çıkardım. "İstifa ediyorum."

Bill şaşkın sessizliğinden sıyrıldı. "Benimle konuşamazsın-" "Onunla böyle konuşmak için hiçbir nedenin yoktu," dedi başka biri.

Rastgele bir müşteri Jerry'ye Bill'i göstererek, "Affedersiniz efendim," dedi. "Olay çıkarıyordu ve..."

Bill'in tartışmaya başlamasıyla kaos patlak verdi, bazı müşteriler ve çalışanlar da katkıda bulundu. Artık benim olmayan bu sorundan uzaklaşarak arkaya doğru yürüdüm ve eşyalarımı dolaptan aldım. T ile uğraşmak ya da taksi çağırmak istemediğim için Uber uygulamasını açtım. Birkaç dakika içinde orada olacağını görünce rahatladım. Depo çalışanlarının sigara molası için açık bıraktığı kapıdan dışarı çıktım ve nefes aldım.

Derin bir tane.

Ciğerlerimi doldururken, uzun zamandır ilk kez tam bir nefes alabildiğimi hissettim.

Ben park yerine ulaştığımda Uber'im çoktan kaldırıma varmıştı. Adımı çağıran seslere aldırmadan bindim.

"Nereye hanımefendi?" diye sordu adam bana bir şişe su uzatarak.

"Amaric. Bu-"

"Sorun değil, nerede olduğunu biliyorum." Döndü ve arabayı sürmeye başladı. Bacaklarım zıplıyor, blokların geçişini izlerken gülümsemem büyüyordu.

Adam koltuğun arkasını göstererek, "Şurada cips, çikolatalı kurabiye ve sakız poşetleri var," dedi. "İsterseniz burada bir soğutucunun içinde gazoz var."

Etrafımdaki etkileyici ikramlara baktım. İstesem bile heyecanlı midemin her şeyi kaldırabileceğinden şüpheliydim. "Ben hazırım, yine de teşekkür ederim. Gece kalabalığı arasında popüler olmalısınız."

"Evet," dedi başını sallayarak. "O zaman en iyi işimi yaparım. Ama küçük kızımın bu akşam bale resitali var, o yüzden son seferim sensin ve sonra

bütün gece izinli."

"İyi bir geceye benziyor," dedim.

"Senin için büyük planlar var mı?"

"Akşam yemeği, umarım."

"Ah, genç aşk. Araba kullandığım çoğu insanın kafası telefonunda. Çoğu sarhoş ve ben de temizlik ücreti ödememeyi umarak araba kullanıyorum. Ama sarhoş olanların bile bazılarının kafası telefonlarında. Yanlarından geçen dünyayı kaçırıyorlar. Sen izliyorsun, biz yaklaştıkça daha da büyük sırtıyorsun. Gözlerin açık, dünyayı *görüyorsun*."

Gözlerini aç.

Tıpkı rüyayı gördüğüm geceki kadar canlı bir şekilde rüyam aklıma geldi. Ama korku ve pişmanlık yerine kendime güveniyordum. Mutluydum.

Ve Jerk Bill'e patlıcanları nereye sokabileceğini söylemek de buna eşlik etti.

Amaric'e yaklaştığımızda telefonumu çıkardım ve arabadan inmeden önce hızlıca beş yıldızlı bir eleştiri yazdım. "Bu gece iyi eğlenceler!"

"Sen de!" diye seslendi arabayı çekerken camdan.

Kaldırımdaki insanlardan kaçarken, Weggies'teki insanlardan gelen tüm mesajları görmezden geldim. Ama Java Brew'un sahibi Wendy'den gelen bir mesajı açtım.

Wendy: Boyacılar sorun buldu, en azından pazartesiye kadar kapalı olacak. Pazar öğleden sonra gelip açılış için hazırlanmama yardım edebilir misin?

Ben: Tabii ki, sadece bana saat kaçta olduğunu söyle.

Başka bir gecikme olursa mesaj atarım.

Telefonumu çantama koyarak lobiye girdim ve güvenlik hattına doğru ilerledim.

"Bayan Kincaid," diye seslendi iPad'li adam, bana el sallayarak. "Doğru geçin, asansör kartınız resepsiyonda. Bankonun sonundaki Bayan Suze size verecek."

"Teşekkürler," dedim, biraz bunalmış bir halde. Lobi bu kez çok daha kalabalıktı ve kendimi ilkokula geri dönmüş, sırayı bozduğum için başımın derde girme tehlikesiyle karşı karşıya hissediyordum.

Tam da söylediği gibi, masaya ulaştığımda profesyonel giyimli bir kadın beni bekliyordu. "Buyurun, Bayan Kincaid." Arkamı işaret etti. "Şu asansörlere gidin ve asansörü çağırmak için bu şifreyi girin. Bay Amato'nun ofisi yirmi beşinci katta." Bana üzerinde adımın yazılı olduğu başka bir kart uzattı. "Bu da güvenlik kimliği. İyi ziyaretler."

"Çok teşekkürler," dedim ve arkamı dönmeden önce arkamı döndüm. "Lütfen Theo'ya, yani Bay Amato'ya burada olduğumu söylemez misiniz? Ona sürpriz yapmak istiyorum."

"Zaten biliyor olabilir," başını tüm güvenlik görevlilerine doğru eğdi, "ama her ihtimale karşı bir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkürler." Asansöre binerken adımlarım hareketli ve heyecanlıydı.

Neredeyse bir hafta izin. En son ne zaman bu kadar izin aldığımı hatırlamıyorum bile.

Uyuyabilir ve kesintisiz kitap okuyabilirim. Ayrıca Theo ile biraz daha vakit geçirebileceğim.

Başka bir iş aramaya başlamalıyım. Kafe kapalıysa muhtemelen bu hafta maaş alamayacağım, o yüzden evde kalmalıyım. Ayrıca ramen stoklamalıyım. Önemli bir şey değil.

Asansör açıldığında bu düşünceleri bir kenara iterek başka bir güzel bekleme odasına adım attım. Bu daha erkeksiydi ve Theo gibi kokuyordu.

Masanın arkasındaki güzel esmer kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı ama sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Bayan Kincaid, Theo bana bugün geleceğinizi söylememişti."

Bir önceki felaket ziyaretimden onun adını hatırlamam bir anımı aldı. "Selam Rosa. Ve lütfen bana Dahlia de." Hızlıca ofis kapısına baktım. "Aslında bilmiyor. Müsait mi? Meşgulse oturup bekleyebilirim, muhtemelen önceden aramalıydım."

"Hayır, hayır," dedi ayağa kalkarak.

Geçen seferkine dayanarak, muhtemelen kaçacağımdan korkuyor ve denersem beni yere sermeye hazırlanıyor.

Bir kapıyı işaret etti. "Telefonla konuşuyor ama içeri gir." Ben tereddüt edince elini kaldırarak 'konuşma' işareti yaptı. "O telefonda."

konuşkan bir müşteriyle telefonda. Sizi gördüğüne her zamankinden daha çok sevinecek."

"Teşekkürler." Ağır ahşap kapıyı yavaşça açıp başımı içeri uzattım. Theo masasından başını kaldırdı, sorgulayan ifadesi yerini gamzeli bir sırıtışa bıraktı. Siyah gömleğinin kolları kıvrılmıştı, saçları biraz dağınıktı. "Steve, seni s o n r a aramam gerekecek." Bir şey söylemeden kişi cevap vermek için zaman bulamadan telefonu kapattı. "Bu çok kabaydı."

"On dakikadır nefes almadan konuşuyor. Eminim bu, birinin telefonu suratına kapattığı ilk sefer değildir." Omuz silktilti. "İçeri gel. Her şey yolunda mı?"

Kapıyı arkamdan iterek kapattım ve Theo'ya gülümsedim. "İstifa ediyorum!"

Theo

Dahlia'ya bakarak masamdan uzaklaştım. "Bunu bana tekrar söyle."

"İstifa ettim. Weggies'de. Patlıcan vardı. Dur, geri döneyim." Dahlia durmadan konuşmaya başladı, konuştuklarının pek bir anlamı yoktu. "Hiç baba ganuş yedin mi? Tamam, bu şu anda önemli değil ama bir ara oraya yemeğe gideceğiz. Hıyar Bill hıyarlık yapıyordu ve dedi ki... Bir dakika, orada pahalı mantarlarla yemek yapan yaşlı bir kadın vardı ve-"

"Beni kaybettin."

"Üzgünüm, çılgın bir öğleden sonraydı. Temel olarak, Bill bir pislik gibi davranıyordu, yetti artık, ben de bıraktım."

Çok çalışarak ne kadar heyecanlandığımı sakladım. Luc'un o pisliğin sırlarını araştırmamasının tek nedeni, Dahlia'nın işi bırakma kararını almasına yardımcı olmasını ummamdı. Şimdi Dahlia bu kararı verdiğine göre, onun hayatını da kendisinininki kadar berbat etmenin bir yolunu bulmakta özgürdüm.

"Öylece mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Acelecî, toy ve tamamen amatörce davrandım. Ama o tam bir pislikti. Daha fazla dayanamadım. Küçük bir aleti olduğunu söyledim, sanırım bu da iyi bir referans alma şansımı yok etti."

"Aleti mi?" diye sorarken çenem sıkıştı, ses tonum alçaktı.

"Hiç görmedim ya da başka bir şey." Yüzünü buruşturdu ve tüm vücudu ürperdi. "Sadece tahmin ediyorum. Yoksa neden patlıcana bu kadar takıntılı olsun ki?"

Kaşlarımı kaldırdım ve tekrarladım. "Beni kaybettin."

Başını sallayarak yorumu geçiştirdi. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey işimin bitmiş olması." Kapının önünde volta atmaya başladı. "Hemen başka bir şey aramaya başlamam gerekecek, özellikle de Java Brew bir haftalığına kapalıyken. Referans olarak onları kaybetmek muhtemelen canımı yakacak ama bir yolunu bulacağım. Önemli olan şu ki, ben doğru olanı yaptım. Kesinlikle en iyisi buydu. Sanırım. Değil mi?" Rengi normalden daha soluklaştı, gözleri büyüdü. "Ben ne yaptım ki? Nasıl bu kadar aptal ve düşüncesiz olabildim?"

"Gattina, buraya gel," diye usulca emrettim. Ulaşabileceğimiz bir yere geldiğinde elini tuttum ve onu kucağıma çektim. "Sen doğru olanı yaptın. Ve bunu sadece bencil olduğum ve seninle daha fazla zaman geçirmek istediğim için söylemiyorum, ama bu kısmı da doğru. Bir molayı hak ediyorsun."

"Ev sahibimin ya da kamu hizmetlerinin bunu faturalarımı neden ödeyemediğime dair bir mazeret olarak kabul edeceğini sanmıyorum." Ayağa kalkmak için yer değiştirdi. "Jerry ile konuşmak için geri döneceğim. Benden hoşlanıyor, onlara patlıcan ve süslü mantar satışlarında bir demet yaptım. Her şeyi açıklamaya çalışacağım."

Onu yerinde tuttum. "Günde on sekiz saat çalışmaya geri dönemezsin, özellikle de o pislikle. Çok yoruldun. Biraz izin al. Rahatla."

"Ama faturalarım ne olacak-"

"Yardım edeceğim." Tartışmak için ağzını açtığında devam ettim. "Dahlia, bu 'pasta fahişesi' olayı değil. Bu bir ilişkide olan bir şey."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak alt dudağını çiğnedi.

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için, "Biraz zaman tanı, ne yapmak istediğine karar ver. Paniklediğin için Weggies'e geri dönme."

"Paniklemiyorum."

Kaşlarımı
kaldırdım.

"Tamam," diye itiraf etti. "Panikliyorum. Ama herhangi bir karar vermeden önce biraz zaman tanıyacağım."

Kucağımdan inmek için tekrar hareketlendi ama ben sıkı sıkı tutmaya devam ettim. "Yakınımda olman hoşuma gidiyor."

Onun yerine yana kaydı ve bacaklarını kolçağın üzerine atarak yerleşti. Etrafıma bakmak için boynunu bükü.

Pencereden manzarayı daha iyi görebilmesi için sandalyemi döndürerek cep telefonumu aldım ve Doktor Coran'a bir mesaj gönderdim. Ofis telefonumu elime aldım ve Rosa'ya bağlanmak için bir tuşa bastım. "Haftanın geri kalanında evden çalışacağım ve sadece zorunlu olan işlerle ilgileneceğim. Geri kalanını yeniden planlayabilir misiniz?"

Planlayıcılarını, not defterlerini ve malzemelerini çıkarırken gülümsediğini neredeyse görebiliyordum. "Sana ve Luca'ya güncellenmiş programları e-posta ile göndereceğim."

"Teşekkürler, Rosa. Herhangi bir sorun yaşarsan bana haber ver." "Olmaz. Dahlia ile geçirdiğin haftanın tadını çıkar."

"Sen de mi bu hafta izinlisin?" Dahlia telefonu kapatır kapatmaz sordu.

"Hâlâ halletmem gereken birkaç şey var ama çoğunlukla evet." Elimi onun yanında gezdirdim. "Bütün haftayı benimle geçirmen için ısrar etmem, sırf bütün gün çalışmam için biraz aşâğılık bir şey olurdu."

Bana gülümserken daha önce gördüğüm tereddütlerin hepsi kayboldu. İfadesini gizlemek için mücadele ederek telefonunu kaldırdı. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Meşgul olduğunu biliyorum ve benim de okuyacak milyarlarca kitabım var."

Onu öptüm, sert ve derin. Eğer zamanımız olsaydı, kışını masamın üzerine koyar, bacaklarını açabildiğim kadar açar ve bodrumdaki insanlar çığlıklarını duyana kadar onu yerdim. Ama bu, onu eve götürmemin daha uzun süreceği anlamına geliyordu. "Steve'i geri aramam lazım, sonra eve gideriz."

Dahlia çeneme hafif bir öpücük kondurdu ve başını salladı. Steve'in numarasını tuşlayarak telefonun çalışını dinledim.

Lütfen sesli mesaja geçiniz. Lütfen sesli mesaja geç. Açmazsan sana dünyanın en büyük meyve sepetini gönderirim.

"Bay Amato," diye selamladı telefon bağlandığında.

Öyle bir şansımız yok.

"Zaman sıkıntım var Steve, ama genişleme konusundaki tartışmamızı bitirmek istiyorum."

Steve ilgilendiği farklı yerleri anlatıp durdu, ben de ara sıra bir kusur ya da avantaja dikkat çekmek için araya girdim. Konuşurken birkaç not aldım ama çoğunlukla sadece konuşmasına izin veriyordum.

Dahlia'nın yan tarafındaki elim yukarı doğru hareket etti, parmak uçlarım göğüslerinin yan tarafını okşadı. Kasıldı ve kucağımda kaydı, zaten yarı sert olan sikim tamamen uzadı. Tekrar kıpırdandı ve sikimin onun altında sarsılmasına neden oldu.

"Steve, bunu konuşmuştuk," dedim telefonda, sesimdeki iniltiyi bastırmak için tüm kontrolümü kullanarak. "O yer doğru değil. Beş, on yıl içinde? Belki. Ama bu büyük bir *belki*." Elimi tekrar aşağı indirerek Dahlia'nın gömleğini biraz yukarı ittim, böylece yumuşak tenini hissedebiliyordum. Parmak uçlarım pantolonunun çizgisi boyunca gezindi.

Dahlia daha da gerildi ve avuç içim göbek deliğine yakın olacak şekilde kendini bana yaklaştırdı.

İpucunu alarak elimi esnek bel bandının içine kaydırdım ve külotunun üzerinden amını avuçladım.

Orta parmağımı klitorisine doğru ittiğimde rahatlama iç çekişi boğazında düğümlendi.

"En çok bunu mu seviyorsun?" Steve beni hazırlıksız yakalayarak sordu. "Ne?"

"Kuzeydeki şu küçük birikinti mi? En çok onu mu seviyorsun?"

"Evet," dedim ağzımı Dahlia'nın kulağına yaklaştırarak. "Kesinlikle en çok bunu seviyorum." Elimi külotunun içine sokacak kadar çekerek, kumaş engel olmadan klitorisini ovaladım.

Steve tekrar konuştu. "Böyle bir canlanmaya yatırım yapmak büyük bir taahhüt.

Ya başka bir şey çıkarsa?"

"Bulunduğun yerden memnunsan," diye durakladım, parmağımı

Dahlia'nın ıslak amının o kadar derinlerine soktum ki kıcı hafifçe kucağımdan çıktı, "dışarıda başka ne olduğu önemli değil. Zaten *tam olarak* olmak istediğin yerdesin."

Avucumu klitorisine dayayıp parmağımı içeri ve dışarı pompalarken Dahlia'dan boğuk bir inilti yükseldi.

"Biraz zaman ayırın, düşünün. Haftanın geri kalanında ofis dışında olacağım." Parmağımı daha hızlı hareket ettirdim. "Eğer bir sorun varsa, ofis müdürümle temasa geçin. Aksi takdirde gelecek hafta tekrar konuşuruz."

"Hakkında-"

Beni tekrar içeri çekmesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Bir sonraki nefeste Dahlia'nın sırtını masaya dayamış, pantolonunu dizlerine indirmiştim.

"Zamanı gelmişti," dedi ve pantolonunu tekmeleyerek çıkarmaya çalıştı.

Kemerimi ve pantolonumu çözerek onları aşağı ittim. Dahlia'nın ayak bileklerine doladığı pantolonu tutarak, dizlerini büküp iyice açtım, ayaklarını karnıma dayadım. Sıkı yumruklayarak, onu bekleyen amcıyla hizaladım ve içine girdim.

Bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle masanın kenarını kavramak için başının üstüne uzanırken sırtını dikleştirdi.

Hareketlerimi yavaşlattım, zar zor girip çıkıyordum. "*Kabalık* etmek istemem." Telefona uzanırken, sadece ucu içindeyken durdum. "Muhtemelen onu geri aramalıyım."

"Sakın buna cüret etme," dedi, sesi sert ve hırıltılıydı. Kalçaları, sıkışık pozisyonu göz önüne alındığında yapabildiği kadar sallandı.

Ona öyle sert vuruyordum ki masa gıcırdadı, alaycılığım unutuldu. Sıkılığı her geri çekilişte beni içine çekiyor, ıslaklığı kalçamdan aşağı damlıyordu. Prezervatif takmadığımı fark edip etmediğinden emin değildim ama ben fark etmiştim.

Cazzo.

Sıkı, sıcak ve ıslak.

Kafayı takmıştım.

Aramızda hiçbir şey olmayınca itişlerim vahşileşti, onu olabildiğince çok hissetmeye ihtiyacım vardı. Başparmağımı klitorisine koydum, sıkı daireler çizerek sertçe ovdum. Ağzı kapalı olsa bile Dahlia'nın boğuk çığlıkları daha da yükseldi, bacakları gerildi ve beni itmeye başladı. Gözleri odaklanmamıştı.

Kalemler. Kurşun kalemler. Zimba. Monitör.

Dahlia'nın amcığı sikimi öylesine sıkıyordu ki patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gevşediğinde, nefes alış veriş seks soluklara dönüşürken vücudu hafifçe gevşedi, ona baktım ve dişlerimi sıkarak "Tişörtünü kaldır ve sütyenini indir" diye emrettim.

İkisini de anında yaptı, gözleri kapandı ve kalçaları tekrar hareket etti.

Akılsızca, daha fazla tutamayacağımı anlayana kadar ona birkaç kez daha çarptım. Çekildim, parmaklarım ve başparmağım horozumun yerini aldı ve tekrar boşalana kadar onu çalıştırdım. Kendimi yumruklayarak okşadım, karnına ve göğüslerine boşaldım. Küçük bir miktar yanağına çarptı ve inledim, nasıl görüldüğünü ezberleyecek kadar kafamı toplamaya çalıştım.

Eğilerek Dahlia'yı sertçe öptüm, sonra o çekildi. "Etrafı kirletiyorsun. Gömleğine."

"Bahse girerim bu son olmayacak." Son bir öpücükle ayağa kalktım ve pantolonumu yukarı çektim. "Bekle." Banyonun kapısını açtım, bir havlu alıp ılık suyun altına tuttum. Dahlia'nın yanına dönerek onu temizledim. Yanağına ulaştığımda, baktıkça büyüyen kızarıklıktan başka bir şey yoktu. Gözlerim onunkilere kaydı.

"Merak ettim," diye fısıldadı, umursamazmış gibi davranarak. "Ve?" Mırıldanarak söyledim.

Omuz silkti. "Bilmiyorum; tekrar tatmam gerekecek."

"Cazzo," diye küfrederek onu ayağa kaldırdım. "Gitmemiz gereken bir yer olmasaydı, seni döndürür ve pencereme yaslayıp sikerdim."

Pantolonunu yukarı çekerken durakladı. "Nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Cumartesi günü Doktor Coran'la olan randevunuzu iptal etmek zorunda kaldığınız için bu gece onu göreceğiz."

Başını sallarken gözleri kocaman oldu. "Bugün doktora gidemem. Seks yaptık."

"Evet, çoğu insan doğum kontrolüne gidiyor."

"Hayır, demek *istediğim daha* yeni seks yaptık."

"Biliyorum, bayıldım."

"Seks yaptıktan hemen sonra yeni bir doktora gidemem! Duş falan almam lazım."

Onu cama yaslayarak amını avuçladım. "Geçen sefer sana senin amına bağımlı olduğumu söylemiştim. Şimdi aramızda hiçbir şey olmadan sahip olduğuma göre, sadece bağımlı değilim. *Takıntılıyım*. Ve bir dahaki sefere seni etrafımda sımsıkı sardığımda, geri çekecek kontrolümün olacağını garanti etmiyorum."

Dudakları aralandı ve kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Kıyafetlerini düzelten Dahlia kapıya doğru yöneldi. "Hazır mısın?" "Evet, gattina, hazırım."

On Birinci Bölüm

Tuzağa

Düşmüş

Dahlia

Gitmek istemedim.

Evimde volta atarken, Weggies'teki insanlarla yüzleşmeye hazırlanırken huzursuz hissediyordum. Kendimden emin bir gülümseme takınarak oraya doğru hızlı bir yürüyüş yaptım. İçeri girdiğimde tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Birkaç kişi fısıldadı ve işaret etti, bazıları usulca alkışladı. Hepsini görmezden gelerek arka depoya doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun burada?" Bill yan çıkışı göstererek bağırdı. "Dışarıda olman gerekirdi."

"Maaş çekimi almaya geldim."

"Sana ödeme yapmıyoruz. Çık dışarı."

"Hayır. Bana son maaş çekimi borçlusun ve onu alana kadar gitmiyorum." Bill depoyu mağazaya bağlayan kapıyı çarparak kapattı.

"Tamam. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Kafeste olmak senin seçimin."

Derin nefeslerim etrafımızda yankılandı. "Kafeste değilim, sadece hakkım olanı istiyorum."

"Seni kafese mi kapattı?"

İki kere düşünerek başladım. Özel hayatım kimseyi ilgilendirmezdi, bu yüzden ondan hiç bahsetmedim. "Ne dedin sen?"

"A. Cage," diye yavaşça alay etti Bill, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olarak. Benim çekime benzeyen bir kâğıt parçası çıkarıp salladı.

"Arabasını gördüm. Seni satın aldı ve güzel bir kafesin içinde sergiledi mi? Dekorasyon objesi mi?"

"Hayır, ben-"

"*Kapana kısılmış.*" Bu kelime etrafımızda yankılanıyor ve başımı ağrıtıyor gibiydi.

Öyle mi yaptı?

"Sadece maaşımı ver," diye yalvardım. Aklım başımdan gitmiş, kalbim sıkıca sıkışmıştı.

Bill yine yan kapıyı işaret etti. "Oraya çık o zaman."

Tereddütle kapıya yaklaştım. Kolu çevirerek kapıyı açarken yerdeki ürünlere dikkat ettim. Kafamı kaldıramadan sırtımda sert bir itme hissettim. Öne doğru düştüm, avuç içlerim ve dizlerim beton zemine sürtündü.

Kapı arkamdan çarparak kapandı, Bill'in gürültülü kahkahası içeri girdi. Ayağa fırladım ve ona doğru koştum, çekiştirip durdum. Ama işe yaramadı. Kilitli.

Dönerek birkaç adım attım ki metal bir çubuğa çarptım. Yan tarafa baktığımda onlardan bir sıra gördüm. Döndüğümde üç tarafım onlarla çevriliydi.

Patlamış mısır bana doğru uçu.

Daha fazla patlamış mısır bana çarpmadan önce küçük bir ses "Bu aptalca anne," diye haykırdı.

"Çıkarın beni buradan!" Beni ilgisiz bir şekilde izleyen anne ve kıza bağırdım.

Anne beni görmezden gelerek kıza, "Sus, bu çok kaba," dedi. "Bak, kahvesi var."

Bakışlarını kafesin diğer ucuna kadar takip ettim ve Java Brew'un tezgahını gördüm. Yanında zaten küçük olan dairemin daha küçük bir versiyonu vardı.

"Kahve, sebzeler, yatak. Kahve, sebzeler, yatak," diye şarkı söyledi kız.

"Sahip olduğu tek şey bu mu? Bu çok üzücü," dedi başka bir çocuk, parmak uçlarına kalkıp bana bakarak. Yüzü neredeyse tanıdık geliyordu ama değildi de. Gülümsüyordu, gamzeleri bana Theo'nunkileri hatırlatıyordu ama saçları ve gözleri tamamen yanlıştı. Yapış yapış parmaklarıyla büyük bir parça pamuk şeker kopardı ve benimle paylaşmak için çubukların arasına uzanmaya çalıştı. Ne yazık ki şeker gölgelerin arasına düştü.

Orada olduğunu biliyordum, sadece ona uzanmam gerekiyordu. Ama çok korkuyordum.

O gölgelerin ne kadar karanlık ya da ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Orada başka nelerin gizlendiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir gencin, "Bunu daha yeni bir şeyle değiştirmeliler," dediğini duydum. "Bunun nesi bu kadar özel?"

Bill kafesin dışından güldü. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Bu yüzden onu kilitli tutmasına izin veriyor. Özel olmaya çalışmak için değişecek." Eğlenen kahkahası acımasızlaştı. "Aksi takdirde, onu dışarı atacak ve yerine başkasını bulacak."

"Hayır, hayır, hayır." Başımın yan tarafını tuttum, ileri geri salladım.

"Kahve, sebzeler, yatak. Kahve, sebze, yatak."

Kahkaha, acımasız ve çarpık.

"Kahve, sebzeler, yatak, *kafes*. Kahve, sebzeler, yatak, *kafes*."

Kulaklarımı kapatarak volta attım. Tezgâha, Weggies'e, daireme ve tekrar geri döndüm.

Kahve.

Sebzeler

.

Yatak.

Cage.

"Dahlia!" Küçük çocuğun bulunduğu yere yakın bir yerden duydum. Orada olmayan bir kapıyı tutan damarlı bir elden başka bir şey göremedim. Theo bana tekrar seslendi, kalabalığın geri kalanı sessizliğe gömüldü. "Dahlia, benimle gel."

Başımı salladım. "Yapamam. Maaş çekime ihtiyacım var." "Hayır, yok. Sana söyledim, sana bakabilirim."

Titremem çılgınca bir hal aldı. "Hayır, hayır, hayır. Benim yerime özel birini koyacaksın."

"*Asla*. Sen *özelsin*." "Beni bir kafeste tutuyorsun."

Theo'nun kolu kafesin içine girdi ve eskisinden çok *çok* daha yakın olan tezgahı, daireyi ve mağazayı işaret etti. "Senin *hayatın kafes*, Gattina. Seni özgür bırakmaya çalışıyorum. Sana daha iyi bir hayat vermek istiyorum. Güven bana."

"Hadi Dahlia," diye seslenen başka sesler duydum.

Cesaretlendirmek için seslenmeye başladıklarında Theo'nun ailesi olduğunu fark ettim.

Açık kapıya doğru yaklaşırken tek gördüğüm gölgelerdi. "Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Sorun değil," dedi Theo karanlığın içinden bir yerlerden. "Sadece burada olduğuma güven."

Etrafıma baktım, hayatım üzerime üzerime geliyordu, bir hırıltı gittikçe daha yüksek sesle büyüyordu.

"Sana güveniyorum," dedim. Derin bir nefes aldıktan sonra arkamda kulakları sağır eden bir kükreme duyulunca sıçradım.

Sarsılarak ayağa kalktım, etrafıma bakındım, tamamen şaşırmıştım ve gözlerim kamaşmıştı. Kendi yatağında olmadığımı biliyordum çünkü sırtımda bir yay yoktu ve kığım girintili bölgeye dalmamıştı.

Yan tarafa baktım ve Theo'yu gördüm, yüzü uyurken rahatlamıştı.

"Aptal rüyalar," diye mırıldandım kendi kendime, gözlerimi kapatıp tekrar yere çöktüm. Yan tarafıma doğru kıvrıldım.

"Rawr," diye bir ses daha duydum, ama bu sefer rüyamda duyduğum kulak zarını çınlatan kükreme değil, daha çok bir gıcirtı gibiydi.

Yine de gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi minik bir kedi yavrusuyla burun buruna buldum. Vahşi turuncu ve beyaz tüyleri her yere yayılmıştı.

"Mrrow."

"Evet, sana da miyav, dostum," diye fısıldadım, geçici olarak onu sevmek için uzandım. Durmadan önce birkaç kez başını okşadım, kediler hakkında onun kararsız ruh halini test etmeyecek kadar bilgiliydim.

Esnedim ve gerindim, yönümü bulmaya çalışıyordum.

Doktor Coran ile rahatsız edici ama zahmetsiz bir RİA takılmasını da içeren hızlı bir ziyaretten sonra Theo ve ben birkaç şey almak için evime uğradık. Fazla bir şeyim olmadığı için hızlı bir mola oldu. Theo'nun evine sinemaya gitmeden önce hızlıca bir yemek yedik. Beş dakika sonra bir dakikalığına gözlerimi kapatmaya karar verdim.

En son hatırladığım buydu, yani Theo beni yatağa taşımış olmalıydı. Çıplak olduğuma göre, beni soymuş da olmalı.

Bu iki şey de beni tamamen farklı iki şekilde sıcak hissettirdi.

Theo kolunu bana dolayıp beni kendine çekerek vücudunun benimkine doğru kıvrılmasını sağladığında, sıcakların daha sıcaklığı galip geldi. Özellikle de onu kıcımda sertçe hissettiğimde.

Sanırım bir uyandırma çağrısının zamanı geldi.

"Hey, uhh... kedi. Kaçmalısın." Yavaşça iterek koşmasını bekledim.

Onun yerine yanımdaki yatağa uzandı, mırıldandı ve başını elime sürttü.

"Benden hoşlanmana sevindim ama gitmelisin. Genç kedi yavrularının gözleri için değil, biliyor musun?" Tekrar ittim ve bu sefer elimi yakalamak için yuvarlandı ama yere düştü.

Ben daha kıpırdayamadan ayağa kalkmış, kedicik suratını benimkine sürüyordu. "Bak kedi," diye fısıldadım, "senden kesin bir dille gitmeni istemek zorundayım." "Mrrrreeeoowww," dedi ısrarlarıma aldırmadan.

"Güzel bir sohbet mi yapıyorsunuz?" Theo eğlenerek sordu.

"Oldukça tek taraflı ama çok aydınlatıcı." Hem Theo'ya bakmak hem de yüzüme yöneltilen kedi poposundan kaçınmak için sırt üstü döndüm. "Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz. Artık kanka olduğumuzu söyleyebilirim, ben ve..."

"Gus," diye ekledi Theo.

"Doğru. Sanırım yeni kankamın adını öğrenmeliyim. Senin bir kedi insanı olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ben değilim."

"Onu neden aldın o zaman?"

"Luc buraya doğru geliyordu ve Gus'ın karşıdan karşıya koştuğunu gördü. Durdu ve beni aradı, kurtarma görevine yardım etmem için ısrar etti. Ben de yardım ettim ama sadece onu eğlendirmek için." Theo parmaklarını Gus'ın başının üstüne sürterek kulaklarının yanlara doğru düzleşmesini sağladı. "Bir kokarca ile hesaplaşmayı da içeren yoğun bir avdan sonra onu yakaladık. Şansına o zamandan beri benimle birlikte."

"Ve çok tatlı olduğu için *ikiniz de şanslısınız*." Gus göğsüme tırmandı ve ben konuşurken kafasını ağzımın içine sokmaya çalıştı. "Görünüşe göre kediler arasında popülerim. Kim bilebilirdi ki?"

"Çünkü şu anda onu etrafta istemediğini biliyor. Eğer ilgileniyormuş gibi yaparsan, kaçacaktır. Dene bakalım."

Dilimle tıkırtı sesi çıkarıp uzanarak kedicik kulaklarını kaşıdım. Bir dakika geçmeden Gus benden sıkılmış bir halde odadan koşarak çıktı. "Vay canına, yaralandım." Elimi kalbime götürdüm. "Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum.

gerçek bağlantı."

"Evet, Gus böyle bir kalp kırıcıdır. Eğer teselli olacaksa," diye başladı Theo, üstüme çıkacak şekilde hareket ederek. Başını kulağıma yaklaştırıp "Farklı türde bir ilişkiye ne dersin?" diye fısıldarken bacaklarımı ona doladım. İleri doğru itti, siki bana doğru kayıyordu.

Leğen kemiğimi yukarı kaldırdım, bekliyordum ve hazırdım. Ama Theo'nun başka fikirleri vardı.

Aşağı inerken, herhangi bir alay veya birikimi atladı. Dişleri, dili ve parmakları beni zorladı, tüm vücudumdaki her siniri yoğun bir orgazmı uyandırdı. Ben daha boşalmayı bitirmeden, siki ağzının ve parmaklarının yerini aldı, ıslaklığıma çarptı ve içimde dalgalanan başka bir orgazm gönderdi.

Kahveden *çok* daha iyi bir uyandırma yöntemi.

İki gün.

Güneş, uyku ve seksle dolu iki gün geçirmiştım. Ve vücudum üçünü de hissetti.

Durgundum ama bitkin değildim. Ağrım vardı ama acı çekmiyordum. İnanılmaz bir duyguydu.

Gülünç derecede büyük, sarkık şapkamı ayarlayarak hamaktaki sandalyeye uzandım ve uyuyakaldığımda yere düşen kitabımı yerden aldım.

Sanırım Theo'nun bana bu uçan daire şapkayı alması iyi oldu. En azından artık yanmayacağım.

Umarım.

Birkaç gün önceki sabah sevişmemizden sonra kahvaltı için aşağı indiğimizde girişin kutular ve çantalarla dolu olduğunu görmüştük. Theo beni bir haftalığına kendine alıyorsa, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak istediğini söylemişti.

Hızlı bir taramada giysiler, pijamalar, kitaplar ve filmler bulundu. Ayrıca, beş farklı mayo.

Beş.

Bırakın beş mayoyu, neden birden fazla mayoya ihtiyaç duyduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama hepsi sevimli ya da seksi olduğu için, kendimi nedenler üretirken buluyordum.

Paketlere baktığımda kafes rüyası hâlâ zihnimde tazeydi. Ancak bazı şeyleri görünce Theo'nun beni değiştirmeye çalışmadığını anlamam kolaylaştı. Kıyafetler benim tarzımdı, rahat ve gündelik. Tüm kitaplar sevdiğim müstehcen romantik kitaplardı. Filmler bile benim tercih ettiğim aptal komedilerdi.

Theo'nun bir tartışma beklediğini söyleyebilirdim. Onunla kavga etmemi ve her şeyi geri almasını talep etmemi.

Ben yapmadım. Bunun yerine, doğum günümün ve Noel'in heyecanlı bekleyişini bir güne sığdırmıştım.

Doğum günümde ve Noel'de iyi bir evdeydim.

Belki de malları bu kadar kolay kabul ederek bir hata yapmıştım. Belki de reddetmeliydim.

Belki de kötü bir insandım.

Ama yemyeşil bir bahçe ve muhteşem bir havuzla çevrili rahat hamakta otururken giydiğim seksi bikiniye baktığımda, bunu umursayacak durumda değildim. Özellikle de içeride beni bikinimin içinde görmek ve sonra da soymak isteyeceğini bildiğim, *gülünç derecede* yakışıklı bir adam varken.

Şapkayı ve kitabı yere atarak ayağa kalktım ve takım elbisemi tekrar yerine yerleştirdim. Siyah, yuvarlak üçgenler göğüslerimi örtüyor, iç içe geçmiş kayışlar onları yerinde tutuyordu. Alt kısımların yanlarında da aynı türden kayışlar vardı.

Dışarıdan getirdiğim beyaz dantel örtü güneşin etkisiyle ısınmış, başıma geçirdiğimde tüylerimi diken diken etmişti. Elbisenin göbeğin ortasına kadar inen derin bir V yakası vardı. Elbisenin etek ucu

Dizlerime kadar uzanıyordu ve bir tarafı yırtmaçlıydı. Bir örtünme için çok az şey örtüyordu. Ne işe yaradığından bile emin değildim. Ama *çok* yumuşak ve çok seksi olduğu için giydim.

İçeri girerken Gus'ın ayaklarıma vurmasını görmezden geldim. Evin içinde ilerlemeye devam etmeden önce buzdolabından bir şişe su aldım. Theo'yu oturma odasında bulamayınca merdivenlere doğru yürüdüm. Üst katta Theo'nun ana odası da dâhil olmak üzere beş yatak odası, alt katta ise ofis ve spor salonuna dönüştürülmüş iki oda vardı. Ayağımı en alt basamağa koyduğumda koridorun sonundan gelen boğuk bir konuşma duydum. Sesi takip ettiğimde ofisinde olduğunu fark ettim.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama başka sesler duyunca durdum ve yalnız olmadığını fark ettim. İlgilenmesi gereken işleri olduğunu biliyordum ama bunun başka insanların da geleceği anlamına geldiğini bilmiyordum. Elimini bırakarak uzaklaşmaya başladım ama kapı açılana kadar fazla uzaklaşamadım.

"Bayan Kincaid," diye selamladı Ben. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim." "Sorun değil," dedim, kulak misafiri olmuşum gibi hissederek.

"Dahlia," diye seslendi Theo ofisin içinden. "Her şey yolunda mı?"

İçeri girdiğimde Theo'nun masasının arkasında oturduğunu, bol bir eşofman ve beyaz bir tişört giydiğini gördüm. Önünde bir sürü klasör ve evrak işi vardı.

Keşke onun önünde yayılsaydım.

Odada Theo, Ben, Luc ve Tina'nın kocası Gabe ile birlikte üç erkek daha vardı. Hiçbiri düşüncelerimi okuyamasa da yine de kızardım.

"Evet, harika," dedim Theo'ya. "Sadece merhaba demek için gelmiştim ama sonra meşgul olduğunu duydum, o yüzden..." Odadan çıkmaya başladım.

"Meşgul değilim." Başını salladı. "Buraya gel." Ona yaklaştığımda belimden tuttu ve beni kucağına çekti, böylece kalçalarına tünemiş oldum.

Önce kaskatı oturdum, Theo'nun çalıştığı belliyken bu kadar samimi olmasına şaşırdım. Odayı hızlıca taradığımda, ikisi saklamaya çalışsa da üç yabancıнын yüzünde de aynı şaşkınlığı gördüm. Luc duvara dayalı bir kanepeye oturmuş, telefonuna bakarken gülümsüyordu. Ben koltuğun yanına yaslanmıştı.

kapıya bakıyordu, onun da dikkati telefonundaydı. Gabe açık açık sırtıttı ve daha sonra Tina'ya anlattıklarını duyar gibiydim.

Theo, "Bunlar Jay, Dale ve Chris," diyerek beni masasının önündeki sandalyelerde oturan takım elbiseli adamlarla tanıştırdı. "Bu benim kız arkadaşım Dahlia."

Herkes açık bir mayo giydiğimi ve Theo'nun kucağında oturduğumu kibarca görmezden gelerek birbirimize hal hatır sorduk.

"Ne yapıyorsun?" Theo bana sordu. "Güneş gibi kokuyorsun." Su şişemi kaldırdım. "Sadece bir içki alıyorum."

Kanepeden bir alarm sesi duyuldu. "Hatırlatma," dedi Luc. "Çocuk Hastanesi galasını **u n u t m a y ı n .**"

Theo sıkıntıyla inerken başı geriye düştü. "Unutmuşum. Ne zamanmış o?"

"Gelecek Cuma."

"Ne söz vermiştim?"

"Bir çek. *Büyük* bir tane." Ekrana dokundu. "Rosa çoktan gönderdi."

Rahatlayan Theo kalçamı sıktı. "Şampanyalı ve sıkıcı insanlarla konuşmalı bir gece kulağa nasıl geliyor?"

"Seninle miyim?"

Dudakları yukarı kalktı. "Her zaman." "O zaman mükemmel."

Hiçbir aksesuarın yeşil elbisemi galaya uygun hale getireceğini sanmıyorum. Ve son Pinterest denemesi büyük bir başarısızlıktı.

Theo omzumu öptü. "Aç mısın?"

"Evet, bir sandviç hazırlayacaktım. Sen de ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi bitiriyoruz, onun yerine yemeğe çıkmak ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor. Ben üstümü değiştireyim."

Theo kalçalarımı sıkıca kavradı. Beni geri çekti, böylece beni ayağa kaldırmadan önce sert horozunu kıcıma karşı hissedebiliyordum, hepsi tek bir yumuşak hareketle. "Birazdan kalkacağım."

Hızlı bir vedalaşmayla odadan çıktım ve üst kata yöneldim. Mayomu çıkarıp kuruması için astım. Theo'nun en-suite banyosundaki fıskiye küvete göz attıktan sonra daha hızlı bir yol olan duşa girmeye karar verdim. Duştan beri

Dušta ayrıca Őelale duvarlarından biri ve sırtıma vurmak için dıŐarı fırlayan jetler vardı, tam olarak bir fedakarlık değildi.

Temizlendikten sonra suyu kapatıp gitmek için kendimi zorlamam gerekti. EĞer guruldayan midem olmasaydı, muhtemelen bu iradeye sahip olamazdım. G  s  me bir havlu sararak hafif bir makyaj yaptım ve birkaç Şeyi almayı unuttuğumu fark ettiğimde kendimi tekmeledim.

Mutfağımdan daha b  y  k olan dolaba girdiğimde Theo'nun kıyafetleri bir taraftaydı. Seksi ve   zel dikim g  mlekler, takım elbiseler ve pantolonlar   t  lenmiŐ ve renklerine g  re asılmıştı.   st   ste dizilmiş uzun kutularda g  ndelik kıyafetleri, pijamaları ve boxer k  lotları duruyordu.

Getirdiğim giysiler d  rt askı ve diğer taraftaki    p kutusunun d  rtte birini kaplıyordu. Theo'nun bana getirdiği giysileri de eklediğimde rafın beşte biri ve neredeyse bir    p kutusu doluyordu.

O   ıkarmadan   nce otuz saniye kadar giydiğim pijamalar dışında, mayolar giymek için bir nedenim olan tek Şeydi. Hizmet  isi Bayan Jones hepsini kaldırdığından beri diğer eŐyaların   oğuna o kadar yakından bakmamıŐtım bile.

Bir hizmet  isi vardı.

Sadece yarı zamanlı,
ama yine de.

Onunla hen  z tanıŐmamıŐtım, ama işlerin ne kadar   abuk bittiğini d  Ő n  rsek, verimli biriydi.

Heyecanla asılı kıyafetlere g  z gezdirdim. Yarı yolda kolsuz, beyaz bir bluz ve etek takımı g  r  nce nefesim kesildi.

Kelimenin tam anlamıyla nefes nefese.

Delicesine yumuşak beyaz bir malzemeden yapılmış,   zerinde soluk pembe, mavi ve yeşil renklerde suluboya benzeri lekeler vardı.     ek gibi g  r  n  yorlardı ama değillerdi. Aslında, neredeyse sergilenmesi gereken bir sanat eserine benziyordu.

Belki bunu gala Őeyinde giyebilirim.

Havlumu bırakıp s  tyenimi ve k  lotumu giydim. Eteği giydim, fermuarını   ektim ve hemen aşağı   ekmeye   alıŐtım. Boyu biraz kısa olsa da iyiydi. Ama y  ksek bele alışık değildim ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Ancak   st kısmı eklediğimde anladım.

Bayıldım.

İki parça arasında sadece küçük bir deri parçası açıktaydı. Parmak arası terliklerimi giyerek aynaya döndüm ve modam tavan yaptı.

Ayakkabı ayakkabıdır. Rahat iş ayakkabıları, balerin daireleri ve parmak arası terliklerle yaşıyordum. Hayatım boyunca bir çift topuklu ayakkabıya sahip olmamıştım.

Ama bu kıyafet topuklu ayakkabıları hak ediyordu. Parmak arası terlikler moda krizi geçiriyormuşum gibi duruyordu. Tekrar.

İç çekerek kıyafeti çıkardım ve bir çift beyaz paçalı şort aldım. Onları denedim ve üzerime ne kadar mükemmel oturduklarına şaşırdım, kıcımlı gurur verici bir şekilde kavradılar. Asılı duran son birkaç şeye bakarak soluk yeşil, omzu açık bir tişört aldım. Denediğimde bunun doğru seçim olduğunu anladım. Pırıltılı kumaş ince ve yapışkandı, göğüslerimi sarıyor ve yine de bel bandımın üzerinde bir parça ten gösteriyordu. Çöp kutumu karıştırdım ama kalın askılı bir atlet bulamadım.

Toplantı alayından sonra, belki de Theo biraz akşam yemeği işkencesini hak ediyordur.

Sütyenimin kancasını açtım ve gömleğimin altından çıkardım. Kazaklarım ve kapüşonlularımınla birlikte en uçta asılı duran hafif, haki renkli, askeri tarzda bir ceket vardı.

Ben güzel eteğimi ve gömleğimi asarken yatak odasının kapısı açıldı.

"Üzgünüm," dedi Theo, yürürken gömleğini çıkararak. "Birkaç şey toplantının sonunda geldi ve sonra telefona takıldım." Pantolonunu aşağı iterek ikisini de çamaşır sepetine attı ve elimdeki kıyafeti işaret etti. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, seviyorum. Bayıldım. Parmak arası terlikler yakışmıyor ve babetlerimi evde unuttum. Kıyafetleri kim seçti?"

"Rosa. Ona genel bir fikir verdim ve o da bunu uyguladı. Onları sevmiyor musun?"

Gözlerimi devirerek elimi muhteşem suluboya eteğin üzerinde gezdirdim. "Evet, her şey çok korkunç."

Kollarını arkamdan sararak beni kendine doğru çekti. "Seni duştayken yakalamayı umuyordum."

"Ben de öyleydim," diye itiraf ettim. Kapıya duştan daha fazla dikkat etmişim, bu yüzden neredeyse saç kremiyle dışarı çıkacaktım.

Hala içeride.

Uzaklaşırken dudakları boynumu sıyırdı. "Akşam yemeği için özel bir şeyler ister misin?" diye sordu bir kot pantolon giyerken.

Gözlerimi ondan ayırıp sertleşmiş sikini dikkatlice bir kenara koydum çünkü daha fazlasını görmek istesem de açlıktan ölüyordum. "Ağır bir şey olsun ama çok ağır olmasın. Ferahlatıcı bir ağırlık gibi."

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Omuz silkerek, "Üzgünüm, elimden gelen bu kadar," dedim.

Theo gömleğini giymeden önce düşünceli bir ifade takındı. Birkaç çorap ve bir çift rahat gri spor ayakkabı alarak onları giymek için yatağa doğru yürüdü. Birini bağlarken bana baktı, ellerindeki damarlar tüm dikkatimi çekmişti. "Deniz ürünleri mi?"

Hem yemek hem de manzara için ağzım sulandı. "Mükemmel."

Aşağıya indiğimizde neredeyse kapıya varmıştık ki çantamı unuttuğumu fark ettim. "Kahretsin, bir şeyler almam lazım."

"Ben arabayı çekerim," dedi Theo ve beni çabucak öptü.

Merdivenleri koşarak çıktım, çantamı sehpanın üzerinden aldım ve telefonuma uzandım.

Ama orada değildi.

Yerinde Theo'nunkine rakip bir telefon vardı. Açmak için ana ekran düğmesine dokunduğumda, ekran koruyucu benimdi.

Ekranı kaydırıldığında mesajlarımı, rehberimi, her şeyimi gördüm.

Telefonum hariç her şeyi.

"Bu da ne böyle?" Yüksek sesle söyledim.

Buna cevap verebilecek tek bir kişi var ve o da dışarıda bekliyor.

Kızgın mıydım, sinirli miydım, yoksa kafam mı karıştıktı emin olamadan aşağıya indim. Belki üçü de. Belki de hiçbiri.

Yine de emin olduğum bir şey vardı ki o da kötü bir insan olduğumdu.

Çünkü mutluydum. Heyecanlı, sersemlemiş ve düpedüz *mutluydum*.

Çoğunlukla, jestin düşünceliliği idi. Ama telefonun kendisi gerçekten harikaydı.

Verandaya ulaştığımda, izlerimde durdum.

Siyah üzerine siyah, garaj yolunda rölantide duran şık üstü açık araba hayatımda gördüğüm en güzel arabalardan biriydi. Ne aşırı şık ya da gösterişliydi, ne de fazla kutu gibi.

Onun yerine, sadece *havalıydı*.

Arabaya bindim ve evin güvenlik sistemini açmak için telefonunu kullanan Theo'ya baktım. "Ne tür bir araba bu?"

"Mercedes."

"Tam olarak kaç arabanız var?" "Şahsen benim mi, yoksa iş dahil mi?"

Başımı sallayarak ellerimi kaldırdım. "Biliyor musunuz? Bilmek istemiyorum." Telefonu tutmayan elimi bıraktım. "Komik bir şey oldu."

"Ne?" Arabayı vitesle takarak garaj yolundan aşağı inmeye başladı.

"Son zamanlarda telefonumu kontrol etmedim. Bugün almaya gittim ve sihirli bir şekilde dönüştü."

Theo'nun dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ama gamzeleri daha belirgindi. "Hmm. Ne kadar garip."

"Öyle değil mi? Sanki biri telefonumu alıp yerine uyduları ve insansız hava araçlarını kontrol edebilen bir telefon koymuş gibi."

"Sanırım bunun için bir uygulama olabilir."

"Theo," dedim, hızı arttıkça rüzgâr da artmaya başlamıştı. "Üzgünüm, seni duyamıyorum. Yukarı çıkarken pencereden dışarı bak, manzara Muhteşem." Elini kalçama koyarken gülümseyerek radyonun sesini açtı. Başparmağı ileri geri okşadı.

Telefonu unuttum, güneş gözlerimi acıtmadan görebilmek için çantamdan aviator gözlüklerimi aldım. Saçlarım başımın etrafında savruluyordu, rüzgâr ılık ve ferahlatıcıydı.

Beni duyamayacağından emin olsaydım, şu anda içimden geldiği gibi şarkı söylüyor olurdum.

Erken akşam güneşinde okyanus daha parlak bir mavi görünüyordu. Farklı büyüklükteki tekneler suyu süslüyordu.

Theo çok hızlı bir şekilde bir otoparka girdi.

Restoran küçüktü, suyun hemen üzerindeydi. Daha binaya ulaşmadan sarımsak, baharat ve tatlı deniz ürünlerinin kokusu bize ulaştı.

Theo kapıyı açtı ve benim girmem için kenara çekildi.

Ev sahibesi başını kaldırdı ve kibarca gülümsedi, Theo içeri girdiğinde yüz ifadesi daha dikkatli bir hal aldı. "Bay Amato, masanız hazır."

Çenesini kaldırdı ve elini belime koydu. Hostesi takip ederek tıklım tıklım dolu restorandan geçtik, bir dizi sürgülü kapıdan çıktık ve bir güverteye çıktık.

"Sunucunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi ve menüleri küçük bir masanın üzerine koydu. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

İçki menüsünü taradım. "Çilekli bir katır alabilir miyim, lütfen?"

Theo bir bira sipariş etti ama ne tür olduğunu duymadım. Zaten etrafta yüzen balıkları görmek için koltuğuma yaslanmışım.

Hostes gitti, garson birkaç dakika sonra içeceklerimizle birlikte geldi. "Ben Jen, bugün size ben hizmet edeceğim. Birkaç taze av spesiyalimiz var."

Söylediklerine odaklanmak için dikkatimi sudan uzaklaştırdım. Menüü incelemek için yeterli zamanım olmadan sipariş vermemin ne kadar süreceğinden zaten emin değildim. Yine de baharatlı limonlu somondan bahsettiğinde kararımı vermişim.

Theo bir fra diavolo istedi, ben de paylaşacağını umuyordum. "Sanırım buraya daha önce de gelmişsinizdir," dedim sert bir yudum alarak, ama lezzetli bir içki.

Başını sallayarak kendi fincanını bıraktı. "Faust'unkinin yanında, ki onu da yiyemez, burası Luc'un en sevdiği restoran. Tatlı için yer ayırın, nedenini göreceksiniz."

Bu belirsiz ama ilgi çekici yorum üzerine, yemek teslim edilir edilmez bir paket servis kutusu istemek için aklıma bir not aldım.

"Günün nasıl geçti?" Kafasını suya daldıran bir kuşu izlerken ceketimi çıkararak sordum. Theo'nun sessizliği üzerine devam ettim. "Yani, günün çoğunu seninle geçirdiğimi biliyorum, ama geri kalanı nasıldı?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda, ateşli bakışlarıyla karşılaştım.

Yeni telefonlara, parlak arabalara ve karnımın gurultusunun balıkları korkuttuğundan emin olacak kadar aç olmaya dalmışken, sütyensiz planımı tamamen unutmuşum.

Gömlek omzumdan sarkıyordu, tenim havuz kenarında geçirdiğim zaman nedeniyle hafifçe bronzlaşmıştı. Göğüslerim ince kumaşı itiyordu. Tişörtün dökümlü olması nedeniyle, biri bakmadığı sürece sütyensiz olduğum hemen anlaşılmıyordu.

Ya da göğüslerimin nasıl görüldüğünü bilecek kadar beni çıplak görmüş olsalardı.

Theo'nun beni müstehcen bir şekilde izlediğine bakılırsa, bunu hemen fark etmişti.

Geçiştirerek içkimi elime aldım ve boğazımdaki yumruyu yutmak için kendimi zorladım. Tenim aşırı ısınmış hissediyordum ve midemdeki kelebekler çılgına dönmüştü.

Aşağıya çöken gerilim beni masanın üzerinden atlamayı düşündürdü.

Theo'nun sesi alçak bir uyarı hırıltısıydı. "Bana öyle bakma."

Öyle olduğumu fark etmemiştim. Bakışlarımı yana çevirip ayağımı baldırına sürterken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gattina, şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Biliyordum. Tanrım, biliyordum. Artık kim olduğumdan bile emin değildim. Tek bildiğim yeni beni *sevdiğimdi*.

İçimi dolduran bir sersemlik vardı, beklentiyle güçlü bir şekilde karışıyordu. Kendimi güvende hissediyordum çünkü sonunda tam olarak istediğimi alacağımı biliyordum.

Theo.

İçkimi bırakmak için öne doğru eğildim ve gömleğimin önünü açarak Theo'nun göğüslerimin üst kısmını görmesini sağladım.

Meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşmişti, süper yumuşak kumaş aniden zımpara kağıdı gibi hissettirdi. O kadar tahrik olmuştum ki, neredeyse gitmeyi önerecektim.

Neredeyse.

Theo ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı ama o kalkamadan yemek önümüze kondu. İsteksizce arkasına yaslandı.

Yaşadığım eğlence ve lezzet kokusu arasında, kalıp bunu çekip çıkarmaktan mutluydum. En azından bir süreliğine.

"Bir içki daha?" Jen bana sordu. "Lütfen."

"Senin için de mi?"

Theo başını salladı. "Bir su lütfen."

O uzaklaşırken ben de bıçağımı ve çatalımı aldım. Theo'nun aynı şeyi yapmadığını fark edince gülümsedim. "Aç değil misin?"

Gülümsememe karşılık vermedi. Genelde yumuşak olan sesi sertti ve erotik bir tonla gelecek şeylerin habercisiydi. "*Açlıktan ölüyorum.*"

Neredeyse evdeyim.

Hadi, daha hızlı sür!

Sonunda akşam yemeğindeki sataşmalar biraz yatışmış olsa da alttan alta devam ediyordu. Theo bana Faust'un restoranını genişletme planlarından ve Luc'un bu işe dahil olma ısrarından bahsetmişti. Ona Java Brew ile ilgili son gelişmeleri anlatmıştım ama bu beni çok üzmüştü, o yüzden fazla ayrıntıya girmemiştim.

Onarımlar hızla ilerliyordu ve Wendy Pazartesi gününün giderek daha olası görüldüğünü bildirmişti.

Theo'da sahip olduğum küçük dünyada kalmak istedim.

Kurabiye kabuğu, hafif ve kabarık cheesecake benzeri bir dolgu, ev yapımı kurabiye hamuru kırıntıları ve kızarmış hatmi tatlısıyla tıka basa doyduktan sonra, buranın neden Luc'un en sevdiği yer olduğunu anlayabiliyordum. Tuhaf bir tatlıydı ama yediklerimin en iyisiydi.

Arabaya geri döndüğümüzde ikimiz de sessizliğe gömüldük, yolculuğun tadını çıkarıyorduk. Gece gökyüzü sanki yaklaşarak geçiyordu, şehirden uzaklaştıkça yıldızlar daha da parlaklaşıyordu.

Başımı kaldırıp Theo'yu düşünerek izledim. Bana nasıl baktığını. Bana nasıl hissettirdiğini.

Yemek boyunca tişörtümün aşağı kaymasına izin verdim. Bazen gereğinden fazla öne uzanarak ona göğüslerimi gösterdim.

Ayrılmadan hemen önce, konuşurken bardağımı bilerek göğüs ucuma doğru tutmuştum. Ceketimi giymeden önce ona sadece sertleşmiş meme ucumu ve ıslak noktayı göstermiştim.

Tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Garaj yoluna girdiğimizde, ödülümü almama sadece birkaç dakika kaldığını biliyordum.

Theo garajın dışına, büyük ciplerinden birinin yanına park etti.

Arabadan inerek kapımı açmak için iki arabanın arasına girdi.

Ayaklarım yere değdiği anda, yerden kesildiler. Sırtım cipe çarptı, Theo'nun ağzı benimkinin üzerine düştü. Bacaklarımı ona doladım.

Gömleğimi yukarı iterek göğüslerimi serin havaya maruz bıraktı. Beni zahmetsizce kaldıran Theo, göğsüm dudaklarıyla aynı hizada olacak şekilde

beni konumlandırdı. Meme ucumu ağzına aldı, hafifçe yalamadan önce sertçe emdi. Diğerine geçerek işlemi tekrarladı, bu kez dişlerini de ekledi.

Beni SUV'un arka kapısının yanındaki ayak basamağına indirdiğinde, içeri gireceğimizi düşündüm. Bunun yerine, şortumu çıkardı ve pantolonuyla

aynı şeyi yapmadan önce onları aşağı itti. Yardım etmek için biraz

kıpırdandım, ayak bileklerimin etrafına düşmelerine izin verdim. Beni

tekrar kaldırdı, şortumu

ve parmak arası terlikler yere çarpıyor.

Theo beni yukarı kaldırmadan önce tek söylediği "Bekle," oldu, böylece çıplak kığım serin, nemli pencerenin üstüne bastırdı. Yüzünü amıma gömerken bacaklarım omuzlarının üzerinden geçti. Üstünü örttü, dili beni yutuyordu. Acımasızca hareket ediyordu. Dönüyor ve kıvrılıyordu.

Bir elimle cipin üstündeki rafı kavradım. Diğer elim Theo'nun yumuşak saçlarına gitti ve onu bana doğru tuttu. Aklımdan düşünceler geçiyordu.

Gecenin.

Tehlikeli oyunumdan.

Dışarıda maruz

kaldıklarımızdan.

Uzakta ses çıkaran kuşlar ve böcekler vardı ama ben çözülürken inlerken beni duyacak kimse yoktu.

Theo geri adım atmadı, baskısı artıyordu. Bacaklarım titriyordu, klitorisim o kadar hassastı ki acıyordu. Ama yine de beni bir orgazm boyunca çalıştırdı, ikincisi

Arkasında hızla bina.

Ama boştum.

Çok boştum.

Saçlarını nazikçe çekiştirirken, dişleri klitorisime sürtündüğünde nefesim kesildi. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Tek kelime etmeden başını yukarı çekti ve bir eliyle kalçamı kavradı. Beni horozunun üzerine indirdi. Ucu içime girdiğinde, beni aşağıya doğru itmek için tutuşunu kullandı.

Çılgılık atarak diğer elimi geri çektim, böylece her ikisi de rafı tutuyordu.

Arabanın verdiği çok az şeyle, her şey daha fazla hissettirdi. Daha uzun.

Daha kalın.

Daha sert. Ertesi gün ağrım olacağını biliyordum ama bu en iyi ağrı türüydü.

Dev cipi sallayacak kadar sert, camı kıracağımızdan endişelenecek kadar sert, Theo beni becerdi. Çılgınca. Vahşice.

Ben de aynı şekilde geldim.

Sanki ruhumdan koparılmış gibi.

Kontrolüm yokmuş gibi.

Vahşi.

Savage.

Theo çenemi tutarak, "Gözlerini aç," diye emretti.

Kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştığımda bacaklarım titremeye başlarken gözlerim odaklanamadı. Ben tekrar ona odaklanmaya zorlayana kadar parmakları hafifçe içeri girdi. Çenemi aşağı doğru eğerek başparmağını ısırdım. Gözlerinin irileşmesi hoşuma gidince başparmağını ağızıma aldım ve dilimi etrafında döndürdüm.

"Cazzo, Dahlia," diye inledi, beni çılgınca sikinde aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Başparmağını bıraktığında gözlerimi kapatıp başımı geriye atma dürtüsüyle savaştım. Boynum kemerli, zihnim hızlı ve bedenim milyonlarca canlı tel gibi hissediyordu. İkimiz de boşalırken, yoğunluğu nefesimi keserken, kendi küçük dünyamızda olduğumuzu hissettim.

Hiç ayrılmak istemediğim biri.

On İkinci Bölüm

Duygusal Pinball

Dahlia

Diğer dünyayı özliyorum. Bu gerçek dünya berbat.

Neredeyse bir hafta boyunca uyku, güneş ve seksten başka bir şey yapmadıktan sonra, önceki gün Wendy'ye yardım etmek için işe dönmek, beni *en güzel* rüyanın ortasında uyandıran bir alarm gibiydi.

Theo haftanın büyük bölümünde çalışmamıştı. Çalıştığı zamanlarda da onunla evdeki ofisinde takılıyordum. Bir keresinde Luc'la dışarı çıkmak zorunda kalmış, beni Gus'la film izlemeye bırakmış, kısa bir süre sonra da Hint yemeği alıp dönmüştü. Bunun dışında, birlikte olmasak da zamanımızın çoğunu aynı evde geçirmiştik.

Bunun gerçek dünyadan geçici ama çok ihtiyaç duyulan bir tatil olduğunu biliyordum. Deli gibi sıkılacağımı ve tembellikten başka bir şey yapmaya geri dönmek için sabırsızlanacağımı düşünmüştüm.

Bazı açılardan öyleydim. Sadece daha fazlası masaları ovalamak ve kahve dökmek değildi. En azından hayatımın geri kalanında.

Parmaklarımı tezgâha vurarak o saat içinde saati milyonuncu kez kontrol ettim. Bir gün önce yeniden açılışa hazırlanmak için sadece birkaç saat çalışmışım. Wendy güncellemelerin ve değişikliklerin nasıl daha fazla iş anlamına geleceğini anlatıp durmuştu. Medyum ona kısalan çalışma saatlerinin de kafeye olan talebi artıracığını söylemişti, bu yüzden öğleden sonra üçte kapatmam gerekiyordu.

Ona öğleden sonra yoğunluğunun o saatten sonra başladığını söylemeye çalıştım, ancak argümanım sağır kulaklara düştü. Anlaşılan yıllardır orada çalışıyor olmam beni bir medyumdan daha az kalifiye yapıyordu.

Saat üçe geldiğinde ön kapıyı kilitledim. Her şeyi kapattım ve çoğu zaten can sıkıntısından yapılmış olan asgari işleri yaptım.

Eşyalarımı toplayıp eve doğru kısa bir yürüyüş yaptım, aklım ne yapacağımdaydı. Sahip olduğum iki iş arasında bakkal, teoride, daha iyi olanıydı. Artık bu bir seçenek değildi. Wendy benim yerime bir medyuma güvenecekse, Java Brew'da kalabileceğimden de şüpheliydim. Çünkü birkaç ay içinde kapanacağını tahmin ediyordum.

Çantamdaki telefonum çaldı. Çıkarıp ekranı kaydırıldığında Theo'dan bir mesaj gördüm.

Theo: Evde misin?

Ben: Neredeyse. Neden?

Rosa oraya gidiyor. Haber vermediğim için özür dilerim, aklımdan çıkmış.

Ben: Ne? Neden?

Hemen cevap gelmeyince, binama yaklaşırken dikkatlice çantama geri koydum. Telefonu nasıl kullanacağıma dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama çözmeden önce kırma ihtimalimin yüzde doksan dokuz olduğunu biliyordum. Theo *yanlılıkla* telefonumu havuza attığı için geri çevirmek gibi bir seçeneğim yoktu. Bunun bir kaza olduğuna inandığımdan emin değildim ama kızarmış telefonu bana göstermek için saklamıştı ve ben de onu havuzun hemen yanında bırakmışım.

Daireme girdim ve kahve kıyafetlerimi değiştirmek için acele ettim. Normalde bu kokuyu severdim ama temizlikçi ve taze boya kokusuyla karıştığı için çekiciliğinin çoğu kaybolmuştu. Tam gömleğimi giymiştim ki zil sesi duyuldu.

Düğmeye bastığımda Rosa konuşmadan önce bir şey söylemeye fırsatım olmadı.

"Hey, ben Rosa."

Bir dakika sonra Rosa kolları dolu bir şekilde içeri girdi, Ben de onun arkasından kolları dolu bir şekilde onu takip etti.

"Neler oluyor?" Giysileri ve çantaları koymaları için yer açarken sordum. Çok fazla yüzey olmadığı için çoğu yatağımın üzerindeydi. Askısı olan her şey buzdolabımın üstüne asılmıştı.

"Merhaba Bayan Kincaid," dedi Ben son çantayı yere bırakırken. "Selam Ben. Nasılsın?"

"İyi, sen?"

"İyi. Şaşırdım ama iyi."

"Theo sana söylemedi mi?" Rosa çantaları karıştırmaya ara vererek sordu.

"Hayır, sadece yolda olduğunuzu ve aklından çıktığını söyleyen bir mesaj attı."

Gözlerini devirdi. "Ona sadece sana mesaj atmam gerektiğini söylemeye çalıştım. Her neyse, Cuma günkü gala için bir elbiseye ihtiyacın olduğunu söyledi. Bütün gün çalıştığın ve seninle geçireceği gecelerden vazgeçmek istemediği için ne bulabileceğime bakmamı istedi."

"Bunu yapmak zorunda değildin. Yani, beni yanlış anlama, minnettarım. Ama bu senin işin değil-"

Rosa elini salladı. "İnanın bana, umurumda *değil*. Alışveriş yapmak için para alıyorum, ki bu sevdiğim bir şey. Ayrıca ofise döndüğümde herkes bastığım yeri öpüyor olacak. Bazen yaptığım her şeyi takdir etmek için herkesin ihtiyacı olan şey bir gün uzaklaşmaktır." Rosa'nın güzel yüzü heyecandan kızarmıştı. "Her neyse, farklı stillerden oluşan bir ürün yelpazem var. Eğer hiçbiri doğru olmazsa, yarın tekrar deneyeceğim. Bu sefer Theo'ya güvenilemeyeceği için tekrar ortaya çıkabileceğimi söylüyorum."

Başımı salladım ama dikkatini vermiyordu.

Onun yerine, giysi çantalarının fermuarını açıyor ve içinden bir şeyler çıkarıyordu.

Ben son çantayı da yere bırakarak, "Bu da benim gitmem için bir işaret," dedi. "İyi geceler Bayan Kincaid. Rosa, işin bitince bana mesaj at." Bir başka kibar gülümsemeyle oradan ayrıldı.

"Tamam, hadi başlayalım." Rosa bana biraz kumaş uzattı.

Süper yumuşak ve ince, minik külot ve askısız sütyen sade ama yine de seksiydi.

Sıkışık banyoma girdim ve üzerimi hızla değiştirdim, neredeyse tuvalete düşüyordum. Kapıyı açıp başımı dışarı uzattığımda Rosa elinde bir elbiseyle yakınımda duruyordu.

"Teşekkürler," dedim ve aldım. "Eğer orada üstümü değiştirmeye çalışırsam, kendimi bir girdap içinde bulurum. Arkanı dönebilir misin?"

Dönüp gitti. "Bunu beğendim, seksi ama abartısız."

Siyah elbise straplezdi, göğüslerimin altında toplanıyor ve bol bir etekle düşüyordu. Güzeldi ama sadeydi.

"Çok sade," dedi, benim hislerimi yankılayarak. Elbiselerin buzdolabında asılı olduğu yere geri dönerek bir tane daha indirdi. "Bunu deneyelim."

Bir sonraki siyah elbiseyi çektim, neredeyse askıların ağına dolanıyordum. Bu elbisenin dalan bir yakası ve iki yanında yüksek yırtmaçları vardı.

Rosa dudağına vurdu. "Çok mu meşgulsün?"

Başımı salladım. "Kendimi bir örümcek ağına yakalanmış gibi hissediyorum."

Bir tane daha alırken topukları dairemde tıkırdadı. "Bunun fazla 'balo prensesi' olup olmadığından emin değilim ama bence siyah renk senin renginle çok fazla çatışıyor."

Üst kısmı yırtmaçlı orta pembe elbisenin boynu ve sırtı dalgalıydı.

İnanılmaz derecede güzeldi ama fazladan etek katmanları onu çok kabarık yapıyordu. "Pamuk şeker gibi bir kumaşın içinde yutuluyormuşum gibi

hissediyorum," dedim mutlulukla

sıyırmak.

"Sen de ona benziyorsun. Gerçi renkleri daha iyiydi." Başını öne arkaya eğdi ve elbiseleri tararken mırıldandı. "Sanırım buldum." Daha soluk pembe bir tanesini alıp uzattı. "Sokağın aşağısında bir terzi var, eğer değiştirilmesi gerekiyorsa yarın sen çıktıktan sonra orada buluşabiliriz. İşe yaramazsa, yarın daha iyi bir fikirle ava geri dönerim."

"Sen gerçekten-"

"Bana güvenin. Biraz kahve, lezzetli bir öğle yemeği alıp patronun kredi kartıyla kafayı yiyorum. Günü geçirmenin *çok* daha kötü yolları var."

"Theo'yu ne zamandır tanıyorsun?" Sorunun meraklı ya da kıskanç değil, dostça ve meraklı bir soru olmasını umarak sordum.

Çok güzeldi ve belki de şüpheli olmamakla saflık ediyordum. Ama şüphelenmem için hiçbir neden yoktu ve bir erkeğin sevgilisine kıyafet alması için geçmişteki ya da gizli sevgilisini göndereceğinden şüpheliydim. Ve ben gerçekten

Sevgilinin bu kadar kaliteli kıyafetler getireceğinden şüpheliydim. İkinci el dükkânındaki tafta kâbusun daha uygun olacağını düşünüyordum.

"Tüm hayatım boyunca," dedi, ben elbiseyi çekerken cevabı boşuktu.

"Gerçekten mi?" Kumaş yumuşaktı, bacaklarımın etrafında seksi bir şekilde düşüyordu.

"Ailelerimiz yakın. O ya da Luca bundan hiç bahsetmedi mi? Annem sonunda seninle tanışmanın ne kadar güzel olduğunu anlattı."

Sadece sütyenimle örtülü olduğumu bir anlığına unutarak arkamı döndüm.

"Bekle, sen Luc'un kız kardeşi misin?"

Eğlenerek başını salladı. "Bunu çoğu zaman unutmak istiyorum ama unutuyorum. Bilmediğine şaşırdım."

"Hiç gündeme gelmedi." Yüz hatlarına, özellikle de kahverengi gözlerine tekrar baktım. "Genellikle Luc'u gördüğümde ya çalışıyor ya da yemek yiyordur."

"Evet, tek yaptığı bu."

Yularımı kaldırıp mandallamak için uğraştım.

Rosa ellerimi yolumdan çekti ve benim için yaptı. "Evet, işte bu. Kesinlikle. Bekle, sütyensiz rahat mısın?"

Geçen sefer sütyensiz gittiğimi hatırlayınca gülümsedim. "Evet, sorun değil." Arkama uzanarak sütyenin kancasını açtım ve kumaşa takılmak istemediğim için dikkatlice çıkardım.

Tamamen sırtı açıktı, ön kısmı kalın bir bantla toplanarak boynumun arkasından kilitleniyordu. Yanda yüksek bir yırtmaç vardı, bu da bende oturup bacak bacak üstüne atma isteği uyandırdı. Tasarımın sadeliği beni yutmadı ama abartılı da değildi. Uçuk pembe rengim ile uyumlu görünüyordu.

Bayıldım.

"Biliyorum," dedi Rosa yüz ifademi okuyarak, "mükemmel. Ayakkabılara geçelim."

İkimiz de yatağında oturmuş, getirdiği altı kutu ayakkabıya göz gezdiriyorduk. Bir çift krem rengi yüksek topuklu sandalet ile bir çift nude renkli, gülünç topuklu ayakkabı arasında kaldı. Nude ayakkabıların üzerinde elbiseden biraz daha koyu pembe bir dantel tabakası vardı.

Onları havaya kaldırdım. "Ayaklarım muhtemelen bunu söylediğime pişman olacak ama sanırım bunlar o." Onları giyip ayağa kalktığımda başımı salladım. "Evet, bunlar. Bedenimi nasıl bildin?"

Gözünü işaret etti. "Ayrıntılarla aram iyidir. Ayrıca Theo ayakkabı numarana bakıp bana mesaj attı. Ama gerçekten detaylara dikkat ederim."

Ona sırtarak arkamı döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem. Gerçekten. Herkes bu şeyde her zaman aşırı süslü ve telaşlı. Bu seksi ama çok gösterişli değil. Mükemmel olacak." Ayağa kalktı ve diğer elbiselere yöneldi. "Theo'nun seni gördüğündeki yüz ifadesini ezberlemeye çalış, bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Edeceğim," diye söz verdim, böyle sohbet edebileceğim birinin olması fikri hoşuma gitmişti.

Rosa bana bir sütyen ve külot daha fırlattı. "Tamam, giyinme zamanı."

"Ne?"

"Bir kokteyl barda randevu gecesi. Theo, geri dönmek için çok geç olana kadar sana söylememem için bana söz verdirdi."

"Neden geri çekilmek isteyeyim ki?" Daha da küçük olan pembe külotuna bakarak sordum. Sütyen pürüzsüzdü, dantel ya da fiyonk yoktu ama dolgulu ve yuvarlaktı.

"Çünkü bu bir iş meselesi ve bir sürü insan orada olacak." Panik halimi fark etti. "Bir şey olmaz. Ama merak etmeyin, erken ayrılmanızı sağlayacak bir elbise seçtim."

Bunun beni rahatlatmak için mi yapıldığından emin değilim, çünkü hiç yardımcı olmuyor...

Elbiseyi bana uzatırken Rosa arkasını döndü ama konuşmaya devam etti. "Theo'nun çok çalıştığı bir şirket var, Motom. Amaric'in revizyonunu yaparken bazı şirketlere kurduğu bir dizi kolaylaştırılmış iş programı, site ve uygulama yaratıyorlar. Bugün şirket sahibinin doğum günü." Tam paniklemeye başlamıştım ki başını salladı. "Bir grup hipster olacak, içip teknoloji konuşacaklar. Merak etme."

Bu beni biraz rahatlattı.

Derin bir nefes alarak koyu pembe elbiseyi başımın üzerine çektim. Yakası yüksekti, köprücük kemiğimi zar zor gösteriyordu ve kolları uzundu. Ama aynı zamanda kısaydı. *Gerçekten* çok kısaydı.

Ve sıkı. *Gerçekten* çok sıkı.

"Uhh, bundan emin değilim," dedim, malzemeyi aşağı çekmeye çalışarak.

Rosa başını sallayarak bana pompaları uzattı. "Bu mükemmel. Her zamanki tarzının dışında büyük bir adım olduğunu biliyorum ama mükemmel. Eğer diğer elbisen bu kadar iyi görünmeseydi, Cuma günü onu da giymeni önerirdim." Başka bir çanta aldı. "şimdi otur."

"Başka ne var?" "Saç ve makyaj."

Dağınık topuzuma dokundum. "İyi fikir."

Düzleştiriciyi fişe takan Rosa, ısınırken saçlarımı açtı. Hazır olduğunda, saçımı bölüm bölüm taradı. Çalışırken Java Brew hakkında sorular sordu, ama psişik dramayı ya da oradaki geleceğimle ilgili şüphelerimi paylaşmadım. Düzleştiriciyi kullanarak saçlarımı düzleştiricinin etrafında döndürdü ve uçlarına gevşek bukleler ekledi.

"Tamam, makyaj zamanı." Özel bir mağazadan aldığı bir torba makyaj malzemesini yatağın üzerine bıraktı. Eşyalarımın çoğunu kuponla marketten alıyordum, ama ara sıra gerçekten iyi bir indirim olduğunda özel mağazalara gırıyordum.

Rosa malzemeleri hızlıca uygularken yine sohbet etti. Konsantrasyonunu bozmak istemediğim için fazla bir şey söylemedim. Bana alışveriş yaparken gördüğü bazı iğrenç elbiselerden bahsetti ve Theo'ya göndermek için en kötülerinin fotoğraflarını çektiğini ve onları satın aldığını söyledi. Hayal ettiğim gibi gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sadece on beş dakika sonra geri adım attı. "Mükemmel." Bana kompakt aynayı verdi.

Gözlerim büyüdü.

Makyaj beklediğimden daha ince ve doğaldı, çoğunlukla yumuşak pembeler ve kremler kullanılmıştı. Yanaklarımdaki aydınlatıcı, aldığım hafif bronzluk ile karışarak bana güneş öpücüğü gibi bir parlaklık verdi. Alaca pembe dudaklarım en sevdiğim kısımdı.

"Gördün mü?" Rosa gururlu görünüyordu. "Sana söylemiştim."

"Bu harika. Bunu profesyonel olarak yapmalısın."

Başını sallayarak dehşetle baktı. "Bunu yapmayı seviyorum ama birinin bana para verdiğini bilseydim iyi yapamazdım. Boğulurdum ve onlar da Joker gibi görünürlerdi." Her şeyi toplamaya başladı. "Muhtemelen Cuma günü yapacağım için kendini pek rahat hissetmiyorsun, ha?"

Aynayı kapattım. "Bunu yapar mıydın?"

"Tabii ki yaparım. Bir gün izin alabilir misin?" "Sorarım."

"Güzel. Eğlenceli olacak."

İlk arkadaşını edinmiş ezik bir ucube gibi gülümsememeye çalıştım. "Kesinlikle."

Odanın içinde dikkatlice yürüdüm, topuklara alışabilmek ve bileğimi burkmamak için yavaşladım, elbiseleri giysi torbalarına geri koydum.

Rosa, "Ben hemen gelip onları alacak," dedi. "Ah, neredeyse unutuyordum." Ayakkabı kutularından birini kaldırdı ve büyük pembe ve krem rengi dantel bir clutch aldı. Maskara, kompakt ve mat ruju da ekleyerek bana uzattı. "Kimlik ve cep telefonu?"

Onları diğer çantamdan çıkardım ve bu sırada Wendy'ye izin günü hakkında mesaj attım. "Theo'dan haber alamadım."

"O ve Luc dışarıdalar. Bizim oraya vardığımız saatlerde geri dönüyor olmalılar."

"Seninle mi geliyorum?"

"Ve Ben. Kokteyl barı Amaric'in yanında ve Theo'yla birlikte oraya giderseniz çok geç kalırsınız." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ayrıca, Theo sizi buradan alırsa, ikinizin kapıdan çıkmanıza imkân yok. Ofisten çıkabileceğinden tam olarak emin değilim, bu yüzden o gelir gelmez gidiyorum."

Kahkahalarımız zil sesiyle kesildi. Ben'i kaldırdım ve yatağın üzerindeki ayakkabıları ve makyaj malzemelerini toplamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Rosa sordu.

"Her şeyi hazırlıyorum."

"Hayır, hayır, bunlar kalıyor. İşe yaramadıkları için elbiseleri geri alacağım ama geri kalan her şey sizde kalacak."

Ayakkabılara baktım, aralarında sulu boya kıyafetimle mükemmel uyum sağlayacak beyaz ve mavi bir çift de vardı. Yine de ağzımı açtım.

Rosa benden önce davrandı. "Hayır. Patronun emri." Kapı çalındığında, Ben'e kapıyı açtı.

"Rosa. Bayan Kincaid." Giysi torbalarını aldı. "Hazır mısınız?"

Çantamı kaptığım gibi kapıyı kilitledim. Yıpranmış ve solmuş apartmanımda yersiz görünüyorduk ve aldığımız bakışlar bana böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu. Rosa ve ben Ben'i bekleyen bir cipe kadar takip ettik.

Geceyle ilgili sinirlerim gerilmişti, bu yüzden Rosa ve Ben'in konuşmalarına odaklanmaya çalıştım. Çoğunlukla işle ilgiliydi, bu da kaybolduğum anlamına geliyordu.

Amaric'in önüne yanaşan Ben, cipi park edip araçtan indi. "Theo döndü mü?" Rosa ona sordu.

Başını salladı. "Yaklaşık beş dakika önce geldiler."

Heyecanla bir çığlık attı. "Mükemmel."

Rosa'nın uzun bacaklı temposuna ayak uydurmak için acele ederken topuklarım zeminde hızlı bir tempoyla tıkırdadı. Asansöre bindiğimizde sırtıttı, giderek daha çok Luc'e benziyordu.

"Sadece seni gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum, sonra gideceğim.

Onu bu kadar mutlu görmek çok güzel."

"Daha önce mutlu değil miydi?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım.

Omuz silkti. "İşi ve ailesi var. Onun hayatı bu. Onun hayatı buydu."

Göğsümde oluşan sinir yumağı bu sayede gevşedi. Onu mutlu etmem ve bunu başkalarının da görmesi hoşuma gidiyordu.

Asansör kapıları açıldığında, Rosa kapanmasınlar diye kolunu yerinde tuttu. Yüksek sesle ıslık çaldı.

Theo ofisinden çıktı, başını eğerek elindeki dosyaya baktı. "Sen ne..." Gözleri bana çarptığında sözleri kesildi.

"Ve bu da benim iş a r e t i m . Çok eğlenceliydi Dahlia. Cuma günü tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Kapıların arkamdan kapandığını duydum ama odağım Theo'daydı.

Aramızdaki mesafeyi rekor bir sürede kapattı, beni bir duvara yaslarken ağzı benimkine çarptı.

Kapı kapanmadan önce Luc'ün, "Hazır mısın... Boş ver," dediğini duydum. Bir an sonra kapı tekrar açıldı. "Aslında, üzgünüm, gitmemiz gerekiyor. Eğer özel haklar istiyorsak, onu mutlu sarhoşken yakalamalıyız, unutacak kadar sarhoşken değil."

Theo kısık bir hayal kırıklığı homurtusuyla dudaklarını çekti. Ben ellerimi göğsüne koyup gülerek hafifçe itene kadar tam olarak geri adım atmadı.

"Hazır mısın?" Elini tutup ona gülümseyerek sordum.

Hoşnutsuz ama mutlu görünüyordu. Gamzelerini her geçen gün daha fazla görüyordum.

"Evet, gattina, hazırım."

"Bu çok eğlenceliydi!" Bu kısa yolculukta muhtemelen yirminci kez tekrarladım.

Dürüst olmak gerekirse, yine de çok eğlenceliydi.

Egomanyak teknoloji dehalarıyla dolu, züppe bir bar bekliyordum. Bunun yerine, biraz hipster havası olan havalı bir yerdi. Duvarlarda eski usul atari oyunları sıralanmıştı ve yan odanın tamamı langırt oyunlarına ayrılmıştı. Tüm mekan Morgan Tomas'ın doğum günü için kiralananmıştı ve tüm oyunlar ücretsizdi. Yiyeceklerin çoğu bar tarzında servis ediliyordu, böylece insanlar hamburger, poutine, nachos ve diğer birkaç şeyin üzerine istedikleri malzemeleri seçebiliyorlardı. Yerel fırınlardan birinden bilgisayar şeklinde dev bir pasta ve üzerlerinde küçük video oyunları olan kekler vardı.

Theo'nun gözünü biraz korkutmasa da herkes son derece nazik ve misafirperverdi. Koyu gri elbise gömleği ve siyah pantolonuyla, çoğunlukla papyonlu ve dar kot pantolonlu kalabalığın içinde göze çarpıyordu.

İlk başta, fazla giyinmiş olduğum için gergindim. Etrafıma baktığımda birçok kızın yoga pantolonundan elbiseye kadar her şeyi giydiğini fark ettim.

Benim basit olanımdan daha süslü.

İlk el yapımı kokteyli yudumlarken, uyum sağlamadığım yolları bulmaya çalışmayı bırakmaya karar vermiştim. İkincisinde, bazı sohbetlere katılmaya bile karar vermiştim. Dördüncü ya da beşinci içkide, *Simpsons langırtının* önünde hak ettiğim yeri almış, karşıma çıkan her rakibin kışına tekme basmışım. Theo yanımdaki yerini almış, gülerek beni neşelendiriyor, bardağımı kokteyl ya da suyla dolduruyordu.

Tilt oynamayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum.

"Daha fazla tilt oynamak istiyorum. Sanırım profesyonel olarak oynayabilirim," diye Theo'ya böbürlendim ve koltuğumda kayarak ona baktım.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Alt dudağım, yıkılan hayallerimin verdiği yıkımla dışarı fırladı. "Oh. Bu hayal kırıklığı. Gerçekten öyle olmalı." Cümlemin sonuna geldiğimde hayal kırıklığımı unutmuşum. "Eğlendin mi?"

Theo bana baktı ve sırtıttı. Karanlık arabada bile derin gamzelerini ve bana sıcak bakışını görebiliyordum. Bu bana... Duygularımı irdeleyecek durumda değildim. Ama bana bir şeyler hissettirdi. "Çok eğlendim, gattina," dedi. "Tilt oynamayı nereden öğrendin?"

Bu mu?"

"Lise son sınıftayken bir pizzacıda çalışıyordum. Onlarda da aynı tilt makinesi vardı. İşler kesat olduğunda zaman geçirmek için bozuk paralarım ile oynardım. Fazla bozuk param olmadığından, beş dakikadan uzun süre oynamak istiyorsam iyi oynamam gerekiyordu."

Theo çenesini ovuştururken ben daha çok elindeki seksi damarlara odaklanarak onu izledim. Ortam değişmişti ama çok fazla dikkat edemeyecek kadar çakırkeyiftim. "Pizzacı pek iyi değildi, o yüzden hiç meşgul olmadık. Bu bana çalmak ve pratik yapmak için çok zaman veriyordu. Sonra kapandılar ve sahibi bana son maaşım yerine oyunu verecekti ama kaldığım koruyucu aile onu garajda falan tutmama izin vermedi. Sahibi emekli olup Florida'ya gidiyordu, o yüzden benim için saklayamazdı." İçimi çektim. "Profesyonel olarak yarışabileceğimi düşünüyorum. ESPN'de poker oynuyorlar. Neden langırt oynamasınlar ki? Golften daha heyecanlı olacağı kesin."

"Golf hayranı değil misin?" Theo elini açıkta kalan kalçamın üzerine koyarak sordu.

"Bir palyaçonun ağzına mavi bir top atmayı içermediği sürece, hayır." Ne söylediğimi fark edince kahkahalarla gülmeye başladım. Tam gaz, el çırparak ve fok balığı gibi hırıldayarak gülüyordum. "Tuhaf."

Theo da katıldı ama mavi yumruklu palyaço ağzından ziyade bana güldüğü hissine kapıldım. "Sarhoşken çok pis bir zihnin var." "Ben sarhoş değilim." Kaşını kaldırınca, "Şu anda çakırkeyifim," diye kabul ettim. Sarhoştum. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Arada bir, şarap soğutucularının aromalı şişelerine ya da her neyse ona para harcıyorum. Bazen bir dolara indirim giriyorlar. Ama o kadar tatlılar ki, daha kafayı bulamadan midem ağrıyor." Omuz silktilim. "Her *neyse*, sarhoştum, şimdi çakırkeyifim."

"Not edildi," dedi Theo konuyu değiştirmeden önce. "Neredeyse unutuyordum, sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Annem Pazar akşamı yemeğe gelip gelmeyeceğimizi sormak için aradı. Sıcakların rekor kırması bekleniyor, bu yüzden aileden bazılarını yüzmek ve yemek pişirmek için evimize davet etmeye ne dersin?"

İçki ve yorgunluk zihnimi bulandırmıştı. Yine de birkaç cümle içinde söylediği birçok önemli şeyi yakalamıştım. Burası *onun* evi olduğu için yapmak zorunda olmadığı bir şey olan insanların gelmesi konusunda fikrimi soruyordu. Ama az önce söylediğine göre burası '*bizim evimizdi*'.

"Evet," dedim, sesim fısıltı gibi çıkıyordu. Kendime zihinsel bir tekme atarak konuştum. "Evet, kulağa eğlenceli geliyor. İstersen hepsini davet edebilirsin."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Ailemi seviyorum ama kendi alanımda onlara ancak bu kadar tahammül edebilirim."

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Beynim bir langırt makinesi gibiydi, düşüncelerim oradan oraya zıplıyordu. Sürekli aynı noktaya çarpıyor, "Teşekkür ederim" diye fısıldadığımda kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorlardı.

"Ne için, Gattina?"

"Her şey için... gerçekten. Ama en önemlisi, bana bir süreliğine bir aile verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kalçamdaki eli sıkılaştı. "Dahlia-"

"Annem ben yeni doğmuşken öldü. İyi bir insan değildi. *Babam da öyle*," duraksadım, tırnak işareti yapmak için ellerimi kaldırdım, "'babam'". Gözlerimi açtım ve başımı yana çevirerek ona baktım. "Annemi o öldürdü."

Theo'nun nefes alışı keskin, küfrü sertti. "Siktir, Dahlia."

Başımı salladım. "İlişkiye girdiklerinde evliymiş. Bana hamile olduğunu öğrenmeden önce ilişkilerini bitirmişler. Onun iyi bir insan olmadığını bildiği için, ben doğana ve annesinin yanında güvenle saklanana kadar beklemiş, sonra da onunla 'takıldığı dairede' yüzleşmeye gitmiş. Komşuların duyduklarına göre, yüksek sesle seks yapmışlar ve sonra kadın bunu kaydettiğini ve karısına anlatacağını söyleyerek çığlık atmaya başlamış. Kadın daha benden bahsetmeden onu öldürmüştü."

"Bunu nasıl öğrendin?"

Uzun zaman geçmiş olmasına rağmen sesimde hala acı vardı. "Dört yaşındayken, büyükannem hastalandıktan sonra, gerçekten iyi bir koruyucu ailenin yanına gittim. Kadın sürekli şarkı söylerdi. Adam iriydi ama nazik ve sakindi. Bir Disney filmine adım atmak gibiydi. Geceleri uyanırdım ve bunun bir rüya olmadığını anlamak için kapımı açmam gerekirdi. Bazen onları duyuyordum, evlat edinme hakkında fısıldaşıyorlardı. Sonra bir sabah, kadın şarkı söylemiyordu. O ve adam bana bakmadılar bile. O öğleden sonra Çocuk ve Aile Bakanlığı'ndan biri beni aldı."

"Tanrım," dedi Theo, sesindeki acı benimkini yankılayarak.

Sorusuna tam olarak cevap vermediğimi fark ederek devam ettim. "Evlat edinme sürecine hazırlanmak için özel bir dedektif tutmaya karar vermişlerdi. Endişelenmeleri gereken uzak bir aile üyem olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istemişler. Bunun yerine, annemin nasıl öldürüldüğünü ve babamı asla yakalayamadıklarını öğrendiler." Theo'nun vücudu bu söz üzerine alarma geçti ama ben sadece başımı salladım. "Polisler onun ülkeden kaçtığından emindi. O günden sonra hiçbir hesabında hareketlilik olmadı. Eğer ölmediyse, benimle ilgili hiçbir ipucu olmadan kayıplara karışmıştır."

Theo'nun çenesi sıkıştı ama bir şey söylemedi.

"Her neyse, bu bir kez ortaya çıktığında geri dönüşü yoktu. İnternette koruyucu aile destek grupları ve eski tip mesaj panoları vardı. Ne zaman bir aile evlat edinme sürecine başlasa, kaçınılmaz olarak annemin nasıl öldürüldüğünü öğreniyorlardı. Karışık bir durumdu. Korkarlardı ve ben de tüm dünyevi eşyalarımı *bir* plastik torbaya tıktırıp kapıdan çıkardım." Acı sesimi terk etti, yerini boşluk aldı. "Mesele eşyalar değildi. Kıyafetleri denemeyi ya da oyuncaklarla oynamayı bile bıraktım. Sessiz ve kibardım, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Ama gerçek bir umudum yoktu. Hiçbir *umut* duygusu olmadan *yalnızdım*."

Theo'nun yüz ifadesini okumaya çalıştım ama okuyamadım. Sevindim. Eğer bana acıyorsa, bunu görmek istemedim.

"Her neyse," dedim ses tonuma biraz moral katarak, "sonunda evlat edinilme şansım olmayacak kadar büyüdüm. On sekiz yaşıma kadar koruyucu ailelerin arasında dolaştım. Sonra bir süreliğine sistemden başka bir kızın yanına taşındım ama işe yaramadı. Bu kadar çok insanla birlikte yaşadığınızda, genellikle bir oda dahil her şeyi paylaştığınızda, kendi alanınızı istiyorsunuz. Dört yaşından sonra hiç ailem olmadı, hatta ondan önce bile. Büyükannem kendi kızını bile büyütmek istememişti; kesinlikle kızının kızını büyütmek istememişti. Ama şimdi büyük bir ailem varmış gibi hissediyorum. Ve bunu seviyorum. O yüzden teşekkür ederim." Theo aklından geçenleri söyleyemeden ben ekledim: "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Güzel bir gece geçirdik ama şimdi havayı bozmuşum gibi hissediyorum."

"Yapmadın," dedi ve elimi tutup ağzına götürdü. Parmaklarımı öptü ve konuşurken dudakları parmaklarıma değsin diye onları orada tuttu. "Ama bu konuyu kapatabiliriz."

İstemediği çok açıktı. Çenesi gergindi, boynundaki damar ve kaslar daha da belirginleşmişti. Ama benim için düşüncelerini kendine sakladı.

Onun yerine "Pazar günü ne pişirelim?" diye sordu.

"Güzel soru. Şu hamburger barı oldukça havalıydı, onun gibi bir şeye ne dersin?"

Başını salladı. "Bu iyi olur. Eminim herkes yemek ya da tatlı getirmek isteyecektir."

Birkaç dakika sonra araba yoluna girdik ve verandanın hemen önüne park ettik. Şehir ışıkları olmadan gökyüzü çok daha karanlıktı.

Pazartesi gecesi kim doğum günü partisi verir ki? Saat on bir ve ben dörtten beri ayaktayım. Daha da önemlisi, beş saatten az bir süre içinde kalkmam gerekiyor.

Ne düşünüyordum ki?

Theo'ya baktım.

Oh. Evet.

Yine de merdivenleri çıkarken esnedim ve keşke ayakkabılarımı arabada çıkarmış olsaydım dedim.

Theo sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Ayakların acıyor mu?" diye sordu. "Evet, ama beklediğim kadar kötü değil."

Kapının kilidini açarak, içeri girebilmem için kenara çekildi. Beni takip etti ve şifreyi girmek için durakladı. "Onları biraz daha tutabilir misin?"

Yüzündeki ifadeyi görmeden önce nedenini sormaya başladım. Bunun yerine meme uçlarım sıkılaştı, külotum nemlendi ve başımı sallamaktan başka bir tepki veremedim.

Bir de kendimi onun üzerine atmak. Ben de aynen öyle yaptım.

Vücudum ona çarptı, başını aşağı çekerken parmaklarım saçlarına girdi. Zaten beni öpmek için eğilmiş olduğundan fazla çaba harcamama gerek kalmadı. Theo beni kaldırdı, eliyle elbisemin eteğini yukarı iterek kıcımlı avuçlayabildi. Bacaklarım onun etrafına dolandı, ağzım ulaşabildiğim her tenin tadına bakmak için acıkmıştı.

Boynundaki damarı yaladım. Kirli sakallarıyla sertleşmiş çenesini ısırdım. Dudaklarını öptü. Alt dudağını ısırdı ve emdi.

"Yeterince yaklaştın," diye homurdandı ve beni bir basamağa oturttu. Bir alt basamakta dizlerinin üzerine çökerek külotumu çıkardı ve bacaklarımı omuzlarının üzerine koydu. Ağzı amımı kapladı ve sanki yıllardır mahrum bırakılmış gibi, açık büfeye salınmış aç bir adam gibi yaladı ve emdi.

Bağımlı gibiydi.

Başını bana doğru tutarak hissettiklerime odaklandım. Karnımın alt kısmındaki gerginliğe. Peşinden gitmem için bana yalvaran bir yapı. Ama buna gerek yoktu. Theo beni uçurumun kenarına göndermek için ne yapacağını, neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve o gece de farklı değildi. Her şeyin artmasına izin verdi, sınıra çok yaklaştığımda geri çekildi. Daha fazla dayanamadığımda, klitorisimi diliyle daha hızlı fiskeledi, ben boşalana kadar parmakları beni kabaca becerdi. Yavaşladı ve sadece ağzıyla tekrar başlamadan önce parmaklarını çıkardı.

Kalçalarımı muhtaç ve boş bir şekilde salladığımda Theo geri çekildi. "Yuvarlan." Dediğini yaptığımda, alçak sesle inlemesiyle ödüllendirildim. Kalın sikinin bana doğru itildiğini hissetmeden önce pantolonunu çıkarırken hışırdadığını duydum. Vücudumun üzerinde kıvrıldı, dudakları kulağımı sıyırdı. "Bu dizlerin için çok mu zor, gattina?"

"Hayır." Önümdeki merdiveni kavradım.

Yavaşça sikini içime kaydırды. İçime girip beni doldurduktan sonra elleri benimkilerin yanına gitti. Vücudu benimkinin üzerinde kıvrılmış halde kaldı. "Değişirse söyle bana."

Tekrar içeri sokmak için neredeyse sonuna kadar çekerken haykırdım. Eğer hala elbisemi giyiyor olmasaydım, göğsümde ve karnımda rahatsız edici halı yanıkları oluşacaktı.

Theo ile seks her zaman yoğun olmuştu. Onu almaya alıştığım da, kendini tutmayı bırakmıştı. Bu da genellikle sert, sert ve kontrolsüz olduğu anlamına geliyordu.

Bayıldım.

Theo beni doyamıyormuş gibi sikti. Sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi. Yeterince derine.

Vücudunun beni sarması, dünyayı engellemesi ve kendimi güvende hissetmemi sağlaması, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve bu benim onunla olan

hayatımdı. Korundu.

Taptım.

Mutluyum.

Çok sevdim.

Nefesim kesildi, keskin ve yüksek bir sesle, ses merdiven boşluğunda yankılandı. "Onu bana verecek misin Dahlia?"

Theo homurdandı.

Bacaklarım kilitleti.

Basamağı bırakarak bir elini altına soktu. "Buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun." Başım öne eğildi, saçlarım savruldu.

Büyük eli leğen kemiğimin üzerinde geziniyor, orta parmağı klitorisimi okşuyordu. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Amım sıkılaştı, zonkluyordu.

Açgözlü. "Sana bağımlıyım."

Ağzım açıldı, orgazmım nefesimi çalarken inlemem sustu. Theo'nun iniltilerini uzaktan duyuyordum, sanki bedenimde dolaşan bir yankı gibiydiler. Ancak işim bittiğinde Theo'nun içime boşalmasının ham güzelliğine odaklanabildim.

Amımdan başlayıp tüm vücudumu dolaşan Theo dışarı kayarken titredim. Bitkin ve tamamen tükenmiş bir halde kollarım neredeyse kopacaktı. Bunu yapamadan beni kucağına aldı ve yatak odasına kadar taşıdı, giderken ayak kabırlarım düştü.

Theo kalçalarımın tutarak beni banyoda ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

Tembelce gülümsedim, gözlerim ağırlaşmıştı. "Evet. Sanırım içkiler ve sabahın erken saatleri beni fazlasıyla etkiledi."

"Çabuk ol o zaman," dedi kıcıma şaplak atarak. Kapıya doğru yöneldi, gömleğini çoktan çıkarmıştı.

Gözlerim kocaman oldu. "Olamaz! Bunu ben mi yaptım?"

Dövmesinde iki koyu kırmızı iz göze çarpıyordu. Neredeyse kalın çizik izleri gibiydi, ki bu da onun üzerinde bırakmaya eğilimli olduğum başka bir şeydi.

Theo omzunun üzerinden aynaya baktı ve sırtıttı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcaktı. "Topuklular." Bu şekilde bırakarak odadan çıktı, böylece ben de gece rutinimi aceleyle tamamlayabildim.

Birkaç dakika sonra yatak odasına girdiğimde Theo boxer külotuyla yatağın kenarına oturmuş, telefonuna bakıyordu. Omuzları kasılmış ve gerilmiş, çenesi sıkılmıştı.

"Her şey yolunda mı?" İrkilmiş görüldüğünde şaşırarak sordum.

"Evet," diye cevap verdi, ayağa kalkarak. "Luc'tan mesaj var." Telefonunu şarja taktı ve masanın üzerine bıraktı. Banyoya doğru ilerlerken dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

Yatağa yığılmadan önce bir tişört ve bol pamuklu bir şort giydim. Yana doğru yuvarlanırken telefonunun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Telefonuna girmek için bir şifre gerekiyordu ama bunu benden saklamaya hiç çalışmamıştı.

Sadece bir göz at.

Dürtüyle savaşıarak diğer tarafıma yuvarlandım. Bir sorun olduğu konusunda yalan söylediğini biliyordum ama endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını da biliyordum.

Merak etsem bile.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, çıplak bir Theo'ya doğru çekildiğimdi, sırtım onun önüne dönüktü. Tekrar uykuya dalarken, karmakarışık bir iyi geceler mırıldandım.

Theo beni sıkıca kavradı ve bir şeyler söyledi ama derin bir uykuya daldığım için ne dediğini anlamadım.

On Üçüncü Bölüm

Sev Beni Miyav

Dahlia

Çığlık

attım.

Yüksek

sesle.

Kördüm.

Tek yapmaya çalıştığım kurabiye pişirmektir. Ve kendimi kör etmişim.

"Neyin var?" Arkamdan duydum. Sadece Gus ve ben olduğumuz için, ve son bildiğim, konuşamıyordu, bu beni daha yüksek sesle çığlık attırdı. "Gus?!"

"Gus?" diye sordu ses. "Kediyi mi kastediyorsun?" Ses eğlenir gibi oldu. "Dahlia, ben Ben."

"Oh. Hey, bana Dahlia dedin. Ayrıca ben körüm. Ama gerçekten, Gus olmadığına sevindim."

Kıkırdadığını duydum. "Elektrikler kesik. Sigortayı attırmışsın. Gidip bodrumdaki düğmeyi çevireceğim. Sakın kımıldama. Hiç kıpırdama."

"Anladım."

Sarhoştum. Sarhoş falan değildim ama yine de sarhoştum. Muhtemelen Çarşamba günü olmam gerekenden daha sarhoştum. Ama Theo'nun şirketi büyük bir anlaşıma yapmıştı ve biz de bunu kutlamak için dışarı çıkmıştık. Ne yazık ki kutlamamız Luc'tan gelen bir telefonla kısa kesildi. Kendi işini yürütmenin bir parçası olan bu tür telefonlardan çok alırdı. Ama bu seferkinde farklı bir şey vardı.

Kendi halime bırakıldığımda kurabiye pişirmeye karar vermişim. Bu büyük bir hataydı.

İçki içtiğim için değil. Sarhoştum ama güvenli olmayan bir şekilde sarhoş değildim. Zamanlayıcı kurmayı, fırını kapatmayı falan biliyordum.

Pişirme konusunda berbattım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Theo benden takılmamı istedi çünkü..."

"İçiyor muydum?" Onun yerine ben bitirdim. "Onun gibi bir şey."

Işıklar tekrar yandı ve Ben bir dakika sonra odaya girdi, eğlenen kıkırdaması derin bir kahkahaya dönüştü.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben sordum.

"Sende küçük bir şey var..." Sözleri kesildi ama eliyle tüm yüzünü işaret etti.

"Crud. Mikser yavaş çalışıyordu, ben de nedenini görmek için bakıyordum. Sonra bir baktım ki kör olmuşum."

"Git elini yüzünü yıka, ben bu pisliği temizleyeceğim."

Banyoya girdiğimde yüzümün tamamen una bulanmış olduğunu görünce kıkırdamaya başladım.

Bir dakika sonra mutfağa döndüğümde malzemeleri tezgahın üzerinde düzgünce dizilmiş buldum. Tuhaf hamurum çöp kutusuna atılmıştı ve mikser temizdi. Çalışma alanına birkaç kase de eklenmişti.

"Hazır mısın?" Ben sordu.

Başımı salladım, saçlarımı tepemde dağınık bir topuz haline getirdim. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

"Sana göstereceğim." Esmer şeker, tereyağı ve vanilyayı mikserle yavaşça çırparken Ben bana unu ve bir kâseyi uzattı. "Islak ve kuru malzemeleri ayrı ayrı karıştırman gerekiyor. Hepsini birlikte koyarsan, en iyi ihtimalle kuru ve kek gibi kurabiyeler elde edersin."

"Peki ya en kötüsü?"

"En kötü ihtimalle yüzünüze un bulaşır ve aşırı çalışan bir mikser sigortayı attırır."

"Oh."

Dikkatle dinleyerek talimatlarını aynen uyguladım, kestirmeden gitmeye çalışmadım. Beyaz yerine esmer şeker kullanarak tarifi değiştirmişti,

ve biraz iri tuz ekledim. Una bulanmış olan o olmadığından, onun değişikliklerine güvenmenin güvenli olduğunu düşündüm.

İyi ki de yapmışım, çünkü bir saat geçmeden tüm hamur bitmişti ve yediğim en güzel kurabiyeleri atıştırıyorduk. Dış kenarları ktır ktırdı ve geri kalanı çiğnenebilirdi.

"Bunlar gerçekten harika," dedim üçüncüyü bitirirken. "Böyle pişirmeyi nereden öğrendin?"

"Annem."

Beynimi zorlayarak, onun ya da Theo'nun Ben'in ailesinden daha önce bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım. Hiçbir şey bulamayınca, "Oh, bu çok hoş" dedim.

Çenesini kaldırdı, dudakları bir an için gergin bir çizgi haline geldi. "Eskiden yemek yapmayı çok severdi."

Hâlâ biraz çakırkeyiftim ama ses tonunu ve kelime seçimini çok net duydum. Bu konuda daha fazla konuşmaya davet etmiyordu ve konuşmak istememenin nasıl bir his olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Alkolün gevşettiği dilimle, bir çırpıda ağızımdan kaçırdım: "Annem ben bebekken öldü, o yüzden kimse bana her şeyi bir kâseye boşaltmamam gerektiğini öğretmedi. Artık biliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Ben temizliğe gidiyorum. İşim bittiğinde film izlemek ister misin?"

Başını sallarken kaşları havaya kalktı. "Ben hallederim."

Teklifi elimin tersiyle ittim. "Gereğinden fazlasını yaptın, ben hallederim." Kalan malzemeleri bir kenara koymadan önce kaseleri ıslatmaya başladım. "Tüm yardımların için tekrar teşekkürler, bu kurabiyeler şimdiye kadar yaptıklarımın çok daha iyi oldu. Ya da satın aldıklarımın. Ya da tattıklarımın. Esmer şekeri sevdim; farkı gerçekten tadabiliyorsunuz." Bulaşıkları çabucak yıkayıp kurumaları için rafa koyarken mırıldandım. İşim bittiğinde kurabiyeleri paketlemeye başladım. Onları ikiye böldüm, bir kısmını kurabiye kavanozuna, kalanını da bir Tupperware kasesine koydum. Döndüm ve kaseyi Ben'e uzattım. "Demek Amaric'te güvenlik tarafında çalışıyorsun? İlginç bir iş mi? Seviyor musun?"

Ben önce bir şey söylemedi, gözleri önce tezgâhı taradı, sonra kâse ile benim aramda gidip geldi.

Kurabiyeleri kırmamak için kabı hafifçe sallayarak almasını bekledim.

Sonunda yaptı ama yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Teşekkürler."

Omuz silktim. "Hey, onları sen yaptın. Ben sadece mikseri patlatmaya çalıştım." Sırıttım. "Tekrar teşekkür ederim."

Gülümsememe karşılık veren Ben sonunda sorularıma cevap verdi. "Bina güvenliğinin başındayım ama tüm güvenliğin başı değilim. İlginç olabilir, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız. Ben seviyorum, yani çok seviyorum."

"Güzel o zaman. Yaptığın işi seviyorsan işe gitmek daha iyi olmalı."

"Öyle."

Süt bardağımı çalkaladım ve buzdolabından su şişemi aldım. "Şu filmi izlemek ister misin?"

Başını salladı ama bunu özür dileyen bir gülümsemeyle yaptı. "Theo birazdan burada olur, bu yüzden onu beklerken bazı işleri halledeceğim. Sen yine de git."

Gus'ı çağırmak için dilimi şaklatmadan önce "Tamam," dedim. "Sanırım sadece ben ve sözel olmayan Gus olacağız. Hoşça kal Ben, tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil Dahlia," dedi ve kâsesini alıp oturma odasına yöneldi.

Eğlence odasına girdim ve Theo'nun benim için aldığı yeni filmleri taradım. En sevdiğimi buldum ve açtım. Arkadaki dolaptan bir battaniye aldım ve koltuğa uzandım.

Başlık sekansı bitmeden uyuyakalmıştım.

"Miyavlıyor mu?"

Başımı tekrar yastığa koymadan önce gerindim. "Mmhmm. O bir kedi, başka ne yapabilir ki?"

"Kim?"

"Gus. Daha önce konuştuğunu sanmıştım ama sadece Ben'miş." Yastığımın gülmekten titrediğini hissedebiliyordum. "Dahlia?"

"Hmm?"

"Uyan, gattina."

"Uyandım."

"Tamam, otur."

"Hayır." Yastığımı kabartmaya çalıştım ama sadece sert karın kasları buldum. "Sen bir yastık değilsin."

"Hayır."

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum ve etrafıma bakındım. *Süper Askerler* filminin hangi bölümünün oynadığını görünce uzaktan kumandayı kaptım ve geri sarmaya bastım. "Bu benim en sevdiğim bölüm." Memur, kenara çekilen sürücüyle konuşurken diğerinin kaç kez miyavlayabileceğini sayarken ekrandaki karakterlerle birlikte kelimeleri mırıldandım.

"Demek miyavlıyor," dedi Theo gülerek.

Kendi kahkahalarım arasında başımı salladım. Sahne bittiğinde filmi kapattım. "Neler oluyor?"

"Eve yeni geldim ve nerede olduğunu Gus değil Ben söyledi." Beni öpmek için eğildi ama durakladı. "Neden kek gibi kokuyorsun?"

"Kurabiye," diye düzelttim. "Ben ve ben biraz yaptık. Bir tane ister misin?"

"Belki sonra." Telefonu çalmaya başlayınca başını öne eğdi ve hayal kırıklığı içinde inledi. "Neden yatağa gitmiyorsun? Ben birazdan gelirim."

"Tamam."

Hırıltılı selamını duyduğumda çoktan kapıya varmıştım. "Ne?"

Yürürken saate baktığımda saatin onu biraz geçtiğini görmek beni mutlu etti. Yol, şehirdeki hızlı yürüyüşümden daha uzun olduğu için Theo'yla beni işe bırakmak için erken kalkmamız gerekiyordu. Evde uyumayı teklif etmişim ve o da bunu benimle birlikte orada uyumak konusundaki ısrarıyla takip etmişti. Onu bıçak gibi yaylara ve popo girintilerine maruz bırakmayacaktım.

Gece rutinimi yaptım ve dolaptan Theo'nun tişörtlerinden birini aldım. Üzerime geçirip yatağa uzandım ve telefonumu aldım. Okumaya başladım ama sadece birkaç sayfa okuyabildim, sonra ya elimden bırakmak ya da yüzüme düşürmek zorunda kaldım.

Mücadeleyi bırakıp üzerimi örtmeyi düşündüm ama bunu yapamadan uyuyakalmışım.

Tahrik olmuşum.

Hayır, bundan daha fazlasıydı.

Aynı anda inlemek, çığlık atmak, ağlamak ve patlamak istedim.

Theo içime girip çıkıyordu, hızı yavaş ve itişleri uzundu. Daha hızlı ya da daha yavaş olmasını istemek arasında kalsam da bir şeyden emindim.

Gördüğüm en güzel rüyaydı. Ben de öyle dedim.

"Bu benim en sevdiğim rüya türü." Rüya

Theo kıkırdadı. Duydum ve hissettim.

"Gözlerini aç, gattina," diye kulağıma usulca emretti.

"Hayır. Gerçek dünya berbat. Ben bu hayal dünyasında yaşamak istiyorum." Boynumu yalamadan önce tekrar kıkırdadı. "Yani durmalı mıyım?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sakın buna cüret etme." Yan tarafa bakmaya çalıştım ama Theo'nun kolları görüşümü engelledi. Kollarını yatağa dayamış ve vücudunu benimkine doğru indirmiş olan *Theo*, kendisinden *başka* her şeyi görmemi engelliyordu. "Saat kaç?"

"Gece yarısı." Göğüslerimin üzerinde kıvrılmış olan gömleğimi tamamen çıkardı. "Kusura bakma, telefonda takıldım kaldım."

Konuşma yeteneğim olsaydı onun gereksiz özrünü görmezden gelirdim. Ama dili ve boğazımdaki dudakları kelimelerimi çaldı. İticiliği yavaştan yoğun ve kuvvetliye dönüştü ama hızı yavaş kaldı.

Leğen kemiğindeki sert kıllar her hareketinde aşırı hassas klitorisime değiyordu. Dizini yatakta yukarı doğru kaydırđı ve benimkini de onunla birlikte itti. Diğer bacağımlı onun etrafına sarmaya çalıştım ama bir eliyle iç uyluğumun üzerinde tuttu. Onun için açılmıştım, açđ onun horozunun daha derine inmesine izin veriyordu. Klitorisimdeki baskı arttı, Theo'nun kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve ağzı boğazımı ve omzumu çalıştı. İlerleyişı yavaştı, dokunuşu hem yoğun hem de şefkatliydi.

Birine en yakın hissettiğim andı. Hem de hiç. Bedenlerimizin ötesinde bir bağ vardı. Bana dokunuşu, içimde hareket edişı.

Daha fazlasıydı.

Boynumu ısırdığında ve orgazmım tam beni altına çekmek üzereyken, daha da yavaşladı, neredeyse durdu.

"Tekrar söyleyecek misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Neyi söyleyeceğim?" Kalçalarını yana doğru kaydırırken nefesim kesildi.

"Beni seviyorsun."

Söyledim. Sadece bunu yüksek sesle söylediğimi hatırlamıyordum. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Birkaç gece önce iyi geceler dediğinde beni sevdiğini söylemiştin. Bunu tekrar söylemeni bekliyordum ama kendimi sabırlı hissetmiyorum."

Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Ne annemi, ne de büyükannemi. Sahip olduğum koruyucu ailelerden bazılarına düşkündüm ama bu sevgi değildi. Bağlılık bile değildi.

Yine de Theo'yu seviyordum. Bunu anlamam biraz zaman almıştı ve anladığımda da bir şey söylemekten korkmuştum. Çünkü ona sadece aşık değildim. Onunla sarmalanmıştım. O kadar güçlü bir bağla bağlanmıştım ki, ilişkimiz yürümezse asla koparamayacağımdan endişeleniyordum.

Ve bu beni her şeyin ötesinde korkuttu.

Bu yüzden duygularımı görmezden geldim. Onu ve bana verdiği aileyi kaybetme korkusundan sonra aramıza mesafe koymaya hiç çalışmadım. Ama yine de ona karşı ne kadar derin hisler beslediğimi kabul etmeyi reddettim.

Uyanık halim gayet iyiydi. Her şeyi berbat eden filtresiz uyuyan bendim.

Theo bana bakabilmek için ayağa kalktı. "Seni seviyorum Dahlia. Sana aylar önce söyleyebilirdim ama seni korkutmak istemedim. Daha önce hiç aşık olmamıştım, böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu."

Derin bir nefes aldım. "Ben de seni seviyorum." "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Theo." O anın derinliği karşısında yaşadığım paniği görmezden geldim. Onu aşağı çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve kalçalarımı salladım.

Yavaşça, Theo bana acımasızca güzel bir aşk yaptı. Ve tüm rüyalardan daha iyiydi.

Cipin arkasında, camdan dışarı bakarken ayağım zıpladı. Amaric'e yaklaşıyorduk ve ben her geçen blokta daha da geriliyordum.

"Heyecanlı mısın?" Ben sürücü koltuğundan sordu. "Gergin," diye düzelttim. "Süper gergin."

"Eğlenceli olacak," dedi. "Ve eğer berbat olursa, Theo'ya söyle. O seni oradan çıkarır ve biz de sıfırdan pasta yaparız."

Yemek yemek aklımdan geçen en uzak şey... Ama ev yapımı kek kulağa hoş geliyor.

"Berbat olmasa bile, yakında ev yapımı pasta yapabilir miyiz?"

Başını salladı, kumral saçları yüzüne dökülüyordu. "Anlaştık."

Theo'nun yanında kaç kişinin çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama çok fazla olduğunu biliyordum. Bazılarıyla tanıştırmıştım ama gerçek anlamda vakit geçirdiklerim sadece Luc, Rosa ve Ben'di. Arkadaşlarımızın olması güzeldi, özellikle de çok kişisel konulara girmediğimiz için. Theo onların patronu olduğu için kimse beni paylaşmaya zorlamadı.

Garip olsa da benim işime yaradı.

Ben, cipi Amaric'in önündeki kaldırıma çekti ve kapısını açıp inmeden önce park etti.

Bir dakika sonra Theo yanıma tırmanıyordu. Beni kendine çekti, sert ama hızlı bir öpücük için ağzını benimkiyle kapattı. "Cazzo, muhteşem görünüyorsun."

Rosa saçım ve makyajım için yine harika bir iş çıkarmıştı. Gevşek buklelerim geriye çekilmiş, boynumdaki kalın halter vurgulanmıştı. Yine pembelere ve kremlere sadık kalarak göz kalemimi ve rimelimi koyulaştırmıştı. Mat rujum da daha yumuşak bir pembeydi. Alışkın olduğumdan daha fazla makyaj yapmıştım ama çok ağır gelmiyordu.

Sadece yağmur yağmamasını umuyordum.

Cuma gecesi trafiğinde bile yol çok hızlıydı. Arabadan inmeden önce dikiz aynasında Ben'in gözlerini yakaladım ve "Teşekkür ederim" dedim.

Hafifçe başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Arabadan indiğimde Theo'yu smokinli ihtişamıyla daha iyi görebildim. Geleneksel bir kesim olmasına rağmen vücuduna tam oturacak şekilde dikilmişti. Bakışlarım geniş göğsünde ve geniş omuzlarında gezindi ve sonunda gözlerine ulaştı.

"Erken ayrılıyoruz," dedi, beni izliyordu.

O anda bir taksi çağırabilmeyi dileyerek başımı salladım.

Otelin içinde yürürken Theo'nun gözleri elbisenin ayrıldığı yırtmaçtan dışarı fırlayan bacağımdaydı. "Gerçekten erken." Elini sırtımın küçük kısmına koydu. Sadece tenimi hissederek daha iyi görebilmek için eğildi. "Gerçekten, gerçekten çok erken," diye mırıldandı benden çok kendi kendine.

Yine de kabul ettim.

Bunalmıştım.

Sanırım hayatım boyunca tanışmadığım kadar çok insanla tanıştırılmıştım. Bütün isimleri hatırlamamın imkânı yoktu. Görünüşe göre herkes

Theo'yu tanıyordu ve dolayısıyla beni de tanımak istiyordu. Odanın neresinde olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım, gözler üzerimizdeydi.

Theo bütün gece bana yakın durdu, genellikle bana dokundu. Bir kolu bana sarıldı. Eli benimkini sardı. Sert parmak uçları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Beni bunaltan da buydu. İhtiyacım var.

Theo'nun sertliğini içimde bir yerlerde ne kadar sık hissettiğime bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyordu.

Geceyle ilgili diğer her şey yolunda gidiyordu. Havadan sudan konuşmak benim uzmanlık alanımdı ve herkes kendinden bahsetmekten mutluluk duyuyordu. Arada sırada biri Theo ile olan ilişkim hakkında daha fazla ayrıntı istiyordu ama ben bunu geçiştirmekte ve konuyu tekrar onlara getirmekte iyiydim.

Bu teknik, bir yönetim kurulu üyesi ve onun inatçı dedikoducu karısıyla uğraşırken biraz daha fazla çaba gerektirdi, ancak sonunda onunla başarılı oldum. Kocasını Theo'ya gevezelik ediyordu ve ne kadar uğraşsam da söylediklerine odaklanamıyordum. Kendimi kötü hissettim çünkü gerçekten çok iyi birine benziyordu.

Yine de bu, Theo'nun konuşmayı kestiğini duyduğumda rahatlamadığım anlamına gelmiyordu.

"Harry, seni görmek çok güzeldi. Dahlia'yı bir şeyler içmeye götüreceğim. Etkinlik için bazı özel kokteyller hazırlandığını duydum."

Karısı Barb'ın itiraz etmek için ağzını açtığını gördüğümde "Ah!" diye karşılık verdim.

O gerçekten kararlı biri.

Planlama kurulunda olduğunu zaten bildiğim için elimi koluna koydum ve ona doğru eğildim. "Kulağa harika geliyor. Ne kadar eğlenceli bir fikir. Eminim bunu sana söylemek için sabırsızlanan pek çok insan vardır, bu yüzden seni bekletmeyeceğiz. Git hadi. Hak ettiğin övgünün tadını çıkar."

Barb odayı tararken omuzları geriye düştü. "Evet, sanırım gitmeliyiz. Sizinle tanışmak bir zevkti."

Theo'nun elini tutarak onu neredeyse sürükleyerek götürdüm.

Bara yaklaştığımızda, "Bunu nasıl yapacağımı bana öğretmen gerekecek," dedi.

"Ne?"

"Kaçma ve kurtulma rutini."

"İnsanlar egolarının tatmin edilmesinden hoşlanır. Onlara odaklanın, sonra ayrılma zamanı geldiğinde, bunun kendi fikirleri olduğunu düşünmelerini sağlayın."

"Bunu yapmaya başlayacağım." Barmen siparişlerimizi aldıktan sonra Theo başını öne eğdi. "Ben tuvalete gidiyorum, sonra birazdan yola çıkarız. Tamam mı?"

"Evet." Hızlı öpücüğünü kabul etmek için yüzümü yukarı kaldırdım.

Barda durmuş, içinde çok fazla kıızıcık olan tuhaf bir içkiyi yudumluyordum. Daha fazla dayanamayıp Theo'nunkiyle değiştirdim. Çok daha iyi değildi ama idare ederdi.

"Söylemezsen söylemem," dedi yanımdan bir ses.

Başımı çevirdiğimde tanıdık gelen bir adam gördüm. Saçları biraz *fazla* mükemmeldi, kapaklı dişleri göz kamaştıracak kadar beyazdı. Politikacı olduğunu biliyordum ama hangisi olduğundan emin değildim.

Bana alışık olduğum, tehditkâr olmayan gülümsemesini gösterdi ve başını bara doğru salladı. "İçki. Onları değiştirdiğini söylemeyeceğim." Elini uzatarak kendini tanıttı. "Ethan Larson."

"Senatör," dedim ve elini bırakmadan önce hızlıca sıkmak için elini tuttum. "Ah, demek kim olduğumu biliyorsunuz." Bu durumdan memnun görünüyordu ve ben de Bundan bahsetmenin kabalık olacağını düşündüm çünkü medyada onun yerden yere vurulduğunu görmüştüm. "Şimdi sizin kim olduğunuzu merak ediyorum. Bay Amato'nun sevimli yeni kız arkadaşı dışında yani."

Ona güvenmiyorum.

İnsanların politikacılara karşı doğal olarak duydukları güvensizliğin ötesinde.

İçim burkulsa da ona boş bir gülümseme verdim ve omuz silktim. "Hepsi bu kadar."

Yalanıma inandığı için mutlu görünüyordu, bara yaslanıp içkisini aldı. "Peki Bay Amato nasıl? Umarım işleri iyidir."

Tekrar omuz silktim. "Böyle şeyler hakkında konuşmuyoruz. Çok sıkıcı." Bu sadece yarım bir yalandı. Genelde işine çok derinlemesine dalmazdık

Çünkü zaten yeterince zaman harcıyordu. Bana odaklanmayı severdi.

Birlikteydik, her ne kadar bazen işimiz nedeniyle kesintiye uğrasak da.

"Erkek arkadaşın meşgul bir adam. Elleri her yerde tencere içinde gibi görünüyor.

şehir." Sözlerini bir an için askıda bıraktı, gülümsemesi soldu. "Muhtemelen geçimini sağlamak için yaptığı her şeyi bilmeyi bile zorlaştırıyor."

Seçtiği kelimeler karşısında gözlerim kısıldı.

Tepkiyi fark etti ve sıırttı. "Ah, demek orada bir beyin var." İçkisinden bir yudum alarak kalabalıktan uzaklaştı ve sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Bay Amato'nun şirketine yatırım yapmama izin vermesini sağlamaya çalışıyordum ama kendisi pek... misafirperver bir adam değil. Onu parmağında oynatıyor gibi görüldüğüne göre, eminim seni dinleyecektir. Ben güçlü bir müttelikim. Para, özel davetler," diye eklemeyden önce durakladı, "bilgi. Hepsi senin."

Geri çekildim, neden Theo'nun işine karıştığımı düşündüğünü anlayamadım. Ya da neden sadece her neyse onu elde etmek için onunla uğraştığımı. Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama Theo benden önce davrandı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Larson?" diye ısırdı. Normalde çenesini ovuştururken elindeki damarlar dikkatimi dağıtırdı ama ses tonundaki asit dikkatimi çekmeye devam etti.

"Sevgili kız arkadaşınla dostça sohbet ediyorduk," dedi Larson, plastik bir gülümseme ve hesapçı gözlerle. "Bu kız çok zeki. Çoğu insanın ona hak verdiğini düşündüğümünden çok daha zeki." Sesinde anlamadığım bir uyarı vardı. Ancak Theo'nun gerilme şekline bakılırsa anlamıştı.

Senatöre doğru bir adım attı ve ben gerçekten ona yumruk atacağını düşündüm. Belki bulunduğumuz yerde olmasaydık ya da ben orada olmasaydım, vurabilirdi. Larson gergin görünecek kadar sağduyuluydu, bardağındaki buz şingirtisi elinin titrediğini ele veriyordu.

Theo elimi tutup uzaklaşmadan önce ona, "Temas halinde olacağım," diye homurdandı.

"Belki şimdi toplantımı yaparım," dedi senator geri çekilen sırtımıza.

Theo arkasını döndü ve bir şeyler söyledi, sesi o kadar kısıktı ki duyamadım. Her neyse bitirince döndü ve çıkışımıza devam ettik.

"Bu neyle ilgiliydi?" Ben sordum.

"Larson, güç ve menfaat için siyasete giren ve her ikisini de kötüye kullanan bir pislik. Sık sık. İşime karışmak için nüfuzunu kullanmaya çalışıyor ama ben onu yakınımnda istemiyorum. Direnişim onu daha da kararlı hale getirdi. Hisselerim ya da hissedarlarım yok, bunlara ihtiyacım da yok. Diğer şirketler için elbette. Ama kendi şirketim için değil."

Başımı salladım. "Yani parayı vermek, işi size yaptırmak ve sonra daha fazlasını ona geri vermek istiyor."

"Aynen öyle. Ama dediğim gibi, ben bu şekilde çalışmıyorum. Amaric halka açık değil ve bir yönetim kurulu yok. Sadece Luca ve ben varız ve kimseye hesap vermiyoruz; hissedarlarım ya da bir yönetim kurulum olsaydı tam da bunu yapmam gerekirdi."

"Amaric, Amato ve Ricci demek, değil mi?" İsmin anlamı birden kafamda canlanıverdi.

"Evet. En başından beri Luc ve ben varız ve eğer bir pislik buna inanabileceğini sanıyorsa lanetleneceğim."

Serin yaz gecesinde dışarı çıktığımda, dışarısının da en az içerisi kadar kalabalık olduğunu gördüm. İnsanlar etrafta durmuş sohbet ediyor ve sigara içiyordu. Kaldırım, bölgedeki bar ve kulüplere giden insan gruplarıyla doluydu ve trafik bizi bıraktıkları zamankinden daha kötüydü.

Theo başını sallayarak, "Belli ki senin üzerinden gitmenin daha iyi sonuçlar vereceğini düşünmüş olmalı," diye tahmin yürüttü.

"Neden?" Ben sordum.

Theo durdu ve bana baktı. "Çünkü bu konuda haklı. Herkes seni sevdiğimi biliyor. Hiç ama *hiç* böyle olmamıştı." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları enseme kıvrılana kadar boynumun açıkta kalan derisini sıyırdı. "Bağımlı olduğumu. Saplantılı." Yüzünü benimkine yaklaştırarak diğer her şeyi bastırdı. Gözleri çok karanlıktı, sesi alçak bir vaat gibiydi. "Seni elimde tutmak için yapmayacağım *şey yok* Dahlia."

Dudaklarım aralandı, sığ nefeslerim küçük pantolonlar halinde çıkıyordu. Theo'nun gözleri ağzıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü ve tepkimi ölçmek için bekledi.

*Eğer bunlardan korkmam ya da ürkmem gerekiyorsa, korkmuyorum.
Tek gördüğüm, bağımıza eklenen bir başka kırılmaz malzeme katmanı.*

"Güzel," diye fısıldadım. O sırtınca ben de karşılık v e r d i m . "Eve gitmeye hazır mısın?"

Sırtışı daha da genişledi, onu aşağı çekmeme ve gamzelerinden birini öpebilmek için parmak uçlarıma çıkmama neden oldu.

"Evet," dedi. "Hadi gidelim."

Kaldırıma vardığımızda, Ben ve SUV bizi bekliyordu. "Bayım. Amato. Bayan Kincaid. İyi akşamlar mı?"

Ben'in resmiyeti karşısında gözlerimi devirmiştim. Bana karşı resmiyeti bırakması biraz zaman almıştı. "Evet, oldukça hoş," diye karşılık verdim, sesim kibirliydi.

Theo ikimize de başını salladı ve beni arka koltuğa kadar takip etti. Oturur oturmaz beni kendine doğru çekti, böylece sırtım onun tarafına yaslanmıştı ama hâlâ kemerim bağlıydı. Telefonu birkaç kez çaldı.

"Bunlara cevap vermen gerekiyor mu?" Ben sordum. "Sadece Luc."

Onu dürttüm. "Devam et. Ben ve ben pastamızı planlamaya başlayacağız." "Pasta mı? O kurabiyeler kadar güzel olacak mı?"

"Daha iyi," diye övündüm, ama hiçbir fikrim yoktu. Ama Ben'in yeteneklerini bildiğim için bundan şüphe etmedim.

Yolculuğun geri kalanında Ben ve ben lezzet seçeneklerini tartışırken Theo mesajlarını yanıtladı ve ara sıra görüşlerini bildirdi.

Tüm bunlar olurken, Theo'nun sözleri aklımdan geçiyordu.

"Seni kaybetmemek için yapamayacağım şey yok Dahlia.

Kendilerini ruhumun derinliklerine gömmelerine izin verdim. Ve sonsuza dek ilk kez umudum vardı.

Bölüm On Dört

Teslimiyetçi

Dahlia

"Theo, kelepçeler biraz sıkı," dedim ve boynumu öptüğünde bir iniltiyle bitirdim.

"Onları gevşetmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Uzaklaşmaya çalışmıyorum, o yüzden sorun yok." Cevabıma kendi iniltisiyle karşılık verdi.

Theo amıma ulaşmaya çalışırken elbisemin katmanları bir kenara itildi.

"Elbisenin bu kadar kabarık olduğunu fark etmemiştim," dedim, hayal kırıklığım ve sabırsızlığım eşit ölçüde artıyordu.

"Neredeyse oldu." Theo elbiseyi yolumdan çekerken gülümsedi. Ama bana dokunamadan telefonu çalmaya başladı. Sonra başka bir telefon. Ve bir tane daha. Çok geçmeden oda aralıksız çalan bir telefon sesiyle doldu.

"Sadece cevap ver!" Bağırdım, sesim aniden sessizleşen odada yankılandı.

Parmağını dudaklarına bastıran Theo, telefonu kulağına götürürken beni susturdu. Yanımda durmasına rağmen fısıltıyla yaptığı konuşmayı duyamıyordum. O konuştuğu aramızdaki mesafe daha da artıyordu.

"Theo, bırak beni," diye seslendim. Kelepçeleri tekrar çektim, keskin kenarları bileklerime batıyordu. "Lütfen, sadece kilidimi aç!"

Ama duymuyor gibiydi. Bunun yerine telefonla konuşuyor, köşede oluşan bitkileri suluyordu. Suladığı her bitkiye karşılık üç tane daha çıkıyordu.

"Theo!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. "Sıkıştım! Çıkar beni!"

Ama beni duyamıyordu. Bitkiler büyüdükçe büyüdü, ta ki onu artık göremeyene kadar.

Yatağın yanındaki büyük saksılardan birinden sarmaşıklar fışkırdı. Giderek büyüyerek yatağa doğru kıvrıldılar, tahtanın etrafını örüp düğümlendiler. Yukarı doğru devam eden sarmaşıklar açıkta kalan tenimi gıdıklıyordu. Elbisem artık görünmüyordu ve beni sadece yapraklı yeşille kaplı bırakıyordu. Boynuma ulaşan sarmaşıklar boğazımın etrafını sararak tekrar tekrar dolanmaya başladı.

Nefes
alamıyordum.

Kapana
kısılmıştım.

Acıya göğüs gererek üçe kadar saydım. Bir ciğer dolusu hava için savaşıyor, tüm gücümle ileri doğru çekerken onu tuttum.

Hızla ayağa fırladım, neredeyse yataktan düşüyordum. Yutkunarak nefes aldım, elim çıplak boynumda geziniyordu.

"İyi misin?" Theo sordu, sesi uykudan pürüzlüydü.

Zifiri karanlık olduğunu ve beni göremediğini fark etmeden önce başımı salladım. "Evet, sadece garip bir rüya."

Tekrar yere uzandım ve yan tarafa kıvrıldım. Bacağımı Theo'nunkinin üzerine atarak başımı göğsüne koydum, kalbinin sesi beni uyutuyordu. Tam gözlerim kapanmaya başlamıştı ki saati gördüm.

"Kahretsin." Soğuk havanın bedenimi uyandırabilmesi için yorganı tekmeleyerek sırt üstü yuvarlandım. Bir ya da yedi fincan kahve içene kadar zihnim bana yardım edemeyecekti.

"Neyin var?" Theo bana doğru uzanarak sordu.

Tuttuğu ellerini savuşturdum. "İki dakika içinde duşa girmem gerekiyor. Alarmdan hemen önce uyanmaktan nefret ediyorum."

Theo eğilip saate baktı ve inleyerek gözlerini kapattı. "Cumartesi günü bu kadar erken kalkmak yasadışı."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Hrmph," diye mırıldandı. "Sabah avukatlarıma sorarım. Gerçek olana, bu gece yarısı sabahına değil."

Alarm çalmaya başlayınca kapatmak için düğmeye bastım. "Hafta sonu

açılışına kadar gelemeyeceğim için sadece birkaç saat çalışacağım.

10'a yakın. Rover'ı ödünç alıp kendim gitsem nasıl olur, böylece uyuyabilirsin? Belki sen hâlâ yatakta olursun ve ben de döndüğümde yanına kıvrılabilirim."

Bana tekrar uzandı ama ben geri çekildim. Beni yatağına çekerse ne olacağını biliyordum. Acele ederdim ve günü yüzümde kalıcı bir sırtışıla geçirecek olsam bile yine de geç kalırdım.

"Ben kalktım, Gattina. Amaric'te ilgilenmem gereken şeyler var. Ondan sonra da hafta sonunun geri kalanını seninle geçireceğim."

"Anlaştık," dedim omzumun üzerinden banyoya doğru koşarken.

"Ne yapmak istiyorsun?" Theo sordu ve ekledi, "Hayatınla ilgili. Çalışmak. Bu tür şeyler."

Dikkatimi arabanın camından seyahat kahve fincanıma, oradan da ona yönelttim. "Bana bir hayat krizi yaşatmadan önce ikinci kahvemi içmemi beklemelisin. Belki üçüncü." Dışarıyı işaret ettim. "Kahvemi nasıl istediğimden ve sabahların ne kadar berbat olduğundan daha önemli bir şey hakkında tutarlı bir konuşma yapmamı beklemeden önce kesinlikle güneşin doğmasını beklemelisin."

Kıkırdadı. "Not edildi."

İç çekerek arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım, konuşurken koklayabilmek için kahve fincanımı kaldırdım. "Neden soruyorsun?"

"Java Brew ile mutlu görünmüyorsun."

Şüphe hala uyumakta olan beynimi dürttü. "Rosa sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır, öyle mi olması gerekiyordu?"

Başımı iki yana salladım. "Mutlu değilim," diye itiraf ettim. "Sahibi Wendy bir medyumla görüşmeye başladı ve onun iş tavsiyelerini dinliyor. İşlerin çoğu benim üzerime kaldığı için zaten mutlu değildim, ama en azından bu

karar veriyor. Şimdi Mystic Stones, evet, yasal adı bu, gösteriyi bir kafenin arkasında kiraladığı kadife perdeli bir odadan yönetiyor."

Theo, sanki o kadar kolaymış gibi, basitçe, "Öyleyse bırak," dedi.

"Yapamam. İşler farklı olsaydı, belki kafeden ayrılıp Weggies'te daha fazla saat çalışabilirdim. Ama Pislik Bill ile çalışamazdım. Çok zehirliydi. Ama en azından orada büyüme fırsatlarım vardı. Java Brew'da sıkışıp kaldım. Daha fazla yükselmenin tek yolu buranın *sahibi olmak* ve bu da şu anda yaptığımdan daha kötü olur. Bu hiç ilgimi çekmeyen bir baş ağrısı, bu yüzden Wendy'yi ve yapmak zorunda olduğu seçimleri kıskandığımdan değil. Sadece bir medyumu değil de beni dinlerse daha kolay bir zaman geçireceğini düşünüyorum."

Theo, "Öyleyse bırak," diye tekrarladı.

"Ve ne? Bütün gün havuz kenarında oturup kitap mı okuyacağız?" İğneleyici olmak istemiştin ama bu fikir çok çekici gelmişti. Olması gerekenden daha fazla.

"Evet. Benimle işe gel ve takıl. İstersen yardım da edebilirsin. Çocukken ne olmak isterdin?"

Bir anne.

Çocukken gecenin geç saatlerinde, düşüncelerimi kapatamaz, gelecekteki hayatımı hayal ederdim. Gerçek ailem beni almaya geldikten ve yapılan hatayı açıkladıktan çok sonra, büyüyecek ve kendi çocuklarıma sahip olacaktım. Onlarla dolu bir ev. Ve harika bir anne olurum. Sabırlı ve sevgi dolu. Bazen katı ama çoğunlukla eğlenceli. Çok eğlenirdik, şakalaşırdık ve *mutlu olurduk*.

Onları sevdiğimden ve onları *istediğimden* bir an bile şüphe etmediler.

Bunları Theo ile paylaşmak yerine omuz silktim. "Bilmiyorum. Liseden sonra Salem State'e gidecektim ama mali yardım falan olsa bile çalışmamayı göze alamadım. Weggies'te geceleri çalışırken bir sömestr okudum ama şimdikinden daha az uyudum."

O kadar yorulmuştum ki, bir daha asla yeterince dinlenemeyecekmişim gibi hissediyordum. Çoğunlukla da haklıydım. Derslerimi, faturalarımı takip etmek, yemek yemeye ve uyumaya zaman ayırmak neredeyse imkânsızdı. Çalışmak için bir ya da iki yıl izin almanın, çalışmak zorunda kalmadan tekrar denemek için yeterli parayı biriktirmemi sağlayacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım. Ve
hala bitkinim.

"Benim yanıma taşın ve kafeyi bırak," dedi Theo kayıtsızca. "Okula geri dön. Eğlenceli dersler al ve yeni bir hobi bul. Havuz kenarında otur. Gel benimle ofiste takıl. Ofiste çalış. Gerçekten sevdiğin farklı bir iş bul. Ne istersen onu yap."

Tanrım, kulağa harika geliyor.

Düşüncelerimi bir kez daha kendime saklayarak, küçümseyici bir homurtu çıkardım.

Theo'nun çevresel görüşümde bana baktığını görebiliyordum ama görmezden geldim.

"Bunu bir daha düşün," dedi.

Başımı salladım, başka bir şey düşünebileceğimden şüpheliydim.

Yolun geri kalanında ikimiz de kendi kafamızda kaybolduk, sadece Theo Java Brew'e yanaştığında konuştuk. "İşin bittiğinde bana mesaj at."

"Yapacağım." Ona bir öpücük vererek dışarı çıktım, ancak ben binaya girene kadar geri çekilmedi.

Tüm ışıkları yakarak açılış rutinine başladım, üç yıldan uzun bir süredir neredeyse her gün yaptığım şeyleri yaparken içimde garip bir sızı büyüyordu.

Belki de Theo haklıdır.

Kapının üstündeki zil çaldı ve bana iki şeyi haber verdi. Açık olan, kafeye birinin girdiği idi.

Diğeri ise pasta teslimatından sonra kapıyı kilitlemediğim için aptal olduğumdu.

Arka taraftan çıkarken etrafa bakındım ve mekânı boş buldum. Gürültüyü hayal mi ettim diye düşünürken yan tarafa baktım ve birinin bir tabloya baktığını gördüm.

Kısa süre içinde ikinci kez cebimi yokladığımda boş olduğunu görünce kendime lanet ettim. Cep telefonum kapüşonumun arka cebinde duruyordu. Java Brew'de telefon hattı vardı ama tek ahize tezgâhın adama en yakın ucundaydı.

Gözlerimi ondan ayırmadan geriye doğru adım attım.

Bir tane daha alamadan adam seslendi: "Burada tablo satıyor musunuz?"

Cevap vermek yerine "Bir saat daha açmayacağız," dedim.

"Bunu daha çok sevdim." Sesinde ne olduğunu anlayamadığım bir aşinalık vardı.

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi." Yer değiştirdim, arkama döndüğünde arkaya doğru koşmaya hazırlanıyordum.

Senatör Larson kollarını kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Özür dilerim. Kapı kilitli değildi, açık olduğunuzu düşündüm." Plastik gülümsemesini takındı. "Bu kadar geç bir geceden sonra erken kalkmışsın Dahlia."

"Kendimi tekrar etmeyeceğim. Gitmeniz gerekiyor. Şimdi."

Plastik gülümsemesi daha gerçek bir şeye dönüştü. Daha sinsi. Bana Theo'nun pazarlık yaparkenki sırtışını hatırlattı. Sadece Larson'ınki seksi olmak yerine beni ürkütüyordu. "Yeterince adil. Erkek arkadaşını nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Ofisini dene."

"Boştu."

Belki diğer iş yerlerinden birine gitmiştir. Ya da Luc'la bir işi halletmek için.

Omuz silktim. "Resepsiyon görevlisi çok yardımcı oluyor, belki mesai saatleri içinde onu arayabilirsiniz."

"Çok yardımcı oldu. Ama iş saatlerine pek uymuyor gibi görünüyor, değil mi? Sürekli gelip gidiyor, günün ve gecenin her saati. Bu kadar çok çalışıyorsa onu bulmanın daha kolay olacağını düşünürsünüz." Yürürken omuz silkti. O yolunu değiştirip çıkışa yönelene kadar kendimi hazırladım. "Neyse ki seni her zaman nerede bulacağını biliyor, ha?"

"Ne-"

Ben sorumu tamamlayamadan Senatör Larson kapıyı açtı. "Güle güle, Dahlia."

Aceleyle yaklaştım ve arkadan cep telefonumu almadan önce kilidi çevirdim. Kalbim güm güm atıyor, kötü bir gerginlik göğsümü sıkıyordu. Senatörün ifadesinde bir ima vardı, sanki Rosa Theo'ya işten daha fazla yardım ediyormuş gibi. Bu fikir gülünçtü. Yine de kendimi gergin hissediyordum, midem huzursuzluktan çalkalanıyordu.

Messenger uygulamamı açtım ve Theo'ya yazmaya başladım.

Bekle. Theo'ya söylersem, buraya gelip iyi olduğumu kendi gözleriyle görmek isteyecektir. Hepsi saçmalık ve senatör politik bir ucube.

Gözlerimi devirerek uygulamayı kapatırken küçük bir kahkaha attım. Saati görünce tekrar hızlandım ama senatörün sözleri hâlâ içimi dürtüyordu.

Hafta sonu açılışını yapacak olan Rachel saat dokuzdan biraz sonra geldi. Çantasını arkaya koymasına için ona zaman verdikten sonra Theo'ya mesaj attım ve beklerken ona yardım etmek için tezgâhın arkasına geçtim.

"Oh, şuna bir bakın," dedi alçak bir ısılıkla.

Arkamı döndüğümde, gelenin Theo olmadığını görene kadar gülümsemeye başlamıştım bile.

Nerede o?

"Selam Ben," diye selamladım, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

Yine de iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım, çünkü bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Kusura bakma Dahlia, kendini bir şeye kaptırdı ve kurtulamadı. Seni kitapçıya ve kek malzemelerini almak için markete götürmem konusunda kesin emir aldım, sonra da bütün gün havuz kenarında oturup kitaplarla ve bir sürahi içkiyle uğraşman gerekiyor."

Kulağımızın dibindeki kadınlardan baygınlık geçiren ve gevezelik eden bir sürü insan vardı. Onlara muhtemelen cennette bir gün gibi geliyordu.

Ama Theo'yu özledim.

Ancak, özellikle iş söz konusu olduğunda bazı şeylerin olabileceğini de anlıyordum.

Ben'e daha içten bir gülümseme vererek, "Dur çantamı alayım," dedim.

Arabaya bindiğimizde onu dikkatle inceledim. "Theo nerede?"

"Amaric." Cevabında hiç tereddüt yoktu.

"Ofisinde mi?"

Ben başını salladı. "Üst katta konferans odaları var. Onlardan birini kullanıyor." Kırmızı ışıkta durdu ve inceleyen bakışlarını bana çevirdi.

"Neden sordunuz?"

"Senatör Larson beni görmeye geldi."

Tüm tavrı değişti ve bana neden güvenlik şefi olduğunu hatırlattı. Her zamanki rahat ifadesinin yerini sert bir ifade almıştı. "Ne zaman? Ne oldu? Tam olarak ne dedi?"

"Bu sabah açılıştan önce." Ellerimi kaldırdım. "Kapıyı açık bıraktım, ki aptalca olduğunu biliyorum. Theo ile görüşemediğinden bahsetti."

"Ve?"

"Ve bazı şeyleri de ima etti. Sanırım." "Ne söyledi?"

"Theo'ya ulaşmanın ne kadar zor olduğu hakkında. Ve Rosa'nın ne kadar yardımsever olduğunu... Sanırım birlikte yattıklarını ima ediyordu."

"Öyle olmadıklarını biliyorsun, değil mi?"

Gülebilirdim. Rosa ve Luc, Theo'nun ailesi gibiydiler. "Duh." "Emin olmak için. Başka ne dedi?"

"Aslında hepsi buydu. Ona çıkmasını söyledim, o da çıktı. Ürkütücüydü ama çoğunlukla ürkütücü *olduğu için*."

Ben başıyla onayladı ve direksiyondaki arama düğmesine bastı.

"Bekle," dedim o Theo'ya bağlanmadan önce. "Eğer Theo meşgulse, onu şu anda rahatsız etmek istemiyorum. Ona daha sonra söyleyebilir misin? Yoksa ben mi söylerim?"

Ben komutu iptal etmek için düğmeye tekrar basmadan önce bir an tereddüt etti. "Ona bu öğleden sonra söylemem gerekecek."

"Anlaştık."

Kapının kapanmadan önce sessizce açıldığını duydum ama bakamayacak kadar yorgundum. Tek yapabildiğim hırsız olmamasını ummaktı.

Umarım hırsız da değildir, çünkü büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzere.

Duşum bir dakika sonra başladı, sıcak suyun kokusu yatak odasına sızıyordu.

Hırsızlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama soygun için temiz ve zinde olmaya zaman ayırdıklarını sanmıyorum. İyi olmalıyım.

Uykuya dalmaya başlamıştım ki kendimi küçük yatağımın yer değiştirirken buldum; o vücudunu benimkinin etrafında kıvrırken sırtım onunkine yapışmıştı.

"İyi misin?" Theo'ya sordum.

"Şimdi daha iyiyim," diye fısıldadı.

Bir gece önce nihayet eve döndüğünde, Motom'un geliştirdiği ve uzaktan kumandalı bir dağıtıcıya bağlanan uygulamayı anlatmıştı. Morgan Tomas başlangıçta bunu evde aşırı kilolu Pug'ını beslemek için kullanıyordu. Gerçekten düşündüğünde, uygulamanın ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini fark etmişti. Uygulamayı mükemmel hale getirmek için ince ayarlar yapıyordu ve Theo, birlikte çalıştığı ilaç şirketlerinden biri için bu uygulamaya el atmak istedi.

Hapları tutmak için dispenseri kullanan hastalar, doğru zamanda doğru dozu aldıklarından emin olabiliyorlardı. Theo, 'kemo sisi', görme bozukluğu ve günlük işlevlerini etkileyebilecek çok sayıda başka şeyden muzdarip hastalar söz konusu olduğunda bunun ne kadar yararlı olduğunu açıklamıştı. Zamanlayıcı bir çok kilitli dispenser varken, uygulama ile eşleştirildiğinde daha fazla olasılık ortaya çıkıyordu. Doktorlar hastaları için dozları hemen ayarlayabiliyorlardı. Hasta bakıcılar sevdiklerinin ilaçlarını alıp almadığını izleyebiliyordu. Ve belirli bir süre içinde doz alınmazsa, uygulama iletişime geçilecek kişiyi uyarmaktı.

Ne yazık ki, ilaç şirketindeki yönetim kurulu üyelerinden biri ürüne yatırım yapmanın cazibesini kaçırıyordu. Ayrıca diğer yönetim kurulu üyelerini, haplar laboratuvarından çıktıktan sonra yaşananların kendilerini ilgilendirmediğine ikna etme konusunda da iyi bir iş çıkarıyordu.

Theo stresliydi ve biraz da kızgındı. Özellikle de o gün erken saatlerde ailesinin gelmesini iptal etmek zorunda kaldığından beri. Onun yerine ofisinde onunla biraz vakit geçirmiş, kitap okumuş ve kanepede uyuklamıştım. Luc'la birlikte birileriyle buluşmak için ayrılmak zorunda kaldığında, önce beni daireme bıraktılar. Theo aslında beni kendi evine kadar götürmek istemişti ama zaten orada iş kıyafetlerim yoktu, bu yüzden benim evim kazandı.

"Sen mi?" diye sordu.

"Şimdi daha iyiyim," diye cevap verince esneyerek geri döndüm.

"Yarın daha fazla eşya topla. İhtiyacın olan her şeyi. Birkaç hafta benimle kalmanı istiyorum."

Zaten temelde orada yaşıyorum.

"Tamam," diye mırıldandım. Telefonunun komodinin üzerinde titrediğini duydum. Ne merakım ne de telefondan gelen yumuşak ışık beni uyanık tutmaya yetti.

"Seni seviyorum, gattina'm," dedi Theo bir süre sonra, bana öyle sıkı sarılmıştı ki neredeyse nefes alamıyordum.

Sert aletini kıcımda hissedince, ona karşı kıpırdanmak için yeterli enerjiyi buldum. Daha fazla bir şey yapamadan kalçalarımı tuttu ve onları sabitledi.

"Biraz uyu," diye fısıldadı.

Her ne söylediysem, aptalca olmalı çünkü kıkırdadı, gürültüsü içime ısı gönderdi. Aşağı doğru inip zaten sırlıklam olan amımı avuçladığında sıcaklık bir cehenneme dönüştü.

"Siktir et," diye homurdandı, o kadar alçak ve yoğun ki tek başına bile boşalabilirdim. Beni sırtüstü yatırarak, iki yana açılmış kalçalarımın arasına girdi.

Buna neyin sebep olduğundan emin değildim, o an umurumda da değildi. Çünkü Theo bana çarparken, ağzı neredeyse acı veren bir öpücükle benimkini alırken, dünyada o andan başka bir şey yoktu.

Yoğunluk her hareketine güç veriyordu. Elleri, sanki dokunmazsa yok olacaktım gibi her yerime dokunmak için neredeyse çaresizlik içinde üzerimde hareket ediyordu.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, sanki ağzını benimkinden ayırıyormuş gibi yaparak, dizlerinin üzerine daha fazla çıktı. Elleri göğüslerimi kavradı, aşağıya inmeden önce meme uçlarımla oynadı. Pencereden içeri süzülen ışıqla birlikte, karnımı okşarken bakışlarındaki yanma hiç de yanlış anlaşılmıyordu.

"Keşke o doktor randevusunu ayarlamasaydım," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Hareketleri yavaşladı, ama itişleri güçlü kalmaya devam etti. "Keşke bebeğim senin içinde büyüyor olsaydı."

"Öyle mi?" Nefes aldım.

"Şu anda mı? Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Başparmakları klitorisimle oynamak için aşağı doğru uzanırken avuç içleri alt karnımı kapladı. Beni daha hızlı becermeye başladı, bu da aklımı kaçırmama neden oldu.

Arzusuna geri dönen aciliyetle düşünemiyordum. Sanki dünyası benimle başlayıp benimle bitiyormuş gibi bana dokunduğunda zar zor nefes alabiliyordum. Aşk sözleri fısıldıyor, ben konuşamaz hale gelene kadar karşılığında bunları talep ediyordu.

Bitmesini istemediğim için, bedenim ona ulaşmak için sallanırken bile zihnim ona karşı savaştı. Bedenim kasıldı, kalbim kulaklarımda yankılandı. "Seni seviyorum, Theo." diye zorla söylerken dudaklarım yukarı kalktı.

"Seni seviyorum, Dahlia."

Sözlerinin geri kalanı rüzgârdaki fısıltılar gibi kayboldu.

O gün telefonuma milyonuncu kez baktım. Genellikle meşgul olduğunda bile Theo birkaç mesaj gönderirdi. Boş bir yatağa uyandım ve

bu sabah dokuzdan önce beni sevdiğini söyleyen bir mesaj aldı. O zamandan beri ondan haber almamıştım ve bu durum içime sinmemişti.

Kapı açıldığında ve Theo yerine annesi orada durduğunda bu his daha da arttı.

"Her şey yolunda mı?" Aklım milyonlarca yöne koştururken Rachelle'e sordum.

"Evet, tabii ki. Theo yetişti ama bölgede olacağımı biliyordu. Eşyalarını toplamana ve evine götürmene yardım etmemi istedi. Geç bir öğle yemeği yeriz, biraz kız kıza vakit geçiririz diye düşündüm."

Bir saat daha kapatmam gerekmesine rağmen başımı salladım. O süre zarfında bir ya da iki müşteriden fazlası gelmiyordu. Sırtarak ona bir çörek uzattım. "Kulağa harika geliyor. Kapatmama izin verin."

Beş dakika sonra arabasına doğru ilerliyor, eşyalarımızı topladıktan sonra nerede yemek yiyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk.

Binama ulaştığımızda, ne kadar dağınık görüldüğünden biraz utandım. Dairemin ne kadar küçük olduğu da aynı şekilde. Rachelle bunu umursamıyor gibiydi ya da umursuyorsa bile belli etmiyordu. Bunun yerine, kullanmam için getirdiği bavulları açtı ve içine bir şeyler koymaya başladı. Elindeki üç bavuldan benim için önemli olanları koymak için sadece birine ihtiyacımız vardı.

Üzücüydü.

"Hazır mısın?" İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için etrafı tarayarak sordum.

"Ne zaman istersen."

Her şeyi dışarı taşıdıktan sonra kapıyı kilitledim ve ona gülümsedim. "Öğle yemeği için bir fikrim var. Baba ganuşa ne dersin?"

"Bayıldım."

Her şeyi üstü açık şirin Mini Cooper'ına yükledikten sonra onu Baba'nın Yeri'ne yönlendirdim. Oraya vardığımızda hostese Dimos hakkında bir şey söylemeyi tartıştım. İçeri girdiğimizi gördüğü için bir karara varmama gerek yoktu.

"Dahlia!" diye yüksek sesle selam verdi ve bizi yanına çağırdı. "Artık Weggies'de olmadığını görünce üzüldüm. Geri döndüm ve neredeyse hiç yardım alamadım. Sonunda yeni bir çiftlikle ortaklık kurdum v e . . ." Elini salladı.

ellerini dolaştırır. "Her neyse, önemli olan buraya yemek yemeye gelmiş olman. Çok mu açsınız yoksa az mı?"

Rachelle'le ikimiz de hafif olması konusunda hemfikirdik ve Dimos sanki başkan için yemek yapıyormuş gibi mutfağa doğru yola çıktı.

"Genelde böyle şeyler sadece Theo'yla dışarı çıktığımda olur," dedi Rachelle, otururken yüzünden komik bir ifade geçti. Ama aynı hızla kayboldu.

"Hâlâ dükkânda çalışırken ona bir sürü patlıcan almasında yardım ettim. Hem de çok."

Etrafına bakınarak gülümsedi. "Eğer tadı da kokusu kadar güzelse, tüm gurme arkadaşlarıma buradan övgüyle bahsedeceğim. İnsanların başkalarını takdir etmesi ve bu tür bir saygı göstermesi hoşuma gidiyor. Bu neredeyse hiç olmuyor."

Konuştukça ve bekledikçe hafif açlığım arttı. Yemekler geldiğinde Rachelle pek bir şey yemedi ama hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Ben ise tabağımı temizlemiş ve Theo ile ne zaman dönebileceğimizi planlamaya başlamıştım bile.

"Her şey yolunda mı?" Yemeği nasıl itip kaktığını izleyerek sordum.

"Evet, tabii ki. Lou'ya götürmek için biraz ayırmaya çalışıyorum. Gece geç saatlerde hep acıkır. Sanırım o günkü yemeğinin çoğunu sabah saat bir civarında yiyor."

Zar zor dokunduğu yemeğini paketledi ve ayağa kalktı. "Hadi seni Theo'nun yerine götürelim."

Mini Cooper'ının tavanını indirerek sessizlik içinde sürdük, sadece gerektiğinde rüzgâra karşı bağırdık. Bu yolculuğu kaç kez yaptığının bir önemi yoktu, uçup giderken kendimi manzaranın içinde kaybolmuş buluyordum. Güneşin üzerimize vurması da cabasıydı.

Çok geçmeden Theo'nun garaj yoluna girdik. Rover'ı orada göremeyince hayal kırıklığı içinde midem bulandı.

"Ne zaman eve geleceğini biliyor musun?" Çantamı ve valizimi alarak sordum.

Rachelle başını salladı ve bana çarpık bir gülümseme verdi. "Umarım çok uzun sürmez."

İçeri girdiğimizde güvenlik sistemini kapatmam gerekeceğini düşündüm ama aktif değildi.

Rachelle çantasını kapının yanındaki masaya bırakarak, "Bayan Jones burada olmalı," dedi. "Git otur ve rahatla, hemen döneceğim."

Telefonumu tekrar kontrol ettim ama hiç mesaj yoktu. İç çekerek kanepeye uzandım ve televizyon aniden açılınca zıpladım. Altıma uzanarak kumandayı çıkardım ve tam geri kapatacaktım ki hava durumu olduğunu fark ettim.

Hava durumu sunucusu yağmurlu bir hava tahmininde bulundu ki buna ihtiyacımız vardı. Kumandayı tekrar televizyona doğrulttum, Theo'ya benzeyen bir adam gördüğümde neredeyse güç düğmesine basacaktım.

Ona *çok* benziyor.

Sunucuların söylediklerini kaçırdığımı fark ederek, bölümün başına geri sarmak için düğmeye bastım.

"Ve şu anda tam olarak ne olduğu bilinmiyor. Polis bir ihbar hattı kurdu ve ölümüyle ilgili bilgisi olanların aramasını istiyor. Sırada," dedi adam masaya bakarak, "yerel iş adamı Theodore Amato'nun sürpriz teslimiyeti var."

İkinci Bölüm

Biz iyi insanlardık.

Nasıl yaşadığımızı haklı çıkarmak için kendime bunu kaç kez söylediğimi bile bilmiyorum.

Kraliyet ailesi gibiydik. Belki de onların üstünde. Arzulanan, sevilen, kıskanılan.

Hayranlık ve korku, eşit oranda olmasa da.

Eğer meşhur kırmızı halı bizim için serildiyse, diğer herkes için etrafına pürüzlü yumurta kabukları serilmişti. Bizimle konuşulan neredeyse her kelime özenle seçilmişti ve her zaman var olan korku da buna eşlik ediyordu. Yanımızdakiler bile hiçbir zaman tamamen rahat değildi.

Biz iyi insanlardık.

Olmayana kadar.

On Beşinci Bölüm

Theo
yok.

Bir Önceki Çarşamba Gecesi

Masadan uzaklaşarak aramayı bağladım. "Bu iyi olsa iyi olur." "Sana burada ihtiyacım var patron," dedi Sammy, duymak zor olsa da arkasındaki gürleyen kalabalığın üzerinden.

"Astaire yine sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır, bununla başa çıkabilirim. Bu sorun biraz daha... resmi."

Başımı geriye attım, lanetimi zar zor tutuyordum.

Dahlia çoktan sarhoş olma yolundaydı. Sarhoş olduğunda gardını düşürüyor ve her zamanki komikliğinden daha komik oluyordu. Aynı zamanda elleri de vardı.

İkisini de dört gözle bekliyordum.

"Hemen geliyorum," dedim ve aramayı sonlandırdım. Telefonumu geri koymadan önce Luc ve Niall'a mesaj attım.

Tekrar masaya yaklaştığımda Dahlia başını kaldırdı, gülümsemesi zoraki de olsa geri geldi. "Gitme zamanı mı?"

Başımı salladım ve onun zoraki gülümsemesine kendi özür dileyen gülümsememle karşılık verdim.

"Sorun değil." Ben masaya birkaç banknot bırakırken ayağa kalktı. "Zaten yeni filmlerden birini izlemek istiyordum."

Bizi evime geri götürdüm, Dahlia giderken bir dakika içinde bir mil konuşuyordu. Onu içeri götürüp veda öpücüğü verdikten sonra, Gus'la film gecesi için üstünü değiştirmek üzere şirin bir şekilde üst kata koştu. Ofisimdeki kasadan bir şeyler aldım ve Ben birkaç dakika sonra gelene kadar oyalandım.

"Geri döneceğim," dedim ona, kapıyı a r k a m d a n çarpma dürtüsüyle savaşıarak.

Şehre doğru ilerledikçe, bir kez daha ondan uzaklaştırıldığım için daha da sinirleniyordum. Terk edilmiş binaya ulaştığımda gölgelerin arasına park ettim. Omuz kılıfımı çektikten sonra takım elbisemi tekrar giydim ve düğmelerini ilikledim. Koşarak kapıya gittim ve içimdeki dürtüye boyun eğerek kapıyı açtım.

Güvenlik alarma geçti, elleri kılıflarındaki silahlarına gitti, ama benim olduğumu görünce rahatladılar.

Etrafımdaki herkes kadar rahattım.

Labirent gibi koridorları takip ederek açık olan tek merdiven boşluğuna ulaştım. Basamakları koşarak inerken, bodruma yaklaştıkça sıcaklık ve gürültü seviyesi artıyordu.

Kapıdan tekrar içeri girdiğimde, bir dövüşün sesleri ve kokuları etrafımı sardı. Tenin tene her çarpışını kudurmuş alkışlar ve daha fazlası için çığlıklar karşılıyordu. Ter ve bakırımsı kan kokusu, genellikle boş olan binanın rutubetli tozuyla karışıyordu.

"Patron!" Sammy alay eden kalabalığın arasından bağırdı.

"Neler oluyor?" Odayı taradım. "Luca nerede?"

"Şimdi Astaire ile ilgili bir sorunumuz var. Bay Ricci bununla ilgileniyor."

"Cazzo." Kalabalığı yararak uzun bir koridora girerken güvenliğe başımı salladım. Derme çatma soyunma odasının kapısını iterek açtığımda Luc, Niall ve Astaire'i derin ve hararetli bir sohbetin içinde gördüm.

Astaire başını kaldırıp beni gördü ve utanmış gibi baktı. "Dostum, onlara önemli bir şey olmadığını söyledim. Sadece aptalca bir düşünce."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu ona söyleyecek değildim. "Yine de aklına bir şey geldi. Bu da bilmem gereken bir şey olduğu anlamına geliyor. Şimdi bunu senden duymak istiyorum. Aklın nerede senin?"

"Bu adam buraya geldi ve bana diğer dövüşlerde daha fazla kazanabileceğimi söyledi. Daha sık gidebileceğimi söyledi. İstersem her gün. Sonra bana bankayı gösterdi, imza ikramiyemin daha da fazla olacağını söyledi. Annem küçük kardeşlerime bakmak için kışını yırtıyor. Ben de yardım ediyorum ama yetmiyor."

Sinirlerime hakim olmak için savaştım. Astaire henüz on dokuz yaşında bir çocuktı ve pistlerde yeniydi. Bir yeteneği vardı, süslü ayak hareketleri ona bir üstünlük ve bir lakap kazandırmıştı.

"Neden ayda sadece bir kez dövüştüğünü biliyor musun?" diye sordum. "Çünkü vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Her gün dövüşürsen, birkaç ay içinde parçalanırsın ve hepsi bu olur. O zaman annene nasıl yardım edeceksin?"

Yere bakarak bir şeyler mırıldandı.

"Daha fazla paraya ihtiyacın varsa Sammy ile konuş. Eğer hak ettiğini düşünüyorsa, bunu gerçekleştirecektir. Ama bazı ahmakların söylediği saçma sapan yalanlara inanma."

"Bu yüzden sadece bir düşünce olduğunu söyledim. Her zaman böyle teklifler alıyorum ama bu adam şu ünlü olan. Yüzü seçimle ilgili tüm o çim pankartlarının üzerinde."

"Larson?" Luc sordu.

Astaire parmağını kaldırarak başını salladı. "Evet, şu adam."

Luc'un bakışlarıyla karşılaştım, Senatör Ethan Larson'a olan sabrım sona ermek üzereydi.

Unvanı ve zengin yetiştirilme tarzıyla Larson dünyayı alıp satabileceğini düşünüyordu. Yasal ya da başka türlü işlerimi satın almasına izin vermediğimden beri onun takıntısı haline gelmiştim.

Yeni bir hobiye geçmesinin zamanı gelmişti.

"Frankie nerede?" Astaire'e menajerini kastederek sordum. Tecavüz etmeye çalışan herkesin önünü kesmesi gereken adam.

Astaire omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ evlat, birazdan kalkacaksın, o yüzden hazırlanmana izin verelim." Kapıyı açtım, Niall ve Luc da beni takip etti. Birkaç adım attıktan sonra başka bir kapının önünden geçtik. Küçük bir ses duyduğumda büyük bir adım geri attım ve kapıyı açtım.

Frankie, önünde diz çökmüş sarışın bir kızla birlikte gömme bir rafın önünde duruyordu.

"Lanet olsun!" Gözlerime atmak için biraz çamaşır suyu olmasını dileyerek bağırdım. Kafamı kaldırdım, başımı salladım. "Orada seninle birlikte olmamanın bir nedeni var."

Frankie?"

"Biraz yalnız kalmak istediğini söyledi," diye yalan söyledi Frankie. "Ben sadece... Yani, düşündüm ki-"

"Bekle!" dedi kadın, artık ağzı dolu değildi. "Astaire'in beni istediğini söylemiştin... bilirsin, ama sadece iyi olursam."

Dolaba dönüp bakmadan başımı soyunma odasına doğru eğdim. Niall kapıyı açtığı anda içeri bağırdım. "Frankie'den sana bir kız bulmasını mı istedin?"

Astaire koridora adım atarken ellerini sardı ve başını salladı. "Dövüş gecelerinde baskın yapmam."

Odaya bir göz attım. "Tekrar dene Frankie."

"Seni lanet domuz!" diye bağırdı kız, kendini Luca'ya doğru fırlatarak. Luca bir kolunu kızın beline dolayarak, "Dayan," dedi.

Tekrar Astaire'e döndüm. "Frankie'ye bağlı mısın?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Erkenden kaçıyor falan."

"Kovun onu."

Astaire omuz silkerek Frankie'ye döndü. "Kovuldun."

Frankie mazeretlerini sıralamaya başladı ama Astaire dikkatini bana verdi.

"Sammy sana yeni bir menajer, yeni bir antrenör falan bulacak," dedim ona. "Ben bu işlere karışmam, yoksa kendim yapardım. Eğer hak ettiğini düşünürse, yeni bir ödeme ayarlayacaktır. Bu arada, sorunların varsa, ona gidersin. Ya da gerekirse Bay Ricci veya benimle temasa geçersiniz. Anladınız mı?"

"Evet efendim," dedi başını sallayarak ve maçına hazırlanmak için geri dönerken Frankie'ye bir daha bakma zahmetine girmedi.

"Seni bu dövüşlerden birinde yakalarsam, Frankie, pişman olacaksın," diye söz verdim ona. "Bu pistte yoksun. Benim dövüşçülerimden birini kaçak dövüşsün diye tek başına bırakamazsın. Özellikle de onun adını kullanarak para kazanacaksın."

"Bunu yapamazsın!" Frankie kendini tutup geri çekilmeden önce çığlık attı.

"Mesele Şu ki, bunu yapabilirim. Ayrıca Şehirdeki tüm devrelerin dışında olduğunuzdan da emin olabilirim. Aslında," diye başladım ama sonra durakladım. Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak ellerim ceplerimde kapı aralığına doğru eğildim. Frankie'nin gözlerinin yere düşüp tekrar yukarı fırlamasından ve yüzünün solmasından silahımın görünür olduğunu anladım. "Etrafta kimsenin yüzünü görmemesini sağlayabilirim. Sadece bir geçmiŐin fısıltısı olacaksın, sonunda unutulacaksın." Doğrulup bir adım daha yaklaştım. "Anlaştık mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Güzel." Dönerek odadan  ıktım.

Luc Şaşkın ve mahcup kadını bırakarak beni ve Niall'ı koridorda takip etti.

"Larson'ı bul," diye emrettim.

Dövüş odasına vardığımızda ayrıldık. Onu bulmadan önce diğer tarafa geçtim.

Yaklaştığımda Larson beni gördüğüne ŐaŐırmamıŐ görünerek, "Seninle görüşmek zor," dedi.

" oğu insan genellikle d v Ő leri değil resepsiyonistimi arıyor."

"Denedim. Güzel Rosa nasıl?"

"Luca'nın kız kardeşi hakkında konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi edersin," diye uyardım.

Plastik bira bardağını ağzına götürerek, buraya uyum saĐlamıŐ gibi davranmaya çalıştığı gibi yüzünü buruşturmasını da gizlemeye çalıştı. "Sadece masum bir soru." Cevap vermeyince devam etti. "Buradaki kötü adam ben değilim."

"Peki sen *tam olarak* nesin?"

" ok fazla gücü ve parası olan bir adam." KaŐımı kaldırdığımı görünce ekledi, "Yasal türden. Sanırım size ve d v Őlerinize faydalı olabilirim."

"Bakın, benim işimin ne olduğunu düŐündüĐünüzü bilmiyorum. Ben sadece bir izleyiciyim, burada bazı arkadaŐlarımı destekliyorum."

"Yani bu bina sizin emlak Şirketlerinden birine ait değil mi?"

"Benim alanımı kullanmak benim desteğimle olur."

"Ve sen bu kavgaların hiçbirini d zeltmiyor musun?" diye seslendiğinde uzaklaşmaya başladım.

Neyse ki çevredeki kimse onu duymadı, yoksa ortalık karıŐabilirdi. Kavgaların çoğundan uzak durdum. Nadiren katılırdım bile.

Bu hiç müdahale etmediğim anlamına gelmiyordu. Çok sık değildi ama bazen, daha önce olduğu gibi, bir menajer ya da antrenör iyi uyum sağlayamıyordu. Bazen de sorun boksörde olurdu. Hatta bir ya da iki kez dövüşçünün finansörünün sorun olduğu bile olmuştu. Bu durumda, boksör genellikle sakatlanır ve finansör de yüklü miktarda para kaybederdi.

Ama dostça bir ziyaret genellikle yeterli oluyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Homurdandım.

Ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Tekrar söylüyorum Amato, ben kötü adam değilim. Eyalet senatörü olmanın getirdiği pek çok avantaj var ama eğlence ve hobilerimi finanse edecek kadar para bunların arasında değil. Diyelim ki yatırım yapmama izin verdiniz ve ben de bazı şeylerden pay aldım."

"Tekrar söylüyorum Larson, bence yaptığım iş hakkında yanılıyorsun. İstersen seni bu dövüşleri düzenleyen kişilerle görüştürebilirim ama muhtemelen parayı iyi bir bahse yatırmanı söyleyeceklerdir. Daha derine inmek istiyorsan, bir dövüşçü bul." Parmağımla arka koridoru işaret ettim. "Sadece *imzasız* bir dövüşçü olduğundan emin ol. En azından bu çevrede imzalanmamış olsun. Aksi takdirde, arka sokakta kışına tekmeyi yiyen beyefendi gibi, ne kadar paran ve gücün olursa olsun, kendini bir daha hoş karşılanmaz bulursun." Ona tiksinti dolu bir gülümseme verdim. "Yasal olanından tabii ki."

Bunun onu görmenin sonu olmasını umarak ama muhtemelen olmayacağını bilerek Sammy'ye doğru yürüdüm. "Onu dövüşlerde bahis oynamaktan ve gösteriyi izlemekten başka bir şey yaparken görürsen, gitmesini istiyorum."

Sammy panosuna bir şeyler not ederken, "Anladım patron," dedi.

"Her şey yolunda mı?" Luc arkamdan sordu.

Başımı salladım ve tekrar konuşmadan önce odadan çıktım. "Senden biraz araştırma yapmanı ve Larson'ın dolabında ne tür iskeletler sakladığını görmeni istiyorum. Sanırım onları çingırdatma zamanımız geldi."

"Hallediyorum. Astaire'i izlemek için mi buralarda takılıyorsun?"

Dahlia'nın evde oturduğunu, muhtemelen uyuduğunu düşündüm ve başımı salladım. "Ben eve gidiyorum."

Önceki Cumartesi

Çok kızmıştım.

Öfkeli.

Galadan eve dönerken arabada Luc'la mesajlaştıktan sonra, gecenin geri kalanında Dahlia'ya odaklanabilmek için Larson'ı aklımdan çıkarmıştım. O sabah onu Java Brew'a bıraktığımda, öfkem yeniden ortaya çıktı ve içimi ateş gibi yaktı.

O kendini beğenmiş orospu çocuğu gattina'mla konuşmuştu. Dikkatimi çekmek için onu kullanmaya çalışmıştı.

İşe yaradı. Elindeydi. Ve
buna pişman olacaktı.

Amaric'teki asansöre binerek ikinci kattan en üst kata kadar çıktığımda, herkesin zaten orada ve tetikte olduğunu görmek beni mutlu etti.

Niall, Luc, Gabe ve Dale'in gözleri bana çevrildi.

"Ne öğrendin?" Luc'a sordum.

El yazısıyla aldığı notları rastgele yerlere karaladığı bir kâğıt parçasını bana doğru uzattı. O yüksek sesle konuşurken bile notları taradım. "Senatör kötü, çok kötü bir çocuk oldu. Uyuşturucu," üç parmağını kaldırdı, birini aşağı indirerek sıraladı, "üretmek, satmak ve kullanmak. Kadınlarla da aynı şekilde, üretmek de dahil. Adamın beyin hücresinden çok çocuğu var. Arka odadaki poker oyunlarında sık rastlanan bir yüz ve aslında oldukça şanslı. Devletin her ay ödediği en az üç yüklü faturası var ve bunlar aslında kendi offshore hesaplarına yatırılıyor." Luc parmaklarını masaya vurdu. "Bir şeyi unutuyorum."

Deftere baktığımda kalın harflerle yazılmış ve altı defalarca çizilmiş 'sıkıldım' kelimesini gördüm. "Sıkılmak mı?"

"Bu kadar. Niall'ın öğrendiklerini size anlatmasına izin vereceğim."

Niall telefonunu çıkardı. "Dün gece Daly ile konuştum. Larson'ın IRA ile başı dertte ve emeklilik için birikim yapmaktan bahsetmiyorum. Daly yeterince iyi şartlarda olduğunu, yeniden borçlanmadan önce borçlarının büyük bir kısmını geri ödediğini söyledi. Bu durum bazı insanları mutlu ediyor ama giderek daha fazla insan geri adım atmaya başlıyor."

"Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Çünkü o tamamen kafayı yemiş. Tamamen aklını kaçırmış. Akıldan çok parası var ve canı sıkılıyor. Ne kadar pislige bulaşırsa bulaşsın, çabuk huzursuz oluyor ve daha fazlasını istiyor. Bu durum pek çok insanı tedirgin etti, bu yüzden artık onunla iş yapmıyorlar."

Bunu anlayabilirim. Artan çabalarıyla dikkatleri Amaric'in üzerine çekmesi uzun sürmezdi.

Ve dikkat, ihtiyacım olmayan tek şeydi.

"Kişisel e-postalarına girdim," dedi Luc, abartılı bir ürperti vererek. "Gördüklerimden sonra ekstra büyük bir ikramiye bekliyor olacağım. İyi haber şu ki, takma bir isimle kiraladığı şehir evinin adresini buldum. Son baktığımda yarın Salı gecesine kadar orada olması gerekiyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Gabe başını salladı. "Dayak yese bile korkup kaçacağını sanmıyorum. Aksine, bence bu onun daha çok istemesine neden olacak. Bunu bir hazing gibi düşünecek, anlıyor musun?"

Hazırlıksız yakalandığım için Gabe'e baktım. Kuzenimin kocası bir muhasebeci olarak sayılar ve riskleri hesaplama konusunda yetenekliydi. Karısının tam tersine, sessiz ve sabırlıydı. Toplantılarımızda bile, Gabe etkili ve en az riskli seçeneğe odaklanırken, Dale'den herhangi bir dayak konuşması gelmesi çok daha olasıydı.

Dale'in kaşlarını kaldırmasına bakılırsa o da benimle aynı şaşkınlığı paylaşıyordu.

"Katılıyorum," dedim. "Dün geceye kadar planımız Luc ve Gabe özel e-postalardan bazılarını sızdırırken onu ziyaret etmektir. Senatör unvanını elinden alırsak, gücünü de elinden almış oluruz."

"Peki ya şimdi?" Dale sordu. "O ölüyor."

Dramatik bir cümle değildi. Beklentinin büyümesine izin vererek ara vermedim. Oda soluk soluğa ve öfkeyle dolmadı ya da

aceleyle bağıarak protesto etti. Cevabımı basitçe ifade ettim. Adamlar da aynı basitlikte başlarını sallayarak onayladılar.

Senatör Ethan Larson çoktan uyarılmıştı. Dahlia'yı işin içine sokarak silahı kendi kafasına dayamıştı. Ancak ona yaptığım şeyi ima ederek tetiği çekmiş oldu.

Tartışma ve planlama başladığında anlaşmazlıklar da başladı. Gabe 'kazara' bir ev yangını istiyordu. Dale ise biraz işkence ve acı havasındaydı.

Telefonumu çıkardım ve Ben'e Dahlia'yı alması için mesaj attım.

Bir süre burada kalacağız.

Pazar gecesi

Korku.

Görünüşüne bayıldım.

Geniş gözler. Solgun yüz.

Oluşmaya başlayan ter.

Eşlik eden koku olmadan da yapabilirdim.

Özellikle de altlarına işediklerinde. Ya da daha kötüsü.

Ama ölmek üzere olduğunu bilen bir adamın gözleriyle tanışmak, onun ruhunu görmek gibiydi. Sinir bozucu atıp tutmalar, tehditler ya da pazarlıklar başlamadan önceki o saniyeler sürecin en sevdiğim kısmıydı.

Larson da farklı değildi.

Belki daha iyiydi.

Çünkü oturma odasının ışığını açıp beni kanepesinde otururken bulduğunda korkmuştu. Ama aynı zamanda bir telaş da vardı. Bir gülümseme. Gergin bir bekleyiş.

"Sonunda toplantımı yapıyorum," diye mırıldandı. "Bana bir ders vermek için mi buradasın?"

"Hayır," dedim, ayağa kalkarak.

"Tehdit yok mu? Adamların gelip beni hırpalamayacak mı? Dikkatimi dağıtmak için uydurma bir iş teklifi yok mu?"

"Hayır." Büyük, tokalı bir zarf uzattım.

Gülümserken bile hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. Şarkımız ve dansımız bittiği için üzgündü. Mücadele bitmişti, bu da acelenin de bittiği anlamına geliyordu.

Her şeye o kadar dalmıştı ki, gecenin nemli havasına rağmen giydiğim deri eldivenleri fark etmedi bile.

Zarfı açtı ve kâğıtları karıştırdı ama onlara bakmıyordu. "Yani aklın başına geldi ve yatırım yapmama izin mi veriyorsun?"

Silahımı şakağına dayamadan önce üçüncü kez "Hayır," diye tekrarlardım. Zarfı ve kâğıtları diğer elimle geri aldım ve arkamdaki küçük masanın üzerine fırlattım.

Tek ihtiyacımız olan parmak izleriydi.

Adrenalin patlamasıyla birlikte korku da geri gelmişti. Âdem elması sallanıyordu ama dudaklarında yine bir gülümseme vardı. "Olaylardan uzak durmam için beni uyardın mı?" Sessiz kaldığımda pazarlık başladı. "Anladım. Bırakacağım. Hatta sana birkaç iyilik borcum olacak. Kız arkadaşınla konuştuğum için de özür dilerim. Uzak duracağım, tamam mı? Tüm bu olanları unutacağız."

Dahlia'dan bahsetmesi muhtemelen yapabileceği en aptalca şeydi. Onunla konuşmak şöyle dursun, aynı havayı soluması beni çok kızdırdı. Onu manipüle etmeye çalıştı. Bana ulaşmak için onu kullanmaya çalıştı.

Zaten yeterince zamanımızı boşa harcamıştı; daha fazla beklemeyecektim. Bu işi bitirip eve, onun yanına dönmek istiyordum.

Başımı hafifçe salladım. "Hayır."

"Başka bir şey söyleyemez misin lan?" diye bağırdı, korkusu ağır basmıştı.

"Hayır." Tetiği çektim, bastırılmış sestem, sıçramadan ya da yere düşen cesetten etkilenmedim.

Alçak bir ısıklık çaldım.

"Tanrım," dedi Luc mutfaktan içeri girip ayakkabılarımı örtmem için bana bir çift patik uzatarak. "Bu hasta bir sikiş. Bütün o ileri geri hareketlerden gerçekten zevk alıyordu."

"Evet. Çadır kuracak diye endişelendim." Yüzümü buruşturdum. "Bana yardım et."

Birlikte, kapalı ayakkabılarımızı kan gölünden uzak tutmaya dikkat ederek, gerçek anlamda ölü ağırlığı kaldırdık.

Baskın olan sol elini tuttum, çünkü Gabe çok titiz biriydi, silahı başının yanına yerleştirdim. Duvara nişan alarak tetiği bir kez çekmek için parmağını kullandım. Tekrar çektim, başının üst kısmını sıyırdım. Dikkatlice onu tekrar yere bıraktık. Herhangi bir tutarsızlık muhtemelen birileri fark edene kadar kana bulanmış olacaktı.

Luc kâğıtları ve zarfı aldı, çok fazla yakmadan ustalıkla y a k t ı . Pencereyi açtım, masanın üzerindeki bazı kâğıtları ittim. Esinti kanıtların neden tam olarak yanmadığını açıklayabilirdi.

Geriye dönüp baktığımızda, şantaja uğrayan eyalet senatörünün talihsiz intiharı için her şey yerli yerinde görünüyordu.

"Kahretsin," dedi Luc, biz kapıya yönelirken saatine bakarak. "On beş dakikadan az kaldı."

"Çenesini kapasaydı daha çabuk olurdu."

"Ben bir şeyler içmeye gidiyorum, sen de gelmek ister misin?" O beni reddetmeden önce cevap vermedim. "Biliyorum, biliyorum. Dahlia. Ona yarın kek almaya geleceğimi söyle."

"Eminim şok olacaktır."

Yollarımızı ayırdık, Luc şehrin öbür ucundaki en sevdiği bara gitti.

Ve barmen.

Bir saat sonra Dahlia'nın kapısını açtım ve doğruca duşa girdim.

Niall'ın yer tespiti işe yaramıştı ve Gabe'in temizliği işi rekor sürede bitirmişti. Arabam tertemizdi, giysilerim hiç yanmamıştı. Zaman çizelgesini saatlerce hızlandırsak bile işler kusursuz gitti.

Duştan sonra, aşırı yorgun ve sevimli Dahlia ile yatağa girdim ve vücudunu kendime çektim.

"İyi misin?" diye sordu.

Dürüst gerçeği fısıldayarak gülümsedim. "Şimdi daha iyiyim. Sen?" "Şimdi daha iyiyim," diye cevap verdi esnerken.

Yer değiştirirken yay yan tarafıma battı. Onun evinde kalmaktan bıkmıştım, sadece yatak ve boktan su basıncı yüzünden değil. Onu kalıcı olarak evimde istiyordum.

Yine de bunu önerdiğimde yüzündeki panik ifadesini görmüştüm.

"Yarın daha fazla eşya topla," dedim uzlaşmayı teklif ederek. "İhtiyacın olan her şeyi. Gelip birkaç hafta benimle kalmanı istiyorum."

Beni şaşırtarak hemen başını salladı. Telefonum komodinin üzerinde titreşirken uykulu bir şekilde "Tamam," diye mırıldandı.

Elime aldığımda bir mesaj gördüm.

Kocaman bir sorunumuz var. Midem bulandı.

Ben: Ne?

Luc: Mesaj yazmak için çok uzun.

Ben: İkiyi ara.

Uyuyan Dahlia'yı üzerimden dikkatlice indirerek Luc'un seslenmesiyle banyoya girdim.

"Ne oldu?" Sessizce söyledim.

"Davis aradı."

Düşen midem dipsiz bir kuyuya dönüştü. Davis bizim için kulaklarını açık tutan bir dedektifti.

Luc, "İsimsiz bir ihbar almışlar ve bu ihbar onları senatörün evine götürmüş," dedi.

"Tamam," dedim, devam etmesini bekleyerek. Bizi ona bağlayan hiçbir şey bırakmamaya dikkat etmiştik.

"Belirli bir zamanda. *Orijinal* bir zamanda." Damarlarımda ateş yanıyordu. "Ne?"

"Zamanlamayı mükemmel ayarlamışlar, polislerin her şey olup biterken eve gelmesi için aramışlar."

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Larson'ın evinde olmamamız gerekiyordu. Planları öne almak, işimiz bitene kadar Luc'le aramızda kalmıştı. Dahlia'ya olan bağımlılığım beni daha sabırsız hale getirmişti.

Onunla ilgili her şey gibi, bu da en iyisi gibi görünüyordu. Aksi takdirde Luc ve ben suçüstü yakalanmış olurduk.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Fare mi?" Zorla söyledim. İhanet beni göğsümden vurdu.

"Öyle görünüyor. Davis'in fazla zamanı yoktu ama çoğunun bunun bir intihar olduğuna inandığını söyledi. Başka bir şey daha vardı ama telefonu kapatmadan önce yakalayamadım. Bana bir şeyler atıştırdığını, markete uğradığını falan söyle."

"Hayır, Gabe'den Dahlia'ya gittim."

"Kız arkadaşlar mazeret değildir. En azından Faust ve Dale ile bardayım. Bekle." Bir klik sesi duydum. Bir duraksamadan sonra, küfürler savurarak hatta geri döndü. "Davis bir telefon daha geldiğini ama henüz detayları öğrenemediğini söyledi. Her kimse, zamanlamanın yanlış olduğunu biliyorlar. Halletmeye çalışacağım."

"Bana Dahlia ile birkaç saat verin, sizinle Amaric'te buluşalım."

Eğer ortalık karışacaksa Dahlia'yı uyandırıp onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Ona açıklamalıyım.

Ona gerçeği söyle.

Yapamazdım. Kaçınılmaz olarak soracağı tüm soruları cevaplamak için yeterli zamanım yoktu. Her şeyi öğrendiğinde, gitmek isteme ihtimali vardı ve ben onu kalmaya ikna etmek için yanında olamayacaktım.

Yatağa geri tırmanıp vücudumu Dahlia'nınkinin etrafında kıvrırken aklımdan tüm olasılıklar geçti. Onu kendime doğru çektim, vücudum o yanımdayken her zamanki gibi tepki veriyordu. "Seni seviyorum, gattina'm." Bana karşı kıpırdandı ve ben de onu sırt üstü çevirip kucağıma almak istedim. O an bir şeyler yaşama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum.

Önünde uykusuz geceler vardı, hareketlerini durdurdum. "Biraz uyu."

Uykusunda mırıldanarak, "Sen benim kediciğim olmalısın," dedi.

Olan biten her şeye rağmen gülmekten kendimi alamadım.

Uyanık olmasına rağmen Dahlia'nın vücudunun gevşediğini hissettim. Bunu sadece ben yanındayken yapıyor gibiydi. Sanki içgüdüsel olarak taşıdığı stresin bir kısmını atabileceğini biliyordu çünkü ben her zaman onunla ilgileniyordum.

Haklıydı.

Aklım başıma geleceklerde olmalıydı. Ters gidebilecek çok şey vardı ve hepsini planlamam gerekiyordu.

Onun yerine Dahlia'ya odaklandım. Ve onu kaybetmediğimden emin olmak.

Avucumu karnına dayadığımda zaten sertleşmiş olan sikim sızladı. Bebeğimin onun içinde büyümesini diledim. Sadece onu bana kalıcı olarak bağlayacağı için değil, gerçi bu da çok cazipti. Bunu gerçekleştirmeden önce sadece ikimizle biraz zaman geçirmek istemiştım. Bu pişman olduğum bir karardı ve mümkün olan en kısa sürede düzeltmeye kararlıydım.

Her şey söylendiği ve bittiği zaman, beni hâlâ istediği sürece.

Alternatifini düşünmek içimi burktı.

"Siktir et," diye küfrederek Dahlia'yı sırt üstü yatırdım. Vücudunu kendi vücudumla kapladım, ağzım onunkini korumasız bir öpücükle aldı.

Eğer bu onun içine son girişim olacaksa, hatırlamasını

s a ğ l a y a c a k t ı m .

O benim.

Ve ben onun her parçasıyım.

Pazartesi sabahı erken saatlerde

"Bundan emin miyiz?" Avukatım Will Costa yirminci kez sordu. Güneş henüz gökyüzündeydi ama saatlerdir ofisimde kilitli kalmıştık.

Odada volta atıyor, her şeyi kafamda tekrar gözden geçiriyordum. Riske girebilirdim ama sonu çok daha kötü olabilirdi. "Karşılaşabileceğim en fazla süre nedir?"

"Dört yıl. Bu da, varsayımsal olarak, muhtemelen olası alternatiflerden çok daha az. Mesela birisi bir devlet memurunun intiharını tezgahlamış ve şartlı tahliye şansı olmadan ömür boyu hapis cezası almışsa." Masanın üzerine yaydığı kağıtlardan başını kaldırdı. "Varsayımsal olarak. Şunu da belirtmek isterim ki, bildikleri kadarıyla bu birisini savunmak içindi ve sen ilk kez suç işleyen birisin. Ayrıca, toplumun temel taşlarından birisiniz. Teslim olmaya istekli olduğundan bahsetmiyorum bile ve ben de çok iyi bir avukatım." Ukalaca gülümsedi, bu her zaman istediğini elde etmesine yardımcı olmuştu. "Çocukluğumuzdan beri seninle birlikte sokaklarda koşturuyoruz. Şimdi bunu yaparken takım elbise giyiyoruz. Bu seni yanlış yönlendirmeyeceğim gerçeğini değiştirmez."

O haklıydı.

Davis, Will gelmeden kısa bir süre önce tekrar temasa geçmişti. Olası bir cinayet departmanın endişe listesinde çok alt sıralardaydı. Luc'un bıraktığı belgeler, diğer üst düzey kamu görevlilerini de bazı karanlık işlere bulaştırmıştı. Gelecekte kullanmamız gerekebilir diye iyi şeyleri dosyalarımızda saklamıştı. Yine de, Larson'ın ölümüyle ilgili genel bir rahatlama hissi olduğu yeterince ortaya çıkmıştı.

Bu, üst katta uyuşturulmuş on altı yaşında bir kaçağın uyuduğunu hesaba katmıyordu bile.

Bu, dikkatle planlanmış geceyi gerçekten mahvedebilecek bir falsoydu.

Zaten olduğundan daha fazla.

Ama beni kandırmaya çalışan kişi durmak bilmiyordu, Larson'ın dövuşlerde kumar oynamaya olan tutkusundan bahsediyordu. Bu onu bir yere götürmeyince, yerel ve ulusal farklı haber kuruluşlarının iletişim bilgilerini saçmalamaya başladı.

Eğer diğer kavgayı da itiraf edersem, bir saatten fazla bir süre boyunca ters yönde olduğumu kanıtlarsam, bu, kimin ispiyoncu olduğunu bulana kadar biraz zaman kazanmamıza yetecekti.

Umarım dört yıl sürmez.

"Başka bir öneriniz var mı?" Costa başını salladı.

"Ya bekleseydim?" Ben sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni radarlarına alırlarsa gerçekten bekleme riskini göze alabilir misin?"

Kahretsin, haklıydı. Bu noktada bağlantılı olmam pek olası değildi. Bununla birlikte, sıçan zaten zorlamaya istekli olduğunu göstermişti. Eğer beklersem, geri tepebilir ve Larson'dan çok daha fazlası için soruşturma altında kalabilirdim.

"Normalde," dedi Costa, "ben tamamen 'inkar et, inkar et, inkar et' ile ilgiliyim. Eğer sadece tek bir durum için yardıma ihtiyacınız varsa, mazeret uydurmak ve bunu sürdürmek iyi olabilir. Ama bekler ve onların listesine girerseniz, polisler ensenizde biter ve işinizi didik didik eder. *Her şeyinizi*. Uzaklaşmanız gerekiyor. Bir tatil ya da iş gezisi sadece kaçıyormuşsunuz gibi görünecektir. Bar kavgasını itiraf etmek, dün gece için bir mazeret ve ispiyoncudan biraz uzaklaşma sağlar. Geri çekilip strateji yapmak zorunda kalacak, bu da Luc'a onu bulması için zaman kazandıracak. Ya da kendini dışarı atacak. Her iki durumda da, bu bir kazanç."

Dahlia'yı kaybetme ihtimali dışında.

"Seni bara koyacak tanıklar olduğuna emin misin?" diye sordu. "Faust bana yeterince benziyor ve bütün gece arka tarafta bir kulübede içiyordu. Orada, önce benim sonra da gerçek Faust'un resmi gösterildiğinde, orada olanın ben olduğuma yemin edecek kadar çok sarhoş vardı. Matty ve Stella çalışıyorlardı ve benim olduğumu biliyorlardı. Ve 'benim' içkilerim için yüklü bir kredi kartı faturam var."

"Kapsamlı. En küçük ayrıntısına kadar." Saati kontrol eden Costa çantasını topladı ve ayağa kalktı. "Varsayımsal müvekkilimin varsayımsal itirafını savcıyla görüşmeye gidiyorum. İrtibatta olacağım."

Başımı salladım ve giderken elini sıktım.

Tek kullanımlık telefonu elime alıp Dahlia'yı arama dürtüsüyle savaştım. Birçok kez ağzımı açtığımda gerçek dilimin ucundaydı. Sırlar göğsüme ve omuzlarıma yığılmıştı, alışkın olduğum bir yükü bu. Dayanamadığım şey ise bunları ondan saklamaktı. Beni ihbar etmesinden ya da gerçeği ortaya çıkarmasından endişe etmedim.

Onu kaybetmekten korkuyordum. Kim olduğumu bilseydi beni terk ederdi. Ne olduğumu.

Ama bunu öğrenmesinin zamanı geçmişti.

Savcı bana yeterince iyi bir anlaşma teklif ederse, uzlaşmaya varması ve duygularını anlaması için geçirdiğim sınırlı süreyi ona verirdim.

Ancak ben çıktıktan sonra her şey farklı olacaktı. Artık yalan yok. Sırlar olmayacaktı.

Ve artık geri durmak yok.

Kararımı verdim, onun yerine babamın numarasını aradım.

"Sorun ne?" diye sordu telefon bağlanır bağlanmaz.

"Bir fare var." Kelime ağzımdan hırıldayarak çıktı, ses ruhumda hissettiğim nefretle doluydu.

İnsanların bana kazık atması yeni bir şey değildi.

Ama yakın çevreden geliyor? Bu tür bir ihanet?

Bu kişiseldi.

"Ve her şey boka sardı," diye

bitirdim. "Costa'yı aradın mı?" diye sordu.

"Evet, şu anda savcıyla görüşmeye gidiyor."

"Cazzo. O pisliği kendim bulup yakacağım. Hayır, hayır. Böyle bir ihanet mi? Aile içinde mi? Sevdiği her şeyi yakıp yıkacağım ve ona izleteceğim. Kim lan bu-"

Sahip olduğumdan daha fazla zaman alabileceğini bildiğim için lafını kestim. "Luc seni daha sonra bilgilendirecek ama ikinizin halletmesi gereken bazı şeylerin üzerinden geçmem gerekiyor. Hazır mısınız?"

Sonraki yarım saat boyunca, en önemli şeyden başlayarak ilgilenmelerini istediğim her şeyi sıraladım.

Dahlia.

On Altıncı Bölüm

Ördüğümüz Ağ

Dahlia

Pazartesi akşamı

Şaşkın bir şekilde televizyona bakarken oturdum. Theo bir adamı komaya soktuğu için teslim olmuştu. En azından aptal haber sunucularının söylediği buydu.

Ama yanılıyorlardı. Theo benim evimdeydi. Bir adamı dövmek için yatağından sıvışıp şehrin öbür ucuna gitmiş olması mümkün değildi.

"Kahretsin!" Rachelle küfrederek odaya doğru koştu ve kumandayı elimden kaptı. Televizyonu kapattı.

Artık çok geçti.

"Theo. O..." Gözlerimi siyah ekrandan çekip ona baktım. Bana odaklanmıştı, oğlunun fotoğrafının haberlere çıkmasını umursamadan dikkatle beni izliyordu. "Biliyordun. Teslim olacağını biliyordun."

"Evet," diye itiraf etti. "Ben de sana söyleyecektim. Theo bunun ikimizden biri tarafından söylenmesi gerektiğini düşündü ama ben..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Konuş benimle, solgun görünüyorsun."

"Bir adamı dövdüğünü söylediler." Başımı sallama sırası bendeydi. "O böyle bir şey yapmaz. Ve benimle birlikteydi. Gidip bunu onlara söylemeliyim." Kendi kendime konuşarak kapıya doğru ilerledim. "Yanlış adamı yakalamışlar. Aptalca hatalar olur, bunu düzeltereğim."

Rachelle bileğimi tutarak adımlarımı durdurdu. "Dahlia, yapamazsın." "Neden?"

Adını temize çıkarabileceğimi bildiğinden, Rachelle'in beni sırtına atıp karakola kadar koşturmamasına şaşırıyorum.

"Bir şeyleri kaçırıyorum," diye fısıldadım. Gözlerim yaşardı, panik ve korku beni sürükledi. Cevap vermeyince, "Neyi bilmiyorum?" diye bağırdım.

"Çok fazla," dedi, sempatik ve hüzünlü gülümsemesi kalbimi paramparça etti. "Ama bu konuda bana güvenmelisin Dahlia."

Başım fiziksel bir tokat yemiş gibi geriye gitti, sesim kısık ve cılız çıktı. "Hayır. Neden güveneyim ki? Neden benimle vakit geçiren, benimle yemek yiyen birine güveneyim ki?" Televizyonu işaret ettim, "*bunların* olduğunu bile bile?"

"Tatlım-"

"Boş bir eve geleceğimi bile bile neden toplanmama yardım ettin? Küçük dairemde eşyalarımı tekrar yerleştirmek zorunda kalayım diye mi?"

"Yapamazsın."

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Burası artık senin dairen değil."

"Nasıl?"

"Theo," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Aslında açıklıyordu.

"Eşyalarım mı?"

"Biz binadan ayrılır ayrılmaz depoya taşındı."

Bedenimden akan duygu seline korkmuş, şaşkın ve yalnız olmanın yanı sıra kapana kısılmışlık da eklenmişti.

"Bunu düzeltebilirim," diye fısıldadım ve kapıya doğru yöneldim.

"Onu yıllarca kaybetmek mi istiyorsun Dahlia? Birkaç ay değil, ama *Yıllarca mı?* Belki de sonsuza kadar?"

Gözlerimdeki yaşlar taşı, acı sesimi doyurdu. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır!" Beni kollarının arasına çekmeden önce yüzü yumuşadı. "Hayır, asla, tatlım. Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum ama bana güvenmeni istiyorum. Theo'ya güven. Tamam mı?"

Koşuşturan düşüncelerime rağmen hem bedenim hem de zihnim uyuşmuş hissediyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve beynimin işbirliği yapmasını sağlayamıyordum. Başka bir seçeneğim ve bilgi almanın bir yolu olmadığı için hiçbir şey söylemedim.

Ve sonra yıkıldım.

Sakin ve düzenli bir şekilde diğer ziyaretçilerin arkasındaki sırada yerimi aldım. Bebeklerden yaşlılara kadar her yaştan insan muhafızın bizi geri götürmesini bekliyordu.

Sıra hızla ilerledi, ben de ehliyetimi çıkardım.

Elinde pano olan bir güvenlik görevlisi bana baktı. "Miyav kimi görmeye geldin?" Sorusunda bir tuhaflık vardı ama geçiştirdim. "Theodore Amato."

Başka bir görevli metal dedektör çubuğunu üzerimde salladı ve karnıma geldiğinde deli gibi biptemeye başladı. "Miyavlayarak tişörtünü kaldır" diye emretti.

Yaptığımda, süt kaseleri karnıma bantlanmıştı.

"Miyav, kuralları biliyorsun," diye iç geçirdi birinci muhafız, başını sallayarak. "Süt tabağı yok. Mahkûmların çevik bir şekilde hareket etmesini istemeyiz." Kaselere el koydu ve sıraya girmem için başını yana salladı.

Law and Order dizisindeki Dedektif Stabler arka taraftan çıktı, kapıyı açık tuttu ve hepimize kendine özgü ukala sırtışını yaptı. "İçeri girebilirsiniz miyav."

Check-in'den ayrılırken, grubu takip ettikçe heyecanım arttı. Onunla bir masada oturmak yerine aramızda pleksiğlas olan telefonlar aracılığıyla konuşmak zorunda kaldığımızı görünce heyecanım kırıldı. Etrafta bu kadar çok kadın görünce kafam karıştı.

Yine de onu gördüğümde sırtıttım.

"Cazzo, gattina, seni özledim," diye homurdandı telefonu kulağıma götürür götürmez.

Gözlerimi kapattım ve sesin içime işlemesine izin verdim. "Ben de seni özledim. Neden onlara söylemedin?"

"Onlara neyi anlatayım?" diye sordu.

"Bunun bir hata olduğunu. Burada olmamanız gerekiyordu."

"Yapmak zorundayım. Alex'in uyuşturucu kaçırmasına yardım ettim. İşler o kadar da kötü değil. Yani, Red deli. Tabii ki Deli Gözler kadar deli değil ama kim deli ki?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bekçiye baktım ve onun Pornstache olduğunu gördüm. İki kız bir köşede birbirlerine girerken, Red de tezgahın üzerindeki tencereyi karıştırıyordu.

"Bunların hepsi *Orange Is the New Black* dizisinden. Theo, neden buradasın?"

"Beni *The Wire*'a koyamayacak kadar çok mu seviyorsun?"

Birden uyandım, televizyonun donuk ışığı odayı aydınlatıyordu.

"Hâlâ izliyor musun?" Yüksek sesle okudum, öfkeyle cevap vermeden önce Netflix ekranı beni yargıladı. "Evet, birçok geceyi uyanık geçirip izleyeceğim hissine kapılıyorum." Fısıltıyla "Yalnız" diye eklemekten önce bir komediyi oynat tuşuna bastım.

Üstüme oturan lacivert, kapaklı kollu, ağırbaşlı elbisemi düzelttim. Rosa elbiseyi günün erken saatlerinde bana bırakmıştı ve ben de bunun biraz bilgi edinmek için bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Her zamanki konuşkan halinin tam tersine, kışkırtıcı sorularıma cevap vermeyi reddetmişti.

Ancak daha da tuhaf olan, her şey hakkında bu kadar endişesiz görünmesiydi. Ne patronunun tutuklanmasına şaşırılmış görünüyordu, ne de onun hapse girmesi ve şirketinin batması ihtimalinden endişe duyuyor gibiydi. Çünkü Theo sadece hayat boyu

ama aynı zamanda onun yemek bileti, benimle birlikte çıldıracağını düşünürdüm.

Bunun yerine, kaçamak olmasa da olabildiğince mutluydu, çünkü makyajıma yardım etmekte, lekeli şişlikleri ve devasa torbaları maskelemekte ısrar ediyordu.

Mahkeme salonunda otururken, Luc'un kolu önümü kestiğinde eteğimi tekrar düzeltmek için hareket ettim.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Luc. Nasıl anladığımdan emin değildim, çünkü her zamanki kibar ve çekici haliydi, ama beni orada istemiyordu. Beni yakından izledi, gergin ve tetikte bir karışımdı. Her kıpırdayışımda gözleri bana kayıyor, kendini hazırlıyordu.

Ben diğer tarafımda oturuyordu ama o kadar tetikte değildi. Daha ziyade destek için oradaymış gibi hissediyordum.

Rachelle ve Lou arkamızda oturuyor, ara sıra uzanıp omzumu sıkıyorlardı. İkisi de perişan görünmüyordu.

Bunların nesi var böyle? Ne zaman Bizarro dünyasına ısınlandım?

Luc kolunu yerinde tutuyordu ama ben artık eteğime dikkat etmiyordum.

Yan girişten mahkeme salonuna giren Theo'ya odaklanmışım. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, neredeyse Amaric'e gidiyormuş gibi davranabilirdim. Onu bir önceki Pazar gününden beri görmemiştim, sadece birkaç gün olmuştu ama farklı görünüyordu.

Belki de ben onu farklı görüyordum.

Yanında kendi yaşlarında, şık giyimli bir avukat vardı ve gözleri hep benim üzerimdeydi. Kaşları birbirine yapışmış, ifadesi yumuşaktı.

Sessiz bir

yalvarış.

Özür dilerim.

Bir söz.

Yargıç, avukatı ve diğer avukat konuşmaya başladığında bakışlarını benimkilerden ayırdı. Her şey hızla ilerliyordu ve onlar anlaşmanın şartlarını tartışırken ben takip etmekte zorlanıyordum.

Neden anlaşmayı kabul ediyor? Evde benimleydi. Onlara söyleyebilirim.

Luc yüzümdeki şaşkınlığı açıkça okuyarak, "Ona güven," diye fısıldadı.

"Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleme zahmetine girseydi söyleyebilirdim," diye sert bir fısıltıyla karşılık verdim.

Yargıç kaçırdığım bir şey sordu ama Theo başını salladı. Sesi sakindi: "Luca Ricci ve Dale Henson'la Oakley'deydim. Bay Ricci sigara içmek için yan sokağa girdi ve normalden daha uzun sürdü. Onu kontrol etmeye gittiğimde bir adamın yüzüne bıçak salladığını gördüm."

"Adamı tanıdınız mı?" diye sordu diğer avukat, notlarını okurken.

"Evet," diye cevapladı Theo. "O da barda içki içiyordu."

Theo'nun avukatı bazı kağıtları havaya kaldırdı. "Elimizde o gece çalışan barmenlerin imzalı ifadeleri var. Bay May'in kendisi ve içki içen ortağı dışarı çıkarılmadan önce kadın müşterileri taciz ettiğinden bahsediyorlar. Ayrıca uzun bar hesabından ve ödeyemeyeceğinden de bahsediyorlar ki bunu yapamayacağını biliyordu."

Yargıç, "Sonra ne oldu?" diye sormadan önce başını salladı.

Theo hikâyesine devam etti. "Bulaşıkçılardan biri sigara içmek için beni dışarıda takip etti ama polisi aramak için içeri döndü. Bay Ricci cüzdanını ve saatini vermeye çalışıyordu ama adam giderek sinirlenmeye başladı. Onu korkutmak için çöp bidonunu tekmeledim ama tepki vermedi. Bıçakla Bay Ricci'nin üzerine yürüdüğünde, boş bir şişeyle kafasına vurdum ve onu kenara ittim."

Avukat başka bir dosya klasörünü havaya kaldırdı. "Bay May'in kanındaki alkol seviyesinin 3'ün biraz altında olduğunu kanıtlayan hastane kayıtları, ayrıca diasetilmorfini gösteren bir toksikoloji raporu."

Ben'e doğru eğildim, o da ben sormaya fırsat bulamadan "Eroin" diye fısıldadı.

"Theo'nun avukatı, "Bunların her ikisi de Bay May'in dengesizliğine katkıda bulunarak başını tuğla duvara çarpmasına yol açabilir. Buna ek olarak, onu komaya sokan şey başındaki yara değil, narkotiklerle karışan toksik seviyedeki alkol olabilir."

Yargıç dosyayı karıştırırken, "Neden gittiniz Bay Amato?" diye sordu.

"Bay May'in yanında bana karşı tehditler savuran başka bir adam daha vardı."

Yargıç başını salladı, Theo'nun hikâyesine inanmış görünüyordu. Yalanlarına.

Luc ve Ben'in kolları beni tutana kadar ayakta durmak için yer değiştirdiğimi fark etmemiştim bile. Bana destek verircesine ellerimi kavradılar.

Yalanlar. Hepsi yalan.

Birkaç gün içinde her şey nasıl bu kadar değişebilir?

Hala bir cevabım yok. Theo hapisteydi, anlaşması cezasını iki yıldan dört aya indirmişti. Adliyeden eve dönerken Luc benim bilmek istediklerim dışında her şeyi anlatmaya çalışmıştı.

Şaşkınlık içindeydim. Şok içindeydim. Bitkin ve yorgun bir halde banyo yaptım ve sonra misafir odasında uyuyakaldım, sabaha kadar uyuyamadım.

Aşağı indiğimde paketler giriş holünü doldurmuş, oturma odasına taşmıştı. Evden çıkarken onları görmezden geldim ve Java Brew vardiyamda çalışmak üzere Rover'la şehre gittim.

Arabayı bir yere çekene kadar Ben'in SUV ile beni takip ettiğini fark etmemiştim.

Gözlemci süper casus değildim.

Ben öğleden sonra kapıyı kilitleyip sokakta yürümeye başlayana kadar bütün gün dışarıda kalmıştı. Dışarı çıktığımda beni takip etmiş, apartmanıma yaklaşırken bana müdahale etmemişti.

Bunun için bir nedeni yoktu.

Şifrem işe yaramamıştı. Rastgele düğmelere basıp birinin beni içeri almasını bekledim. Geldiğinde de asansöre binip daireme çıktım. Anahtarım artık kilide uymadığında o kadar da şaşırmamıştım.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle Rover'a ve sahip olduğum tek yere geri döndüm. Önceki gece olduğu gibi kendimi misafir yatak odasına kilitlemiştim. Pacing

ve huzursuzdum, şokun etkisi geçtikçe öfkem de artmıştı. Tüm seçeneklerimi gözden geçirdim ve sonunda uykuya dalmadan önce bir plan oluşturmaya başladım.

Alarmımı kapatıp esnerken ve Cuma günümü planlarken, işe hasta olduğumu bildirmeyi düşündüm. Aslında, hiç gitmemeyi düşündüm.

Eğer ortaya çıkmazsam, eminim Mystic Stones psişik olarak görüp Wendy'ye haber verecektir. Bekle. Belki de zaten biliyordur.

İstemeye istemeye yataktan çıktım ve duş alıp hızla hazırlandım. Aşağı indiğimde yeni çantalar ve kutular beni bekliyordu. Mutfığa girerken onlardan kaçmaya devam ettim.

Masada oturan Ben ve Luc'a kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. Nazikmişim gibi davranmak için henüz çok erkendi. İşe koşarak gidebileceğimi hissettiğim kadar çok espresso içeren bir seyahat fincanı hazırlayarak kapıya yöneldim. Anahtarları kaptığım gibi verandaya çıktım ve hareket sensörlü ışık yandığında donup kaldım.

Rover gitmişti. Aslında, *bir*

Rover gitmişti.

Yerinde bir başkası vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavimsi yeşil renkte, daha büyük bir modele ve parlak krom detaylara sahipti, belli ki yepyenydi.

Arkamı döndüm ve Ben'e doğru koştum.

Elleri dışarı fırladı ve üst kollarımı tutarak düşmemi engelledi. "Üzgünüm, burada olduğumu bildiğini sanıyordum. İyi misin?"

"Sana çarpan *bendim*, o yüzden özür dilerim. Diğer Rover nerede?"

Omuz silkti. "Daha yeni geldim."

"Bugün yine bana bakıcılık mı yapacaksın?"

Dudakları mahcup bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve başını salladı.

"O zaman sen de taksi görevindesin. Aksi takdirde bir Uber çağırmam gerekecek ve bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

"Ne var ne yok?" Luc, Ben'in arkasından sordu.

İçimi çektim ve saati tekrar kontrol ettim. "Gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Beni götürecek birini bekleyecek vaktim olmadığı için Ben götürecek. Ya da biri

bana diğerk Rover'ın nerede olduğunu söyleyebilir."

Luc Ben'in yanına geçti, gözleri elimdeki anahtarlara ve sonra da kapıya kaydı.

"Onu ben kullanmayacağım," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Son zamanlarda işlerin... çılgınca olduğunu biliyorum," dedi, yüzyılın en hafif deymiyle. "Ama yeni araba rüşvet falan değil. Theo sana sürpriz yapmak için birkaç hafta önce aldı. Sadece hazır olması biraz zaman aldı."

Sözleri içime işledi, Theo'nun ne kadar tatlı olduğunu ve kendimi ne kadar parçalanmış hissettiğimi acı bir şekilde hatırlattı.

Başımı salladım ve açıkladım: "Sorun o değil. Dikkatim dağınık, uykum var ve geç saatlere kadar çalışıyorum. Doğrusu, en iyi zamanlarımda bile yeni şeyler öğrenmekte berbatım. Tüm o düğmeler ve ayarlar benim arkadaşım değil."

Theo'nun bana anlattığına göre Luc bir teknoloji dehasıydı. Basit bir arabayı çözemeyişime şaşırmış ve biraz da inanmamış görünüyordu.

Telefonumu ona uzattım. "Bu şeyle arama yapmak, mesajlaşmak ve e-postalarımı kontrol etmekten fazlasını nasıl yapacağımı hâlâ çözemedim.

Ne zaman denesem

Facebook'ta oturum açtığımda bir hata mesajı veriyor."

Bana sırtıttı. "Bugün Ben'le git. Eve döndüğünde, Rover'ı hazırlamana yardım edeceğim." Aşağıya baktı. "Ve telefonunu."

Planımı uygulamaya koymak için mükemmel bir zaman.

"Teşekkürler." Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım ve telefonu yavaşça çevirdim. "Bu şeylerde artık internet olduğunu duymuştum."

Kahkahası beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

İnsanlar biliyordu.

Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum ama o gün farklı haber sitelerinde benim ve Theo'nun ailesinin duruşmada çekilmiş fotoğrafları yayınlanmıştı. Ben

Her türlü haberden uzak duruyorum ve bazı müşteriler dikkatimi çekmeseydi bundan haberim olmayacaktı.

Ara sıra gelen küçük bir grup üniversiteli kız önümde durmuş, siparişlerini hesaplıyormuş gibi yapıyorlardı. Gerçi dikkatleri menü panosundan çok benim üzerimdeydi.

Sabırla bekledim.

"Haberlere mi çıktın?" diye sordu içlerinden biri, arkadaşlarından biri tarafından iteklendikten sonra. "Erkek arkadaşının davası için mi?"

Başımı sallayarak menüdeki ekrana dokundum. "O bendim. Size ne getireyim? Bugüne özel buzlu rocky road karışıklı kahvemiz var."

İpucunu almadı, devam etti. "Erkek arkadaşın çok seksi."

Haksız değil.

"Ama aynı zamanda tam anlamıyla bir kahraman," diye ekledi.

Bu beni şaşırttı. Yakaladığım kadarıyla genel kanı insanların Theo'nun yanında olduğu yönündeydi.

Ama '*kahraman*' biraz dramatikti, hepsi kocaman bir yalan olmasa bile. Ki öyleydi.

"Vurduğu ezik, gittiğimiz kulübe gelip bütün kızları süzüyordu. Sonra yasaklandı..." Başını iki yana salladı. "Her neyse, oraya gidemiyor ama kampüsün yakınındaki diğer tüm bar ve kulüplere gitmeye başladı. Ciddi bir ayyaş. Artık hepimiz kendimizi daha güvende hissediyoruz." Gülümseyerek ekledi, "Ve bu spesiyal kulağa çok hoş geliyor. Bir orta boy alacağım."

Kızların geri kalanı siparişlerini verdiler ve dönemin başlangıcı hakkında sohbet ettiler. Son kartı okutup bardakları uzattığımda kapıdan çıkmaya başladılar.

"Ben... Ben hemen çıkıyorum," dedi kızlardan biri diğerlerinin anlayışlı baş sallamalarına karşılık. Dışarı çıktılar ve sadece ikimiz kaldık. Muhtemelen benden bir ya da iki santim daha uzun ve bir ya da iki yaş daha genç olan bu kız, ağzını açıp tekrar kapatırken korkmuş görünüyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Nazikçe sordum.

"*Olaydan* bu yana ilk kez nefes alamıyormuşum gibi hissetmeden evden çıkabiliyorum. Milyonlarca kez omzumun üzerinden bakmıyorum.

zamanlar. Erkek arkadaşına teşekkür ettiğimi söyler misin?" Tüm duygular sesini terk etti. "Umarım o hayvan hiç uyanmaz."

Konuşmak için kendime güvenmediğimden sadece başımı salladım.

Kız gülümseyerek derin bir nefes aldı. Küçük ve sallantılıydı, sanki yabancıymış gibi hissediyordu ama oradaydı. "Teşekkür ederim."

Kapıdan çıkarken arkadaşlarından birinin kolunu ona dolayarak bir şeyler söylemesini izledim. Sonra kızın gülüşünü izledim.

Gerçek hikâye ne olursa olsun, hastanede yatanın masum bir adam olmadığını bildiğim için kendimi daha iyi hissettiğimi inkâr edemezdim. O adam her kimse, daha kötüsünü hak ediyordu.

Hâlâ kızgındım. Kendimi ihanete uğramış ve karanlıkta hissediyordum, bu da bana hiç iyi gelmiyordu.

Ama kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Başka sorunuz var mı?" Luc yeni Rover'ın yolcu koltuğundan sordu.

"Evet." Kontağı işaret ettim. "Bu şey ne işe yarıyor?" Ben gözlerimi devirene kadar bir an paniklemiş gibi baktı. "Şaka yapıyorum. Umutsuz olduğumu biliyorum ama *o kadar da* kötü değilim."

"Telefonunuzdaki klasörleri bulmanızın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlatmama gerek var mı?"

"Oh, sus."

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Telefonumdaki her şey otomatik olarak kategorilere göre klasörler halinde düzenlenmişti. Aradığım şeyi bulamazsam dünyadaki tüm organizasyon boşa giderdi.

Arabadan inip kaputun etrafında döndüm. Bir teknoloji dehasının en temel özellikleri açıklaması muhtemelen sinir bozucuydu. Daha fazla şey eklemek istemedim.

ama cevaplara ihtiyacım vardı. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Patronun emirleri," dedi basitçe, tam olarak neyi kastettiğimi biliyordu.

"Daha fazlasını ne zaman öğreneceğim?"

"Yakında." Cevabı tahmin ettiğim gibi kaçamaktı. O verandanın merdivenlerini tırmandı, ama ben yürüyüş yolunda kaldım.

"Şu adam," dedim ve arkasını dönmemesine rağmen durmasını sağladım. "Hastanedeki mi?"

"Peki ya o?"

"Birini incitti. Bir kıza. Tam olarak söylemedi ama ne demek istediğini anlayabiliyordum."

Bu onun dönmesini sağladı. "Nasıl öğrendin?" "Bazen Java Brew'e geliyor."

"O hak ettiğinden daha iyisini almış değersiz bir insan pisliği." "Ama bunu ona veren Theo değil."

Çok inceydi. O kadar inceydi ki, aslında gördüğümünden bile tam olarak emin değildim. Başını hafifçe salladı.

"Luc, neler olduğunu bilmem gerek. Neredeyse bir hafta oldu. Karanlıkta beklemeyi reddediyorum."

Ve olmamıştım.

Cevap istemekle bir yere varamayınca, talep etmeye geçtim. Bu, Gus'ın bir aslanla kafa kafaya vermesine eşdeğer olduğundan, sonuçta sadece hayal kırıklığı ve öfke ile karşılaştım. Haftayı işte ya da boş odada kilitli geçirdim, ama inzivaya daha fazla dayanamadığımda plan yapmaya başladım.

Ev sahibimi aradığımda dairemin çoktan kiralanmış olduğunu öğrendim ki bu beni şaşırtmamıştı. Küçük ve derme çatma bir yerdi ama nispeten güvenli ve ucuzdu. Ayrıca birkaç markete de başvurmuştum ve ertesi hafta bir mülakatım vardı, eğer o gün bebek bakıcım kimse onu sallayabilirsem.

İşim olmasa bile, başka bir iş bulana kadar geçinmeme yetecek kadar param vardı.

Şehir benim hayalimdi. Nerede olursam olayım etrafıma bakmayı ve çok fazla *hayat* görmeyi seviyordum. Çok fazla dünya. Tüm bunlarla iç içe yaşamak için bu kadar çok çalışmaya değirdi.

Sadece Java Brew'de çalışarak şehirde yaşamayı karşılayamazdım, özellikle de işler bu şekilde giderken. Theo ile banliyöde kalmak bana orada mutlu olabileceğimi göstermişti. Küçük bir malikânede yaşamayacağımı bilsem de, sessiz geceler ve yıldız manzarası hakkında söylenecek bir şey vardı. Küçük dairelere alışkındım.

Ama Theo'yu sevdim.

Hâlâ bir bütündüm; beni tamamlayacak başka birine asla ihtiyacım olmayacaktı.

Ancak Theo ile birlikte olmadığımı hayal etmeye çalıştığımda, ruhumun derinliklerinde nefes almayı zorlaştıran bir acı hissettim.

Yalnızlık geceleri etrafımı sarıyor, beni saatlerce ayakta tutuyordu. Sonunda uykuya daldığımda, huzursuzdum, anılarım peşimi bırakmıyordu. Nazik bir dokunuş. Onun alçak fısıltıları. Gözlerim açılırdı ama sadece ben ve zalim rüyalarım vardı.

Seçeneklerim tükenmişti ve çekip gitmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim, tek-sekiz yapmaya karar vermiştim. İyiymişim gibi davranacak, gülümsemeye zorlayacak, onları nezaketle öldürecek ve birinin, herhangi birinin bana acıyıp gerçeği söylemesini umacaktım.

En azından ne yapmak istediğimi anlamam için bana zaman kazandıracaktı.

Luc'u itmek planımda başarısız olduğum anlamına geliyordu ama denemeye devam etmeye kararlıyım.

Luc beni düşüncelerimden kopararak, "Yapma," diye emretti.

Kafam karışmış bir halde, kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu verandaya baktım. "Ne?"

"Ne planladığını biliyorum. Bırak onu."

Luc genellikle güler yüzlü ve rahattı. Theo hapisteyken bile, bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Yine de o anda, gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu. Sıcaklık yoktu. Daha önceki alaycı hafiflik gitmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Ne kadar bildiğini merak ederek sordum.

Cevap veremeden bir arabanın yanaşması dikkatini çekti. Kapıların kapandığını ve Rachelle'in sesini duyana kadar bakmaya zahmet etmedim.

"Pizza getirdik!" diye seslendi, olabildiğince mutluydu.

"Gitmem gerek," dedi Luc bana. "Rachelle ve Lou akşam yemeğine gelmek istediler ve Ben de burada."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye iddia ettim, aslında boş bir ev de istemiyordum.

Luc bana hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını kaldırarak şüphelendiğini belli etti.

Rachelle ve Lou merdivenlere doğru yürürken yanımdan geçtiler, her biri giderken yanağımı öpmek için durakladı. İçeri girmeden önce Luc'u selamladılar. Onlara kaba davranmak istemediğim için merdivenleri tırmanıp peşlerinden gittim.

Hmm. Rachelle benden hoşlanıyor. Belki bana bir şey söyler.

Luc düşüncelerimi okuyarak arkamdan kulağıma "Olmaz," diye fısıldadı. "Benden bilgi alma konusunda ondan daha şanslısın."

Adımlarım durmadan önce tökezledi. Umutlarım, iştahımı da yanlarına alarak uçup gitti. Merdiven boşluğuna baktım, kendimi misafir odasına kilitlemeyi düşündüm.

"Geliyor musun?" Rachelle elinde bir yığın tabakla mutfağın girişinden sordu. Gözleri bana dikilmişti ama yine de sıcak ve sempatikti. "Şu kan portakalı içeceklerini yapmak için malzeme getirdim."

Planı bozmadan önce yarım saati zor geçirdin. Odaklan! Bir geceliğine her şeyi aklınızdan çıkarmak ve eğleniyormuş gibi yapmak çok zor olmamalı.

Gülümsemeye zorlayarak başımla onayladım. "Pizza harika kokuyor." Luc'un omzunu sıkarak onaylamasını görmezden geldim.

Lezzetli pizza ve sert içkilerle dolu olarak kapıyı Lou ve Rachelle'in arkasından kilitledim. Gece gergin geçmişti ama herkes her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Kaba davranmamıştım ama rol yapma planımı uygulama zahmetine de girmemiştim. Luc'ün haklı olduğunu anlamam beş dakikadan az sürdü.

Rachelle hepsinden daha sıkı kilit altındaydı. Hiçbir talep, yalvarma ya da hıçkırık, oğlunun onayı olmadan tek kelime etmesini sağlayamazdı.

Ertesi gün kızlarla dışarıda bir öğleden sonra geçirmek için ısrar etmişti ve ben de bunu dört gözle bekliyordum. Evden çıkmam gerekiyordu ve yeterince içkinin Tina'nın dilini çözeceği konusunda iyimserdim.

Ben'in evde bir yerlerde olduğunu ve Luc'un da muhtemelen yakında döneceğini biliyordum. Ama yalnızmışım gibi davrandım ve yatmak için su şişemi hazırlarken kendi kendime mırıldandım. Merdivenlere doğru yürüyordum ki, küçük masanın üzerinde giderek büyüyen posta yığını gözüme çarptı.

Daha spesifik olarak, zarfın üstündeki ismim.

Onu kaptığım gibi, nereden geldiğini gördüğümde nefesim ciğerlerimden tıslayarak çıktı. Kalbim düzensiz bir tempoda çarparken titrek bacaklarımla merdivenleri koşarak çıktım. Hiç düşünmeden kendimi Theo ile paylaştığım odaya kapattım.

Zarfı yırttım, neredeyse titreyen parmaklarımla zarfı tutamayacaktım. Theo'nun düzgün ve erkeksi el yazısı sayfadaydı ama umduğum kadar çok değildi.

Gattina'm,

Özür dilerim. Sana söylemeliydim. Seni uyarmalıydim. Artık bunu biliyorum. Umarım bir kez daha tam olarak konuşabildiğimizde, nereden geldiğimi anlayacaksın. O zamana kadar lütfen sabırlı ol. Evde kal. Benimle kal. Kafeyi bırak ve günlerini havuz kenarında geçir. Ya da birkaç ders al, Rosa hoşuna gidebilecek birkaç ders buldu. Sana bakmak için orada olmadığımı biliyorum, ama elimden geleni yapmama izin ver. Lütfen.

Seni seviyorum Dahlia. Ne düşünürsen düşün, bundan asla şüphe etme. Sevgilerimle,

Theo

Notu tekrar okudum. Ve tekrar. Kelimeler birbirine karışana kadar tekrar tekrar.

Hiçbir şey yoktu.

Cevap yok.

Umutlanmama izin verdiğim küçük ışık kırıntısı bir *puf*la yok oldu ve tamamen karanlıkta kaldım.

Yalan

söylemiş

i.

Benim

için.

Mahkemeye.

Ne kadar yalan söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de etrafımdaki herkes biliyor gibiydi.

Yalnız olmaya alışmışım. Kendimi bildim bileli, tüm hayatım boyunca bu böyleydi. Etrafım insanlarla çevrili olsa bile, yine de yalnızdım.

Ama Theo bana arkadaşlık etmişti. Sevgi ve şefkat. Bir *aile*. Ve şimdi sırlar ve yalanlarla lekelenmişti.

Çıkmak zorundaydım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken zihnim hızla çalışıyor, göğsüm sıkıştıyordu.

İhanet midemi bulandırdı.

Harekete geçmeden önce buradaki herkesin uyumasını bekledim. Büyük çantama birkaç parça giysi atarak yatak odasının kapısını hafifçe araladım. Merdivenlerden aşağı süzülürken adımlarım yumuşaktı. Yan masanın üzerindeki anahtarlara uzandım ama yerinde olmadıklarını gördüm.

Anahtarlar gitmişti.

Sadece benimkiler

değil.

Hepsini.

Mutfağa bakmak için döndüm ve orada birini görünce irkilerek bir çılgılık attım.

"Sana bırakmanı söylemiştim," dedi Luc, rahatça kapı çerçevesine yaslanarak.

Vücudu rahatlamış görünebilirdi ama ben buna aldanmamıştım. "Anahtarlar nerede?" diye sordum.

"Biraz zaman tanı Dahlia," dedi bana cevap vermeden.

"Zaman verdim! Şimdi daha önce olduğumdan daha da karanlıktayım!" "Sabırlı ol."

"Hayır!" Saçlarımı yüzümden iterek sakinleştirici nefesler aldım ama işe yaramadı. Kalbim göğsümde çarpıyor ve ciğerlerime yeterince hava alamıyor gibiydim. Etrafımdaki karanlık beni içine çekti. "Gitmem gerekiyor. Bir taksi çağıracağım."

"Hangi telefonla?" Cebinden telefonumu çıkarırken midem bulandı.

"Ben yürürüm," diye karşılık verdim. Geç ve karanlıktı ve kafasında kese kâğıdı olan uykusuz bir çocuğun yön duygusuna sahiptim. Ama yapardım.

Luc sadece başını salladı ve kapıyı engellemek için hafifçe yana kaydı.

Hayal kırıklığım, içimde dönüp duran ihanet ve incinmişlikle karıştı. Theo'dan gelen mektup, onu özlemenin açtığı yarayı deşerken, iyileşmesine yardımcı olacak *hiçbir şey* vermemişti. Hatalı olduğunu biliyordu ama yine de nihai bir konuşmadan bahsetmenin ötesinde hiçbir cevap ya da açıklama sunmamıştı.

O zaman gerçeği öğrenebilecek miydim? Yoksa her sorduğumda daha çok 'Merak etme' ya da 'Sana sonra söylerim' mi diyecektim?

Sonsuza kadar karanlıkta kalma düşüncesi paniğe kapılmama neden oldu. Ve onu kaybettim.

Öfkeme hakim olsam da hıçkırıklarım bedenimi sarstı. "*Denedim!* Sabırlı oldum. Bana bir açıklama yapacağına söz verip duruyorsun ama kafam her zamankinden daha karışık. Ne yani, burada oturup beklemem mi gerekiyor? Sikerim böyle işi! Benden bu kadar." Karanlıkta bile sözlerime gözlerinin parladığını görebiliyordum ama artık umursamıyordum. "İyi bir kız arkadaş gibi, tüm bu yanlış anlaşılımları düzelterekinden emin bir şekilde devam ettim. Ama bunun yerine bana hiçbir şey vermeyen bir mektup yazdı!"

Luc'un sesi yumuşaktı, kelimeleri özenle seçilmişti. "Mektuplarını okudukları için size hiçbir şey veremez."

Ne zaman bir cevap alsam, bu sadece yeni sorular doğurdu.

"Bu ne anlama geliyor? Okumaları neden önemli olsun ki?" Başımı salladım. "Hayır. Fark etmez. Burada daha fazla karanlıkta oturmayacağım. Şimdi git."

"Ona güvenmek zorundasın."

Beni sakinleştirmek için söyleyebileceği onca şey arasında muhtemelen en kötüsü buydu. "Bana güvendiği gibi mi?" Bağırdım. "Açık ve dürüst olduğu, bana güvendiği gibi mi?"

Onu bu ilişkiyi yürütecek kadar sevdiğimi?" Sesim çatladı, kararlılığım ve kalbim de onunla birlikte paramparça oldu. "Onu seviyorum ve o bana *yalan* söyledi."

Luc bana doğru uzanıp beni rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekerken yüzündeki sempati ifadesini yumuşattı. Kendisiyle savaşıyor gibiydi, konuşmadan önce iç çekerken vücudu gergindi. "Seni seviyor ve her şeyi bilmeni istiyor. Ama bunu sana söyleyecek kişinin kendisi olması gerekiyor ve şu anda bunu yapamaz."

"Neden olmasın? Neden tüm bu yalanlar ve sırlar? Hayatımda ilk kez bana her şeyi verdi ve şimdi elimden alınıyormuş gibi hissediyorum. Ve korkuyorum." Gözyaşlarım zaten yorgun olan ruhumu zayıflatarak devam etti. "Çok korkuyorum."

Luc cevap vermedi ama ben ağlarken bana sarıldı. Yorgun bedenim yere yığıldığında, Theo ile paylaştığım odaya gitmeme yardım etti. Kapıyı arkasından kapatıp giderken başka bir şey söylemeye zahmet etmedim.

Theo'nun tişörtlerinden birini giydim ve yatağın onun tarafına geçtim. Yastığını kendime doğru tutarak, zihnimin mektubu analiz etmeye çalışmasına engel olamadım.

Sonunda sıkıntılı bir uykuya daldığımda, kâbuslarım gerçekliğimden bir nebze olsun uzaklaşmamı sağladı.

Sessiz bir kapı sesi beni uyandırdığında uykuya dalmış gibi hissediyordum.

"Dahlia?" Luc kapıdan seslendi.

Saatin ancak sabahın altısı olduğunu gördüğümde kalbimi bir korku kapladı. Java Brew'de çalışmak zorunda değildim ve yataktan çıkmayı da planlamıyordum. Aslında hiç. Netflix ve ben eski günlerdeki gibi bir randevuya çıkacaktık.

"Öyle mi?" Dedim, odanın yarısını çoktan geçmiştim. Kapıyı açtığımda Luc'ün rahatlamış görüldüğünü görünce rahatladım.

"Theo bugün bir ziyaretçi kabul edebilir ama saat yediye kadar yola çıkmamız gerekiyor."

Daha önce kalbimi sıkıştıran korku serbest kaldı ve kalbim hafifledi. Plan yapmaya başlamıştım ki Luc'un mektup ve Theo'nun temkinli sözleri hakkında söylediklerini hatırladım.

"Bana bir şey söyleyebilecek mi?" Ben sordum.

Başını hızlıca sallamadan önce biraz tereddüt etti.

"O zaman hayır." Onu şaşırtmış olmalıyım çünkü kapıyı kapatabildim, kilidi sessizce yerine kaydırdım. Onu dışarıda tutmak için değil, beni içeride tutmak için.

Luc kapalı kapının ardından, "Eğer onu görmeye gidersen, seni Pazartesi günkü görüşmene bırakırım," diye pazarlık yaptı.

Bunu bilmesine neden şaşırmadım?

"Biri bana gerçeği söyleyene kadar gitmiyorum."

Koridorda geri çekilirken inatçı kadınlar hakkında mırıldandığını duydum.

Yatağa geri sürünerek, gün boyunca ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Bütün hafta sonu saklanamazdım. En azından yemek yemem gerekiyordu. Luc beni yakalayıp zorla arabaya bindirecek değildi ya.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

Dakikalar ilerledikçe bekledim, her biri beni saat yedideki son tarihe yaklaşıtıyordu. Her geçen dakika ile birlikte kararımdan emin olmak, kendimden şüphe etmek ve huysuz bir çocuk gibi hissetmek arasında gidip geldim.

Her ne kadar giyinip gitmek istesem de yapamayacağımı biliyordum. Bana yalan söylediğini bile bile Theo'yu göremezdim. Karanlıkta kalmaktan bıkmıştım.

Ama içten içe, pes edeceğimden de endişeleniyordum. Onun gamzeli gülümsemesinin ve cazibesinin beni sahip olduğumuz şeyin daha önemli

olduğuna ikna etmesine izin vereceğimden.

Gerçek.

Ben de saati görmezden geldim. Tüm şüpheleri zihnimin gerisine ittim.

Zaman dolduğunda ve ayrılmamız için çok geç olduğunda, büyük bir hata yapmışım gibi hissetmiyormuş gibi davrandım.

Grrrrrr.

Grrraaaagglleeee grrrrrr.

Ertesi sabah sarsılarak uyandım, içeri giren vahşi yaratıktan uzaklaşmak için yatak başlığına doğru geri kaydım.

Grrrrrrrrrrrr.

Aşağı bakınca hırıltının kaynağını buldum.

Karnım.

Bir önceki gün kendimi tamamen üzüntüye kaptırmıştım. Ben'e Rachelle ve kızlarla olan planlarımı iptal ettirmiş, saklanıp televizyon izlemeyi tercih etmiştim. Ne yapacağımı bulmaya çalışmıştım ama elim boş dönmüştüm. Ayak direyip bir yere götürülmeyi talep edebileceğimi biliyordum. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Olsa bile, orada olmak istemeyeceğimi biliyordum.

Theo'yla birlikte olmak istedim.

Bu geri adım attığım anlamına gelmiyordu. Hâlâ gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı. Ama ne kadar tepinirsem tepineyim ve çığlık atarsam atayım, karanlıkta kalacağımı kabullenmiştim. Geriye en iyi seçenek olarak sempati ya da yakınlık kalıyordu.

Karnım tekrar guruldadı ve bir gün önce fazla bir şey yemediğimi hatırlattı. Duş aldım ve tıraş oldum, ıslak saçlarımı başımın üstüne yığdım. Üstü fırfırlı şirin bir bikini ve havlu kumaştan bir örtü giydim.

Bir kitap kaparak merdivenlerden aşığı koştum ve mutfağı girerken başka paketlerden kaçtım.

Tam donanımlı mutfak.

Luc ve Ben, Lou ve Tina'nın kocası Gabe ile birlikte masada oturuyorlardı. Tezgâha yaslanmış olan diğerk adamın adını hatırlayamıyordum ama onunla tanıştığımı biliyordum. Mutfak adasında oturan birkaç adam daha vardı ama onları tanımıyordum.

"Günaydın," diye sahte bir gülümsemeyle selam verdim ve kendime bir fincan kahve hazırlamak için döndüm. Kimse cevap vermeyince dönüp Luc'un bana şüpheyile baktığını gördüm.

Sadece o değildi.

Herkes beni dikkatle izledi, şüpheleri açıktı.

"Ohhh tamam o zaman," diye fısıldadım kendi kendime.

"Kusura bakmayın. Trafik," dedi bir adam huysuzca, kimsenin kullanmadığı arka girişten odaya girerken. Beni görür görmez hemen dışarı çıkmak ister gibi bir hali vardı.

"Hey, sen T'deki adamsın."

Yaşlı adam elini ağarmış kızıl saçlarının arasından geçirdi ama yüzünü boş bıraktı.

"O adamı üzerimden attın." Dönüp masadaki Ben, Luc ve Lou'ya baktım. "İnanılmazdı. Bu sürüngenler beni rahatsız ediyordu ve o *kelimenin tam anlamıyla*... onu... fırlattı." Beynim sonunda ağzımdakini yakaladığında, "Ve onun orada olması bir tesadüf değildi, ha?" diye tahmin ettim.

Tüm bunlar Theo ile ilk buluşmamızdan sonra olmuştu. Yani *biz* daha '*biz*' olmadan önce beni izleyen biri vardı.

Adam sonunda bana yardım etmek zorunda kaldığı için aşırı korumacı mıydı?

Takip eden sorularımın kaçamak cevaplarla karşılanacağını tahmin etmek zor değildi. Bunun yerine, Theo ile konuşacaklarımın listesini zihinsel olarak uzattım ve orijinal planıma devam ettim

"Kahve?" Demliğı kaldırarak sordum.

Adam başını salladı ve mutfak adasına oturdu. "Yeniden doldurmak isteyen var mı?"

Kimse bir şey söylemeyince odayı taradım ve öncekinden daha da tedirgin göründüklerini gördüm. Omuz silkip fincanımı ve kitabımı aldım.

"Dışarıda olacağım," dedim, giderken mırıldandım.

Hamağa çökerek kahvemi yudumladım ve kitap okudum. Birkaç dakika sonra büyük şapkam kafama düşmeden önce üzerime bir gölge düştü.

"Yanacaksın," dedi Luc.

Şapka güneşi engellediği için ona bakabildim. "Teşekkür ederim. Şimdi telefonumu alabilir miyim?" Tereddüt edince devam ettim. "Bana güvenebilirsin."

İnanmadığını belli eden bir homurtu duydu ama yine de uzattı.

"Evet, çünkü buradaki gevşek güvenlik ve" telefonumu salladım, "teknoloji bilgim sayesinde fark edilmeden kolayca sıvışabilirim."

Çömelmeden önce kıkırdadı. "Buradayız çünkü Theo burada olmamızı istiyor. Ama Ben, Lou, Rachelle ve ben zaten burada olmak istediğimiz için buradayız." "*Aile* desteği" diye vurguladığında kalbimdeki o sızı yeniden başladı.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Ama burada tutsak değilsin Dahlia. Kimsenin seni takip etmeyeceğini söylemiyorum ama gidebilirsin. Bir saatliğine. Bir günlüğüne."

"Ama sen-"

"Çünkü Theo'nun incindiğini görmek istemiyorum. Ya da senin." Devam ederken ses tonunda farklı bir şey, düşük bir samimiyet vardı. "Duygulara dayanarak verilen kararlar her zaman doğru kararlar değildir." Bununla birlikte ayağa kalktı ve omzunun üzerinden seslenmeden önce eve doğru yöneldi: "Lou birazdan sandviç almaya gelecek. İsterseniz siparişinizi söyleyin, yoksa ben sizin için seçerim. Hamsi ve turp!"

Telefonumu açarken yüzümü buruşturdum. Mesajlarımı yükleyip Rosa'ya bir tane gönderdim.

Ben: Hey, eğer Theo için alışveriş yapan sensen, harika bir zevk ama kes şunu. Ayrıca, gelecek hafta sonu için kız kıza zaman ayarlayalım.

Bir dakika sonra vızıldadı.

Değilim. Hepsi değil. Ne yapabileceğime bakacağım, ama bazı harika şeyler var...

Kız zamanını planlayacağım. Rachelle, Tina, Julie?

Ben: Tabii.

İlgileniyorum.

Telefonu kitabımın yanına bıraktım, gülümsemeye zorladım ve sandviçimi almak için içeri girdim.

Sardalya ya da turp içermeyen bir tane.

On Yedinci Bölüm

Dahlia'yı Aldatma Pratiği

Aracıma doğru ilerlerken topuklu ayakkabılarım şehrin kaldırımlarında tıkırdadı. Özel dikim siyah pantolonum ve krem rengi bluzum profesyonel ve şıktı. Mülakatta gülünç derecede yersiz görünmüştüm.

"Ee?" Ben yolcu kapısını açar açmaz sordu.

"Çivilediğimden oldukça eminim." Arabaya bindim, kemerimi bağladım ve ona baktım. "Çabucak iletişime geçeceğini söyledi, muhtemelen yarın."

"Bu harika."

"Evet. Ama bunu kabul edeceğimi sanmıyorum."

Kaldırıma yanaşıp bana baktı. "Neden olmasın?" Bu iyi bir soruydu.

Omuz silktim. "Weggies'den daha büyük bir zincir ve daha yoğunlar. Çalışma saatleri daha fazla olur ve kesinlikle Java Brew'den ayrılmak zorunda kalırım."

"Sorunu göremiyorum. Çok fazla saat çalışmaya alışkınsınız."

Asıl sorunumu itiraf etmeden önce tereddüt ettim. "Mağaza müdürü yirmi yılı aşkın süredir şirkette çalışıyor. Diğer müdürlerin hepsi beş yıldan fazladır orada. Yerine geçeceğim adam ise sadece emekli olduğu için ayrıldı."

"Tamam..." Ben anlamayarak mırıldandı.

"Müdür, çalışanların mağazada ne kadar uzun süre kaldığından bahsedip duruyordu ve ben de kafamda 'Hotel California' şarkısını duyup duruyordum. Sanki istedikleri zaman emekli olabilirlermiş ama asla ayrılamazlarmış gibi."

"Şarkıyı biliyorum. Sadece istikrarın neden kötü olduğu konusunda kafam karışık."

"Öyle değil. Ama bir istikrar vardır, bir de rehavet. Ve bence olacak olan da bu. Kendime bir sonraki aşamaya geçeceğimi söyleyerek çok

alışacağım.

eninde sonunda. Yıllardır yaptığım şey bu ve hala bir sonraki adımın ne olduğunu bile bulamadım."

"Theo'nun dediğini yap. Psişik kafeyi bırak ve bir süre dinlen. Okula geri dön. Farklı bir şeyler yap."

"Yaptığın işi seviyor musun?" diye sordum. "Son zamanlarda yaptığım bebek bakıcılığı dışında."

Bana bir bakış attı ama son kısmı görmezden geldi. "Kaosu severim. Hatta buna ihtiyacım var. Şef olmak istememin bir nedeni de buydu, telaşlı mutfak için. Annemden sonra..." Başını iki yana salladı. "Ama şu anda yaptığım işi seviyorum, asıl planım bu olmasa bile." Kırmızı ışıktaki durup gözlerine baktı. "Yarının ne getireceğini asla bilemezsin. Hayat kayıtsız kalmak için çok kısa."

İki arada bir derede kalmıştım. Kendimi güvende hissetmek ve yerleşmek istiyordum ama *yerleşiyormuş* gibi de hissetmek istemiyordum.

Ben yine gözlerini benden kaçırdı. Ağzını açıp kapattı, ancak bir an sonra tekrar açtı. "Theo'nun ulaşabileceği çok şey var. Eğer bir şey istiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek. Seni bunaltmak istemediği için kendini tutuyor."

Gözlerim büyüdü. "Bu geri durmak mı?"

"Onun için mi? Evet."

Kıskançlık midemi çalkaladı, yakıcılığı göğsüme sızdı. "Bütün kız arkadaşlarına karşı bu kadar cömert mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Kafasını sallamadan önce yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Her şeyin kontrolünü tamamen eline almadığı için kendini tutuyor." Devam etmeden önce bir kez daha sözlerini dikkatle ölçüyor gibiydi. "Önceki kız arkadaşlarıyla ilgili olarak bir şey söyleyemem. Beş yıldan fazla bir süredir onun için çalışıyorum ve bu süre zarfında onu hiçbir kadınla görmedim. Ama söz konusu sevdiği ve değer verdiği kişiler olduğunda cömerttir. Ve size güneşin altındaki her şeyi almadığına göre, evet, kendini tutuyor."

Yakıcı kıskançlığın yerini boş bir sızı ve acı tatlı bir acı aldı. "Onu özledim," diye fısıldadım.

"Öyleyse git onu gör."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim.

Onu görmeye gitmek beni gerçeğe yaklaştırmadan kararlılığımı zayıflatacaktı. Bu cevaplar olmadan ne yapmak istediğimi ya da nerede durduğumuzu bilmiyordum. Hayatım durmuş gibiydi ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Pizza mı?" Ben konuyu değiştirerek sordu. "Malzemeyi atlayıp sadece ekstra peynir bile kullanabiliriz."

"Anlaştık. Yemek yerken *Super Troopers*'i izlemek ister misin?" "O filmi kaç kere izledin?"

"Hiç mi?"

"Son iki hafta içinde."

"Şu anda sadece birkaç kez *miyavladım*. Bir süreliğine Mel Brooks'a geçtim."

Ben sırtırken başını sallayan Ben, pizza siparişi vermek için aradı. Luc'u aradıktan sonra, zil sesi cipin hoparlörlerinden duyulmaya başladı.

"Selam," diye selamladı Luc.

"Ne-" diye başladı Ben, Luc sözünü kesmeden önce.

"Selam Dahlia. Akşam görüşürüz, tatlı olarak eve cannoli cheesecake getiriyorum." Devam ettiğinde cevap verme şansım olmadı. "Ben, beni hoparlörden çıkar."

Ben bir düğmeye bastı ve telefonunu kulağına götürdü. Tek bir kelime bile etmedi, sadece birkaç onay mırıldanması duyuldu. Telefonu kapatmadan önce, "Onlara haber vereceğim," dedi.

"Her şey yolunda mı?" İyi olmadığı belli olmasına rağmen sordum.

Parmaklarını sabırsızca direksiyona vuran Ben'in tüm tavrı değişmişti. Tıpkı Theo'nun pazarlık yaptığı zamanlardaki gibi, Ben'in gözleri keskindi ve bir gerginlik vardı.

"Sadece Amaric'teki bazı şeyler," dedi.

"Olamaz. Haberler işinize zarar mı veriyor?"

Theo'nun şirketini ve uğruna çalıştığı her şeyi kaybedeceği düşüncesi kalbimi acıttı.

Ben gülerek başını salladı. "Hayır, hiç de değil. Tam tersi."

"Gerçekten mi?"

"Theo ve Luc hangi şirketlerle çalışacakları konusunda seçici davranabiliyorlar çünkü bir mil uzunluğunda bir bekleme listeleri var. Geçen hafta iki katına çıktı."

Bu kadar çok şey paylaşmasına şaşırmıştım ama bilgiyi geri çevirecek değildim.

Belki de odaklanmam gereken 'zayıf halka' Ben'dir.

"Theo'nun herhangi bir iş yapabilmesi için bir süre geçmesi gerekecek olsa bile mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Umursuyor gibi görünmüyorlar. Birisi Amaric'in dosyalarına girip bekleme listesi bilgilerini almaya çalışmış, muhtemelen Theo müsait değilken işi kapmaya çalışıyor. Luc bu işe teknik açıdan bakıyor. Benim tarafımın güvenlik kayıtlarını dikkatli bir gözle incelemesini istiyor."

"Senin orada onlara yardım ediyor olman gerekmiyor mu?"

"Saatlerce güvenlik kamerası görüntülerini izlemek benim için tam olarak kaos ve heyecan verici bir şey değil. Eğer iyi bir şey bulurlarsa, ben de dahil olurum. Aksi takdirde, üzerinde adım yazılı bir pizza beni bekliyor demektir."

"Hey!"

"Peki. İsimlerimiz," diye değiştirdi dramatik bir iç çekişle.

Telefonda biriyle güvenlik kayıtları hakkında konuşurken, konuşmayı nazıkçe Theo'ya ve neler olduğuna yönlendirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Küçük konuşmaları nasıl yönlendirdiğime benzer şekilde, ifadelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. Ancak daha yakından dinlemeye başladığımda yanıtlarının ne kadar belirsiz ve temkinli olduğunu fark ettim. Diğer taraftaki boğuk sesin çok konuştuğunu duyabiliyordum, bu da Ben'in onlara ne söylediğine dikkat etmediği anlamına geliyordu.

Önümde ne söylediğine dikkat ediyordu.

Tüm açıklık için çok fazla.

Ayaklarımı koltuğa uzatarak kollarımı bacaklarıma doladım ve yanağımı dizime yasladım. Trafikte ilerlerken şehir dışarıda ağır ağır ilerliyordu. Sokaklar işten çıkan insanlarla doluydu. Bir süreliğine hayatımı unutarak insanları izledim ve gitmek istediğim yeni yerleri not aldım.

Kendimi tamamen iyi hissetmemi sağlamadı ama çok yardımcı oldu.

Yanlış duyduğumu umarak, "Bunu bir kez daha söyle," dedim.

Wendy başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. Seksenli yıllardan kalma kocaman saçları ve çok sayıda eşarplı saç bandı hareketle birlikte sallanıyordu. Hippi, Jack Sparrow ve Axl Rose'un bir karışımı gibi görünüyordu.

Ben de moda kimliği sorunlarım olduğunu sanıyordum.

"Özür dilerim Dahlia. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Ama Mystic Stone kapatmam gerektiğini söyledi. Kafein vücut için kötüdür ve bu da ruh için kötüdür. Bu kara bulut auramı kirletiyor."

Belki de buna Cuma gününden daha önce karar verebilirdiniz, ben tüm hafta çalıştıktan sonra değil.

Zaten bırakma eğilimindeydim. Hatta o kadar eğilmiştim ki neredeyse yatay pozisyondaydım. Ancak Java Brew'un kapanacağını öğrenmek bana hiçbir güvenlik ağı bırakmadı.

Belki de bu iyi bir şeydi. *İhtiyaç duyulan* bir şey.

Marketteki iş teklifini geri çevirmiştim çünkü kayıtsız kalmak istemiyordum. Java Brew'in etrafımda olması, rutinime devam etmeme izin verecekti.

"Tamamen yenileyeceğim ve ruhani bir sağlıklı yaşam merkezine dönüştüreceğim yeni bir binaya imza attım. Sıcak yoga, aura okumaları, ruhani danışmanlık. Bedenleri bu zehirle kirlettiğim için karmamı temizleyebilmek için elimden geleni yapıyorum. Belki bir kez kurduğumda, gelip orada çalışabilirsin? Kinoa barları, lahana smoothie'leri, bunun gibi şeyler?"

Birine lahana smoothie'si ikram etme fikri karşısında yüzümü buruşturmama engel olamadım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama umarım o zamana kadar hazır olurum."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Wendy ve beni kucakladı.

"Sorun değil," dedim, ciddiydim. Onun paçuli kokulu sarılışına karşılık verdim, sadece yarı anlamlı olarak.

Java Brew'un kapanmasıyla birlikte daha fazla kayıtsız kalamazdım. Ne yapmak istediğime dair bir karar vermem gerekiyordu.

Eşyalarımı topladım ve etrafıma bakındım. Sabahları erken kalkmayı, kalabalığı ya da psişik görüşleri kesinlikle özlemeyecek olsam da, burası pek çok güzel anıyı barındırıyordu. Theo'yla tanıştığım o ilk sabahı düşünürken ayaklarımın altında çtırdayan fasulyeleri duyabiliyordum neredeyse.

Binadan son kez çıkarken omuzlarımda bir ağırlık hissetmeyi bekliyordum. Değişimle birlikte gelen baskı ve panik.

Ben yapmadım.

Etrafımda garip bir huzur vardı. Baş döndürücü bir heyecan. Beklenti.

Ve küçük bir umut kırıntısı.

Belli ki aklımı kaçırmıştım.

Islık çalarak cipin beni beklediği yere doğru yola çıktım.

Luc dışarı çıktı, ben yaklaşırken bana baktı. Yüzündeki ekşi ifade Theo'yu görme davetini reddetmeye devam ettiğim için hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu. Etrafıma, Java Brew'e ve sonra tekrar bana baktı. "Neler oluyor?"

"Wendy Java Brew'u kapatıyor."

Kaşlarını kaldırdı, kapımı açtı. "Ve sen bunun için ıslık mı çalıyorsun?"

Omuz silktilim. "Kızgın olmak onun fikrini değiştirmez. Karması bu konuda çoktan sözünü söyledi."

"O..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyim yok." Sürücü tarafına geçip arabaya binmeden önce kapıyı kapattı. "Son günün ne zaman?"

"Bugün. Mistik Taşlar ona aurasının ne kadar koyu kavrulmuş olduğunu söylediğinde, dükkânı kapatmak için acele etti."

Beni yakından izledi. "Ve her şey yolunda mı?"

Gözlerimi devirdim. "Bu benim hayalimdeki iş değildi. Hayatıma devam etme zamanım gelmişti ve ihtiyacım olan itici güç de buydu."

"Güzel. Bu Pazar günü Theo'yu görmek için müsait olacağın anlamına mı geliyor?" "Olmaz. Kızlarla planlarım var."

"O yarın."

"Pazar günü hâlâ sarhoş olmayı planlıyorum." "Yolda ayılabilirsin."

Kabul etmemek için yanağımı ısırđım.

Zaten tedirgin olan benim sessizliğim Luc'ü daha da sinirlendirdi. "Bak, eğer *dışarıdaysan*, o zaman *dışarıda* ol. Kimse seni kalman için zorlamıyor. Onunla ilişkini bitirmek istiyorsan, tamam. Hatta mesajı iletecek kişi ben olurum. Ama onun e-postalarını görmezden gelmeye devam edeceksen-"

"Hiç e-posta almadım."

"Onları o gönderdi," diye karşılık verdi, gereğinden fazla savunmaya geçerek. "Karanlıkta kaldığın için kızgınsın ve cevaplar istiyorsun. Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Lanet olası Theo da anlıyor, sadece sabırlı olmanı istiyor. Ama eğer bunu bir ceza olarak uzatıyorsan-"

"Korkuyorum!"

Başlangıçta kendime onu görmek istemediğimi çünkü benimle tam olarak konuşamayacağını söylemiştim. Her gece dev yatakta tek başıma uyanık otururken, gerçeğin *tam olarak* bu olmadığını inkâr edemezdim.

Ellerimi sıkışık alanın izin verdiği ölçüde açtım. "Onu özliyorum. Onun için endişeleniyorum. Umursamadığımdan değil. Sadece sırlardan nefret ediyorum." Nedense sesimi neredeyse bir fısıltıya kadar alçalttım. "İkimiz de biliyoruz..." Düşüncemi tamamlamadan başımı salladım ama Luc ne demek istediğini anlamıştı.

Ve çılgınca bir şekilde bana gülümsedi. Vücudu gevşedi, ifadesi yumuşadı ve ısındı. Hatta uzanıp omzumu bile sıktı. "Theo bunlardan herhangi birini duysaydı beni öldürürdü. Hiçbirimiz gitmeni istemiyoruz. Amaric'teki işler beni strese soktu ama bu bir mazeret değil. Özür dilerim. İstersen bu gece telefonundaki e-postaları bulabilir miyim bir bakayım. Pazar gününü de düşün, tamam mı?"

Luc'la yeni bir hesaplaşma beklemiyordum. Bana gitmemi söyleyeceğini de hiç düşünmemiştim. Ani dönüşünü de ekleyince zihinsel bir kırbaçla baş başa kalmıştım.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduktan sonra ben sessizliği bozarak, "Ben, Amaric'in çok meşgul olduğunu söyledi. Benimle evde kalmanıza gerek yok. Ya da beni bir yerlere götürmenize. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum ve herkesin halletmesi gereken fazlasıyla işi var. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Aile böyle yapar."

Gözlerimi kapattım ve bu sözlerin içime işlemesine, umut kırıntılarını artırmasına izin verdim.

"Luc!" Telefonumun ekranına ve ana ekran düğmesine dokunarak seslendim. "Bu aptal şey bozulmuş!"

"Sorun ne?" diye sordu, elimden alırken.

"Bu!"

"Ben bir sorun görmüyorum."

Theo'nun tüm e-postaları birbiri ardına ekranda belirdi. İçlerinden çıkamıyordum. Onuncu seferden sonra, onlarla birlikte resimler de gelmeye başladı. Theo isteyken. Arabada. Turuncu tulumuyla.

Yüzü kanlı ve dövülmüş yeni bir resim belirdiğinde nefesim kesildi. "Sorun bu işte," diye bağırdım, bir öncekinin yerini daha acı verici görünen başka bir resim alırken. "Bu ekranlarda sıkışıp kaldı. Çıkamıyorum."

"Theo da yapamaz. Sence orası nasıl bir yerdir?"

Başka tarafa bakmaya çalışırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ama Luc yüzümü tuttu.

"Bunun bir yanlış anlaşılma olmadığını biliyorsun," diye fısıldadı. "Sebebi her ne olursa olsun, bunun seni rahatlatmayacağını biliyorsun. Onun aurası onun gölgesi ve senin gölgen gün geçtikçe daha da koyulaşıyor. Bununla başa çıkabilir misin? Onunla birlikte karanlığa adım atabilir misin?"

"Hayır, o iyi!" Tutuşuna karşı koydum, dönüp durdum. "O iyi bir insan!"

"Bütün iyi insanlar iyi değildir." Luc'ün dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle yukarı kalkarken bana kızgın bir Theo'nun resmini gösterdi. "Yoksa neden orada olsun ki? Bunu kabullenmen gerek. Uyan ve gerçekte yüzleş Dahlia. Uyan artık. Dahlia, uyan."

Geri çekilirken düştüm ve büyük bir gürültüyle yere çakıldım.

"Whoa, iyi misin?" Luc kalkmama yardım etmek için uzanarak sordu.

Elini kabul ederek ayağa kalktım ve yatağımın kenarına oturdum. Gus kabarık poposuyla yanıma oturdu. Hâlâ karanlıktı, sadece koridorun ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

Luc'un gözleri yataktaki telefonuma kaydđ, sonra tekrar bana döndü.

"Telefonun hakkında bağıırıyordun."

Avucumu yüzüme sürttüm. "Kötü bir rüya." "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Özür dilerim."

"Sorun değıl. Uyumana izin vereceğim."

Ben konuşana kadar neredeyse kapıya varmıştı. "Bu bir yanlış anlaşılma değıl, değıl mi?"

Luc arkasını dönmedi ama olduğı yerde durdu.

Cevap vermeyince devam ettim. "Ve gerçek beni daha iyi hissettirmeyecek, değıl mi?"

"Biraz uyu, Dahlia." Arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Telefonumu elime alıp e-postalarımı açtım. Luc, Theo'dan gelen e-postaları spam klasöründen çıkarıp gelen kutuma aktarmıştı.

Sadece birkaç şeyi bilmemi sağlayan belirsiz, hızlı mesajlardı. Beni özlemişti.

Beni seviyordu.

Ve gerçek ne olursa olsun, nasıl tepki vereceğim konusunda endişeliydi.

Bu da hayal ettiğimden daha kötü olduğı anlamına geliyordu.

Rüyamı düşünerek mesajları birkaç kez daha okudum. Ne kadar karanlığı kabul edebilirdim? Sınır neredeydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Pek sayılmaz. Bildiğim, eğer bir çizgim varsa bile, olması gerekenden çok daha uzakta olduğıuydu. Çünkü gecenin köründe, kendime yalan söyleyemeyecek kadar yorgun olduğum bir anda, olması gerekenden çok daha fazlasına razı olabileceğimi biliyordum.

Son e-postayı yanıtladıktan sonra üzerinde fazla düşünmeden yazmaya başladım.

Theo,

*Pazar günü görüşürüz.
Sevgiler,
Dahlia*

Mesajı gönderdikten sonra Luc'a bir mesaj attım.

Ben: Pazar günü Theo'yu görmek

istiyorum. Telefonum saniyeler

içinde çaldı. **Luc:** Güzel.

Battaniyemi yukarı çekerek telefonumu kapattım ve uyumaya çalıştım.

Etrafım karanlıkla çevriliydi.

"Tamam, geceyi Dahlia kazandı."

Boya fırçamı temizlerken Julie'ye baktım, neredeyse şarap bardağıma batırıyordum.

Tekrar.

Rosa kız kıza vakit geçirmek için şu içkili resim derslerinden birini seçmişti. Şarap benim tercih ettiğim bir içki olmadığından, caddenin karşısındaki bir kokteyl barda ön oyun oynamıştık.

Zaten çakırkeyif olduğumda şarabın ne kadar daha katlanılabilir hale geldiği inanılmazdı.

"Vay be. Bu işte iyisin," dedi Rosa, resmime bakarak. "Daha önce hiç resim dersi aldın mı?"

Başımı salladım. "Lise onuncu sınıftan beri değil." Arkama yaslandım ve resmime baktım.

Herkes ağaçlı genel bir yol sahnesi yapıyordu. Ancak benimki aydınlık ve güneşli olmak yerine, gölgelerin tecavüz ettiği bir parlaklığa sahipti.

Uygun görünüyordu.

Birkaç hızlı ayrıntı ekleyerek fırçamı yere bıraktım.

"Bu gerçekten çok güzel," dedi Rachelle, burnumdaki siyah boyayı temizlemek için peçeteyle burnumu silerken.

Ana.

Diğer herkes resimlerini bitirdi, kurumaya bıraktı ve dinlenme alanına geçti. Yere çöktüm ve bana lüks bir puf koltuğu hatırlatan bir şeyin içine gömüldüm. İnanılmaz derecede rahattı.

On tane istedim.

Tina bana dolu bir şarap kadehi uzattı ve yanıma oturdu. "Aman Tanrım. Bu şeyden kurtulmam için bana yardım etmen gerekecek. Bulut gibi."

Şaşırtıcı ve şüphe uyandırıcı bir şekilde sessiz Julie karşımızda oturuyordu.

"Ben normal sandalyede oturacağım." Rachelle neon yeşili plastik bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi. "Bunlardan birinden yuvarlanmam gerekecek."

Rosa kendini zarıfe bir tanesinin üzerine bıraktı. "Bunlardan on tane falan kullanabilirim."

Güldüm. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Belki Amaric için normal bekleme alanı mobilyaları yerine onları alabilirim."

"Ama güne bir uyku saati ekleyerek kurtulabilir misiniz? Çünkü bunlardan birinin üzerine oturup da uykuya dalmamanın imkanı yok." Bunu söylerken bile esnemekle savaştım.

"İyi bir nokta."

Çoğunlukla Rachelle ve Tina tarafından kontrol edilen sohbet başladı. Mar okuldan ve ev işlerinden kaçmak için bazı yaratıcı yöntemler kullanmaya başladığından beri, oldukça eğlenceli bir öğleden sonraydı.

Theo konusundan dikkatle kaçınıldı. Tina bir Mar hikayesinde ondan kısaca bahsettiğinde, kelimeleri dikkatle seçilmişti. Herkesin onun ismine verdiği tepkide farklı bir şeyler vardı. Neredeyse...

Saygılı ama bir o kadar da endişeli.

Bu ona mı yönelikti, ismine verdiğim tepki miydi, yoksa başka bir şey miydi, emin değildim. Ancak Ben ve Luc gibi onun ailesi de benimle ne konuşacakları konusunda emir almış gibiydi ve emirlerine sadık kalıyorlardı.

Masada birkaç boş şarap şişesinden fazlası sıralandığında Tina cep telefonunu çıkardı. "Gabe'e mesaj atmalıyım. Mar ve Kat'i dışarı çıkardı ve daha fazla beklersem arabada bana yer kalmayacakmış gibi hissediyorum." Telefonundan başını kaldırıp bana baktı. "Mar herkes için inatçı ve yaramaz bir çocuk ama babası için mükemmel bir melek. Tam bir babasının kızı. Sonogramda gördüğünden beri ona deli oluyor, yani hislerimiz karşılıklı. Bu çok güzel. Ama aynı zamanda bir çocuğun ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kıyafeti ve oyuncacı var."

Julie kahkahasını tutmaya çalışarak homurdandı.

"Hey," dedi Tina, gülümsemesi bana kızıninkini hatırlatıyordu. "Neye güldüğünüzü anlamıyorum. Gabe Amca'nın Kat'i sevdiğini biliyorsun. American Girl mağazasının yanındalar. Kaç tane oyuncak bebeği var?"

"Oh, Tanrım," diye inledi Julie. "Ve gözü bu gülünç at ve ahır setindeydi."

"Buna erken doğum günü hediyesi diyecek. Sanırım bu, yüz yaşına kadar güvence altında olduğumuz anlamına geliyor."

"Ve sonra biraz daha."

Hepimiz ayağa kalktık ve resimlerimizi almak için yola koyulduk.

"Gitmeden önce tuvaleti kullanacağım," dedim, benimkini tekrar yerine koyarak.

Tuvaleti kullandıktan sonra kabini açtım ve bir çığlık attım.

Julie lavabonun yanında duruyor, diğer boş kabinlerden birini kullanmak için herhangi bir harekette bulunmuyordu.

"Beni korkuttun," dedim ellerimi yıkamak için hareket ederken. Aynada gözlerini yakaladım. "Ne oldu?"

"Her şeyi öğrendiğin zaman, gel benimle konuş. Çıldıрма ya da duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verme. Dışarıdan gelmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, yardımcı olabilirim. En azından dinleyebilirim."

"Yarın onu görmeye gideceğim," diye paylaştım. Onlara bir şey söylemek için can atıyordum. Ne kadar çok içki içersem, kelimeler dilimin ucuna o kadar yaklaşıyordu.

Kendimi yalnız hissettim.

Artık buna alışık değildim.

Ve berbattı.

Büyürken olduğu gibi yalnızlık benim savunmam değildi. Odaklanmaya çalışırken olduğu gibi bu benim seçimim değildi.

Soğuk ve yalnız yatağımı yapmıştım ama onu sevdiğim biriyle paylaşacak kadar şanslıydım.

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Sonra beni ara."

"Bekle!" O kapıya doğru dönerken seslendim. "Neler oluyor? Diğer herkes önemli bir şey yokmuş gibi davranıyor, bu da beni korkutuyor."

"Sonra konuşuruz." Kolumu sıktı ve bulaşıkları bitirmem için yanımdan ayrıldı. Haftalardır ilk kez karanlığın içinde bir ışık parıltısı vardı. Henüz ulaşabileceğim bir yerde değildi ama dikkatli davranmam gerekiyordu. Julie ailenin o kadar yakın bir parçasıydı ki, bir zamanlar onun da bir yabancı olduğunu unutmak kolay olmuştu. Tüm detayları anlatacağı konusunda umutlanmıyordum ama

O noktada her şeye razı olurum.

Temizlendiğimde ve yüzümdeki rastgele boya sıçramaları gittiğinde, Julie ve Tina'ya veda etmek için tam zamanında dışarı çıktım.

İkisi de Gabe ve heyecanla konuşan iki kızla birlikte eve dönüyordu. Ve en az iki at oyncağı.

Lou, Rachelle'i almak için geldi. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Geldiğine çok sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de," diye itiraf ettim.

Söylemek istediği daha çok şey olduğu belliydi ama onun yerine bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Ee," dedim Rosa'ya onlar uzaklaşırken. "Luc nerede?"

Omuz silerken dudakları yukarı kalktı. "Birkaç saat daha bizi almaması gerekiyordu." Kolunu benimkine dolayarak bizi şehrin kalabalık caddesine doğru çevirdi. "Önce biraz yemek yiyip bir şeyler içeceğiz. Sonra da sinemaya gideceğiz. Süper kahraman taytlı seksi adamlar, romantik seksi adamlar ve bizi güldüren seksi adamlar arasından seçim yapabiliriz. Benim oyum tayttan yana."

"Spandex o zaman."

Yürürken, hangi süper kahramanın bizim için en üst sırada yer aldığını konuşurken, gerçekten eğlendiğimi fark ettim.

Hatta o kadar ki, Rosa'yla konuşmamın içine sorular serpiştirme zahmetine bile girmemeye karar vermiştim. Bana kalırsa Theo bu gece için bitmiş bir konuydu.

Bu yüzden ondan bahsettiğinde şaşırdım.

"Seni seviyor, biliyorsun." Şöyle bir baktı. "Ve dışarı çıktığında sana her şeyi anlatacak."

"Luc öyle dedi." Gözlerimi devirdim.

"Lütfen bizden nefret etmeyin. Bize hiçbir şey söylemememiz söylendi ve biz de söylemeyeceğimize dair söz verdik."

Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Neden?"

"Çünkü sana her şeyi anlatacak kişinin Theo olması gerekiyor." "Luc öyle dedi," diye tekrarladım.

Rosa tekrar yürümeye başladı. "İnan bana, Theo onay verseydi, sana söylemek için evine koşardım. Gecenin bir yarısı bile olsa, pijamalarım ve yüzüm soğuk kremle kaplı olarak gelirdim. Ama biliyorum ki her şeyi onunla konuşmak isteyeceksin, benimle değil. Sana *tüm* cevapları verebilecek tek kişi o, sadece spekülasyonlar ve kısmi bilgiler değil."

Bizi bu konudan uzaklaştırmalıyım, sadece sinirlenmeye başladım.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Çok açım."

Akşam yemeği seçeneklerini tartışırken Theo'yu aklımın bir köşesine ittim ve keyfime geri döndüm.

On Sekizinci Bölüm

Kömür ve Kül

Theo

Cazzo.

Ofis telefonu kulağıma dayalıyken Luc'un e-postayla gönderdiği resimlere göz attım.

"Yorgun görünüyor," diye mırıldandım, Luc'ten çok kendi kendime.

Yine de cevap verdi. "Öyle. Kötü rüyalar görüyor." İçimdeki bıçak kemiğe dayandı.

"Rosa ile gecen nasıl geçti?" diye sordum.

"Eğlendi. Onları daha önce aldığım da hâlâ sarhoştular, arka koltukta kıkırdıyor ve fısıldaşıyorlardı."

"Rosa'ya söyle-"

"Ben yaptım. Osuruk sesi çıkardı. Biliyorsun o sadece istediğini yapar. Ve Dahlia'yı en az senin kadar seviyor."

Kendi sesimi çıkardım. Aşkım takıntılı bölgeye iyice girdiğinden, başka birinin yaklaşabileceğinden ciddi olarak şüpheliydim.

"*Neredeyse*' dedim, değil mi?" Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. "Dahlia iyi. Sadece benimle konuşuyor, hâlâ söylediklerine dikkat ediyor. Fısıldamaz. Seni koruyor ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Sikeyim. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Başka bir gelişme var mı?" Konuya geri dönmeye çalışarak sordum. "Hayır. Hiçbir şey yok. Ve bu beni çok kızdırıyor."

"Demek ki plan işe yaradı." Larson'la ilgili olarak benim adım bile fısıldanmamıştı. Köstebek her kimse, parmaklarının ucunda oturup plan yapmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. Fareye karşı şikâyetlerimin listesi büyüyordu ve bunları tartışmak için s a b ı r s ı z l a n ı y o r d u m . Yüz yüze.

"Yeni bir plan yapmanın zamanının geldiğini düşünmeye başlıyorum," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. İrtibatta olacağım."

Kapatarak e-postalarımı yükledim.

Gattina,

Yarın yeterince çabuk gelemes. Sana bir sonrakinden daha çok ihtiyacım var.

Nefes al.

Umarım biliyorsundur, senin için veremeyeceğim ya da yapamayacağım hiçbir şey yok.

Sadece bana bir şans ver.

Bağımlı ve aşık, Theo

Resimler arasında tekrar gezinmek istesem de, her şeyin silindiğini üç kez kontrol ederek oturumu kapattım.

Para birçok avantajı satın alabilir.

Yani, müdürün muazzam kumar borcunu temizlemeye yardım etmek. Bu borç bana ait olduğu için, o bunu bilmeseyse de, bunu başarmak kolaydı. Adlarına yeni offshore hesapları olan gardiyanlar da vardı.

Benden çok daha iri bir adamla yaptığım erken bir kavga herkesi beni rahat bırakmaya ikna etmeye yetmişti. Tecritteki yerimi kazanmak için dudağımın patlamasına ve gözümün morarmasına değmişti. Sadece benim hücremin geniş bir yatağı, kablolu televizyonu ve yemek servisi vardı.

Tamamen güvende olduğumdan değil elbette. Günün her dakikasında diğer herkesten ayrı kalamazdım. Bir bilgisayara ve telefona erişimim olsa da, bunlarla görülme riskini göze alamazdım. İstediğim zaman ziyaretçi kabul edebilirdim ama bunu da zorlamıyordum.

Ertesi günü düşünmek beni mutlu etti, sertleştirdi ve çok kızdırdı.

Dahlia o kadar çok çalışırken ve en iyisini hak ettiği için boktan bir dairede yaşarken içimi yakmıştı. Onun bir adım atma düşüncesi

Böyle bir sidik çukuruna ayak basmak damarlarımı erimiş ateşle doldurdu.
Luc onun ne kadar zorlandığını açıkça belirttiğinde rahatlamıştım.
Sıçıp batırmıştım.
Ama bunu doğru yapacağımdan emindim.

Dahlia

Hapishane beklediğim gibi değildi.

Theo'nun idam mahkûmları arasında olduğunu düşünmemiştim ama yine de bu kadar temiz olacağını da tahmin etmemiştim.

Güzel, kullanmak için garip bir kelimeydi ama neredeyse öyleydi. İyi döşenmiş bir bekleme odasında bekledim. Görevli Luc ve beni almaya geldiğinde neredeyse boş bir odaya getirildik. Bizi ayıran kalın pencere telefonları bekliyordum. Ya da diğer mahkûmların ve ziyaretçilerin bulunduğu kafeterya benzeri bir yer. Bunun yerine, geniş bir masayla ayrılmış iki ofis sandalyesi vardı. Luc ve gardiyan kapının yanında durmuş sohbet edip gülerken ben bir tarafa oturdum.

Beklerken uzun hırkamın düğmeleriyle oynadım. Sonra ayağımı zıplattım. Sonra tırnaklarımı karıştırdım.

Güvenlik görevlisi telefonla konuştuktan sonra, "Üzgünüm Bayan Kincaid," dedi. "Bahçede kavga çıktı." Gözlerimin büyüdüğünü ve yüzümün renginin solduğunu görmüş olacak ki hemen ekledi: "O değil. Ama onu tuttu. Birkaç dakika içinde burada olur."

On dakikaya yakın bir süre sonra sinirli bir Theo içeri daldı, ardından da başka bir muhafız geldi.

Ayağa kalktım, gözlerim Theo'ya yapışmıştı. Daha iri görünüyordu. Etraftaki spor aletlerinden faydalandığını varsaymak için yeterince dikkat çekiciydi. Turuncu tulum yerine beyaz bir tişört ve neredeyse pijama gibi görünen koyu gri bir pantolon giymişti. Zincirlenmemiş ya da kelepçe takılmamıştı.

*Gerçek hapishane televizyondaki ya da
filmlerdeki gibi değildir. Belki de sadece
Theo için değildir.*

Bir şey söylemeyince "Merhaba," diye fısıldadım.

Ben daha gözümü kırpamadan, bana ulaşmak için neredeyse tamamen masanın üzerine eğilmişti. Dudakları benimkini öyle sert bir öpücükle kavradı ki dudaklarımın acıyacağını biliyordum. Saçlarımı yumruklayarak, masanın üzerinden bana doğru tırmanmak üzereymiş gibi beni kendine doğru çekti.

Belki de öyleydi.

Ne yazık ki kapıdaki nöbetçi boğazını temizledi. "Yeter."

Theo uzaklaşırken inledi ama yanaklarımı avuçladı. "Cazzo, seni çok özledim. Sadece sana bakmak istiyorum." Ellerini isteksizce bıraktı ve sandalyemi işaret etti. "Otur, gattina."

Bacaklarım çok kötü titrediği için mecbur kaldım. Sesimi sabit tutmaya çalışarak "Nasılsın?" diye sordum. Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Üzgünüm, bu aptalcaydı."

"Hayır, hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Fena değil. Sen nasılsın?"

"Yalnız." Başımı Luc'e doğru eğdim. "Ama herkes benimle ilgilenmek için yardım ediyor."

"Güzel."

Birkaç dakika sessizce oturduk, sadece birbirimize baktık. Theo başparmağını alt dudağına sürttü, bu hareket ve elindeki damarlar kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu. Tahrik olmuşum, kızgındım, kalbim kırılmıştı ve heyecanlanmışım, ayrıca milyonlarca şey daha vardı.

"Kahretsin, seni özledim," diye

homurdandı. "Ben de seni

özledim."

"Sadece beş dakikanız var," dedi güvenlik görevlisi. Theo ona ters ters bakınca omuz silkti. "Dövüş."

"Çabuk, bana olan biten her şeyi anlat."

"Fazla bir şey yok. Wendy Java Brew'u kapattı ve yeni bir sağlık ve zindelik merkezi açıyor."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı ama gülümseyerek gamzelerini ne kadar özlediğini hatırlattı. "Yani çalışmıyor musun?"

"Cuma öğleden sonra itibariyle değil. Bana yeni merkezde smoothie reyonunda çalışmamı teklif etti ama lahanaya dokunmam gerekecekti, ben de kabul etmedim."

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Bir yolunu bulacağım."

"Bana biraz izin alacağına söz ver."

Onun yerine "Belki," dedim. Doğrusu, pek fazla seçeneğim yoktu. Ertesi sabah gidecek bir işim olmadığı için izin almak zorunda kalmıştım.

Yüzünde suçluluk duygusu belirdi, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Başka neler oluyor?"

"Gus ile film zamanı. Ben hâlâ bana yemek pişirmeyi öğretiyor." Sırıttım. "Luc bana telefonda nasıl onun kadar iyi olabileceğimi bile öğretti." Yanımdan beklenen homurtu gelince kendimi düzelttim. "Tamam, hâlâ berbatım. Ama bir sürü uygulamam var ve giderek daha iyi oluyorum." İçime bir hüznün sızmaya başladı ama bunu saklamaya çalıştım. "Bunun dışında, herkesle vakit geçiriyorum."

Gardiyan kapıdan "Paketleyin," dedi ve Theo'nun kaşlarını çatmasına neden oldu.

İkimiz *de* ayaktaiken.

"Yakında görüşecek miyiz?" Theo'ya söyledim.

"Bahse girerim," diye homurdandı, masanın üzerinden bana doğru atılmadan birkaç saniye önce. Vücudumu sıkıca kendine çekerken öpücüğü o kadar sevgi ve çaresizlik doluydu ki nefesim kesildi. Saniyeler içinde beni itti, "Seni seviyorum gattina" diye fısıldarken dudakları usulca dudaklarıma değiyordu.

Belki de düşündüğümünden daha çok anneme benziyordum. Belli bir dereceye kadar onun erkek zevkini miras almış gibiydim.

Annemin aksine, onu ne kadar seversem seveyim, istismara ya da aldatmaya müsamaha göstermezdim.

Yine de, yapmadığı bir şey yüzünden hapiste olan bir adamla takılmıştım. Suçu üstlenmişti, yani muhtemelen daha kötü bir şey yapmıştı.

Biliyordum.

Umurumda değildi.

Çünkü Theo hakkında hissettiklerimi değiştirecek tek şey, onun yapamayacağı türden şeylerdi.

Aptalca ve mantıksız bir şekilde Theo'yu sevdim.

Ben de ona öyle söyledim. "Ben de seni seviyorum. Ne olursa olsun."

Gözleri kapandı, alnı benimkine yaslandı. Elleri pazularımı sıkıca kavradı, sanki beni tekrar kendine çekme dürtüsüyle savaşıyordu. O anda yeterince kuralın çiğnendiği hissine kapıldım.

"Yakında görüşürüz," dedim kendimden daha emin bir şekilde, bana sarılmasını bırakırken.

"Bahse girerim," diye tekrarladı Luc'e doğru yürürken. Dönüp bana sırtımdan önce ona duyamadığım bir şeyler mırıldandı, gamzeleri derindi. Gözlerinde rahatsız edici bir keskinlik vardı. "Senin için her şeyden vazgeçerim."

O güvenlik görevlisiyle birlikte kalın metal kapılardan geçerken, Luc ve ben de farklı bir bekleme odasından geçerek çıkışa doğru ilerledik. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, yavaş yavaş başlayıp sürekli akmaya başlayana kadar artıyordu. Luc ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu bana doladı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama arabaya doğru yürürken onları görmezden geldim.

Ancak bölgeden tamamen uzaklaştığımızda Luc'e baktım ve yüzümü sildim. "İnandırıcı mı?"

"Çok."

Telefonu kulağıma götürerek sabırsızlıkla zil sesini dinledim. "Nasıl gitti?" Julie telefonu açar açmaz sordu.

Benim olduğumu biliyor mu?

"Uhh, ben Dahlia."

"Biliyorum. Nasıl geçti?"

Theo'yu hapishanede görmeyi düşündüm. Öpücüğünü, yalanlarının acısını, onu terk etmenin acısını ve Luc'un biz ayrılırken Theo'nun dışarı çıkmasıyla ilgili attığı bombayı.

"İnanılmaz. Zor. İç burkucu. Kafa karıştırıcı."

Julie'nin sesi yumuşadı. "Bunların hepsi mantıklı." Bir an tereddüt etti.
"Luc seninle konuştu mu?"

"Evet... Seninle konuştu mu?"

"Rachelle yaptı. Luc ne kadar süreceğini söyledi mi?"

Sanki dinleniyormuşuz gibi, sözlerimiz korunuyordu.

"Bir süre," dedim gerçekçi olmaya çalışarak. "Bu bütün bir süreç ve hiçbir garantisi yok."

"Hmm. Theo'yu uzun süre görebildiniz mi?"

"Hayır." Parmaklarımı hafifçe dudaklarıma bastırarak odamda volta attım. "Bize birlikte sadece birkaç dakika verdiler."

"Bu daha da zorlaştırmış olmalı."

Açılışı yaptıktan sonra önceden planladığım senaryoya başladım. "Neler olduğunu bilmem gerek. Dışarıda olduğumu hissediyorum-"

"Yapamam, Dahlia."

"Theo'nun aileden olduğunu biliyorum ve seni zor bir duruma sokuyorum." "Sorun bu değil."

Şifreli dil ve cevapsızlık, telefonu odanın diğer tarafına fırlatmamak için sıkıca yumruklamama neden oldu. Şansım yaver giderse, geri sekip yüzüme çarpacaktı.

"O zaman neden seni aramamı istedin?" Tersledim.

"Çünkü aileye dışarıdan gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Size daha fazlasını anlatamam çünkü bilmiyorum. Theo'dan başka kimse bilmiyor. Bu yüzden kimse konuşmuyor. Sana söyleyeceğimiz her şey yüzlerce soruyu daha beraberinde getirecek ve şu anda olduğundan daha da sinirli olacaksın. Seni ve Theo'yu seviyorum. Yanlış bir şey yapmak ve herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

"Tüm cevaplara ihtiyacım yok. Sadece *bir şeye* ihtiyacım var, lütfen."

"O seni seviyor. Sana söz veriyorum ama konuşmanın geri kalanını onunla yapmalısın. Cevaplara sahip olan tek kişi o."

Hayal kırıklığı içinde inledim. "Herkes bunu söyleyip duruyor."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Eğer yardımı olacaksa, yakında çıkacağını unutma."

Onunla konuştuktan sonra daha açık bir şekilde sohbet edebiliriz. Tamam mı?" "Anne!" Kat'ın arka planda bağırıldığını duydum.

"Kahretsin," diye fısıldadı Julie, ses tonunda korku ve eğlence vardı. "Her tarafı simle kaplı. Tepeden tırnağa. Şarap gönderin. Bir sürü şarap. Sim sanat uçugudur. Yıllarca onu bulacağım. Gitmem gerek."

Ben veda edemedim kapattı.

Tekrar yatağa çöktüm ve tavana bakmaya başladım.

Julie benim son gerçek umudumdu. Banyodaki konuşmamıza dayanarak, bana daha fazlasını anlatacağını ya da en azından anlatacak daha çok şeyi olduğunu varsaymıştım. Neden kimsenin bana bilgi vermediğini bilmek biraz yardımcı oldu ama yeterli değildi.

En azından sonrasında konuşabileceğim biri olur.

Bu arada, Wendy'den son maaş çekimi almam ve iş ilanlarını araştırmam gerekiyordu.

Hayatım ne zaman böyle bir karmaşaya dönüştü?

Luc cipi tıklım tıklım dolu alışveriş merkezinin otoparkına çekerken, Wendy'nin yeni yerini bulana kadar mağazaları taradım.

"Kale Me, Maybe?" Luc sordu.

"Sanırım bu olmalı." Ön tarafa yanaştığında atladım. "Bu oldukça hızlı olmalı."

Sadece çenesini kaldırdı ve ben kapıyı kapatır kapatmaz uzaklaştı.

Giriş açıktı, inşaat işçileri gelip gidiyordu. Smoothie bar alanı bütün bir duvarı kaplıyordu. Başka kapılar da vardı ama çoğu kapalıydı. Bir odada duvardan duvara yoga matları görebiliyordum. Paçuli, lahana ve odunsu bir şeyin kokusu baskındı.

"Dahlia!" Wendy arka odadan telaşla geldi. "Burada olmana çok sevindim. Tanışmanı istediğim biri var."

Otuzlu yaşlarının başında bir adam ağır kadife bir perdeyi itti ve büyük girişini yapmak için orada beklediğine bahse girmeye istekliydim. Bay Temiz'in bir benzerini bekliyordum. Ya da belki de

Wendy. Bunun yerine, Mistik Taşlar neredeyse çekici, hip-Vegas'lı bir sihirbaz gibiydi. Açık kahverengi saçları biraz fazla uzamıştı ama sakalları düzgünce kesilmişti. Biraz fazla hesapçı olan delici mavi gözleri vardı.

"Sen Dahlia olmalısın," diye açıkladı hiç de sıcak olmayan bir sesle.

Bana işimi ve güvenlik ağımlı kaybettiren adam olduğu için ses tonum da aynı derecede soğuktu. "Ve sen de Mystic Balls olmalısın."

"Taşlar," diye ters ters bakarak düzeltti.

"Ah, doğru." Wendy'ye döndüm. "Üzgünüm, fazla zamanım yok. Sadece çekimi almam gerekiyor."

Elini sallayarak beni başından savdı ve kolumdan tutup beni çekmeye başladı. "Gel önce her şeyi kontrol et. Belki de buradaki işi kabul etmeye karar verirsin."

"Ya da belki de müşteri olmalısın," diye mırıldandı Mistik arkamızdan. "Auran bunu kullanabilir."

Wendy bana hızlı bir yer turu yaptırdı. Masaj odası gibi bazı alanlar inşaat malzemeleri nedeniyle kapatılmıştı.

Kadife perdeyi kenara iterek beni bir odaya çekti. "Burası Mystic'in okumalarını yaptığı yer. Otur, ben gidip eşyalarını getireyim."

O gittiğinde ayakta durdum ve etrafa bakındım. Kristaller ve tütsüler kadife kaplı raflarda sıralanmıştı. Koyu kırmızılar ve siyahlar, binanın geri kalanının soğuk tonlarıyla çelişen gotik havaya katkıda bulunuyordu.

"Auran kömür ve kül gibi," dedi Mystic arkamdan ve beni sıçrattı.

"Ne?"

Masanın karşısına geçene kadar yavaşça yürüdü. "Şeytanla dans ediyorsun. Dokunduğu şeyi yakar, ardında kül bırakır."

Bacaklarım titremeye başladığında sandalyeye uzandım. Kalbim hızla atmaya başladı ve kanımın yükseldiğini duyabiliyordum.

"O gölgelerin içinde doğdu. Bu onun hayatı, farklı bir şey bilmiyor. Sen isteyerek içine adım attın. Sen saf karanlıksın ve o seni çevreliyor. *Ölüm* seni çevreliyor." Bir deste tarot kâğıdını eline alıp sihirli bir numaraymış gibi karıştırdı. Kartlar elden ele dolaşıyor, dönüyor ve

bir kemer. "Karanlık yayılır." O konuştukça oda gittikçe karardı, ta ki sadece onu ve masanın onun tarafını görebilene kadar. "Fırsat verilirse en parlak ışıkları bile söndürür. Onun gölgeleri senin hayatına ışık getiriyor ve karşılığında bu ışık onun içinde parlıyor. Birbiriniz olmadan, karanlık ikinizi de yutana kadar büyür."

İçimde akan kan yavaşladı ve kalp atışlarımı da beraberinde götürdü. Nefesim sık soluklara dönüştü.

Mystic bir kart çevirdi. Rachelle'in yüzünü gördüğümde zayıflayan nefesimi kaybettim. Yavaşça bir tane daha çevirdi, bu sefer Lou'nun yüzü vardı. "Karanlık bir amaca hizmet eder. Gelgitler döner, dünya döner ve ruhun dinlenir." Theo'nun en yakın ailesi sıraya girene kadar kartları atmaya devam etti.

Kartları taradım, derin nefes alırken bir sıcaklık ve dolgunluk hissi etrafımı sardı.

Mystic gözlerime baktı, bakışlarında sessiz bir uyarı vardı. İçgüdüsel olarak sandalyeyi daha sıkı kavradım.

Bu pek işe yaramadı çünkü son kartı diğerlerinden ayırdığında dizlerim yere çarptı. Dayanılmaz bir acı göğsümü yırtarken gövdeyi dik tutmak için sandalyeye tutundum. *Ruhumu*.

Karanlıkta zorlanarak karttaki donuk ve boş yüzümü zar zor görebiliyordum. Görüntümün gözleri pişmanlık ve acıyla doluydu, ben yer değiştirirken beni takip ediyordu.

"Sen bütün bir insansın," dedi Mystic, "ama ruhun bütün değil. Diğer yarısıyla hiç karşılaşmamaktan daha acı verici olan tek şey, tekrar parçalanmadan önce bütünlüğü bilmektir."

Oda tamamen karanlığa gömülürken haykırdım, göğsümdeki ağrı o kadar şiddetlendi ki ölmek üzere olduğumdan emindim. Nefes alışım yavaşladı, kalp atışım azaldı. Pişmanlık beni pençesine aldı, dayanılması imkânsız bir acı.

Yanılmışım.

Acı kötü olabilirdi ama hayatımı çalan şey pişmanlığımdı.

Mystic kartımı kaldırırken masadan küçük bir ışık titredi. Dikkatlice, ayrılmaya başlayana kadar başparmağını üst kısmına sürttü. Ayrıldıktan sonra da tamamen çekti. Kartımı yerine geri koydu, ışık tekrar sönmeye başladı. Sönmeden önce, kartımın yeni oluşan diğer yarısını boş alana yerleştirdi.

Odadaki tüm ışıklar canlandı. Mumlar yanıyor, alevler yükseliyordu. Vücudumdaki acı hafifledi, sıcaklık eskisinden daha da güçlü bir şekilde geri döndü. Ayağa kalkabildim, içeri girmeden önceki halimden daha iyi hissediyordum.

Masaya baktığımda Theo'nun kartının benimkiyle ailesi arasında olduğunu gördüm.

Mystic'in gözleri benimkilere parladı. "Günleriniz ışıktan önce karanlığı gerektirir. Her iyi gerçekten iyi değildir ve her kötü de kötü değildir. Şeytanla dans ediyorsun ama şeytanın sevgiye ihtiyacı var. Seni yarattığı kömür gibi dimdik dur ve baskı güzel bir şey yaratacaktır." Theo ve benim altımdaki masanın üzerine her biri bulanık bir yüz gösteren başka kartlar yayıldı.

Bebeklerimiz.

Onları görmeden bile bizim bebeklerimiz olduklarını biliyordum çünkü sevgi duygusu gözlerimi yaşartıyordu.

Sesi uyarırcasına alçaldı. "Ama kül gibi bekle ve ilk esintide uçup gideceksin."

Küçük bir hava püskürmesi benim kartımı Theo'nunkinden uzaklaştırdı. O da ikiye bölündü. Acı tam ortasından içime işledi. Bulanık yüzlü kartlar bir *pufla* kaybolurken keder ve pişmanlık beni boğdu. Göz açıp kapayınca kadar oda karanlığa gömüldükten sonra normal ışığına geri döndü.

Mystic Stones gitmişti.

Biri hariç diğer kartlar da öyleydi.

Sadece ben vardım, masada tek başıma. Theo yoktu.

Aile yok.

Bebek

yok.

Yutkunarak nefes aldım, acı hâlâ içimi parçalıyordu, döndüm ve boş lobiye doğru koştum. Otoparka ulaştığımda ne araba ne de alışveriş yapan

vardı. Terk edilmişti.

"Luc!" Bağırdım, cipini ararken kendi etrafımda dönüp durdum. Koşmaya başladım, ciğerlerim yanana kadar çığlık atarken yavaş koşum kalçalarımı yakan bir depara dönüştü. "Luc! Lütfen! Gitmek istiyorum! Eve gitmem gerek!"

Tek duyduğum çığlıklarımın yankılarıydı.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu ama ben hareket ettikçe gölgeler beni takip ediyordu. "Eve gitmek istiyorum! Luc! Eve!"

"Dahlia?" Boğuk ve bulanık bir ses duydum. Baktım ama karanlığın içinden göremedim.

"Eve gitmem gerek," diye
hıçkırdım. "Evindesin."

Kalp atışlarım kulağıma çarpıyor, bedenim güçsüzleşirken gürültü neredeyse sağır ediyordu. Karanlık yayıldı, güneş ışığını engelledi.

"Dahlia, uyan," diye duydum, ellerim omuzlarımda beni sarsıyordu. "Lanet olsun, yanıyorsun. Dahlia, uyanmalısın."

"Çok yorgunum," diye mırıldandım, kıvrılmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Dişlerim takırdayarak battaniyeleri etrafıma topladım. Verdikleri azıcık sıcaklık, Luc onları üzerimden çekince kayboldu ve geriye sadece çarşafım kaldı.

"Ateşin var," diye açıkladı.

Cowbell.

Tek çare daha fazla cowbell.

Yaptığım şakaya gülmesini bekledim ama konuşmadığımı fark ettim. Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki ne kadar denesem de açamıyordum.

"Anne?"

Hayır, ben senin annen değilim. Kimsenin annesi değilim. Uçup gittiler.

"Ben iyiyim. Geç aradığım için özür dilerim. Dahlia yanıyor. Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok." Bir an durakladı. "Genelde biraz Nyquil içer ve birkaç gün uyurum." Alçak sesle homurdandı. "Şimdi zamanı değil anne. Dahlia gerçekten kendinden geçti."

Zavallı Dahlia, her kimse.

"Ben, buraya gel!" Bağırış kafamın içinde bir langırt gibi yankılanıyor, her zıpladığında bir ağrıya neden oluyordu. Luc omzumu hafifçe sıkarak, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Sorun nedir?" Luc onu susturmadan önce Ben konuştu.

"Bir termometre bul."

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kıyafetlerim ve her şeyimle duşta olduğumdu. Su ılıktı ama buz da olabilirdi.

"Dahlia, beni duyabiliyor musun?"

Tabii ki buradasın.

"Tamam, onu dışarı çıkarın ve sarın, ama çok fazla değil," diye emretti bir kadın sesi.

Kim olduğunu göremeden uyuyakalmışım.

"Sakın bir şey söylemeye kalkma," diyen bir kadın duydum, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Her nasılsa, diğer kişi bunu fark etmedi çünkü "Yapmak zorundayım" diye tartıştı.

Yeni bir ses içeri süzüldü. "Birazdan burada olur. Sonuncusu neydi?"

"Yüz altı."

Vay canına, bu adam çok yaşlı.

"Yapma," diye tekrar tehdit etti.

Yapmayacağım.

"Göreceğiz."

Belki biraz kestirdikten sonra.

On Dokuzuncu Bölüm

Arkham

Dahlia'dan Kaçış

Buzzzzzzzz.

Sinir bozucu böceği öldürmek için sağa sola vurdum. Bir şeye çarptım ama bir arıdan daha büyüktü.

"Ouch."

Gözlerimi araladığımda Ben'in yanımda oturduğunu ve başının yan tarafını ovuşturduğunu gördüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, boğazım zımpara kâğıdı gibiydi. Burnumu ovuşturarak rahatsız edici tüpü dışarı çektim. Küçük, sürekli bir oksijen tıslaması neredeyse daha sinir bozucuydu.

Ben küçük pembe bir sürahi aldı ve pipeti ağızma götürdü. "Su."

Hızlıca içtim, sıvı göğsümde yoğun kurşun gibi hissedince pişman oldum.

"Kahretsin, üzgünüm," dedi. "Hemşire bir yudum içmemi söyledi."

Uyandığımda etrafıma bakındım ve hastanede olduğumu fark ettim. Vızıldayan ses yatağımın üzerindeki floresan ışıııydı. Yere baktım, herhangi bir darbe ya da sıyrık görmedim ama vücudum ağrıyordu ve halsizdim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Zatürre olmuşsun. Aileden olmadığımız için alabileceğimiz tüm bilgi bu kadar." Bir düğmeye bastı. "Belki şimdi ayağa kalktığınıza göre hemşire size daha fazlasını söyleyecektir."

"Ne zaman?"

"İki gece önce."

Gözlerim büyüdü. En azından ben öyle sanıyordum. Kemiklerime kadar işleyen yorgunluk beni fena çarptı. "Bugün Salı mı?"

Başını iki yana salladı. "Çarşamba. Pazar gecesi ve Pazartesi günü odanda kaldığında Luc senin sadece... yalnız kalmak istediğini düşündü. Pazartesi gecesi bağırıyordun ve hasta olduğunu o zaman anladı."

Julie ile konuştuğumu ve sonra biraz yatakta oturup kendimi kötü hissettiğimi hatırlıyorum. Ancak geçirdiğim günden sonra uykuya ihtiyacım olduğu dışında pek bir şey düşünmemiştim.

İki adam içeri girmeden önce kapı hızla çalındı. Biri daha yaşlıydı, kırklı yaşlarındaydı, saçları dökülmüştü ve karikatür kaplı önlük giyiyordu. Diğeri benim yaşlarıma yakın görünüyordu, dikkati ittiği arabadaydı.

"Uyanmışsın!" dedi yaşlı adam nazik bir gülümsemeyle. "Ben Chris, dokuza kadar hemşireniz olacağım. Bu da Mark, aynı saate kadar teknisyeniniz."

"Merhaba." Doğrulamaya çalışırken sesim bir mırıltı gibi çıkıyordu. Başım dönüyor, karnım gurulduyor ve minimum çabayla bitkin düşüyordum.

Chris elini omzuma koyarak, "Dur bakalım," dedi. "Rahatla, işi biz yapacağız. Bunu neredeyse bir tatil gibi düşün, ama kokteyl yerine jöle var."

"Jell-O'dan nefret ediyorum."

"Ben de."

Chris bilgisayarda bir şeyler yazarken Mark koluma bir tansiyon manşonu sardı. Bir termometreyle alnımı yokladı, sonra bakıp tekrar yaptı. "Otuz dokuz sekiz."

Chris'in yüzündeki gülümseme soldu. "BP?"

"Doksana elli altı." Mark parmağıma bir şey taktı. "Sats seksen yedi civarında geziniyor."

Bu ne demek oluyor?

Sözcükleri söylemediğimi fark edince ağzımı açmaya çalıştım. "Bu ne anlama geliyor?" Ben benim yerime sordu.

"Ateşi yükseldi ve tansiyonu düştü." Chris bana baktı. "Nasıl hissediyorsun Dahlia?"

"Yorgunum," diye mırıldandım.

"Dinleyecek kadar uyanık mısın?" Başımı salladım.

"Yürüyen zatürre olarak başlayan hastalık ağır bir hal aldı. Mark doktora çağrı yaptı ama eğer karar veremeyecek durumdaysanız karar verecek bir sağlık vekiliniz var mı?"

Başımı salladım. "Aile mi?"

"Theo." Gözlerim ağırlaştı. "Theo'yu istiyorum."

"Nişanlısı," diye yalan söyledi Ben. Ben uyuklamaya başladığımda sözlerinin geri kalanı kayboldu.

Derin bir uykuya dalmadan önce, "Rachelle Amato.

O aileden biri."

"Lobide kahve içiyor," dediğinde Ben'in sesi cılız ve uzaktı.

Öyle mi?

Titredim. Yüzümden aşağı sıvı damlıyordu ve daha fazlasını istemek istiyordum. Eğer serinlemek anlamına gelecekse kendi kendime dönmeye bile razıyım.

"Sıcak," dedim, gözlerimi açtığımda Rachelle'in başımı sildiğini gördüm.

"Ateşin tekrar yükseldi." Bana, çocuğunun endişelenmesini istemeyen bir annenin gülümsediğini hayal ettiğim türden bir gülümseme verdi. "Yeni bir antibiyotik deniyorlar."

Daha fazlasını sormak istedim ama çok yorgundum.

Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Aşağıya baktığımda neredeyse göğüs dekolteme boğuluyordum. Mor ve sıcak pembe deri kıyafet gizli bir görev için hiç pratik değildi. Yürürken, gülünç topuklu ayakkabılar yüzünden neredeyse bileğimi burkuyordum.

Koridor karanlık ve terk edilmişti. Kendimi duvara sıkıca bastırdım ve olabildiğince hızlı hareket ettim. Merdiven boşluğunu bulduğumda korkuluklara tutundum ve kendimi aşağı attım. Çömelerek yere indim.

Süper kahraman inişini başardın. Harika!

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve gölgelerin arasına daldım. Akan bir nehrin sesi küçük alanı doldurana ve başka bir kapı kapanana kadar temiz olduğunu düşündüm.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı derin bir ses.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi bir diğeri.

Ayağa kalktım ve rahatça duvara yaslandım. "Selam çocuklar."

"Sen kimsin?" diye tekrarlayan derin ses, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

"Bir hemşire." Kendi sesim tuhaf çıkmıştı.

"Bu bir hemşire üniforması değil."

Lanet olsun bu kullanışsız kıyafete.

"Yanlış odada olmalıyım," diye denedim.

Adamlar hızla yaklaştı. Hiç düşünmeden bacağımı savurdum ve dönerek ikisini de çenelerinden yakaladım. Acımasızdılar, beni tekrar sıkıştırmak için ayağa kalktılar. Birinin göğsüne avuç içimin topuğuyla vururken diğerinin ayağını ezdim.

Üç kez takla attıktan sonra kendimi kapının yanında buldum. Biri destek çağırırken diğeri acı içinde inliyordu.

Ama çok geç kalmıştı. Karanlığa kaçmıştım.

"Bu kadar çok uyumalı mı?" Uzaklardan bir sesin sorduğunu duydum.

Daha fazla süper güç geliştirdim. Yoksa Theo'yu nasıl duyabilirdim?

"Vücudu enfeksiyonla savaşmak için çok çalışıyor. Bu ve ilaçların etkisiyle uykusunda bir artış bekleniyor."

"Teşekkürler, Doktor."

Acaba zihnimle bir şeyleri hareket ettirebilir miyim?

Gözlerimi yavaşça açarak kendimi gözden geçirdim. Hâlâ halsiz ve ağrılı hissediyordum ama artık serinlemek için kafamı tuvalete sokma isteği duymuyordum.

Yan tarafa baktım ve gece olduğunu gördüm, sadece ağır panjurların etrafından sızan ışık kırıntıları vardı. Televizyon açıktı ama sesi kısılmıştı. Taramaya devam ederken Luc ya da Ben'in bir sandalyede uyuduğunu gördüm. Yüzünü bana doğru çevirdiğinde başka tarafa bakmaya başladım.

"Theo?" Mırıldanarak söyledim.

Sarsılarak uyandı ve gözleri benimkilerle buluştu. Ben daha doğrulamadan sandalyeden kalkıp yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. İri elleriyle yanaklarımı kavradı. "Cazzo, gattina. Hepimizi ölümüne korkuttun."

Kendi ellerim yüzünü avuçlamak için uzandı. Sakalları avuçlarımın altında pürüzlüydü.

Ağzının bir tarafı mahcup bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Evet, tıraş olmak için biraz geciktim."

"Bu benim en sevdiğim," diye fısıldadım, her kelime bir öncekinden daha fazla acı veriyordu ve bunun birden fazla nedeni vardı.

"Favori ne?"

Konuşurken boğazım yanıyor ve ağrıyordu. Ancak asıl acı, birkaç dakika içinde gerçek dünyaya geri döneceğimi bilmekten kaynaklanıyordu. Gözlerimi açtığımda o yine gitmiş olacaktı.

"Rüya."

"Bu bir rüya değil, Gattina."

"Sonuncusunda da böyle demiştin. Tabii o zaman sakalın değil, bıyığın vardı. Ve hiç duymadığım indie gruplar hakkında aksanlı bir şekilde konuşup duruyordun."

Dream Theo kollarını uzattı. "Yenilikçi değil."

Haklıydı. Gri tişörtü ve koyu renk eşofman altı kendisine aitti. Sakalı yeniydi ama diğer her şey gerçek Theo'ya benziyordu.

"Rüya görüyor olmalıyım," diye mırıldandım, ondan çok kendime.

Yine de yanaklarımı tekrar avuçlayarak ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak bana cevap verdi. "Bu bir rüya gibi mi geliyor, gattina?" Yumuşak öpücüğü hızla daha fazlasına dönüştü. Kontrollü baskı yoğun ve güçlü bir hal aldı.

Yaklaşmak için elini belime doğru götüren Theo, yanlılıkla serumuma takıldı ve çekiştirdi.

Acıdı.

"Ah," diye bağırdım, farkına varmadan önce yüzümü buruşturdum. Gözlerim açıldı. "Siktir, iyi misin?" Theo yüzümü taradı, ben yüzümü buruşturdukça suskun kaldı.

"Rüyalarda gerçek acıyı hissedemezsin."

"Sen iyi misin?"

"Bu acıttı."

"Özür dilerim-"

"Bu da senin sen olduğun anlamına geliyor. Gerçek sen. Ve buradasın." Kollarını kavradım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. "Nasıl? Neden? Ne oldu?"

"Erken tahliye

edildim." "Bu kadar

çabuk mu?"

"Bir süredir üzerinde çalışıyordum."

"Nasıl?"

"Costa zaten beni erken tahliye ettirmek için çalışıyordu, sağa sola iyilikler yapıyordu. Onaylanmıştı ama her şey bir süreçtir." Utanmış görünüyordu. "Costa 'kederli kız arkadaşın' işleri hızlandırmaya yardımcı olabileceğini söyledi. Hasta olduğumu bilseydim, bunu asla kabul etmezdim. Ama daha erken çıkmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Özür dilerim Gattina."

"Ben... Bu çok bunaltıcı. Neler oluyor? Neden?"

"Bunu sonra konuşuruz."

Ona ters ters baktım, çarpan kalbim sözleri karşısında sertleşti.

Çenesini sıkıca kavrayan Theo bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığı anda bakışları benimkiler üzerinde yoğunlaştı. "Söz veriyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde konuşacağız. *Her şey hakkında.*"

Kapı aniden açıldı, koridordan gelen ışık odaya doldu. "Oh, kalkmışsın."

Gülümseyen bir hemşire odaya girdi, bir diğeri Arkasında.

Ben bir şey söyleyemeden ikisi de kimliklerini uzattılar.

"Ben Tara," dedi hemşire. "Bu Beth. Hayati değerlerinizi alacak. Ağrın nasıl?"

"Ağrım var. Derim gergin ve boğazım yanıyor." Beth tansiyon manşetini bana sararken yere baktım. "Parmaklarım şişti mi?"

"Birazcık." Tara bilekliği ve bazı ilaç paketlerini taramadan önce bilgisayarda bir şeyler yazdı. "Zatürreeden dolayı ciğerlerinde sıvı vardı. Bunu temizlemek için sana bazı diüretikler vermek zorunda kaldık. Ama aynı zamanda susuz kalmaman için sana serumla sıvı pompalıyoruz."

"Bugün günlerden ne?"

"Cumartesi." Beth saate baktı. "Hayır, üzgünüm, Pazar.

Beth'e dönmeden önce banyoya bir göz attım. "Ben..." "Kateter."

"Oh."

Nasıl olduysa bütün bir haftayı kaybettim. Aklımda sadece bir şeyler canlanıyor ve hangisinin rüya hangisinin anı olduğundan bile emin değilim.

Ve şimdi Theo geri döndü.

Ne haltlar dönüyor?

Beth termometreyi alnımda gezdirdikten sonra, "Otuz sekiz üç," dedi. "Ve doksanın üzerinde bir kırk."

"Sats?" Tara sordu.

"Doksan dokuz."

Birbirlerine baktılar ama konuşan Tara oldu. "Kızarmış hissediyor musun? Kalp atışlarında bir bozukluk ya da farklılık hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"Neden?" Theo sordu. "Sorun ne?"

"Ateşi yükseldi ve tansiyonu da yükseldi." Beth cevapladı. "Daha önce düşüktü."

"Ben sadece... şaşırdım," dedim, bakışlarım Beth'e inmeden önce Theo'ya kaydı. "Ben hâlâ bir hafta önce olduğumu sanıyordum. Sanırım biraz bunalmış hissettiğim için biraz yüksek."

Tara bana içinde haplar ve küçük bir şişe su olan bir kâğıt bardak uzattı ve ne olduklarını sıraladı. Takip etmekte zorlanıyordum. Theo'nun sorduğu sorulara bakılırsa o da aynı sorunu yaşıyordu. Serumlarımı değiştirdi ve sonra çöplerini topladı.

"Yarım saat içinde döneceğim," dedi Beth. "Muhtemelen uyuyor olacaksın ama tansiyonunu tekrar kontrol etmem gerekiyor. Eğer hâlâ yüksekse nöbetçi doktora haber vermem gerekecek."

Başımı salladım. Gözlerim çoktan ağırlaşmaya başlamıştı, o yüzden bunun farkında olduğum bile şüpheliydi. "Neden bu kadar yorgunsun?"

Hipersomnia Joker'ine dönüştüm. "Neden bu kadar yorgunsun?" sorusu "Neden bu kadar ciddisin?" sorusuyla aynı etkiye sahip değil.

Tara'nın yanıtı cızırtılıydı. "Yan etki." Söylediği başka şeyler de vardı ama ne olduğundan emin değildim.

"Teşekkürler Batman." Gözlerimi zorla açarken Theo'ya anlamlı bir şekilde bakmak için döndüm. "Arkham Tımarhanesi'nden kurtulduğuna sevindim, İki-Yüz."

Sonra uyuyakalmışım.

Nasıl hala bu kadar yorgunum?

Aceleyle banyoyu kullandım ve Rachelle'in bana getirdiği kıyafetleri giydim. Solmuş ve kaşındıran hastane önlüğünden kurtulmak harika bir histi.

Kapıyı iterek açtım, yanımda duran Theo'ya neredeyse çarpıyordum. "Sana yardım edeyim," diye fısıldadı, bana doğru uzanarak.

Başımı salladım. "Bir dakika ayakta durmak istiyorum. Gerinmek iyi geliyor."

"Hemşire taburcu evraklarınızla birlikte döneceğini söyledi." Cep telefonu çaldığında Theo cebinden çıkardı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece işle ilgili şeyler." Telefon çalmaya başladı ama susturdu. "Onları geri arayacağım."

"Şimdi gidin. Taburcu işlemi biraz zaman alacak." O tereddüt edince başımı yatağa doğru eğdim. "Sen yokken dinleneceğim bile."

"Her zaman pazarlıkçı." Yatağa döndüğümde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Niall burada mı?" Başını sallayınca eşyalarımı gösterdim. "Her şeyi SUV'a getirebilir misin?" diye sordum. "Daha sonra bunlarla uğraşmak istemiyorum."

Kaldığım sürenin çoğunu uyuyarak geçirmiş olsam da, bu durum herkesin bana çiçek, kitap ve dergi getirmesini engellemedi.

Her şeyi topladı. "Başka bir şey var mı?"

"Kahve mi? En büyüklerinden. Belki iki tane."

"Tamamdır, gattina'm."

Kapı arkasından kapandıktan sonra tekrar doğruldum ve uzaktan kumandayı aradım. Birkaç dakika sonra hemşirem Chris içeri girdiğinde hâlâ kanallar arasında geziniyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu hastane bantlarımı kesmeye başlarken.

"Çok," diye yarı yalan söyledim. Beklenti ve korku, zihnimde kalan sersemlik ve fiziksel yorgunlukla karışarak midemi bulandırdı.

Beyaz tahtadaki takvimde daire içine alınmış güne baktım ve hala Perşembe yazdığına inanamıyordum. Hastanede bir haftadan biraz fazla zaman geçirmiştim ama sadece önceki bir iki günü net olarak hatırlıyordum.

Ciğerlerim temizdi, ateşim düşmüştü ve o kadar ağrım yoktu. Ayağa kalkıp yürüyebildiğim kadar yürüyordum. Sadece hafif bir antibiyotik kullanıyordum. Doktor diğer tüm ilaçları kestiğinde ve semptomların hiçbirini tekrarlamadığında, beni bırakmaları için herkese baskı yapıyordum.

Sonunda dinlediler.

"Ziyaretçi geçidini kaçıracağız." Chris kolumun iç tarafındaki bandı karıştırdı. "Ve yemek geçit törenini."

Sözleri dikkatimi dağıttı, bu da serumu çıkarırken sadece biraz sersemlediğim anlamına geliyordu. "Ne?"

"Ailen. Her gün hemşire odasına kahve ve atıştırmalıklar bırakarak çok düşünceli davrandılar."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan başımı salladım. Luc, Ben, Rachelle ve en sonunda Theo'nun orada biraz zaman geçirdiğini biliyordum ama başka kimseyi tanıımıyordum.

Chris bana daha yakından baktı, ses tonu daha profesyonel bir hal aldı. "Gidebilecek kadar iyi hissettiğinden emin misin? Bir doktor çağırabilirim."

Başımı sallayarak gülümsedim. "İyiyim, sadece yorgunum. Hatırlamadığım kadar uzun bir hafta oldu. Sadece küvete girmek ve kendi yatağımnda dinlenmek istiyorum."

En önemlisi, sonunda Theo'dan cevaplarımı almak istiyorum, böylece kafamı toparlayabileceğim.

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve çağrı cihazı çalmadan önce omzumu sıktı. "Vücudun çok şey yaşadı, bu yüzden sakinleşmek mükemmel bir plan gibi görünüyor." Çağrı cihazı tekrar çaldığında iç çekti. "O haftalardan biriydi. Eğlenceliydi ama umarım seni bir daha burada görmem."

"Aynen," diye kabul ettim o giderken.

Bir adam tekerlekli sandalyesiyle içeri girmeden bir an önce kapı çalındı. "Nakil."

Çantamı toplayıp tekerlekli sandalyeye oturdum. Bir yandan uyanık kalmaya çalışırken bir yandan da Theo'nun ne söyleyeceğini hayal etmeye çalışıyordum. Ancak nakliye asansörünün önünden geçtiğimizi gördüğümde nerede olduğumuza odaklandım.

"Bütün hastaların buna bindiğini sanıyordum," dedim. "Genellikle, ama bu çıkışa daha yakın." "Ama benim aracım beni ön tarafta karşılayacak."

Düğmeye bastı ama cevap vermedi.

Bir sorun var.

Hafifçe kıpırdandım ve adamın iri eli omzumu kapadı. "Aracınıza varana kadar kalkmanıza izin yok," diye kesin bir dille belirtti. "Sigorta önlemi."

Adam arkadaş canlısı ve rahattı, asansörle zemin kata inerken biraz ısıklık çaldı. Nasıl bildiğimden emin değildim ama içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Çok geçmeden asansör açıldı ve tam çıkışın önündeydik. Kapıyı itip açtığında bir ara sokakta olduğumuzu gördüm.

"Aracım diğer tarafta," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "Sadece yürüyebilirim."
_"

"Kapa çeneni," dedi, ifadesindeki nezaket kaybolmuştu. Gözleri sokakta bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, giderek daha da panikliyordu.

"Bir şey mi kaçırdın?" diye sordu tanıdık bir ses.

Luc başka bir kapı girintisinden çıkarken adam küfretti. Tekerlekli sandalyenin kollarını kaldırıp beni yere deviren adam koşarak kaçmaya çalıştı. Luc tarafından yakalanmadan önce fazla uzaklaşmadı.

Luc onu kaldırdı, adamın kollarını o kadar geriye çekti ki acı verici olmalıydı.

Ayağa kalktığımda bir cipin ara sokaktan döndüğünü gördüm. Araç daha durmamıştı ki Theo dışarı çıkıp adamın yüzüne baktı. Ne dediğini duyamıyordum ama yine de gözlerimi ayıramıyordum.

Theo'nun gözleri kısılmıştı, dişlerini sıkarak konuşurken çenesi gergindi. Sadist bir gülümseme parladı, o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum.

İfadesinde öyle bir soğukluk vardı ki, tüylerim diken diken oldu.

"Cipe bin, gattina," dedi aniden.

Gözlerim onun, Luc'un yanındaki adam her kimse onun ve cipin arasında gidip geldi. "Ne?"

"Niall seni eve götürecekt."

Ancak o zaman ağarmış kızıl saçlı yaşlı adamın siparişini beklediğini gördüm.

"Ama ben-" Theo araya girmeden önce başladım. "Eve git ve dinlen. Ben yakında evde olacağım."

Tuğla binaya ve Luc'un elindeki adama baktım. Theo'nun itirafı sırasında söylediği yalanları hatırladım ama bu sefer kafasını duvara vuran sahte nakliyeciyi hayal ettim. Gözlerim yaşardı.

Bir şeyin farkına vardığımda göğsüme bir ağırlık çöktü ve sertçe bastırdı. Siyah bir aurası olan kötü bir insan olduğum gerçeğini pekiştiren bir şey. Adam için endişelenmiyordum. En azından olmam gerektiği kadar değil. Theo'nun tekrar gideceği düşüncesi beni üzüyordu.

"Gattina, söz veriyorum. Seni güvende tutabilmem için bazı cevaplar almam gerekiyor." Theo'nun gözleri yumuşak ve yoğundu. "Yakında evde olacağım."

Bir kez daha bakmadan cipe bindim.

Niall onun yanına doğru yürüdü ve içeri girdi. "İyi olacak," dedi Niall, geri çekilirken.

"Umarım öyledir."

Theo

Yüzü tanınmaz halde olan kanlar içindeki adama baktım.

Gabe ellerini çözdü, yumruklarını açıp kapattı. Ön tarafına kan sıçramıştı.

Luc ve ben de, ama Gabe'i lekeleyen şey kadar değil.

İnsanlar onu hafife alma eğilimindeydi.

Dahlia Niall'la birlikte ayrıldıktan sonra meçhul adam bizimle birlikte Gabe'in beklediği boş binalardan birine doğru yola çıktı. Luc adamı tutuşunu bıraktı ve lanet olası aptal sırttı.

Yumruğunu kaldırarak sallamaya başlamıştı ama artık çok geçti.

Gabe hızlı, çevik ve acımasızdı. Sadece birimizin moronu sorgulaması için durdu ve her cevapsızlık ya da küçümseyici yorum karşısında acımasızca davrandı.

Sonunda adını söylemesini sağladığımızda, Luc dizüstü bilgisayarını çıkarıp işleri kendi açısından halletti.

"Bir darbe daha alırsa istese bile cevap veremez patron," diye mırıldandı Gabe. "Vaktimi boşa harcamaktan nefret ediyorum. Herifi canlı canlı gömmemizi önerirdim ama risk..."

"Timmy kötü ve aptal bir çocuk," diye seslendi Luc köşeye kurduğu katlanır masadan. "Hırsızlık, uyuşturucu bulundurma, takipçilik gibi ufak tefek suçlardan uzun bir listesi var. Ohhh, fahişelik. Yaramaz, yaramaz."

"Belirli biriyle koştı mı?" Ben sordum. "Peki ya diğer adamlar?"

"Hayır, ama aynı model eksikliği. Kimin parası varsa onunla çalışıyor gibi görünüyor. Yine de sadık biri. Son görevi olması gerekenden iki kat daha uzun sürdü çünkü ekibinden vazgeçmedi."

"Acaba hayatından vazgeçmeye değer mi?"

Adam zaten şişmiş olan gözlerinin arasından bana baktığında başını salladığı neredeyse fark edilmiyordu.

Gabe silahını çıkardı. "Bitirelim mi yoksa devam mı edelim?"

"Ondan hiçbir şey alamıyoruz. Temizlik için iyi misin?" Sırttı.

"İşin en sevdiğim kısmı bu."

Şaka da yapmıyordu.

Luc'ü kontrol etmeye giderken ona başımı salladım. "Bir şey var mı?"

"Henüz değil. Devam edeceğim," arkamdan tek bir el ateş edildiğinde durakladı, susturucuya rağmen ses yankılanıyordu, "kazıyorum. Davis minibüsün plakasını araştırıyor."

"Diğer adam hakkında bilgi var mı?"

"Hiçbir şey. Adı sanı duyulmamış serseriler ama sadıklar. Gabe, Ben ve ben hepimiz onun üzerinde çalıştık ama o yıkılmadı."

Dahlia'yı bensiz eve göndermek beni ne kadar öldürmüş olsa da, bunun intikam almakla bir ilgisi yoktu.

Bu onu korumakla ilgiliydi.

Dahlia ile hastanedeki ilk gecem, sedyeyle gelen ve röntgene gitmesi gerektiğini söyleyen biri tarafından yarıda kesilmişti. Üzerinde kimliği ya da doğru renkte önlük olmadığı için fazla uzaklaşamadı.

Son puştun üniforması doğrudu ama minibüsünü anahtarlarıyla birlikte arka sokakta bırakmıştı. Muhtemelen kimsenin kontrol etmeyeceğini düşünmüştü.

Yanlış varsaymıştı.

Omuzlarıma bir öncekinden daha ağır bir suçluluk katmanı daha indi.

Kimsenin eski bir işkolik baristadan hoşlandığı şüpheli olduğundan, Dahlia'nın benimle olan bağlantısının onu tehlikeye attığına bahse girilebilirdi.

Ondan vazgeçmek gibi bir niyetim olmadığına göre, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Tüm bunların arkasındaki o lanet olası fareyi bulun ve bunu ona açıkça gösterecek bir şekilde ödetin.

Kimse bizimle uğraşamaz.

Yirminci Bölüm

Toe the Line

Dahlia

Gerinerek derin nefes alırken gözlerim kapalı kaldı. Theo'nun kokusu bana çarptı ve yorgun zihnimin arkasında gizlenen belirsiz huzursuzluğu yatıştırdı.

Gözlerimi açtım ve yan döndüm ama yatak boştu. Ancak bir aydan uzun bir süredir ilk kez yalnız uyumamıştım. Gözüm saate takılınca bir an duraksadım. Saat onu geçiyordu.

Bir gün önce Niall beni eve bırakmıştı. Odada volta atmaktan sıkıldığımda, hastane kokusunu üzerimden atmak için banyo yapmıştım. Saat altı civarında televizyon izlemek için Gus'la birlikte yatağa girmiştim ama uyuyakalmış olmalıydım.

Geçen hafta, son üç yılın toplamından daha fazla uyudum.

Yataktan çıktığımda kendimi kirli ve hassas hissediyordum. Theo'yu bulmayı ne kadar istesem de önce bir duş almam gerekiyordu. Belki de kaçınılmaz olanı uzatıyordum ama sıcak duşta gereğinden uzun süre kalıp düşüncelerimi toparladım. Su soğumaya başladığında kurulandım ve yatak odasına gitmeden önce b i r k a ç tayt, uzun bir atlet ve kapüşonlu bir tişört giydim. Televizyon açıktı, sesi kısıktı. Etrafta Theo'yu aradım ama sadece Gus'ı buldum.

yatağa yayılmıştı.

"Hey dostum, güncel olayları mı takip ediyorsun?" Kabarık karnının altındaki kumandayı ortaya çıkarmak için yuvarlanırken kulağının arkasını kaşıdım.

"... Senatör Larson'ın intiharı siyaset dünyasını şoke ettikten sonra."

Televizyona doğru o kadar hızlı döndüm ki neredeyse bileğimi burkuyordum. Çok az şey söyleniyordu, daha çok yeni adaylara odaklanılmıştı. Ancak, eski bir kampanya

Senatörün fotoğrafı ekranın yarısını kaplıyordu. Doğum tarihi ve ölüm tarihi resmin alt kısmına damgalanmıştı.

Theo'nun teslim olmasından bir gün önce ölmüş olması bir tesadüf olabilirdi. Ama öyle olmadığını biliyordum. Ruhuma kadar biliyordum.

Senatör Larson intihar etmemişti. Theo sorumluydu.

Doğrudan ya da değil, emin değildim. Ama öğrenecektim.

Titreyen bacaklarımla merdivenlerden aşağı indim. Sormak istediğim her şeyi zihnimde gözden geçirirken içimi bir beklenti kapladı.

Aşağıya indiğimde döndüm ve Theo, Luc ve Gabe'in oturma odasında oturduğunu görünce durdum.

Hepsi ayağa kalktı, Theo hariç herkes eşyalarını topladı. Bir şeyler söylediler, muhtemelen vedalaştılar ama ben duymadım.

Kapı arkamdan kapandığında, Theo öne çıktı. Ben de geri adım attım.

Suçluluk ve acı yüz hatlarına yayılmıştı, sesi sert bir yalvarış gibiydi. "Dahlia."

Tekrar denedi ama bir adım daha geri çekildim ve onu durdurmak için elimi uzattım. Çenesi sıkıştı ama yerinde kaldı.

"Onu sen mi öldürdün?" Sesim titreyerek sordum. "Senatörü. Onu siz mi öldürdünüz?"

Theo aptalı oynamayacak kadar sağduyuluydu.

"Evet." "Peki ya dünkü adam?"

"Tetiği ben çekmedim ama evet."

Ses tonum keskin bir suçlamaydı. "Kimsin sen?"

"Ben her zaman olduğum adamım."

"Öldürmüyorsun. Yumuşak ve nazik olan, benim için ağırdan alan Theo kimseyi öldürmezdi. Hapse girmezdi. Beni bırakıp gitmezdi," sesim takıldı, "beni *yine* yalnız bırakırdı."

"Ben o Theo'yum. Ben sadece... daha fazlasıyım."

"Daha fazlasını bilmem gerek," diye yalvardım. "Neden? Ne yaptı?"

Geçerli bir nedeni olmalı. Bir gerekçe.

"Seninle konuştu. Senin havanı soludu, seni korkuttu ve bana ulaşmak için seni kullanmaya çalıştı. Kimse seninle uğraşamaz. Asla." Gözleri parladı, yumruklarını sıktı ve çenesini sıktı. "Bu bardağı taşıran son damla olmuş olabilir ama bunu zaten hak etmişti. Eğer sen olmasaydın, kaderini mühürleyecek başka bir şey yapardı."

"Neden? Başka ne yapıyordu?"

Theo tereddüt ederek çenesini ovuşturdu. "Bu bir kez aramızda kaldı mı, artık geri dönüşü yok. Sonrasında kafanı kuma gömebilirsin ama bunu bileceksin."

"Bilmem *gerekıyor* çünkü karanlıkta kalmaya dayanamıyorum. Olmayacağım."

Konuyu kapatmayacağımı anlamış olmalı ki sonunda konuşmaya başladı. "Larson Amaric'i istemedi. Pek sayılmaz."

"O zaman ne istiyordu?"

"İşimin diğer tarafına da girmek istedi." Daha fazlasını bekleyerek kollarımı kavuşturduğumda söze başladı. "Amaric yasal ve yasal bir şirket, ama aynı zamanda yasal olmayan şeyler için de bir kılıf. Nesiller ve nesiller öncesine dayanan şeyler."

Nesiller mi?

İtalyanca.

Ailesindeki tüm erkeklerin yaptırdığı arma dövmesi. Ona duyulan korku ve saygı.

"Mafyadan mısınız?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bir bakıma." Kendini durdurmadan önce yaklaşacakmış gibi hareket etti. "Sana ailemin çoğu yönden basmakalıp olmadığını ama bazı yönlerden öyle olduğumuzu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Aynı şey... benim işim için de geçerli. Televizyondaki ya da filmlerdeki gibi değil. Bir zamanlar öyleydi ama adapte olmak zorunda kaldık. Hepimiz eşofman giyiyor, saçlarımızı yağlıyor ve kamyonun arkasından düşen şeyleri yakalıyor olsaydık polislerin bunu anlaması kolay olurdu." Ortamı yumuşatma çabası boşa çıktı.

"Çalıyor musun?"

"Düşündüğün şekilde değil." Daha fazlasını söylemesini bekledim ama detay vermedi.

Hayal kırıklığım ve öfkem taşı ve kendimi kaybettim. "Şunu artık söyleyebilir misin? Yarı gerçeklerden ve belirsiz cevaplardan bıktım usandım! Sen yokken herkes bana," parmaklarımı havaya kaldırarak tırnak işareti yaptım, "'sabırlı ol' ve 'Theo sana yakında söyleyecek' dedi. Ama şimdi buradasın ve ben de aynı şeyleri duyuyorum."

"Çünkü seni kaybetmeyeceğim Dahlia!"

"O zaman bana gerçeği söyle. Hepsini." Ön kapıyı işaret ettim. "Aksi takdirde çıkıp gideceğimi ve beni bir daha asla görmeyeceğini garanti ediyorsun."

Theo bana doğru yürüdü, beni duvara yasladı ve bir elini başımın iki yanına koyarak beni hapsetti. Sesi şiddetli bir hırıltıya dönüşmüştü, sertliği zar zor dizginleniyordu. "Cehennem gibi olacaksın."

Ona verdiğim tepkiyi görmezden gelmeye çalışsam da, içimde hastalıklı bir heyecan dolaşıyor, uyarılma külotumu ıslatıyordu.

"O zaman konuş benimle," diye talep ettim.

İfadesini yumuşatarak yavaşça nefes aldı. "Doksanlı yılların sonunda Amerikan Mafyası'nın bir kısmı değişmeye başladı. Bazıları eski gelenek ve göreneklere sıkı sıkıya bağlıydı ve bu adamlar hala tutuklanıyor. Babam patron olduğu dönemde değişiklikler yapmaya başlamıştı bile. Ben de Amaric'in başarılı olduğu dönemde görevi devraldım. Bu sayede işleri daha da değiştirebildim."

Her şeyi anlamaya çalışırken aklım başımdan gitti. "Ama hepsi yasal değil mi?" Theo başını salladı. "Hiç de değil."

İzlediğim gangster filmlerini düşündüm. "Uyuşturucu mu?"

"Hayır."

"Kadınlar mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını geriye attı.

"Hayır." "Nasıl çalışıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Kimsin sen?

"Birkaç binam var," dedi, "ve terk edilmiş olanları yasadışı dövüşler için kullanıyorum. Genellikle dövüşlere doğrudan katılmıyorum ama bundan pay alıyorum."

O kadar da kötü değil.

"Genellikle mi?" Ben zorladım.

"Ara sıra devreye girmem gerekiyor. Üzgün bir dövüşçü, zor davranan bir yatırımcı ya da işini yapmayan bir yönetici. Bunun gibi şeyler."

Bununla yaşayabilirim. Aslında, daha da heyecan vericiydi. Bu yüzden daha fazlası olması gerektiğini biliyordum.

Aramızdaki sınırlı alanda kollarımı kavuşturarak, "Başka ne var?" diye sordum.

"Boston ve çevresindeki işletmelerin yaklaşık yarısı koruma için bana ödeme yapıyor. Bir kapo ve ekibimin olduğu New York'ta bu oran çok daha düşük ama giderek artıyor."

"Sizin için çalışan kaç kişi var?"

"Her şey dahil mi? Birkaç yüz. Şu anda kontrol ettiğim işleri de sayarsanız daha fazla."

Film hafızamı kullandım. "İşletmeleri... size ödeme yapmaya zorluyor musunuz?"

Güldü, sesi acı ve ıstırap vericiydi. "Kim olduğumu sanıyorsun, Dahlia?"

"Bilmiyorum," diye fısıltıyla itiraf ettim.

"Kimseyi zorlamak için bir sebep yok. Dünya berbat bir yer ve suç her yerde. Birisi ödeme yapmak istemezse, hizmetleri geri çekerim. Benimle hiç ilgisi olmayan bir başkasının onlara hata yaptıklarını fark ettirmesi an meselesi. Aksi takdirde, benim korumamı isteyen bir sürü başka insan var."

Kendimi uyuşmuş hissederek, onun cevaplarına odaklanmak ve zihnimin kontrolden çıkmasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. "Peki Senatör Larson buna nasıl uyuyor?"

"Larson parası ve gücü olan sıkılmış bir sosyopattı. Pervasız bir heyecan arayıcısıydı. Tehlikeli bir kombinasyon. Ona benimle çalışamayacağını söylediğimde, hayır cevabını kabul etmedi. Dövüslere karışmaya ve çok fazla dikkat çekmeye başladı."

"Ama bu yeterli bir sebep değil..." Suçluluk duygusu omuzlarıma çöktü, karnımda bir mengene gibi kıvrıldı.

"Öyleydi. Altımda yüzlerce insan olması, onların benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyor. Eğer beni aşağı çekmesine izin verseydim, hepsini

beni. Bir sürü uyarısı vardı ama yine de zorladı." Gözleri kısıldı. "Ve sonra seni de işin içine soktu."

"Ama o-"

"Sahtekâr bir politikacı, bir hırsız ve bir pedofiliydi." Geri çekildim. "Ne?"

"Üst katta başıboş bir genç kaçak vardı. Geçmişindeki pek çok kişiden biri. Hükümetten para çaldı, ciddi anlamda pis işlere karıştı ve Amerika'daki her kadını hamile bırakmayı kişisel görevi haline getirdi."

Birdenbire, onun ölümü hakkında o kadar da kötü hissetmiyordum.

Sen kötü bir insansın Dahlia.

Kömürleşmiş bir aura ile siyah ruhlu.

"Ürkütücü ve itici olduğunu biliyordum ama bunun tipik bir politikacı olayı olduğunu varsaymışım," diye mırıldandım.

"Hayır, o işi başka bir boyuta taşıdı."

"Ama o senin..." diyeceğin ilk kişi değildi. Kendimi bitirmeye ikna edemedim.

Ne söylediğimi biliyordu zaten. "Hayır." Bana yaklaşıp yüzünü yüzüme yaklaştıırken bakışlarında bir çaresizlik vardı. "Bu günlük bir şey değil. Ve asla sebepsiz değildir." Doğruldu ama bir adım bile uzaklaşmadı. "Şehrin yarısı İrlandalılar tarafından yönetiliyor. Her iki grupta da işler değişmeye başlamadan önce savaş halindeydik. Çok daha fazla savaş, çok daha fazla kan, çok daha fazla kayıp. RICO, eski usul patronların tutuklanması ve dışarıda işlenen suçların artmasıyla birlikte birbirimize karşı olamayacağımızı anladık. Parametreler belirledik ve onların içinde kaldık. İrlandalılar bizden farklı çalışıyor. Ödül daha büyük ama risk de öyle. Bizim için aile her şeydir. Hedefleri sadece bizim değil, ailelerimizin de sırtından uzak tutmak için değişmemiz gerekiyordu."

Ona bakarken, ilk randevumuzdaki Theo'yu hayal etmeye çalıştım. Dikkatli ve düşünceliydi, bana veda öpücüğü bile vermemişti.

Kafamda bir görüntü oluşturmıyordum. Onun yerine tek gördüğüm alev alev yanan gözleriydi, ellerini kaplayan kanla beni tutarken vücudu gergindi. Bana dokunan aynı eller. Bana sarılan ve nazik bir şefkat sunan. Beni boşaltan.

Midem yine burkuldu, düğüm o kadar sıkıydı ki asla gevşemeyeceğine yemin edebilirdim.

İlk randevumuzu düşünmek bana bir sonraki sorumu hatırlattı. "Revel randevumuzdan önce Niall'a beni T'de takip ettirdin mi?"

Ne tereddüt etti ne de utanmış göründü. "Evet. Ve bunu yaptığıma çok memnunum."

"O... o pisliklere *zarar verdi mi?*"

"O değil. Başka biri yaptı." Gözlerim açılınca ekledi, "Sadece *Yaralandım*. Başka kimseyle uğraşmamaları konusunda uyararak onları hırpaladım." "Takip edildiğim başka zamanlar oldu mu?"

"Evet."

Yavaşça başımı salladım, bunu sindirmeye çalıştım. "Sizin ya da başka birinin müdahale ettiği başka zamanlar oldu mu?"

Bu sefer durakladı. Bakışları yana kaydı, kollarının altından eğilmeye çalıştığımda tekrar benimkine döndü.

Ona kısık gözlerle baktım. "Sana söyledim, gerçeğin tamamına ihtiyacım var, sadece yarısına değil."

"Evet," diye cevap verdi, kelimeyi sanki zorla söylemek zorundaymış gibi tükürerek. "Ne zaman?"

"Mistik Taşlar." Ağzımı açtım ama o benim yerime konuştu. "Wendy'ye zaten kötü tavsiyeler veriyordu. Zaten kapatması için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti. Ben sadece süreci hızlandırdım."

Rüya versiyonu dışında Mystic Stones'u tanıımıyordum. O bir aptal ve dolandırıcıydı ama trendeki serserilerle aynı şeyi hak etmiyordu.

"Nasıl?" Ben sordum.

"Para. Kimse ona elini sürmedi Dahlia, *lanet olsun*." Başını sallayarak birkaç santim geri çekildi. "Ona nakit para teklif ettim. Memnuniyetle kabul etti ve kapı arkamdan kapanmadan önce Wendy ile telefonda konuşuyordu."

"Peki ya benim dairem?" Başını salladı.

"Evimi ve tek gelir kaynağımı elimden aldın." Duygularım üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Öfke, hayal kırıklığı ve acı içimi parçaladı, çocukken kaybettiğimi düşündüğüm kalbimin boş bir kısmına ulaştı. Sıcak gözyaşları

yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Hayatımı manipüle ettin ve beni buraya hapsettin! Beni buraya hapsettin ve sonra da *gittin*."

"Gattina-"

"Bana her şeyi verdin, Theo. Kıyafetleri değil. Evi değil. Ne telefon, ne araba, ne de diğer anlamsız şeyler! Bana bir aile verdin. Bir aidiyet duygusu. İsteme duygusu. Bana *kendini* verdin ve sonra hepsini aldın."

"Hâlâ burada-"

"Yalanlar üzerine. Her şey yalanlar üzerine kurulu. Bana hiç gerçeği söyleyecek miydin?" "Dahlia-"

"Öyle miydin?"

"Öyle değil-"

"Sadece cevap ver!" Bağırđım.

"Evet! Kahretsin! Evet, sana söyleyecektim."

İnançsızlığımı paylaşmak üzereydim ama gözlerindeki bakış kelimeleri boğazımda dondurdu.

Vahşî
görünüyordu.

Çaresiz.

Sınırsız.

"Adımı ve bebeklerimi aldıktan sonra," diye neredeyse homurdandı. "Bana bağlandın. Seni sarmalayıp öyle derine sokmak istedim ki, öğrendiğinde bir daha ayrılamayacaktın. Benim sana bağımlı olduğumun yarısı kadar bile bana bağımlı olduğunda sana söylemeyi planlamıştım. Sanki sen olmazsan bir sonraki nefesimin önemi yokmuş gibi. Sensiz hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi."

Beni parçalara ayırıyordu.

Sözleri beni bir araya getirdi ama sonra tekrar parçalara ayırdı.

Onunla aramdaki bağ zaten o kadar güçlüydü. Aramızdaki bağ koparıp koparamayacağım konusunda daha önce endişelenmiştim ve hâlâ emin değildim. Yine de bunu çözmem gerekiyordu çünkü sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyordum. Tıpkı rüyamdaki gibi, acı orta yerimi yırtıyordu. Duygusal bir acı olsa da fiziksel olarak hissediyordum. Nefesimi çaldı, düşüncelerimi tüketti ve ruhumu o kadar parçalanmış hissettirdi ki, onu tamamen bir araya getirebileceğimden emin değildim.

"Gitmem gerek," dedim yana doğru iterek. Kolu yerinde kaldığında, gözlerim onunkilere kaydı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Yapamazsın."

"İ-"

"Dün hastanede sizi kaçırmaya çalışan adam biri için çalışıyordu ve henüz kim olduğunu bilmiyoruz. Bu ilk girişim değildi." Kaşlarımı kaldırmam üzerine ekledi: "Sahte hemşire denemesi sırasında uyuyordun."

Bu garip süper kahraman rüyasını açıklıyor.

"Neden?" Ben sordum.

Tüm tartışma boyunca Theo'nun suçlu görüldüğü tek an bana zarar vermekten bahsettiği andı. Diğer insanları fiziksel olarak incitmek, hatta öldürmek onda en ufak bir utanç belirtisi yaratmıyordu.

Yine de bana bakarken suçluluk duygusu ağır basıyor gibiydi. Gözleri hüznüldü, neredeyse periliydi. "Benim yüzümden."

"O zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri sokmak istedim. Pişmanlık onları geri almak için beni pençeledi. Yüzündeki ıstırapı gördüğümde bu his katlanarak arttı.

"Asla," diye yemin etti, sesinin tonunu duymak neredeyse acı vericiydi. "Yapmalıydım. Sana hiç bulaşmamalıydım, seni kendi dünyama sürüklememeliydim. Ama yaptım ve gitmene *asla* izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermektense her şeyden vazgeçerim Dahlia."

Kafa karışıklığı beni milyonlarca farklı yöne çekti. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve kalbim ağrıyordu. Arkama bakmadan kaçmam gerektiğini hissediyordum. Ama içimdeki hastalıklı, çarpık bir parça onu pençelemek istiyordu. Kıyafetlerini bedeninden ayırmak, tırnaklarımı ve dişlerimi kullanarak onu işaretlemek. Beni düşünemeyeceğim kadar sert bir şekilde duvara yapıştırana kadar öfkemi çıkarmak istiyordum.

"Gitmek zorundayım. Her zaman yaptığın şeyi yap ve beni takip etmesi için birini gönder." Tekrar kıpırdandım, ancak sırtımı duvara yasladığımı, iri bedeninin beni yerimde tuttuğunu gördüm.

Eli çenemi şefkatle kavradı, bakışları yüzümde geziniyordu.

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Theo'nun sadece küçük bir kısmını tanımıştım. Sadece işinin değil, kendisinin de büyük bir bölümünü saklamıştı. Gözlerine baktığımda, içinde yanan ateşi neredeyse görebiliyordum. Beni çağırıyor ve alevlerin içine çekiyordu.

Beni korkuttu ama olması gereken sebepten değil.

"Gitmem gerek," dedim tekrar, akıl sağlığımı bulmak için boşluğa ihtiyacım vardı.

Eli çenemi eğmek için boynumdan yukarı kayarken içimde bir ürperti dalgalandı. Sert ve morarmış ağzı benimkine çarptı. Bir şekilde yakınlaşmaya çalışarak bana sürtündü.

Dilim onunkiyle düello yapıyor, kontrol için savaşıyordu. Alt dudağını ısırdım. Saçlarını çekiştirip sırtını tırmalayarak bir an için kendimi kaybettim.

Yalanlar.

Hepsi yalanlar üzerine kurulu.

Bir kova buzlu su gibi, düşüncelerim beni gerçekliğe geri getirdi. Başımı geriye doğru salladım ve duvara çarptığında hissettiğim acıyı görmezden geldim.

Yana doğru baktım. "Lütfen çekilin."

Eliyle çenemi tekrar kavradı ve gözleriyle buluşmamı sağladı. Gözlerindeki ateş derinden yanıyordu ve bir bakıma onunla ilk kez karşılaşmışım gibi hissediyordum.

"Seni çok seviyorum, Gattina," dedi alçak sesle ve sertçe. "Bağımlı ve saplantılıyım, her şeyden vazgeçebilirim. Ama senden asla."

Ellerini bırakıp isteksizce uzaklaştığında, bedenim içgüdüsel olarak ona yakın olmak için duvardan uzaklaştı.

Berbat durumdayım.

Öfkeme hâkim olamayarak fuayeden geçip kapıdan dışarı fırladım ve çantamı kaptığım gibi çıktım. Rover'ıma atladım ve garaj yolundan geri geri çıktım. Otuz saniye içinde dikiz aynamda Theo'nun arabasını görebiliyordum. Birkaç dakika sonra onun yerini Luc kendi arabasıyla aldı. Artık Theo'yu göremiyordum ama yakınlarda bir yerde olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Bir süre arabayı sürdüm, düşüncelerimin içinde kayboldum ve kilometreler geçtikçe kafam daha da karıştı. Direksiyon simidindeki telefon komutuna basarak

Konuşabileceğimi hissettiğim tek kişiydi.

"Alo?" Julie ikinci zil sesinde söyledi.

"Ben Dahlia. Çalışıyor musun?" Julie evden çalışıyor, işletmeler için grafik tasarımlar yapıyordu.

"Öne geçiyorum ama teslim tarihime kadar çok zamanım var. Ne var ne yok?"

"Ben... Yapabilirim..." Tuttuğum gözyaşları başladı, görüşümü bulanıklaştırdı ve konuşma yeteneğimi çaldı.

"Evime nasıl gideceğinizi hatırlıyor musunuz?"

Evet anlamına gelen bir ses çıkardım ama daha çok hıçkırık gibi bir homurtu oldu.

"Hemen buraya gel.

"Mmhmm."

"Dikkatli sür. Yakında görüşürüz."

Kısa yolculuk boyunca elimden geldiğince kendimi kontrol ettim. Hepsi boşunaydı çünkü Julie kapıyı açıp beni kucağına alır almaz gözyaşlarım yeniden başladı.

"İçeri gel," dedi usulca.

"Özür dilerim, başka nereye gideceğimi bilemedim."

Kanepesini işaret etti. "Saçmalama, burada olmana sevindim. Kahve ister misin?"

"Lütfen."

Geri geldi ve bana bir kupa uzattı, otururken de kendi kupasını tutuyordu. "Ne oldu?"

"Ne kadarını biliyorsun? Theo ve onun işi hakkında."

"Her gün yaptığı işlerin ayrıntılarını bilmiyorum. Ama ne yaptığını biliyorum." Durakladı, tepkimi ölçmek için "Kim olduğunu" ekledi.

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım. "Haftalarca cevap bekledim. Onlar için yalvardım. Şimdi nihayet gerçeği biliyorum ve keşke bunu kafamdan silebilseydim."

"Ne oldu?"

İki fincan kahve ve yarım kutu kağıt mendille Theo ile konuşmamı tekrarladım. Bazı detayları atladım.

hastane ve Senatör Larson'la paylaştım ama geri kalan hemen her şeyi paylaştım.

Ben konuştukça, zihnim duygularımı sıraladıkça, utancım arttı. Zaten duygularımı boşaltmıştım, bunu da paylaştım. "Ve en berbat kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Yaptıklarından dolayı öfkeli değilim. Yani, belki şokta falan olabilirim. Ama onun insanları incitmesinden olması gerektiği kadar korkmuyorum. Bu konuda çıldırmam gerekirdi ama yalan söylediği için daha çok üzülüyorum. Çünkü sır sakladı ve sadece ben zorladığım için bana söyledi. Aksi takdirde yıllarca bekleyeceğini itiraf etti. *Yıllarca* yalan ve dolanla. Ama ne yapıyor? Kim *olduğunu*? Bunun yerine bu konuda çıldırmam gerekmez mi?"

"Bekle," dedi Julie, mutfığa doğru giderken. Kahvesini doldurduğunu sanmıştım ama bir dakika sonra elinde bir kitap, bir şişe votka ve iki kadehle geri döndü. "Kat gece için bir arkadaşına gidiyor ve bu tartışmanın geri kalanı alkol gerektiriyor."

Her birimize birer shot doldurduktan sonra, işlemi tekrarlamadan önce onlara geri bahşiş verdik.

Sıcaklık beynime ulaştığında, "Votka şu anda kesinlikle kahveden daha iyi" dedim.

"Aynen öyle." Derin bir nefes alarak fotoğraf defterini açtı ve benim görebileceğim şekilde çevirdi.

Julie kameraya ıslıl ıslıl bakıyordu, makyajı güzelce yapılmıştı ve beyaz elbisesi masallardaki gibi mükemmeldi. Smokinli, siyah saçlı bir adam ona bakarken onu uzun boylu, zayıf vücuduna doğru çekmişti. Fotoğrafta o kadar çok sevgi, o kadar çok neşe vardı ki, kaybettiklerini görünce kalbim onun için acıdı.

"Marc, Theo için çalışıyordu."

Theo'nun Marc'ın bir kazada ölmesiyle ilgili sözlerini hatırlayınca gözlerim onunkilere kaydı ve genişledi. "Amaric için mi?"

Başını iki yana salladı. "Kağıt üzerinde evet. Ama teknik olarak değil." "Bilmiyordum."

"Theo Marc hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Sanırım beni korumak istiyor ama umurumda değil. Onu unutmuş değilim. Annem daha küçükken öldü.

sadece bir yaşında, yani Kat babasının kim olduğunu bilmeyi hak ediyor. Marc da hatırlanmayı hak ediyor."

"Neden bunu ona söylemiyorsun?"

"Çünkü Marc'ın ölümü Theo'yu bir süreliğine karanlık bir yere soktu. Kuzenlerdi ama kardeşten daha yakındılar. Theo yanlış bir şey yapmamış olsa da suçluluk duygusu hâlâ üzerinde."

Sormak istedim ama sormam gerektiğinden emin değildim. Kendimi Julie'nin yerine koymaya çalıştım ama kocasının onların dünyasına karıştığı için öldüğünü bile bile Theo ve ailesine nasıl bu kadar yakın olabildiğini anlayamadım.

Julie bunu anlamış olmalıydı, çünkü dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ne olduğunu merak ediyor musun?"

Başımı sallayarak ikimize de birer shot doldurdum. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan-"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sorun değil. Theo size işletmelere sunduğu hizmetten bahsetti mi?"

"Koruma mı?"

"Evet. Marc bir nevi güvenlik şefi gibiydi. Kimin hangi bölgeleri izleyeceğine o karar verirdi. Eğer birisi çok fazla sorun çıkarıyorsa, o bir uygulayıcıydı. Ona ulaşmadan önce başka adımlar da vardı ama evet. Her neyse, ortak alanların yakınında dünyanın en iyi sahiplerine sahip küçük bir anne ve pop mart vardı. Kadın yıllardır göğüs kanseriyle mücadele ediyordu ama çok olumlu bir tavrı vardı ve çok tatlıydı. Ne kadar hasta olursa olsun toplum için tonlarca şey yapıyorlardı. Kadın çalışabildiği zamanlarda çalışıyordu ama kocası işin büyük kısmını üstleniyordu. Yardım eden genç bir kızları vardı ama onun okula odaklanmasını istiyorlardı."

Gözlerinden yaşlar süzülürken midem bulandı.

Olamaz.

"Birbirlerini çok seven bir aileydiler ve kocalarına ileri prostat kanseri teşhisi konulduğunda bu sevgi daha da arttı. İkisi de çalışamıyordu ama gelire ve sigortaya ihtiyaçları vardı. Kızları üniversite birinci sınıftan ayrıldı ve dükkânın açılışından kapanışına kadar çalışmak üzere eve geldi. Tıpkı ailesi gibi o da bunu yüzünde bir gülümsemeyle yaptı çünkü onları seviyordu." Başını salladı ve gözyaşlarını sildi, öfkesi gözlerini bulandırıyordu

gözleri. "Herkes neler yaşadıklarını biliyordu. İşleri sadece kızının yürüttüğünü biliyorlardı. Theo onlardan para almayı bıraktı ama dükkânlarını koruması altında tuttu. Marc turlarının bir parçası olarak dükkânlarını kontrol etmeye gittiğinde, devam etmekte olan bir soygun yakaladı. *Biliyorlardı*. Ailesinin hasta olduğunu biliyorlardı ve bu genç kızı avladılar."

Gözyaşlarına boğulmasını beklerken, sırtıttığında neredeyse sayıkladığını ya da sarhoş olduğunu düşünecektim.

"Onu kurtardı. Orada olduğunu bile anlamadan dört heriften üçünü vurdu. Bir tanesi kafasını uçurmadan önce Marc'ı kalçasından yakaladı. Yarım santim bile yana isabet etseydi, iyi olacaktı. Ne yazık ki, uyluk atardamarını kesmiş. Öldü ama bunu bir kahraman gibi yaptı. O kızı ve ondan önce pek çok kişiyi kurtardı."

Marc'tan bahsederken büyük bir sevgi ve gururla parlıyordu. Düğün fotoğraflarına tekrar baktım ve Marc'ın yeni gelinine duyduğu aşkı açıkça gördüm.

"Ne yaptığını sana ne zaman söyledi?" Evlenene kadar bekleyip beklemediğini merak ederek sordum.

"Her zaman biliyordum."

Odak noktam ona döndü, kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Kavgaları biliyor musun?"

"Evet, Theo onlardan kısaca bahsetti."

"Eskiden dövüşçü bir kızdım. Hani şu bikinili ya da daracık giysili, elinde yuvarlak sayıyı gösteren tabelayla yürüyen kızlardan. Ayrıca daha fazla bahis oynamalarını sağlamak için erkeklerle flört ederdim çünkü ne getirirsem ondan pay alırdım."

Zaten kalkık olan kaşlarım saç çizgime doğru fırlamış olmalı.

Julie banliyö annesi tarzında sessiz biriydi. Çok şirindi, bol bol kapriler, paçalı skinny jeanler ve güzel üstlerle doluydu. Ama onu cimri bir şey içinde hayal edemiyordum.

Başını salladı, gülümsemesi yaramazcaydı. "Evet. Ben de iyi para kazandım. Ve dövüşler inanılmazdı. Hiç boks ya da MMA izler misin?"
Kafamda

titreyerek öne doğru eğildi. "Theo seni bir dövüŖe götürsün. VahŖi, ilkel ve çok heyecan verici. Sonunda arabada kavga edeceksiniz."

Yüzüm kızarıırken bile güldüm, aklım Theo ve benim SUV'un karşısındaki halimize gitti.

Gülümsemesi soldu. "Theo'nun yaptıklarını hafife almaya çalışmıyorum. Hepsinin yaptığı şeyi. Ahlak çizgisini aşıyor olabilirler ama ayakları yasadışı tarafa sağlam bir şekilde basar."

Votka şişesinin üzerindeki etiketi karıştırarak başımı salladım. "Bana bazı şeyler anlattığında bunu anladım."

"Neden çıldırmadığın konusunda endişeliydin. Marc'ın kim olduğunu bilerek gittim. Ne yaptığını. Beni ilk gördüğünde bir adamın kolunu kırdı."

"Ne?"

Bu anıya sevgiyle gülümsedi. "Dövüşlerden birinde çalışıyordum ve o da Theo ve Luc ile birlikte geldi. Ona doğru bakmamı neyin sağladığına dair hiçbir fikrim yok ama baktım ve gözlerimiz buluştu. Ve sonra bir pislik kışımı tuttu. Marc saniyeler içinde kalabalığı yarararak adamın kolunu kırdı. Tavuk kemiği gibi kırdı. Bu kırık kollu pislik ayaklarımızın dibinde yuvarlanırken, neyse ki diğer tarafa kusarken, Marc 'Burada işin bitti. Hadi eve gidelim.' dedi. Bunun sadece bir replik olduğunu düşünmüştüm, ama çok ateşliydi, bu yüzden geceyi geçirmeye razıyım. Birkaç ay sonra evlendik."

"Bu çılgınca. Ve romantik. Ve seksi."

"Evet. O da çok iyi bir dövüşçüydü. Sırf maçtan sonra onu soyunma odasına çekebilmek için onu izlemeye giderdim." Başını hafifçe salladı. "Her neyse, demek istediğim, onun kim olduğunu biliyordum ama onu seviyordum. Buna rağmen değil, bundan dolayı. Eğer Theo'nun kim olduğu konusunda bir sorunuz yoksa, ne düşünmeniz ya da hissetmeniz 'gerektiğine' dair yanlış bir fikir yüzünden bunu bir kenara atmayın. Bazen işleri yoluna koymak için biraz kötü olmak gerekir."

"Ama yalan söyledi," diye hatırlattım ona... ve kendime. "Ne yaptığı ve kim olduğu hakkında."

"Bilseydiniz ona bu şansı verir miydiniz? Marc'ı biliyordum çünkü onların dünyasının içindeydim, sadece ucundan da olsa,"

"Ayak parmakları. Ama sen değildin. Ve seninle ilk karşılaştığında içini sana dökemedi. Tahmin etmem gerekirse, sana söyleyebileceğine inan d ı ğ ı zaman, seni kaybetme riskini almak istemedi."

"O da öyle dedi."

"Aynen öyle. O zaman sana söylemesini ister miydin? Bu kadar anlamlı olur muydu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer size güvenmeseydi, ne kadar yalvardığınızın bir önemi olmazdı. Bu bilgiyi seninle paylaşarak, hayatını senin ellerine bıraktı. Polise gidebilirsin. Diğer ekiplere gidebilirsin. Kim olursa olsun."

Başımı geriye attım. "Bunu *asla* yapmam."

"Aynen öyle. O da bunu biliyor. Kendi hayatı ve emri altındakilerin hayatı konusunda size güveniyor."

Öfkemi bastırmaya çalışsam da bir kısmı kayboldu ve parmaklarımın arasından kayıp gitti. Karanlıkta kalmaktan nefret ediyordum ama Julie haklıydı.

Java Brew'a ilk girdiğinde, 'Büyük bir kahve istiyorum ve ben yeni dönem bir mafya babasıyım' diyemezdi.

"Benim için her şeyden vazgeçebileceğini söyledi," diye paylaştım, votka dilimi gevşetmişti.

"Ondan bunu ister miydin?"

Omuz silktim ve aynı anda başımı salladım. "Bilmiyorum." Paylaşımım devam etti. "Ben bebekken babam annemi öldürmüş. Babam evliydi ve annem babamı karısına söylemekle tehdit etti. Büyükannemle kalmışım, sonra da koruyucu aileler arasında dolaşmışım. Ne zaman bir çift beni evlat edinmek istese, ailem hakkında bir şeyler öğrenip fikirlerini değiştiriyorlardı."

"Tanrım, Dahlia, hiç bilmiyordum."

"Demek istediğim, kim olduğum için kabul edilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hayatımın çoğunu reddedilerek geçirdim. Bu farklı ama yine de Theo'dan kim olduğunu değiştirmesini isteyebilir miyim bilmiyorum."

"Yine de yapacağını düşünüyorum. Kızgınlık ya da öfke olmadan." "Peki ya ailesi?"

"Onlar için de sorun olmaz. Kimse bu pozisyona zorla getirilmedi. Eğer geri adım atarsa, yerine birini atayacaktır. Luc onun alt patronu, bu yüzden muhtemelen o olacaktır."

Theo'nun hayatının bu kısmından vazgeçmesini düşündüm. Hâlâ Amaric'e sahip olacaktı ama geri kalanını kaybettiğinde nasıl hissedeceğini bilmiyordum.

Ya da Theo işleri düzeltmek için orada olmasaydı senatör gibi kaç kişinin işledikleri suçlar yanlarına kâr kalacaktı.

"Yasalara saygılı 'iyi' insanların sadece kendilerine fayda sağlamak için bencilce şeyler yaptıklarını gördüm. Dediğin gibi, Theo kötü şeyler yapıyor ama hepsi kendine hizmet etmiyor." Larson ve genç kaçak hakkında düşündüm. "Ve iyi bir nedeni olmadan değil."

Julie başını salladı ve votka şişesini benden aldı. "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Eğer kalacaksam, bu kadar. Her şeyi kabullenmem gerekiyor ve bu da her şeyi kabullenip kabullenemeyeceğimi anlamam anlamına geliyor. Bunu yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Aynı zamanda, Theo'ya kadar aşkı hiç tanımamıştım. Bunu öylece bırakıp gidebileceğimden emin değilim." Elimle bir kesme hareketi yaptım. "Eğer tamamen kötüyse, elbette. Ve eğer tamamen iyiye-"

"Sıkılırsın."

"Ha! Belki." Teklif edilen kadehi geri çevirdim. "Eğer her şey siyah ve beyaz, aydınlık ya da karanlık olsaydı, kolay olurdu. Ama Theo gri. O bir gölge."

"İşte bu noktada ben işe yarıyorum." Uzanarak ellerimi tuttu. "Eğer uzaklaşırsan, bizi kaybetmeyeceğini garanti edebilirim. Ve evet, buna Theo da dâhil. Bir kere girdin mi, o kadar. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde onlardan herhangi birini arayabilirsin ve orada olacaklardır. Büyük olasılıkla bir avlu dolusu Amato'nuz olacak." Tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı. "Theo'ya göre karar ver. Geri kalanımız burada. Arkadaşlarını kaybetmedin. *Aileni*." Bir an durakladı. "İstemiyorsan tabii?"

Boğazım düğümlendi, ben de başımı salladım.

"Güzel." Arkasına yaslanırken göz kırptı. "Zaten gitmene izin vermezdik. Aile sonsuza dek sürer, değil mi?"

"Ne yapacaksın?" Julie milyonuncu kez sordu. Koltuğuna yayılmış, bana bakarken başını kenardan sarkıtmıştı.

Theo hakkında her konuştuğumuzda öfkem ve kafa karışıklığım artıyordu. Duygularımı saklıyor, bunun yerine sohbeti yüzeysel bir konuya taşıyordum. Ne kadar çok alkol alırsak bu o kadar kolaylaşıyordu.

Julie paylaştıktan sonra, ona sorunlarımdan bahsetmeye devam edemezdim. Sadece kocası da aynı şeyleri yaptığı, insanları incittiği ve öldürdüğü için değil, Theo'nun hayatta olduğu basit gerçeği için de.

Onun kaybettiği gibi bir aşka sahip olduğumu ama ondan uzaklaşmayı düşündüğümü ona nasıl söyleyebilirdim?

Bir taç ve tüylü bir boa takarak Kat'in pembe sandalyesine oturdum ve muhteşem görünmek için elimden geleni yaptım. "Hâlâ hiçbir fikrim yok. Sanırım bu konuda Theo ile daha fazla konuşmam gerekiyor."

Herhangi bir karar vermeden önce, benden sakladığı başka bir şey olmadığını bilmem gerekiyordu. Ayrıca duygularını da bilmek istiyordum. Her şeyi geride bırakmayı sadece ben pes edeyim diye mi teklif etmişti? Gerçekten devam edecek miydi?

Ve eğer yaparsa, bana kızmaya başlar mı?

"Bu iyi bir fikir." Bacaklarını duvara dayayıp baş aşağı oturuncaya kadar yer değiştirdi. "Önyargılıyım çünkü sana tapıyorum ve onu terk etmeni istemiyorum. Ama o harika bir adam. Kötü şeyler yapıyor ama *en iyi* nedenler için."

Yarısı dolu votka şişesini bitirmiştik. İkimiz de sarhoştuk ve işler kontrolden çıkmadan önce suya geçmiştik.

Serçe parmağımı dışarıda tutarak bardağımı aldım. Sesim bir fısıltı gibiydi. Ya da en azından öyle olması gerekiyordu. "Daha önce de *öldürdü*."

"Güzel. Eminim bunu hak etmişlerdir." "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Yok artık," dedi, prenses olduğumu unutturacak kadar zehirli bir sesle. "Yoksulluk beni rahatsız ediyor. İstismara uğrayan kadınlar ve çocuklar. Anlamsız ölümler, hastalıklar ve kafeinsiz kahve. Bunlar beni rahatsız ediyor. Bunu hak eden insanların yasını tutarak zamanımı boşa harcamayacağım."

Alt dudağımı çiğnedim. "Yine de bu onun vereceği bir karar mı? Bu yüzden mahkemelerimiz, yargıçlarımız falan yok mu?"

Kadın homurdandı. "Tıpkı Marc'ın yaptığı gibi, Theo da bir şeyleri *engelliyor*. Eğer cezalandırma biçimleri olaydan sonra geliyorsa, bunun nedeni hapishanede rahat nefes almayı hak etmeyen birileri olmasıdır. Ya da puştlar serbest kalacak paraya ve güce sahip oldukları içindir."

"Onu Robin Hood ya da onun gibi bir şey gibi gösteriyorsun."

"Öyle. Sadece kendi payına düşeni alacak kadar akıllı." Doğrulup bir an için gözlerini sıkarak kapattı. "Başım dönüyor." Gözlerini açtığı anda bana sarhoş haliyle ciddi bir yüz ifadesi takındı. "O bir aziz değil, yoksa her şeyi bedavaya yapardı."

"Kafam karmakarışık. Onunla konuşmam lazım. Onu aramalı mıyım? Onu arayacağım."

"Yap hadi. Kendi başına çözene kadar kendini delirteceksin. Ben bir dahi olsam da," diye hıçkırdı, "sana ne yapacağını söyleyemem." Gözleri fotoğraf albümüne kaydı. "Ama sana şunu söyleyebilirim, benim bir aşkım vardı ve benden koparıldı. Emin olmadıkça ondan vazgeçme." Telefonumu aldı ve bana doğru fırlattı.

"Hemen şimdi mi?" Ciyakladım.

"Zaten çalışıyor." Manyak bir dahi gibi güldü.

"Dahlia?" Theo'nun sesi kucağımdaki telefonda boğuk ve kısık geliyordu. "Her şey yolunda mı? Orada mısın?"

"Hiçbir şey. Her şey." Gözlerimi kapattım ve sesimi alçalttım. "Kafam karışık ve cevaplara ihtiyacım var. Bu cevapları verebilecek tek kişi siz olduğunuz için, bir görüşme talep edebileceğimi umuyordum. Bir evrak çantası getireceğim."

"Gattina'm, sarhoş musun?"

"Evet. Çok. Şimdi soru-cevap kısmına gelirsek, ne zaman müsait olursunuz?" "On dakika içinde orada olacağım."

"Evrak antası bende değil!" Ciyak ciyak bağırdım. Kalbim gsmde kt küt atıyordu ama bunun sinirden mi yoksa şehvetten mi kaynaklandığından emin değildim. Ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum ama aynı zamanda cehenneme gitmesini de söylemek istiyordum.

"Yakında görüşürüz."

Bağlantıyı kestikten sonra telefona baktım. "Grnşe göre beni almaya geliyor."

"Güzel. Geri gelebilirsin ama bence onunla konuşmalısın. Ve umarım geri dnmezsin, çünkü bu orada mutlu olduğun anlamına gelir."

"Bana dövüşlerden biraz daha bahset," dedim, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. "nce sana *dvşlerden bahsedeyim.*"

Theo'nun kapıyı almasına sadece beş dakika vardı.

Julie Marc'ın kavgasını anlatmayı kesti ve bana baktı.

Gözlerim kocaman açılmıştı, öfke ve kafa karışıklığım sarhoşluk sersemliğimle savaşıırken midem sıkıştıyordu.

"Unutma," diye fısıldadı, "bu kararı ne istediğine göre ver. Seni ne mutlu edecek. Dünyaya tek bir şey bile borçlu değilsin. Özellikle de onun toprağa gömdüğü orospu çocuklarına. Düşüncelerini ya da düşüncelerini hak etmiyorlar. Theo'nun sana sunabileceği sevgi ve hayat bir kenara atmanı da hak etmiyorlar."

Başımı salladım, ancak sözleri kafam toparlamak için çok az işe yaradı, sadece karmakarışık karmaşaya katkıda bulundu.

Kapı tekrar alındığında Julie kapıyı açmak için ayağa kalktı ve ben nefesimi tuttum.

Theo'yu gördüğümde her şey uçup gitti.

"Ekselansları," diye küçük bir gülümsemeyle selamladı, gamzeleri derindi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış olabilirdi ama gözlerinde ne mizah ne de eğlence vardı. Gözlerindeki ateş eskisinden daha parlakt, sanki saatlerce değil de yıllardır ayrıymışız gibi.

Unuttuğum tac ve boay çıkarıp ayağa kalktım.

O mafyanın kral olabilir, ama benim belalı bir kraliçe olma zamanım geldi.

Bölüm Yirmi Bir

Canavar

Theo

Dahlia'nın beni her zaman karşıladığı o maskesiz neşe ve açık şefkat gitmişti. Onun yerine, onu Julie'nin evinden aldığım da temkinli bir endişe bulmuştum.

Tereddüt ve üzüntü her hareketini yavaşlatmıştı.

Arabayla eve dönerken sessiz kalmış, başını cama yaslamıştı.

Ön kapıyı açıp alarmı devre dışı bıraktığımda Dahlia sessizce kenarda duruyordu. Saçlarını kulağının arkasına topladı ve kapüşonuyla oynadı. Bu beni geriyordu ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"Gider misin?" diye sordu aniden.

Kaşlarım düştü. "Şimdi mi?"

"Senin... işinden yani. Gerçekten gider miydin?" Hiç duraksamadım. "Evet."

"Aynen böyle

mi?" "Aynen

böyle."

"Neden?" diye fısıldamadan önce dudakları yana doğru büzüldü.

"Çünkü seni seviyorum. Kolay olacağını söylemeyeceğim. Tüm bunlar benim kanımda var. Bunun içinde doğdum ve büyüdüm. Babamın yaptıklarını öğrendiğim andan itibaren bir gün devralacağımı biliyordum. Kenara çekilmek ve tüm sorumluluğu başkasına bırakmak kolay olmazdı." Yanağını okşadım ve yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama buna değerdi."

Gözleri tekrar açmadan önce kapandı. Ancak bu sefer kıvılcımı geri gelmişti. Alev alev yanarak kendini benden uzaklaştırdı ve

ellerini kalçalarına koydu. "Peki neden yalan söyledin? İlk başta mı? Tamam, bunu anlıyorum. Ama bir süre birlikte olduktan ve birbirimize aşık olduktan sonra. Neden bana o zaman söylemedin? *En* azından, neden teslim olmadan önce bana söylemedin?"

"Çünkü ben-"

"Beni kaybetmek istiyorsun," diye bitirdi. "Sen de öyle söyledin. Yalanları uzatmanın nasıl bir faydası olduğunu anlamıyorum."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek başımı salladım. "Çünkü seninle her şeyi konuşmak için zamanım olsun istedim. Açıkla."

"Ne? İnsanlara zarar verdiğini mi? Onları *öldürdüğünüzü mü?*" Başını salladı ve kapıya doğru uzandı.

Ve tıpkı geçen sefer ayrılmakla tehdit ettiğinde olduğu gibi, kendimi kaybettim. Hızla hareket ederek onu vücudumla kapıya doğru bastırdım. Dudakları aralandı, gözleri büyüdü ve farkına bile varmadan kendini bana sürttü.

"Lanet olsun Dahlia," diye küfrettim, sesim gergin ve acılıydı, "sanki ben lanet bir canavarım gibi konuşuyorsun."

"Belki de öyle sin!" diye tersledi, yüzü acıyla buruşmuştu. "Seni tanımıyorum! Yalan söylüyorsun, incitiyorsun ve manipüle ediyorsun. Bu benim Theo'm değil." "Öyle amina koyayım!" Ben de karşılık verdim.

Avuçlarım kapının üzerine indi ve ona doğru eğildim. "Sana açıkça söylememiş olabilirim ama dürüstçe hiçbir şey fark etmediğini mi söylüyorsun?"

Kapatmadan önce ağzını açtı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım ve bir bakışla karşılaştım.

"Biraz gergin ve korkutucu olabileceğinizi fark etmek, insanları incittiğinizi bilmekten çok daha farklıdır."

"Tanrı aşkına Dahlia, tek yaptığım bu değil!"

"Ama bu oldukça önemli!" diye bağırarak kollarını iki yana açtı.

Bir an için birbirimize baktık. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefes aldım. Dahlia'nın nefes alış veriş de hızlıydı, göğsü inip kalkarken benimkine sürtünüyordu.

Sakin ol. Bu en başından beri senin hatan ve pislik gibi davranmak onu daha da korkutacak.

Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Vücudumdaki gerginliği atmaya zorlayamadan Dahlia kendini üzerime attı. Çığlık atmasını, tekmelemesini ve hatta tokat atmasını bekleyerek kendimi hazırladım. Beklemediğim şey ise bana tırmanmaya çalışırken ağzımı kendi ağzına doğru çekmesiydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kıçını kavrayıp kaldırdığımda bacaklarını belime doladı. Elleri saçlarıma gitti, beni istediği gibi yumrukladı ve çekti. Dudağımı ısırды, bir *patlamayla* serbest bırakmadan önce ağzına aldı ve boynuma doğru hareket etti.

"Tanrım, Theo," diye inledi, çenemi ısırmadan önce boynumu yaladı. "Seni çok özledim. Şu anda çok kızgınım ama seni çok özledim."

İçki içiyordu. Onu Julie'nin evinden aldığımda, başında tacı ve tüyleri olan bir çocuk sandalyesine tünemişti. Öpücüğünün tadı alkol ve kendisi gibiydi.

"Dahlia," dedim, onu yere yatırmaya çalışırken aletim bana aptal diyordu.

"Yapma." Kulağımı yalamadan önce çenemi ısırды. "Ben aptal bir sarhoş değilim. Ne yaptığımı biliyorum ve bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Lütfen durma." Dişleri kulak mememi sıyırdı ve aletim isteğine kavuştu.

Adımları ikişer ikişer attım, odamıza girene kadar yavaşlamadım. Yatağa ulaştığımda beni itti ve bir sıçrayışla yere indi. Momentumu kullanarak dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini ve sütyenini başının üzerinden yırttı. Eşofmanımı ve boxer'ımı aşağı itti, sert sıkım öne doğru fırladığında ayrık dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

"Tişörtünü çıkar," diye emretti, yatağın üzerinde durdu ve kıpırdanarak pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkardı. Onlar çıktıktan sonra, sırt üstü düşmeden önce gömleğini çıkarmayı devraldı.

Bacaklarının arasına tırmandım, omuzlarımı kullanarak kalçalarını birbirinden ayırdım. Amını yaladım, oturup kollarımı kavramak için öne doğru uzandığında klitorisini zar zor sıyırdım.

"Sonra," diye söz verdi çekiştirirken. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Ağırdan almam gerektiğini savunmak için ağzımı açtığımda ağzı benimkini kapattı ve dili içeri daldı. Sanki benimkini dans etmeye ikna etmek istercesine döndürdü. Harekete karşılık verdiğimde dilimi emdi. Onu örtmem için beni aşağı çekerek kalçalarını kaldırdı.

Sikim tamamen girene kadar ileri doğru ittim. Kukusu etrafımda sıkıştı, yumuşak iniltisi beni boşaltmaya yetti. Buna karşı savaşıarak yavaşça hareket ettim.

Dahlia'nın yavaşlıkla hiç ilgisi yoktu. Eğilip kıkımını tutmak için arkaya uzanırken çenemi ısırıldı. Daha hızlı sallanırken tırnaklarını batırdı. "Daha fazla, Theo."

Hayal kırıklığını, öfkesini ve incinmişliğini hissedebiliyordum. Ayaklarını yatağa uzatıp beni ittiğinde, sırtüstü yatmam için bizi yuvarlamasına izin verdim. Dişlerimi sıkmam ve çarşafı tutmam gerekti ama kendimi tuttum.

Yükselişi ve düşüşü yavaş ve kararsız başladı. Daha rahat olmaya başlayınca sırtını dikleştirdi ve klitorisini leğen kemiğime dayadı. Göğüslerini avuçladı, meme uçlarını kabaca çekti.

Gözleri kapalı ve aramızda uzak bir his varken, zihnini boş tutup tutmadığını ve beni sadece boşalmak için kullanıp kullanmadığını merak ettim.

Bu fikir beni çok kızdırdı. Bu öfke kendime yönelik olsa da, sanki ben sadece bir amaç için bir araçmışım gibi beni becermeye devam etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Sanki şu anda dünyadaki herhangi bir sik olabiliyordum gibi.

Kalçalarını sıkıca kavradım, amını bana doğru çarpmaya ve kimin sikine bindiğini ona hatırlatmaya hazırlandım.

Ama yanılmışım.

Dokunduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı ve her

şeyi gördüm. Acıyı.

Şehvet.

Aşk.

Kimi becerdiğini çok iyi biliyordu ve bana bakarken bundan ne kadar hoşlandığını saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Gözleri kapalıydı, içlerindeki sıcaklık daha fazlası için bana yalvarıyordu.

Onu sikimde aşağı yukarı hareket ettirirken parmak uçlarım içine girdi. Başparmağımı uzatacak kadar bir tarafını serbest bırakarak klitorisini

ovuşturdum.

Gelmek üzere olduğu zamanki gibi pervasızca ata biniyordu.

"Tanrım, Theo, daha hızlı," diye emretti. Kalçaları gerildi, amı sıkılaştı ve başı geriye düştü. Sarı saçları ileri geri sallanıyordu. Göğüsleri zıpladı. Teni kızardı.

Bir inilti ve gülümsemeyle boşaldı ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Açık ara farkla.

Bitirdiğinde, yavaşlayabilmesi için ellerimi kalçalarından çektim. Yine de aynı titiz tempoyla devam etti ve bana baktı. Tırnaklarını göğsümde ve karın kaslarımda gezdirmeden hemen önce dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Bağlantımıza ulaştığımızda elimi yana itti ve klitorisini okşadı. Parmak uçları sikime sürtünerek beni inletti.

Gözleri odaklanmamış ve sersemlemişken, kalçalarının kontrolünü tekrar ele aldım. Onu kaldırarak tekrar aşağı çektim ve kalçalarımı kaldırdım. Hareketlerimizde yumuşak bir akış yoktu, sadece vahşi bir ritim vardı.

Onu sırt üstü yatırdım ve kalçalarını kavrayıp açtım. Her dışarı çıkışında, amcığı beni sıkıca kavırıyor ve tekrar içeri çekiyor gibiydi.

"Hayatımın geri kalanında," diye homurdandım, neredeyse aklım başımda değildi, "bu benim amım.

Burası ait olduğum yer. Bana ait olan şey."

Bu sefer o boşaldığında, ben de onunla birlikte patladım. İlk boşalmam onun iç organlarını benimki gibi işaretledi. Yumruklarımızı sikimin tabanına sarmak için son kontrolümü de kullandım. Onun eli benimkinin altındaydı, orgazmımın geri kalanı karnına ve göğüslerine fişkırana kadar hızlıca okşadım ve dışını da benim olarak işaretledim.

Belki de ben bir canavarım.

Bitkin ama hala sert olan bedenimi onunkinin üzerine indirdim ve yumuşak ve şefkatli bir öpücükle ağzını aldım. Nefes nefese geri çekildiğinde, sırt üstü döndüm ve onu kendime doğru çektim.

Dahlia başını omzuma yaslayarak, "Evde olmana sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle, gattina." Elimi omurgasından aşağı indirip kıcını sıktım.
"Ben de öyle."

Dahlia

Çiş.

Mesanem bana bağıırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Theo'nun ağır kolları üzerimdeyken ve Gus yanıma kıvrılmışken buna şaşmamalıydım. İkisini de üzerimden çektim ve ayağa kalkarak banyoya doğru ilerledim. Ellerimi yıkayıp aynaya baktığımda, zihnim berraklaştı ve bir gün öncesini hatırladım.

Ne kadar votka içmiş olursam olayım, kadından çok içki içtiğim belliydi.

Ayrıca seks yapmadan önce Theo'ya saldırıyor, tırmalıyor ve ısıırıyordum. Bu kötü bir şey değildi ama kendimi iyi hissettirmiyordu. Çünkü yolum hala belirsizdi ve onu yönlendiriyormuşum gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Ya da daha kötüsü, onu kullanmak.

Kapıyı açıp yatağa doğru birkaç adım atmadan önce yüzüme soğuk su çarptım. Pencereden içeri süzülen ışık, çıplak ve yan yatmış olan Theo'yu aydınlatıyordu. Yüzü rahatlamıştı ve o kadar yakışıklıydı ki hâlâ gerçek dışı görünüyordu.

Yönümü değiştirerek odadan çıktım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Theo hapse ilk girdiğinde kullandığım boş yatak odasını açtım. Yatak hazırlanmıştı, benden bir iz kalmamıştı. Kapıyı Gus için aralık bıraktım ve böylece Theo endişelenmedi. Yatağa tırmandım, üstümü örttüm ve gözyaşlarımı geri kırtım.

Theo ile uyuyamazdım, eski alışkanlıklarına ve rutinlerime geri dönüp kalamayacağıma karar veremezdim. Eğer onunla birlikte olacaksam, her şeyi kabullenmeliydim. Julie'nin tavsiyelerine ve görüşlerine rağmen Theo'nun yaptıklarını kabul edip edemeyeceğimden hâlâ emin değildim.

Sebepleri anlaşılabilir, hatta haklı olabilirdi ama bu onu *doğru* yapmaz.

Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmişti ve o ekspres şeritteydi.

O uzaktayken ondan ayrı kalmak beni ikiye bölünmüş gibi hissettirmişti. Geri döndüğünde bu hissin geçeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, hâlâ parçalanıyordum. İyi ve kötü arasında. Doğru ve yanlış. Karanlık ve aydınlık.

Ve artık hangisinin hangisi olduğundan bile emin değildim.

Yalnız uyanmaya alıştığımı sanıyordum. O sabah gözlerimi açtığımda, hayatımın ne kadar dağınık hale geldiğini hatırlamadan önce o birkaç mutlu anım yoktu. Başım ağrıyor, gözlerim kaşınıyor ve vücudum ağrıyordu.

Theo'nun odasına kafamı uzattım ve boş olduğunu gördüm. Çabucak duş alıp saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptıktan sonra üzerime bir kot pantolon ve kazak geçirdim. Merdivenlerden aşağı süzuldüm, mutfığa doğru döndüm ama kısa bir süre sonra durdum.

Theo adada oturmuş gazete okuyordu. Gözlerini gazeteden ayırmadan Gus'a küçük pastırma parçaları yedirdi.

Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında derin, koyu halkalar vardı. Saçları dağınıktı, sanki elleriyle karıştırmış gibiydi. Kusursuz kazağı ve pantolonuyla uyuşmuyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım, bakışlarımı yakalamadan önce odaya girdim. Doğruca kahve makinesine gittim ve bir espresso eklemek için düğmeye bastım.

Arkamı döndüğümde Theo adanın bana en yakın tarafına yaslanmak için hareket etmişti. "Neden?"

Ne sorduğunu biliyordum. Gecenin bir yarısı yatağını neden terk ettiğimi bilmek istiyordu.

"Bazı şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım var," dedim usulca.

Çenesi sıkıştı ama hızlı ve sarsak bir şekilde başını salladı. "Bir günlüğüne Amaric'e gitmem gerekiyor. Rosa'nın senin için hazırladığı ders listesinin çıktısını aldım. Oturma odasında dizüstü bilgisayarın yanında duruyor, bakabilirsin."

"Tamam," dedim, kabalık etmek istemeyerek. Her ne kadar ilginç olsalar da herhangi bir ders almaya niyetim yoktu. Eğer gidiyorsam, bir iş bulmam gerekiyordu. Tercihen bir ay önce başlayan ve şimdiden banka hesabıma yüklü maaş çekleri yatıran bir iş. Eğer kalacaksam, nasıl uyum sağlayacağımı bulmam gerekiyordu.

Evrak çantasını masadan alan Theo, durmadan önce kapıya doğru ilerlemeye başladı. Çantası yere düşmeden önce bir süre sırtı bana dönük durdu ve hızla bana doğru ilerlemeye başladı.

Beni tezgâha doğru iterken tezgâh sırtıma saplandı ve dudakları dudaklarımı kapladı. Başımın arkasını kavrayarak beni kendine doğru çekti ve dilini içeri sokarak öpücüğü derinleştirdi.

Gömleğini kavradım, parmak uçlarıma kalktım ve sahip olduğum her şeyi ve daha fazlasını geri verdim. Bir gece önceki kızgınlık ve acıyla dolu öpücüğün aksine, bu seferki çaresizdi. Neredeyse üzgündü.

Hafifçe sıkıp ağzını geri çekerken parmakları enseme saplandı. Bir saniye bile geçmeden beni tekrar öpmeye başladı, sıkıca bastırıyordu, böylece uyarılmışlığını karnımda hissedebiliyordum.

Bir an sonra geri çekildiğinde, kapıya doğru yürümeden önce alnını benimkine yasladı. Çantasını tekrar eline aldı ve bana baktı. "Ders listesinde bir emlakçının numarası da var. Annemin bir arkadaşı."

Kahvemi kaldırmış olsaydım çoktan düşürmüş olacaktım. Tüm vücudum uyuşmuş, beynim düşünceler arasında bulanıklaşmıştı. Göğsümün derinliklerinde öyle bir ağrı oluştu ki, acıyı hafifletmek için o noktaya bastırmak istedim.

"Beni... kovuyor musun?" Duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Theo başını sallamadan önce geriye doğru salladı. "Hayatta olmaz Dahlia. Asla olmaz. Ama kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum." Ben bir şey söyleyemedim sesi alçaldı ve farklılaştı. Neredeyse robot gibi zorlanmıştı. "Banka hesabında yaşamak için iyi bir yer bulmana yetecek kadar para var. Eğer istersen

Okula dönmek istiyorsan, bunu ayarlayabiliriz. Sadece bana ya da istersen Rosa'ya haber ver. Para senindir. Zamanı geldiğinde zorlanmadan bana geri ödemek seni daha iyi hissettirecekse, bu senin seçimin. Ama bu beklenmiyor. Hiçbir koşul yok." Tekrar geri dönmeden önce odadan çıktı. Gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyahtı. Gerginlik vücudunu doldurmuştu. "Bu senin sevgini satın almak için bir girişim değil. Sana özgürlüğünü veriyorum."

Başka bir şey söylemeden ya da bakmadan gitti.

Kahvemin ılıklaşması için yeterince uzun süre mutfakta durdum. Buz gibi ya da sıcak olması sorun değildi ama ılık olması tahammül edilemezdi. Isınması için fazladan bir espresso demlemeye başladıktan sonra oturma odasından küçük kâğıt yığının ve dizüstü bilgisayarını aldım. Theo'nun adadaki yerini aldım, Gus zıplayarak pastırma aramaya başladı. Pastırma olmadığını anlayınca da kaçtı.

Kahvemi yudumlarken birden aklıma bir düşünce geldi. Yalnızdım.

Sadece odada değil, tüm evde. Artık kimse bebek bakıcılığı yapmıyordu. *Özgürlüğümü elde ettim... Şimdi onunla ne yapacağım?*

Theo

Yumruğum şişman bir gıdıya çarptı. Her vuruş başka bir dalgalanmaya neden oldu. "Seni uyarmıştım, orospu çocuğu," diye hırladım, bir yumruk daha atmadan önce boynumu gerdim.

Astaire'in eski menajeri Frankie, darbeden kaçınmak için yarım yamalak bir çabayla başını zar zor yana çevirdi. "Bilmiyordum-"

"Saçmalık. Yoksa neden dövüşçün senin adının Tony olduğunu düşünsün ki?"

Sırtı duvara dönüktü ama vuruşlar arasında uzaklaşarak ona hareket etme şansı verdim. Bağlanmamış olmasına rağmen Frankie yine de kaçmaya çalışmadı.

Hayal kırıklığı oldu.

İçimde bastırılmış bir öfke vardı ve biraz kavga iyi olurdu.

Neredeyse bir hafta boyunca Dahlia benden ayrı bir odada uyumuştı. Öpücüklerime kısa bir süre karşılık verdikten sonra benden uzaklaştı. Duygusal olarak tamamen uzaklaşmıştı. Kafasının içinde yaşıyordu, orada ama değil.

Elimden geldiğince ona her şeyi anlattım. Gitmesi için para ve umarım kalması için her türlü sebebi verdim. Karar onundu.

Bu, kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ama şimdilik, aklı belirsizlik içindeyken, bize karşı karar vermesi için daha fazla neden yığmayacaktım. Bu sadece onu tekrar kazanmamızı zorlaştıracaktı.

Ben olsam yapardım.

Başka alternatif yoktu.

Dahlia'nın çabalarımın ve odaklanmamın çoğunu almasıyla, *sıçan* için çok az sabrım kalmıştı. Suçumu kabul ettiğimden beri hiçbir şey olmamıştı. Dışarı çıkmanın onu harekete geçireceğini düşünmüştüm ama her şey sessizdi. Luc'un varsayımına göre sıçan boyundan büyük bir işe kalkıştığını anlamış ve sürünerek bir kanalizasyona saklanmıştı.

Ama ben buna inanmıyordum. Sessizlik tehlikeliydi. Sessizlik plan yapmak demekti.

Ve düştüğünde, hazırlıklı olacaktım. Bir sürü fare kapanı kurmuştum, şimdi tek yapmam gereken yakalanmasını beklemektir.

Dahlia sabrı hak ediyordu ve ben de ona ihtiyacı olduğu kadarını verecektim. Fare avcılığının sabra ihtiyacı vardı, bu konuda mutlu olmasam bile.

Frankie ise bir bok alamadı.

Kesik dudağını açmadan önce ne olacağını biliyordum. Sözler. Yalanlar.

Pazarlıklar.

"Açıklamam için bana bir şans verin," diye zırladı. "Karım, o gerçekten hasta-"

"Bu yüzden mi *yine* küçücük sakin bir hatunun içindeyken yakalandın?"

"Karının seni birkaç ay önce terk ettiğinden bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Luc

kapı aralığından.

"Tekrar dene," dedim. Yumruğumu geri çekerek başımı salladım. "Ya da

değil."

Ellerini kaldırarak başını salladı. "Diğer devrelerin hiçbirinde bir dövüşçü bulamadım," diye hırıldadı. "Sana daha büyük bir pay vereceğim. Benim adamım

iyi."

"Senin adamın çöplerle dolu bir çöp."

Gözlerini açmaya çalıştı ama çoktan şişmişlerdi. "Ne?"

"Elinizde büzüşmüş bir doper var. Satıcı da. Yetenekleri vasatın altında, bu da bazı insanların neden bu kadar çok dövüş kazandığını merak etmesine neden oldu. Aynı zamanda bir kaya kadar aptal olduğu için neler olduğunu anlamak zor olmadı."

Luc köşeden kıkırdadı. "Seni *çabucak* sattı. Tabii bunun nedeni senin peşine düşüp 'kafasını yumurta gibi çatlayana kadar sıkmak' ve başka tehditler savurması olabilir." Başını salladı. "Sana bir tavsiye *Tony*... Eğer biriyle yatmak için dövüşçünün adını kullanacaksan, onun istemediği bir kız seç. Gözüne kestirdiği kadınla yakınlaştığında ve kadın önce seninle yatması gerektiği izlenimine kapıldığında öfkesini düşünsene. Seninle geçirdiği bir geceden sonra sekse tövbe etti."

Bu noktada Frankie'nin yüzünde neredeyse hiç renk kalmamış olsa da, geri kalanı boşalmıştı. Arkasındaki duvar kadar gri ve çatlak görünüyordu. "Ona beni nerede bulacağını söylemediniz, değil mi? O adam senden daha deli bir canavar." Ellerini hızla kaldırdı. "Alınmayın, demek istediğim -"

"Ona söylemedik. Neden beni kandırmaya çalıştın Frankie?"

"Sana söyledim, karım-"

Ona tekrar yumruk attım, bu sefer böbreğini hedef almıştım. İki büküm olduğunda onu kaldırdım ve bir elimle boğazını sıkarak duvara yapıştırdım. "Tekrar dene."

"Para borcum var!" diye gargara yaptı. "Bir sürü para! Pistin kenarındaki küçük dövüslere devam edersem sorun olmaz diye düşünmüştüm."

"Kimsin sen-"

Luc'un kahkahası sorumu yarıda kesti. "Lanet olsun, bu aptal herifin sana borcu var."

Frankie Luc'un sözleri karşısında önce gerildi, sonra da yere yığıldı. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Luc telefonunu kaldırıp salladı. "Joe'ya Frankie'nin bir fotoğrafını gönderdim. Görünüşe göre Frankie bahis oynarken Andrew March adını kullanıyormuş." Telefonu çaldı ve yere baktığında başını salladı. "Ve Gabe'e göre, kendi boksörüne karşı bahis oynuyormuş. Pete Rose'dan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Seninle birlikte kredi mi alıyordum?" Frankie başını salladı. "Sadece binanın sahibi olduğunu ve bazı şeyleri denetlediğini sanıyordum?"

"Ah," diye sııttım, başımı sallayarak, "Amato işi çok çeşitli bir iş."

"Sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Sadece bana zaman ver."

"Bir sürü şansın vardı." Et etle, kafatası da çimentoyla birleşti.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Frankie başını eğerek baktı. En ufak bir umut ışığı gözlerini aydınlattı, ancak orada kimin olduğunu görünce söndü.

Cazzo. Keşke bir kameram olsaydı da o anı yakalayabilseydim.

"Ona söylemediğini söylemiştin," diye suçladı

Frankie. "Senin gibi ben de yalan söyledim,"
diye karşılık verdim.

"O zaman öldür beni," diye yalvardı pazarlık için. "Cebimde birkaç bin dolar var. Al onu ve beynimi dağıt. En azından hızlı yaparsın. O şerefsiz bana işkence edecek."

"İşte tam da bu yüzden seni ona teslim ediyoruz."

Goliath'ın devasa gövdesi çıkışı kapattı. Boynunu kırarken yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Luc ve benim çıkabilmemiz için yana kayınca Frankie kaçmaya çalıştı. Adrenalini devreye girmiş olmalıydı, çünkü beklenenden daha hızlı hareket etti.

Yine de yeterince hızlı değildi. Goliath büyük bir elini kafasına koyarak onu durdurdu.

Kapı Luc ve benim arkamdan kapanırken, Goliath'ın çılgın, ürpertici kahkahası etrafımızda yankılandı.

"Bu herif kafayı yemiş," dedi Luc. "Sıçıp batırması çok yazık."

"Eğer temiz çıkar ve düzenli uyuşturucu testlerinden geçebilirse ona bir şans daha vereceğimi söyledim." Luc'un inançsız bakışları karşısında omuz silkdim. "Frankie'yi bizim için idare ettiğine göre, ona uyuşturucu vermeye çalıştığı için diz kapaklarını vurmak zorunda değildim.

diğer dövüşçülere satmak. Şanslı olduğunu biliyor ve samimi görünüyordu. En kötü ihtimalle, ondan bir daha haber alamayız. En iyi ihtimalle," diye başlamıştım ki mükemmel zamanlanmış, kan dondurucu bir çığlık araya girdi, "kalabalıkları çekecek bir *şeyimiz var.*"

"İyi bir nokta."

"Gabe temizlendiğini biliyor mu?"

Luc karanlık otoparka açılan kapıyı açtı. "Şu köşede. Biz çıkarken yanaşacak ve Niall da sırası geldiğinde ona mesaj atacak." Telefonunu bir kenara bırakıp başını salladı. "Yolculuk süresini kısaltmak için Tina'yı yanında getirmemesine şaşırdım."

"O benim kuzenim." Yüzümü buruşturdum, anılarla savaşıyordum. "Daha önce de vardı ve ben onları yakaladım."

İster dövüşmek ve ortalığı dağıtmak için ellerini sarıyor olsun, ister temizlik yapmak için eldivenlerini giyiyor olsun, Gabe yaptığı işi seviyordu.

Hem de çok.

Luc'un kıkırdaması üzerine "Etrafım hasta orospu çocuklarıyla dolu," dedim. "Bunu liderimizden öğreniyoruz patron."

Uğruna her şeyden vazgeçebileceğim, ancak onunla aynı evde uyuduğum sürece ciddi bir mavi top vakasıyla mutlu bir şekilde yatağa gideceğim kadına eve gidiyordum.

Belki de haklıydı.

Yirmi İkinci Bölüm

Şeytanın Aşka

İhtiyacı Var

Dahlia

Pişmanlık dolu bir iç çekişle Weggies'e doğru yürüdüm.

Tüm çabalarıma rağmen yeni bir iş bulamamıştım. Jerry beni hep sevdiği için, sineye çekecek ve yeniden işe alınmayı isteyecektim.

Kapıya yaklaştım ama içeri adım atmaya cesaret edemedim. Ben aptal gibi dururken, sürgülü kapı açılıp kapanırken müşteriler arabalarını etrafımda dolaştırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu yaşlı bir adam.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. "Evet, özür dilerim." Dönerek otoparktan kaldırıma doğru ilerlemeye başladım. Aynı yolu milyonlarca kez yürümüştüm ama bana yabancı geliyordu.

Ne yaptığımı anlayamadan Java Brew'un önünde durdum. Kapılar açıktı, içeride hâlâ hafif bir kahve kokusu vardı. Wendy bir merdivenin üzerinde durmuş, duvardaki bir resmi matkapla sökmeye çalışıyordu. Mekânın büyük bölümü boşaltılmıştı, ofisten ve dekordan geriye sadece birkaç parça kalmıştı.

Ona smoothie bar teklifini sormalıyım. Smoothie ve kahve çok farklı olamaz. Sonunda lahanaya alışabilirim.

Olabilir.

Takip etmek yerine yürümeye devam ettim. Eski binama yaklaştığımda yavaşladım ama kaldırıma yanaşan bir SUV dikkatimi çekti.

Pencere açıldı ve Niall bana küçük bir gülümseme sundu. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallamaya başladım ama bunun yerine başımı salladım. "Evet, tamam." Arka koltuğa tırmanırken Niall'ın GPS'e adresi girmesini izledim. "Nereye gidiyoruz?"

"Bay Amato restoranda bekliyor."

"Hangisi?" Kıyafetlerime bakarak sordum. Nedense Weggies'e gitmek için siyah pantolon ve güzel bir bluz giydiğime yemin edebilirdim. Bunun yerine, sulu boya etek ve crop topuk giymiştim ve bir çift beyaz yüksek topuklu ayakkabı giymiştim.

"Ofisine yakın yeni bir yer. Diğer herkes zaten orada."

"Diğer herkes mi?"

"Luc, Rosa ve diğer tüm iş ortakları." Dikiz aynasından gözlerime baktı. "Merak etme. Burası kiralandı ve akşam yemeği açık büfe, yani onları bekletmiyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Çoğunlukla Theo ile etkinliklere katılmakta bir sorun yaşamıyordum. Hatta bazılarından keyif bile alıyordum. Ama beklenmedik bir şekilde bu işin içine atılmak beni yıpranmış ve dengesiz hissettirdi. Ayrıca, Theo ve ben hâlâ iyi bir durumda değildik. Kötü bir durumda da değildik. Sadece... öyleydik. Sanki sadece ortak bir alanda varmışız gibi.

İç karartıcıydı.

Durduğumuzda, geniş pencereli ön taraftan restoranın ne kadar kalabalık olduğunu gördüm. Niall'la birlikte cipte kalmak ya da daha iyisi beni eve götürmesini istedim. Zorla cipten çıktım ve kaldırımda hızla yürüdüm. Kapıyı açtığımda Theo'nun barda durduğunu gördüm. İçeri adımımı attım ve gözleri bana kilitlendi.

Yüzüne yayılan gamzeli sırıtışta hiçbir kontrol ya da zorlama yoktu. Yolun yarısında benimle buluştu ve ayaklarımı yerden kesen bir sarılmayla beni kendine çekti. "Seni özledim, Gattina."

"Beni daha bu sabah gördün," diye hatırlattım ona.

"Hayır, *seni* özlüyorum," diye fısıldadı boynuma doğru. "Gerçek seni. Kafanın içindeki ya da benden sakladığın değil. Kolay ve mutlu olmamızı özlüyorum. İzin ver bizi oraya geri götüreyim."

Beni yere bıraktığında titrek gülümsememi korudum. "Ben de bizi özledim."

Theo kolunu omzuma doladı, tüm duruşu hem sahiplenici hem de gurur doluydu. "Sana hava atmak için sabırsızlanıyorum."

Theo neredeyse bir saat boyunca beni odanın içinde dolaştırarak Amaric ve kontrolleri altındaki diğer şirketler için çalışan farklı insanlarla tanıştırdı. Lezzetli kokteyllerden yudumladım ve her biri bir öncekinden daha ağız sulandırıcı olan ordövrlerden yedim.

Akşam yemeği için oturduğumuzda, Theo dikdörtgen masalardan birinin ucunda, pencereye bakan koltuğa oturmamı sağladı. Eğlenceli peynir fondü kapları herkesin ulaşabileceği bir yere yerleştirilmişti.

Aslında tüm ordövrlerin içinde peynir de vardı.

Theo'ya kaşlarımı kaldırdığımda göz kırptı ve "Wisconsin'e kimin ihtiyacı var ki, değil mi?" dedi.

Theo, masamızdaki bazı kişilerle yeşil enerjili bir internet hizmetinin yeni bir genişlemesi hakkında konuşmaya başladı. Salata tabağı boyunca dikkatimi onların sözleri ve dışarıdaki manzara arasında paylaştırdım. Sokaklarda parıldayan ışıklar karanlığı yarıyor ve bana yoldan geçenleri hızlıca görme imkânı veriyordu.

Günlerinin o küçücük resmine sahip olmak büyüleyiciydi. Zaman çizelgelerinde küçücük bir kırılmaydı ama ben sadece bir röntgenci olarak da olsa bunun bir parçasıydım. Birbirlerini sıcak bir sevgiyle kucaklayan çiftlerin geçtiğini gördüm. Bir diğeri geçti, kavgaları neredeyse duyuluyordu. Kısa bir süre sonra bir üçüncüsü hızla geçti ve onlar da gitmeden önce soğuk kayıtsızlıklarını izlerken içimi hüznü kapladı.

Bir anne ve küçük kızı birlikte yürüyorlardı, adımları hareketli ve oynaktı. Anne geriye doğru çekildiğinde neredeyse ışıktan ve görüş alanımdan çıkmışlardı ama kim tarafından çekildiklerini göremedim.

Theo'nun kolunu tutarak nefes nefese kaldım. "Dışarı çık! Ona yardım etmelisin." Gözleri pişmanlıkla doluydu. "Yapamam."

"Neden olmasın? Biri o kadını yakaladı!"

"O ben değilim Dahlia." Sesi alçaldı, verdiği sözün samimiyeti ses tonundan anlaşılıyordu. "Artık değilim. Sana söyledim, çekip gittim."

"Bu farklı!"

Dışarıdan bir çığlık geldi ve küçük olmasına rağmen cam eşyaları parçalayacak kadar güçlü bir şekilde yankılandı. Diğer herkes yemek yemeye devam etti, balonlarının dışında olan korkunç gerçekliği görmezden gelmekten mutluydu. Gitmek için ayağa fırladım, ancak kendimi geriye doğru uçarken buldum ve barın yanına ayaklarımın üzerine düştüm. Tekrar koştum ve aynı sonucu aldım. Geri çekildiğim için bacaklarım ileri gitti ve hızlıca yerime dönmeden önce kırımın üzerine düştüm.

Ayaklar.

"Ne oluyor?" Hayal kırıklığı içinde bağırdım.

Restoranın kapısının penceresinden bir çift yeşil göz bana baktı. O gözleri dehşet kaplamıştı, yardım isterken gözlerinden yaşlar akıyordu. Güzel, kabarık atkuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçları dağınık bir haldeydi.

"Ona yardım etmem gerek!" Ayakkabılarımı tekmeleyerek tekrar kapıya doğru koştum. Hareket etmedim.

Bir santim bile değil.

Ayakkabılarım tekrar yerine oturmuştu, eklemlerim ağrıyordu ve çok öfkeliydim.

Theo içeri girerken, "Orası bizim yerimiz değil," dedi. "Polisler onları aldı. Artık sorun yok."

Kızın perili gözlerine baktım, ruhumun derinliklerinde onun asla iyi olmayacağını biliyordum. Her ne gördüyse, hayatının sonuna kadar onunla kalacaktı.

"Bir şeyler yapabilirdin," diye tısladım.

"Ben durdurdum. Onları durdurdum ve polisleri çağırdım."

Güçsüz olmak beni hayal kırıklığına uğrattı ve sinirlendirdi. "Bunu engelleyebilirdin!"

"Artık değil. Elimden geleni yaptım."

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedim. Bir kez daha hareket edemedim.

Theo sadece başını salladı. "Benim işim sizi korumak. Dışarısı henüz güvenli değil."

Elimden geldiğince hızlı koştum. Ve koştum. Koştum da koştum. Ama hiçbir yere varamadım.

Ayaklarım yere değmiyordu bile, kaçmak üzere olan bir çizgi film karakteri gibi görünüyordum.

Theo bana bir kokteyl uzatarak, "Bir içki al, gattina," dedi.

Yenilgiyle çökerek bara doğru döndüm. Aynalı duvar, yumuşak buklelerimin hâlâ arkaya tutturulmuş olduğunu, sadece ön kısımlarının her zamanki gibi kaçtığını görmemi sağladı. Rimelim ve göz kalemim biraz dağılmıştı, bu yüzden bir peçeteyi gözlerime doğru kaldırdım.

Teller.

Bileklerime, dirseklerime, dizlerime ve ayaklarıma birden fazla ip bağlanmıştı.

Theo'yla yüzleşmek için dönerek parmağımı kaldırdım ve yüzünü işaret ettim. Hareket hantal ve gürültülüydü. Gıcırdadım ve takırdadım. "Ben senin kuklanım."

Başını iki yana salladı. "Değilsin."

"Bak!" Kollarımı oynatıp iplerimi işaret ederken biraz daha takırdadım. "Beni manipüle ettin. Hayatımı. Weggies'teki işimi geri istiyordum ve bugün oraya gitmemi engelledin, değil mi?"

"Evet."

"Ve beni cipe mi bindirdin? Ve buraya mı geldim?"

"Evet," diye tekrarladı, hiç de utanmış görünmüyordu.

"Ben senin kuklan değilim!" Elimle kendimi işaret ettim ama sonunda dönmeye başladım. "İstediğin gibi giydirip etrafta dolaştıracağın bir oyuncak bebek değilim."

"Seni ben giydirmedim."

İnkârına karşı başımı salladım. "Tüm ilişkimiz boyunca, işleri istediğin gibi düzenlerken beni iplere *bağladın*. Ben sadece bir dekorum."

"Dahlia, iplerini ben kontrol etmiyorum."

"Ne?" diye sordum. Beni restoranın dışına itmeye çalışan bir güçle sordum. "Yukarı bak."

İpleri tahta çubuklara bağlandıkları yere kadar takip ederek dünyayı gördüm. Soyut ve harmanlanmış, geçmişim ve dünya kendi gözlerimden parlıyordu. İplerin kontrolü bende olabilirdi ama her ikisi de kendimi nasıl hareket ettireceğimi büyük ölçüde belirliyordu.

"Kafam karıştı." Theo'ya baktım. "Yürümeye devam etmemi sağladığını söylemiştin."

"Sadece bir ipim var." Onu tuttu ve çekti. Kalbim bu hareketle sarsıldı, elbisem göğsümden hafifçe dışarı çekildi. "Manipüle ettiğim her şey,

Bunu korumak için yaptım."

Arkamı döndüm, başım dönüyordu. Eklemlerim ağrıyordu çünkü iplerimden kurtulmaya çalışıyordum. Derim yanıyor ve yırtılacakmış gibi hissediyordum.

"Kaybolduğunu göremiyor musun?"

Theo'ya bakmak için arkamı döndüm. Ama restoran yerine Java Brew'e geri dönmüştüm. Yıpranmış ayakkabılarımın altında fasulyeler çıtırdıyordu. İnce siyah pantolonum ve tişörtüm kahve telvesi ve şurup parçalarıyla lekelenmişti.

Beni en çok etkileyen ne manzara değişikliği ne de kıyafetlerdi. Kemiklerime kadar işleyen yorgunluk bedenimi neredeyse aşağı çekiyordu. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dünyanın yükü aşırı çalışan omuzlarıma çökmüştü, tıpkı yükü taşıyanın ben ve sadece ben olduğumun keskin farkındalığı gibi. Hiç yardımcım yoktu. Güvenlik ağı yoktu.

Ortağım yok.

Zaman çizelgemdeki sonsuz küçüklükteki anların hepsi sadece bana aitti, kimseyle paylaşılmamıştı.

Yine de yalnız olmak en kötüsü değildi. Bunu tecrübe etmişim. Ne kaybettiğimi bilmekti.

Vazgeçtiğim şey.

Theo'nun sesi beni pişmanlık içinde boğulmaktan kurtardı. "Bensiz kaybolduğunu göremiyor musun?"

"Ne?" Ben sordum.

Eski püskü çevremi değil, kalbimi işaret etti. Kafama. "Bensiz kaybolduğunu göremiyor musun?"

Bir adım daha attım, fasulye çıtırtılarının sesi neredeyse kulakları sağır ediyordu. Her şey berraklaşıp sessizleşmeden önce başım dönüyordu.

"Affedersiniz."

Derinden gelen ses dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Theo'nun bana kibarca gülümsediğini gördüm.

"Büyük bir kahve alabilir miyim?" Güzel pantolonunun cebinden bir cüzdan çıkardı.

Deja vu.

"Bayan?" dedi ben cevap vermeyince. Dudakları eğlenen bir sırıtişla kıvrıldı.

"Theo?" Ona bir kahve fincanı uzatarak sordum.

Kaşlarını indirdi. "Affedersiniz, tanışıyor muyuz?" Elindeki elliliği tezgâha bırakırken bana tuhaf bir bakış attı ve bunu yine kibar bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı. "İyi günler dilerim."

Hepsini hayal mi etmiştim? Kafein ve müstehcenlikle beslenen bir hayal mi? Aklımı mı kaçıyorum?

"Theo, ben..." Başladım ama o gitmişti. Kalbim ağrıyor, beynim sisli ve dolu hissediyor ve midem hayal kırıklığı içinde düşüyordu. Ancak nemli avucumu yüzümde gezdirdiğimde ve ince iplerin yerinde olduğunu gördüğümde gençleştiğimi hissettim. İplere karşı savaştım, o kadar sert çektim ki derim kırıldı ve kanamaya başladım. "Theo, geri dön!"

Herkes her zaman olduğu gibi geldi ve gitti. Hayat Theo'dan önceki haline döndü.

Ama artık bu şekilde yaşayamazdım.

Kahve cezvesinin sapını tutup tezgâha çarparak parçaladım. Bedenimi kontrol eden ipleri kesmek için sivri bir cam parçası kullandım. Her kopanla birlikte yeni bir umut duygusu güçlendi.

Geçmişim ve dış dünya artık beni kontrol edemiyor.

Koşar adımlarla binadan çıktım ve giderken Theo'nun adını söyledim.

Cevap vermediğinde, umut yalnızlığa dönüştü. Beni yok edecekmiş gibi hissettirse bile vazgeçmeyi reddettim.

Sarsılarak uyandım ve yataktan fırladım. Battaniyeler ayak bileklerime dolandığında, ayaklarımı şiddetle tekmelemeden önce yuvarlandım ve neredeyse düşüyordum. Ayağa kalkıp nerede olduğumu görene kadar yalnızlık hissi beni kuşattı.

İç çekerek yatağın kenarına oturdum ve yüzümü ovuşturdum.

Bir haftadır misafir odasında uyuyordum. Birlikte vakit geçirmemize rağmen, kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Theo bu konuda mutlu olmasa da sabırlı ve anlayışlı davranmıştı.

Ama aradaki mesafe pek yardımcı olmamıştı. Zihnim nasıl hissetmem ve ne yapmam gerektiğine takılıp kalmıştı. Julie'nin tavsiyelerine rağmen, nasıl yaşayacağımı 'olması gerekenin' belirlemesine izin veriyordum.

Onu terk etmem gerekiyordu.

Polise gitmem gerekiyordu. Onu sevmemem gerekiyordu.

Yine de kaldım. Polise gitmek aklımın ucundan bile geçmemiştir. Ve onu seviyordum.

Kötü şeyler yaptı ama daha kötüsünü engelledi. Koruyucu ailelerdeki diğer çocuklardan korkunç vahşetler görmüş ve duymuştum. İstismar edilen ve ihmal edilen çocuklar yetim olanlardan çok daha yaygındı. Dünyadaki zalimlikten habersiz değildim ama cezanın her zaman yasal yollardan geleceğini düşündüğüm için kendimi saf hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Öyle olmadı. Kötülük her gün cezasız kalıyordu. Theo, günü kurtarmak ve dünyaya adalet getirmek için ortaya çıkan bir süper kahraman değildi. Ama bu onun bir fark yaratmadığı anlamına gelmiyordu. Gri bölgesinden çalışarak, dışarıda yalan söyleyecek, çalacak ve istismar edecek bir Senatör Larson daha kalmasını sağladı.

Onsuz kaybolmuştum. O hayatıma girmeden önce kafesimde sıkışıp kalmış, her gün aynı şeyleri yapıyordum. Yaşamıyordum. Zar zor hayatta kalıyordum. O kapıyı açtı ve beni kurtarmak için elini uzattı. Ve bir kez bile, bunların hiçbirini boyunca, bana ondan daha az olduğumu ya da değişmem gerektiğini hissettirmedi.

Aynı şey değildi. Bunu biliyordum. Ancak sevilme ve kabul edilmek, aşına olmadığım bir duyguydu. Bunu bir kez tattığımda, daha azını sunan bir ilişkiye razı olacağımı düşünemezdim. Eğer aynı sevgi ve kabulü Theo'ya veremiyorsam, burada kalmamın bir anlamı yoktu.

Ya onun dünyasına uymazsam?

Saatte baktığımda saatin sabahın üçünü biraz geçtiğine inanamadım. Tüm gece uyumuş ve ardından birkaç kadeh espresso içmiş olsaydım daha uyanık olurdu. Huzursuz ve düşüncesiz bir şekilde Theo'nun odasına girmeden önce fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadım.

Bizim odamız.

Sırt üstü yatan Theo'nun belden aşağısını ince bir çarşaf örtüyordu. Kaslı kollarından biri başının yanında, diğeri ise sıkı karın kaslarının üzerinde duruyordu. Yastıklar ve yorgan sanki tekmelenmiş gibi yatağın etrafında yerdeydi.

Acaba o da benim kadar huzursuz muydu?

Yatağa tırmanırken, karın kaslarının ortasını yalamadan önce bir an tereddüt ettim. Çarşaf eğildiğinde Theo kısık bir inilti çıkardı, gözlerim yüzüne kaydı ama hâlâ uyuyordu. Çarşafı dikkatlice aşağı kaydurdım ve kendimi daha iyi konumlandırımdım. Aletin dibinden başlayarak kalın damarı takip ettim ve ucuna kadar yaladım. Yolu tekrarlamadan önce dilimi başının üzerinde gezdirdim. Tekrar ucuna ulaştım, öne doğru sarsıldığında dudaklarımı zar zor etrafına sardım.

Elleri belimi kavradı ve beni kaldırarak üzerine oturttu. Beni daha aşağı indirmek yerine, kığım onun karnına indi. Beni sıkıca tuttu, böylece vücudum onun kine bastırıldı ve yüz yüze geldik.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. Dilimin ucuyla alt dudağını yaladım ve kıpırdayarak onu tuttuğu yerden kurtardım. Kığım onun sikinin üzerinde olacak şekilde geriye doğru kaydım ve uyku tişörtümü başımın üzerine çekerek beni çıplak ve açıkta bıraktım.

Savunmasız.

Ben daha fazla hareket edemedim Theo bizi sırt üstü yatırdı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu öpmek için omuzlarımı yataktan kaldırdım.

Önceki birkaç aydan kalan her şey aramızda patlak verdi. Daha önce kelimenin tam anlamıyla üzerine atladığım zaman, hayal kırıklığı ve öfkeyle beslenmişti. Artık bunların hiçbirisi yoktu. İçime doğru iterken, beni doldururken ve dudaklarına karşı haykırmamı sağlarken, bu tekrar bir araya gelmekle ilgiliydi.

Theo'nun hareketleri yavaşladığında bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Benimle sevişirken kendini tutma çabasıyla pazıları avuçlarımın altında esnedi. Çok güzeldi ama istediğim bu değildi.

Dudağını tekrar ısırarak kalçalarımı daha hızlı salladım. Kollarını gergin omuzlarına doğru ovuşturdum, tırnaklarımı batırdım ve izimi bırakmak için boydan boya çizdim.

Gitmesi yavaş ve yumuşaktı. Dizlerinin üzerine çöken Theo'nun içime girerkenki itiş gücü ve hızı arttı. Ellerinden biri pelvisimi aşağıda tutuyor, güçlü başparmağı klitorisime sürekli ve çıldırtıcı bir baskı uyguluyordu. Diğeri ise boynumdan, göğsümden ve göğsümden aşağı doğru inmeden önce yanağımı tuttu.

"Eğer bu sadece bir rüyaysa gerçekten çok sinirleneceğim," dedi, fısıltıyla çıkardığı hırıltı tüylerimi diken diken etti. "Ve eğer öyleyse, umarım hiç uyanmam."

"Rüya değil." Klitorisimi daha hızlı ovuştururken güvencem bir inilti ile sona erdi.

"Kesinlikle öyle hissettiriyor."

Düşüncelerim bulanıklaşırken ve boşalırken vücudum gerilirken, ona katılmak zorunda kaldım. Gördüğüm en güzel rüya gibiydi.

Theo'nun vücudu benimkine yaslandı, göğüs kılları meme uçlarımı okşarken leğen kemiğindeki sert kıllar aşırı hassas klitorisime sürtündü. "Seni seviyorum Dahlia," diye homurdandı, her itişinde tek bir kelime söylüyor, boşalırken içimi dolduruyordu. Başını boynuma gömdü, ağzı kulağıma değene kadar burnu sıyrıldı. "Bizi olduğumuz yere geri götürmeme izin ver. Bana ne yapacağımı söyle, *ne* istersen yaparım. Senden vazgeçmek *dışında her şeyi*."

Ya hep ya hiç.

Gölgelerinde tatlı bir şey var, sadece ona ulaşmam gerekiyor.

"Sizin dünyanıza uyum sağlayabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Yapamazsın." O devam edene kadar midem bulanmaya başladı. "Ve bu iyi bir şey. Eve, senin yanına geldiğimde tüm bu saçmalıkları geride bırakıyorum. Senin için sadece Theo'yum ve ihtiyacım olan da bu." Dışarı kaymadan önce içime girerken dudakları tekrar boynumu okşadı. "Tüm o sertlikten sonra yumuşak."

"Senin... diğer işin ve yaptıkların... Hiç değişmeyecek mi?" "Sana söyledim, çekip gideceğim."

"Biliyorum. Ama bana hepinizin yaptığını söylediğiniz şey. Bu şeyler hiç değişecek mi?

Yoksa daha kötüye mi gider?"

Sırt üstü döndü ve beni çekerek ön tarafımı kendi tarafına doğru itti. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Asla yönümüzü değiştirmeyeceğimize söz veremem ama sapmayacağımıza söz verebilirim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi istiyor musun?" Başımı sallayınca oturdu ve arkasına birkaç yastık koyarak yatak başlığına yaslandı. Ben de kalktım ama elimi tuttu ve karın kaslarının üzerine koydu. "Şimdi kavgalarla ilgili yapacağımız şey

zaten kazançlı. Gerçek dövüşlerle çok az ilgim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum ama onlar bana bağlı olarak çalışıyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Amaric'in daha önce bir ilaç şirketini nasıl devraldığını hatırlıyor musunuz? Bazı yönetim kurulu üyeleri değişime direnç gösteriyordu, bu yüzden değiştirildiler. Ceplerini doldurmak için tüm şirketi batırmalarından başka bir sebep yoktu. Bu durumda, onları Amato işiyle ilgisi olmayan kişilerle değiştirdim. Sadece bu pozisyonlar için Amato'da kalifiye kimse olmadığı için değil, aynı zamanda bir ilaç şirketinin bize sunabileceği ve ihtiyacımız olan hiçbir şey olmadığı için."

"Tamam..." Takip etmeye çalışarak mırıldandım.

"Diğer taraftan, devraldığımız ve bize fayda sağlayabilecek şirketler var. Örneğin emlak. Birkaç yıl önce, mortgage piyasasının çöküşüyle birlikte çökmek üzere olan bir şirketi devraldık. Bir emlak şirketine sahip olmak Amato'nun işine yaradığı için kovulan başkan ve yöneticiler değiştirildi."

"Şirket hâlâ size mi ait?"

Başını salladı, ifadesindeki tanıdık gerginlik konuştuğuca artıyordu. "Ben sadece hak edenleri kovarım ve yerlerine asla vasıfsız birini getirmem. Şirketin işine yarayabilecek olsa bile, eğer burayı batıracaksa benim adamlarımdan birini başa getirmenin bir anlamı yok."

"Bu mantıklı." Her şeyin daha fazlası olması gerektiğini biliyordum.

"Kavgalar emlak şirketiyle aynı. Şirketin sahibi olabilirim ama nasıl yönetildiğine dair hiçbir şey yapmıyorum. Rakamlar iyi, paramı alıyorum ve gerisi yeni başkanın elinde. Ve bana hangi binaların piyasada olduğunu ve dövüşler için uygun olduğunu bildiriyor... Ve diğer şeyler."

"Gibi mi?"

Dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "İnşaat halindeki binalar faydalı olabilir..."

Ne demek istediğini anladığım için hızla başımı salladım.

Temel bilgileri bilmek fazlasıyla yeterli... Ayrıntılara ihtiyacım yok.

"Yani dövüşler yeterince kârlı mı?" Ben sordum.

"Evet, özellikle de koruma, krediler ve Amaric'in yaptığı yasal işleri de eklerseniz. En düşük seviyede bile, bahis ve krediler her zaman diğer her şeyi taşımak için yeterli olmuştur."

Yasa dışı krediler hakkında bildiğim az şeyi ve ölü adamların nasıl ödeyemediğini düşündüm. "Biri size geri ödeyemezse, başka insanların peşine düşer misiniz?"

"Aileleri ve sevdikleri gibi mi?" Belirsiz bir şekilde başımı salladığımda Theo gücenmiş görünüyordu. "Hayır. Kahretsin Dahlia, *hayır*. Öncelikle, geri ödeyemeyecek insanlara borç vermek gibi bir alışkanlığım yok. Gabe ve Luc onaylamadan önce bir bankadan daha fazla araştırma yapar. Kim parayı kazanabileceğinden çok daha hızlı tüketmeye başlarsa, onunla ilişkimiz kesilir." Devam edene kadar kulağa neredeyse asilce geliyordu. "Bu, onları her şeylerini kaybetmekten kurtaracağımız gibi yanlış yönlendirilmiş bir düşünce değil."

"Oh."

"Eğer biri kumar bağımlısıysa, her şeye bahis oynar. Heceleme yarışları, küçükler ligi maçları, lanet olası bir Go-Fish turu. Onları kredilerden ve dövüşlerden uzak tutabilirim ama bu pek bir işe yaramaz. Eğer durum buysa, büyük ihtimalle parayı uzatan tek kişi ben değilimdir. Ve bu genellikle zavallı ahmağın ölmesi anlamına geldiğinden, zarar etmiyorum." Bir an beni inceledi, muhtemelen tepkimi ölçüyordu. "O kişinin kararı yüzünden başka hiç kimse cezalandırılmayı hak etmiyor. Onları öldürmek borcu geri ödemeyeceklerini garanti eder ama başka şeyler de olur. Ölmüş olmayı dilemelerine neden olabilecek şeyler. Bu çok daha etkili çünkü insanların çoğu sadece kendilerini düşünen bencil pislikler."

Bir kez daha, detaylara gerek yok.

"Bencillikten bahsetmişken," dedim ve devam ettim, "altınızdaki insanların daha büyük getirisi olan ve daha az iş gerektiren işlere girmek istemeyeceklerini nereden biliyorsunuz?"

"İrlandalılar ve Amato'lar ateşkes ilan ettiklerinde biz çoktan büyük değişiklikler yapmaya başlamıştık. Çoğu bu değişikliklerden memnundu ve daha gözlerden uzak yaşamak için gelirlerindeki kesintiyi kabul ettiler. Bazıları para istiyordu, bazıları ise sadece heyecan istiyordu, bu yüzden İrlandalılar için çalışmaya başladılar. İrlandalılar tuttukları yüksek profil konusunda iç çatışma yaşıyordu. İsteyenler

Düşük risk benim için çalışmaya geldi. Bu bir ittifakımız olduğu anlamına gelmiyor ama herkesin dürüst ve kendi bölgesinde kalmasına yardımcı oluyor."

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama her şey büyüleyiciydi. Hem işinde hem de kendisinde hayal ettiğimden tamamen farklı bir güç dinamiği vardı. Gözlerinde beliren o keskinlik, heyecanlı bir hesaplamanın kıvılcımı, hem Amaric hem de Amato anlaşmalarına uygulanıyordu.

Yanağımı ısırarak düşüncelerimi elimden geldiğince toparladım. "Bazı şeyleri bilmek istiyorum ama *her şeyi bilmek istemiyorum*. Sadece sorabileceğim ve senin bana *tüm* gerçeği vereceğine güvenmem gerekiyor."

"Bunu yapabilirim."

Devam ettim, "Lütfen bir şey yapma... daha fazlasını. Gözlerimin içine bakıp bana anlatamayacağın şeyler."

Hiç tereddüt etmedi. "Buna da söz verebilirim."

"Güzel."

"İyi misin?" diye sordu, yüzümü avuçlarken sesi yumuşaktı.

Başımı salladım, gözlerimi kapatıp dokunuşuna yaslanırken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. İçime bir huzur, bir *aidiyet* duygusu yerleşti. Bunu aylardır hissetmemiştim. "Sadece seni özledim."

Theo beni alnımız birbirine değecek şekilde kendine çekti. "Sana daha önce de söyledim Dahlia, senin için her şeyden vazgeçerim. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim, yüz yıl sonra da ciddiyim. O kelimeyi söyle ve çekip gideyim. Ama gitmene *asla* izin vermeyeceğim. Geçen hafta çok boktandı ama sonuçta beni seviyor olsaydın bunu tekrar tekrar yaşardım." Theo dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra ayağa kalktı ve yerdeki yastıkları ve yorganı topladı. Hızla yatağı hazırladı, tekrar yatağa tırmandı ve başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekti.

Belki de teklifini kabul etmeliydim. Benim için gitmeye hazırды ama ben yine de onu kabul etmek için boyun eğmişim. Bunun, ellerimi her tuttuğunda ellerindeki kanın bana geçtiği anlamına geldiğini biliyordum.

Yine de o anda kararımdan şüphe etmedim. Yaptıklarına rağmen ve bazı açılardan bu yüzden Theo'yu seviyordum. Aramızdaki bağ daha da sıkılaşmıştı. Daha da güçlendi.

Nefes alış verişı uykuda düzleştğinde, hala bana sıkıca sarılıyordu. Sanki ben onun dünyasıydım ve beni kaybetmekten korkuyordu.

Ama hiçbir yere gitmiyordum. Şeytanla dans ediyor olabilirdim ama bunu kabullenmiştim.

Çünkü şeytanın da sevgiye ihtiyacı vardı.

Ve eğer başka biri bunu ona verecekse lanetleneceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir Amato Hindi

Dahlia

"Düşünceleriniz?" Ben cipe tırmanırken gülümsemesini tutarak sordu.

Pislik.

Tek cevabım ters ters bakmak olunca ekledi: "Biraz ileri gideceğim ve pasta süslemenin sana göre olmadığını söyleyeceğim."

"İpucu neydi?" "Şanslı bir tahmin."

Her tarafım donma boyasıyla kaplıydı. Tırnaklarımın altında fondan vardı. Ve saçımda.

Ve gömleğimin altından da emindim.

Felaket pastam öyle bir dağılmıştı ki, eve götürmeye bile tenezzül etmemiştim.

Theo'yla kalmaya karar verdikten sonra iki hafta boyunca aşçılık derslerini denedim. İlk derste kekimi ateşe vermişim. Ertesi hafta, kekim tepsinin kenarından patlamış ve kötü kokulu bir karmaşa yaratmıştı. Bundan sonra, pişirme kısmını atlayıp doğrudan dekorasyona geçmeye karar verdim.

Güzel pastaları severdim. Ama bu sevgi herhangi bir beceriye dönüşmemişti. "Sanırım Theo'nun yeni bir fikri var," dedi Ben eve doğru giderken. "Ben

Sizi oraya götürmesi gerekiyordu, bu yüzden önce kıyafet değiştirmeye gideceğinizi bildirmek için mesaj atmak isteyebilirsiniz."

"İyi düşünmüşsün."

Ben: Üstümü değiştirmek için eve **uğradım**. Pastadan çok kendimi süsledim.

Keşke buraya gelsen de seni yalayıp temizleyebilsem. Ama seni yakında görmekle yetineceğim.

Sözleri karşısında yüzüm kızardı ve neredeyse Ben'den beni Amaric'e götürmesini isteyecektim. Ancak bu, lobide buz gibi saçlarla yürümemi gerektirecekti, bu yüzden plana sadık kaldım.

"Yeni fikri ne?" Ben sordum.

Ben omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama ihtiyacın olan her şey için Rosa'yı mağazaya gönderdiğini duydum."

Bundan hiç şüphem yoktu. Rosa zaman geçirmem için uzun bir olası yollar listesi hazırlamıştı. Uzun uzun düşündükten sonra okula geri dönmeyi geçici olarak listeden çıkarmıştım. Dışarıya, dünyaya adım atmış gibi hissediyordum. Henüz kendimi bir sınıfa kapatmak istemiyordum.

Benim çıkardığım her fikre, o ve Theo dört tane daha eklemiş gibi görünüyordu. Ben'e bakarak elimi göğsüme götürdüm ve abartılı bir iç çektim.

"Theo'nun bir şekilde pasta süslemenin bana göre olmadığını bildiğini mi söylüyorsun? Şok oldum."

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Belki de seni oyunculuk kursuna yazdırmalılar. Bence doğuştan yeteneklisin."

Bir elimi alnıma götürerek yana, pencereye doğru eğildim. "Ah, yaralandım." İstedğim göz devirmeyi ve homurdanmayı yaptıktan sonra tekrar doğruldum. "Fondan kötüdür."

"Sadece pratiğe ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey tadı güzel olan bir şey. Lezzetli olacağını düşünmüştüm. Sanki krema ve lokumun bebeği olmuş gibi. Ama berbat bir şey ve pastamı çökertti."

"Bu nasıl oldu?"

Eve dönüş yolunun geri kalanında ve Amaric'e olan yolculuğun büyük kısmında, yaşadığım pasta felaketini anlattım. Eğitimcinin gözlerindeki dehşet ifadesini anlatmaya başladığımda Ben'le ikimiz de gözyaşlarına boğulacak kadar gülüyorduk.

"Yani pasta hiçbir zaman benim yapacağım bir şey olmayacak ama her zaman yiyeceğim bir şey olacak," dedim binanın önünde dururken.

"En iyi kısmı da bu zaten."

"İçeri gelmiyor musun?"

Ben başını salladı. "Cuma günü dövüş gecesi. Luc'la birlikte gidip yarın gece için yer ayarlamasını yapmam gerekiyor."

Julie'nin hikâyelerini hatırlayarak Theo'ya gidip gidemeyeceğimizi sormak için aklıma bir not aldım.

"İyi şanslar." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı kapatmadan önce "Teşekkürler Ben," diye ekledim. Paltomu sıkıca üzerime çekerek, soğuktan hızla geçip lobiye girdim. Güvenlik görevlilerine ve büyük danışmadaki Suze Hanım'a el sallayarak özel asansöre doğru ilerledim.

Theo'nun lobisine ulaştığımda Rosa masasında değildi. Theo'nun ofisine tereddütle bakmadan önce ceketimi astım ve onun da kayıp olduğunu gördüm.

Ne yapacağımı bilemeden arkamı döndüğümde Rosa'nın tuvaletten çıktığını gördüm.

"Biliyordum," dedi yaklaşırken başını sallayarak. "Bir saattir *gitmem* gerekiyordu ama *gider* gitmez geleceğinden emindim. Daha fazla tutamadım ve tabii ki geldin." Güldü ve başını asansöre doğru eğdi. "Theo yukarıda bir toplantıda. Burada bekleyebileceğini ya da seni yukarı getirebileceğimi söyledi."

Birkaç konferans odasının bulunduğu koridora göz attım. Amaric'in alt katlarında daha fazlası vardı. Onun üstündeki katlarda hiç olduğunu bilmiyordum.

"Gidebiliriz," dedim.

Rosa sesini alçaltmadan önce etrafına bakındı. "Biliyorsun, üst kat Amato işleri için kullanılıyor, Amaric için değil. İstersen kafeteryadan bir kahve alabiliriz."

Merakım beni ele geçirdi. "Sorun yok."

Garip bir şekilde, asansörün düğmesine basarken cevabıma sııttı. "Harika. Seni yukarı çıkaracağım ama sonra buraya geri dönmek zorundayım." Elleriyle konuşma hareketi yaptı. "Geveze Steve arıyor ve Theo telefonlara bakmayı reddediyor. Bu da onlarla bendenizin ilgileneceği anlamına geliyor."

Ona sempatik bir gülümseme verdim. "Belki elektrikler kesilir."

"İnsan sadece umut edebilir. Telefon görüşmesi akşam yemeğine sarkarsa diye masamda yemek üzere bir sandviç hazırladım. Yine." Kapılar açıldığında içeri girdik ve

bir şifre girmeden önce küçük bir anahtar yerleştirdi. "Her neyse, kendini rahatsız hissediyorsan aşağı gel ve takıl."

Çok kötü bir şey konuşuyor olsalardı beni göndermezdi. Öyle değil mi?

"Teşekkürler. Gerçi daha önce Steve'den bir telefon duymuştum ve bu tekrarlamak için yarışacağım bir deneyim değil."

"Onunla konuşmak zorunda olan kişi olmayı dene. Geçen sefer, yemin ederim sesimi kaybetmek üzereydim çünkü çok uzun sürdü."

Asansörün kapıları bir resepsiyon alanından çok oturma odasına benzeyen bir yere açılıyordu. Duvara monte edilmiş büyük bir televizyon ve ona doğru yönlendirilmiş birkaç kanepeler vardı. Kanepelerden birinde, devasa uzunlukta ve kaslı bir adam uzanıyordu.

Gözleri tetikleydi ve kim olduğunu görene kadar yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü. Gülümseyerek hızla ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Merhaba, ben Grenade... Yani Greg. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi."

Bana doğru bakmıyor olsaydı, başka biriyle konuştuğuna yemin edebilirdim. "Oh, hayır, lütfen bana hanımefendi deme. Asla." Uzattığı elini tuttum. "Dahlia. Tanıştığımıza memnun oldum."

Rosa ona dönüp bakmadan önce, "Greg dövüşlerin güvenlik şefi," dedi. "Sen neden toplantıda değilsin?"

"Benim işim bitti. Luc'a hikâyelerimi kaydettirdim, o yüzden yetişmeye çalışıyorum." Koridorun aşağısını işaret etti. "Sağdan ikinci odadalar."

"Teşekkürler," dedim.

Ben uzaklaşırken sesini alçaltarak Rosa'ya "Seni dışarı çıkarmama ne zaman izin vereceksin?" diye sorduğunu duydum.

"Luc bunu sorduğunu duymasın," dedi gülerek, sesi alaycıydı.

Geri çekilip konuşmanın geri kalanına kulak misafiri olmak istedim ama bunun yerine kapıyı çaldım. Bir dakika sonra başka bir iri adam tarafından açıldı. Sırtışı Greg'inkinden bile daha büyüktü. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Ma-"

"Bana hanımefendi dersiniz," diye araya girdim, "bir kompleks geliştireceğim."

Sadece Dahlia."

Kıkırdadı. "Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum *Dahlia*."

Theo ayağa kalktı ve büyük masanın etrafına geldi. Gamzeli bir sırıtışla kolunu bana doladı. "Gattina, bu Sammy. Tüm dövüşlerden o sorumlu."

Masaya geri oturmadan önce Sammy'nin elini sıktım.

Theo beni kendine çekti ve "Güzel kokuyorsun" diye fısıldadı.

"Duş aldım ama sanırım bademli fondan kokusu kalıcı olabilir."

"Bana uyar." Beni tutarak sandalyesine doğru yürüdü. Oturdu ve beni kucağına çekti. "Neredeyse bitti, sonra yemeğe gideceğiz."

Kalabalık masanın etrafına bakındım, diğer insanların hiçbirini tanıyamadım. Theo ve Sammy de dahil olmak üzere üç kadın ve beş erkek vardı.

Görünüşe göre Theo'nun bizim için tercih ettiği oturma düzeni kulaktan kulağa yayılmış, çünkü hiçbiri bundan etkilenmiş görünmüyor.

"Nerede kalmıştık?" Theo sordu.

Yaşlı kadın bir kumanda aldı ve bir şeye bastı. Duvarlardan birine şehrin büyük bir haritası yansıdı. "Kırmızı yıldızlarla işaretli noktalar şu anda mevcut mülklerimiz." Tekrar tıklamış olmalıydı çünkü bazı yerleri yeşil kareler kaplıyordu. "Bunlar bir sonraki dövüş için en iyi seçenekler."

"Şükran Günü hafta sonu için dört planımız var."

"Dört mü?" Theo sesini alçaltarak, "Genelde bir ya da iki olur," dedi.

"Bir önceki Çarşamba barlar için çok önemlidir. İnsanlar evlerine ziyarete gelir ve ertesi gün aileleriyle yüzleşmeden önce kafayı bulmaları gerekir. Gabe maç günü bahislerinde büyük bir artış olduğunu ve insanların huzursuz hissettiğini söyledi. Düşük risk, olası yüksek ödeme."

Theo kaleminin ucunu masaya vurdu, diğer elinin parmakları kalçama vuruyordu. Yavaşça başını salladı. "Astaire Perşembe günü, değil mi?" Sammy'nin onayıyla devam etti. "Çarşamba yaparsak, daha küçük olması gerekir. İnsanlar Çarşamba günü paralarını çarçur ediyor, hafta sonuna bir şey kalmıyor. Gabe'den şüphe etmiyorum ama Astaire kalabalık çekecektir. Ayrıca, Çarşamba günü sadece iki kişi cep harçlıklarını yatırmak için gelirse büyük isimler için tazminat ödemek istemem."

Sammy bir an sessiz kaldı, haritaya bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Acemiler gecesi yapsak nasıl olur? Düzenli oyuncularımızın çoğu Perşembe günü Astaire ve Cumartesi günü Maize'in maçı için bekleyecek. Çarşamba günü bazı yeni çocukların nasıl olduğunu görmek ve kalabalığa yeni yüzler kazandırmak için iyi bir fırsat."

"Uzay için mi çalışıyorsun?"

"Evet, bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor," dedi yaşlı kadın kumandaya basarak. Son bir değişiklikle bir binanın üzerine büyük kırmızı bir 'X', bir diğerinin üzerine de mavi bir yıldız eklendi. "Başlangıçta Astaire maçı için Cobden mülkünü önermişim. Ne yazık ki ekibim işlerinde çok iyi oldukları için orayı sattık."

Hah. Emlak şirketinden olmalı.

Kelimenin tam anlamıyla yaşlı sayılmazdı ama odadaki herkesten daha yaşlıydı. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında, özel bir katta yasadışı dövüşleri tartışmak için toplantı yapacak birine benzemiyordu.

Kadın mavi yıldızlı binaya odaklandı. "Deckard daha büyük bir mekân."

"Yeterince تنها mı?" Theo sordu.

"Hem de çok. Yine de Bay Ricci'nin bu gece doğru zaman diliminde kontrol etmeyi planladığına inanıyorum."

"Güzel." Arkasına yaslandı, kalçamı sıkıca kavradı ve uyarılmışlığı kıcıma baskı yaptı. "Hepsi bu kadarsa, gelecek ay tatilleri planlamak için tekrar buluşuruz."

Herkes tabletlerini ve kâğıtlarını topladı ve ayrılmadan önce kibarca vedalaştı.

"Buna alışabilirim," diye mırıldandı Theo boynuma karşı, dudakları hassas tenimi sıyrıyordu.

"Ne?" Nefesim kesildi, soru yumuşak bir şekilde çıktı.

"Seninle kucağımda çalışmak. Bunun günlük bir şey olması gerektiğini düşünüyorum." "Mmm. Gerçekte ne kadar iş yapabileceğini bilmiyorum." Koymak ellerimi masaya koydum ve ayağa kalktım.

Theo beni yavaşça bırakmadan önce kalçalarımı sıkıca kavradı. "İyi noktaya değindin."

Lobiye geri döndüğümüzde etrafıma bakındım. "Bu katta ofisleriniz olduğunu bilmiyordum."

Elimi tutarak bizi asansöre doğru götürdü. "Amaric ve Amato işlerini ayrı tutmaya çalışıyorum ama bazen buradayken toplantı yapmam gerekiyor. Çoğunlukla boş tutulur. Üstümüzdeki diğer katta bir daire var."

"Gerçekten mi?"

"Geç saatlere kadar çalıştığımda burada kalıyordum, bu yüzden mantıklı geldi." Koridorun aşağısını işaret etti. "Luc büyük bir ofisi yatacak yer olarak ayarlamıştı ama çoğu gün orada uyuyordu. Daireyi ben kullanmadığım için ona bıraktım."

Luc'un Theo'nun yanında küçük bir yeri vardı ama bunun ötesini pek düşünmemiştim.

"Sabah bir ara gelersen," dedi, "seni tüm binada uzun bir tura çıkarırım."

"Bu eğlenceli olurdu." Asansöre bindikten sonra vücudumu ona doğru çevirdim ve kollarımı beline doladım. "Eğlenceden bahsetmişken..."

Sırtımın alt kısmında duran eli aşağı kayarak kıcımlı avuçladı. "Öyle mi?"

Güldüm. "O değil."

"Lanet olsun." Elini geri çekti. "Neydi o?" "Yarın dövüşe gidebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Hayal kırıklığım tam olarak geçmeden ekledi: "Bu yeterince iyi olmayacak. Eğer seni ilk dövüşüne götürüyorsam, Şükran Günü gecesi Astaire'i izlemeye gideriz."

"O iyi mi?"

"İyiden de öte. Annemlere mi gitmek istersin, yoksa Şükran Günü'nü bizim evde mi geçirmek istersin?"

Basit bir soruydu ama o kadar keyif vericiydi ki yüzüme yayılan kocaman sırıltışı gizleyemedim. "Normalde ailene gider misin?"

"Evet, ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Bence kulağa mükemmel geliyor. Annene ne getirebileceğimi sor. Sadece pasta olmasın, tabii marketten satın almak istemiyorsa."

"Geldiğimizi haber vermek için aradığımda haber veririm." *Bir aileyle ilk gerçek Şükran Günü yemeğim... Ve sonra yasadışı bir kavga.*

Hangisini daha çok beklediğimden emin olamamam kötü mü?

Theo kulağıma fısıldayarak, "Kamerayı kaldır, gattina'm," dedi ve dişleriyle kenarını ısırdı.

"Durun bakalım. Çok sessizler ve elbiseleri hâlâ temiz."

Kat ve Mar verandadaki masalardan birine oturmuş, bacaklarını masadan sarkıtmışlardı. Hava yanaklarını kızartacak kadar soğuktu ama paltoya ihtiyaç duyacakları kadar da soğuk değildi. Bacaklarını tekmelediler, birbirlerine yaklaşıp fısıldaştılar ve kıkırdadılar.

Yaramaz gülümsemelerine ve fısıltılı konuşmalarına bakılırsa, muhtemelen bir şeyler planlıyorlardı. Ama aynı zamanda güzel bir resim oluşturdu.

Theo, Rosa'yı alması için gönderdiği son derece karmaşık bir fotoğraf makinesiyle beni şaşırttığına hem korkmuş hem de şaşırmıştım. Ancak telefon ve SUV kontrollerinin aksine, çabuk kavradım.

Daha çabuk.

Luc hâlâ bana çok şey açıklamak zorundaydı ama o kadar da kötü değildi.

Onu kullanmayı bu kadar seveceğimi asla tahmin edemezdim. Ansel Adams falan değildim ve kariyer yapmaya çalışmak gibi bir niyetim de yoktu. Sadece çok eğleneliydi.

Bu kadar uzun süre çok çalıştıktan sonra bir *hobim* olması güzeldi.

Theo sırtımı okşadı. "Annem patatesleri ezmeye yardım edip edemeyeceğini soruyor."

Bu kadar küçük bir şey beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı. Ama heyecanlandırdı.

Kamerayı çıkardım ve neredeyse Theo'ya fırlatacaktım. "Neden öyle demedin? Şunu kaldırır mısın lütfen?" Parmak uçlarıma kalkarak yanağına bir öpücük kondurdum ve mutfığa yöneldim. "Teşekkürler."

"Dahlia, Tanrı'ya şükür." Rachelle ellerini çırpı ve etrafına bakındı. "Zamanlamayı yanlış hesaplamış olabilirim ve şimdi geride kaldım. Daha önce patates püresi yaptın mı?"

"Sadece kutulanmış olanlardan."

"O zaman hayır." Bana bir ezici uzattı. "Lavabodaki süzgecin içindeler. Ocaktaki tencerede biraz tereyağı erit, sonra patatesleri ekle ve ez. Ben sütü getireyim."

Dediğini yaparak işe koyuldum.

"Bunu yavaşça ekleyin." Rachelle bana tuz ve karabiber vermeden önce tezgahın üzerine bir ölçü süt kabı koydu. "Bana ihtiyacın olursa haber ver." Arkasını döndü ve bağırdı, "Lou! Döndüğünde oyun orada olacak. Hindi yanmaya başlarsa olmayabilir."

"Geliyorum, fazla dramatik olmaya gerek yok." Lou dışarı çıkarken bana göz kırptı.

"Yıllar." Rachelle başını salladı. "*Yıllardır* benden hindi kızartmamı istiyordu. Sonunda yapmakla kalmadım, aynı zamanda Cajun baharatıyla doldurdum ki onun için baharatlı olsun. O da lanet futbol maçına dalarak bana teşekkür etti. O kuş şu anda muhtemelen çölden daha kuru."

Önemli bir garnitürün mahvolmasından sorumlu olmak istemediğim için dikkatlice söylediği gibi yaptım.

Rachelle bir çatal aldı ve bir ısırık denedi. "Bir parça daha tereyağı ekleyin, o zaman mükemmel olacak."

"Bir sopa mı?"

Gülümsedi. "Şükran Günü zengin yemeklerin günüdür. Tereyağı konusunda cimrilik edemem."

"Anladım." Tereyağını kestim, parçaları ekledim ve erimeleri için karıştırdım. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Şu kesme tahtasını al" dedi ve büyük, şeffaf bir tahtayı işaret etti. Tahtayı getirdiğimde fırını açtı ve bir hindi çıkardı.

kızartma tavaşı. "Tamam, bana yardım et." Devasa kuşu dikkatlice kesme tahtasına aktardık. "İşte oldu. Şimdi dinleniyor. Buzdolabından tereyağı paketini çıkarabilir misin? Hazır oradayken bize şu sürahidenden bir içki doldur."

"Elbette." Birkaç bardak doldurmadan önce tereyağını ona uzattım. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sadece bana eşlik et."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Tezgâha yaslanıp içkimi yudumlarken Rachelle'in çift gözlü bir tencerede birkaç kalıp tereyağını eritmesini izledim. Unu yavaşça çırpıtı, mutfak neredeyse fındık kokuyordu. Hindinin suyunu ve biraz süt ekleyene kadar ne yaptığından emin değildim. "Sos mu?"

"En iyisi. Al bakalım." Patatesleri çatalladı ve et suyuna batırdı.

Onları yedim ve geri kalanını çalmak istedim. "Bu çok lezzetli."

"Genelde bir tane normal terbiyeli hindi, bir tane de Cajun kızartırım ve sos için damlayanları karıştırırım ki biraz tadı olsun." Kapı açıldı ve ayak sesleri yaklaştı, bu yüzden sesini biraz yükseltti. "Ama *Lou* derin yağda kızartmak için ısrar etti."

Lou mutfığa girerken, "Bunu yaptığım için mutlu olacaksın," dedi.

Theo elinde kızartma tavaşı ve ikinci hindiyle arkasından geldi. "Fritözü kapatıp her şeyin bağlantısını kesmeyi unutmadın değil mi?"

Rachelle, Theo'nun tavayı bırakabilmesi için yoldan çekilerek sordu.

Theo sırtıtmamak için kendini zor tuttu ama gözleri kırıştı ve gamzeleri daha çok ortaya çıktı. "Bu odada sadece iki kişinin yiyecekleri ateşe verme alışkanlığı var anne ve ben de onlardan biri değilim."

"Hey, benimki bir pastaydı!" İtiraz ettim.

"Bir kere. Bir keresinde mutfak dolaplarını ateşe vermiştim ve bunu asla unutamayacağım." Rachelle, Theo ve Lou'ya vermeden önce kaselere yemek doldurmaya başladı. "Tina ve Julie masayı hazırlamayı bitirmiş olmalı. Yemekleri getirmeye başlayın."

Herkesin elini taşın altına koymasıyla, yirmi beş kişilik masaya yüz kişiye yetecek kadar yemek konuldu. Lou ve Theo birer hindi keserek

etleri diğerk yiyeceklerin yanına koymadan önce tabaklara yerleştirin.

"Yemek yemek istiyorsanız, çabuk buraya gelseniz iyi olur!" Rachelle bağırdı.

Birkaç saat önce geldiğimizde bu kadar çok yiyecek olduğuna inanamamıştım. Rachelle bize bir şey getirmemize gerek olmadığını söylemesine rağmen, Java Brew'in sipariş verdiği fırından turtta almak için ısrar etmiştim. Theo da birkaç şişer şarap getirmişti. Diğerk herkes bir garnitür, içecek ya da tatlı getirmişti; bu da bir aylık yiyecek olduğuna anlamına geliyordu.

Herkes bir şeyler yapınca, tek bir kişi tüm yükü taşımak zorunda kalmadı. Rachelle için bile daha rahatlatıcı bir gün oldu.

Yemekler dağıtıldı, içecekler dolduruldu ve odayı sohbet ve kahkaha sesleri doldurdu.

"Bu manicotti harika," diye fısıldadım Theo'ya. Baharatlı İtalyan sosisi parçaları ve yaklaşık yedi kilo peynir vardı.

"Luc yaptı onları."

"Ne?" Gözlerim masada Luc'ün ailesiyle oturduğu yere kaydđ. "Luc, manicotti harika."

Gülümseyerek çatalını biraz kaldırdı. "Tadını çıkarın çünkü yılda sadece bir kez yapıyorum."

"İki kez," diye düzelitti annesi Celia, "eğer Anneler Günü ya da doğum günü m için istersem."

"Neden?" Ben sordum.

"Onlar tam bir baş belası," dedi.

"Luca, konuşmana dikkat et." Celia bana gülümsedi. "Yalan söylemiyor ama. Çoğunu sıfırdan yapıyor. Makarna, ricotta ve sos. Sadece bunları pişirebiliyor ama çok da iyi yapıyor."

Luc ayrıca, "Bu bir aile etkinliğı olduğuna için mozzarella ve sosisi Faust sağlıyor," diye açıkladı.

"Hâlâ restoranında yemek yemenize izin vermiyor mu?" Luc'un babası Matt sordu. "Hayır."

"Ve hâlâ adını söyledikten sonra tükürüyor," diye ekledi Theo.

Rachelle bir bardak şarap doldurdu. "Bu adam kin tutabilir." "Sen ne yaptın?" Merakıma yenik düşerek sordum.

Herkesin odağı bana döndü ve bir an paniğe kapıldım.

Uh oh. Sorarken haddimi aştım mı? Neden hepsi bana bakıyor? Bütün günü mahvettim mi?

İnsanların çoğu gülmeye başladı. Luc ve ailesi, ayrıca Theo, Gabe ve Tina aynı anda konuşmaya başladı.

"Tamam, hey, sessiz olun!" Luc üstlerinden bağırdı. "Bu benim hikâyem, o yüzden ben anlatacağım."

"Asla," dedi Tina başını sallayarak ve ondan bir bakış aldı. "Bana istediğin kadar yan gözle bak. Ne zaman bir hikâye anlatsan, onu bir kurgu eserine dönüştürüyorsun. Dahlia gerçeği duymak istiyor."

"Ben hallederim," dedi Gabe. Çatalını bırakarak boğazını temizledi ve tam bir hikâye anlatma moduna geçti. "Faust yemek yarışmalarına katılmayı sever. Çok rekabetçidir, bu yüzden hayatındaki diğer pek çok şeyin aksine bu yarışmaları çok ciddiye alır. İki yıl önce-"

"Üçtü," diye araya girdi Luc. "Gördün mü, bu işte kötüsün. İzin ver-"

"Üç yıl önce Faust bir yarışmaya ravioli ile katılıyordu. Dolgu için keçi peyniri ve mozzarella karışımını, ardından da mantarlı arpacık soğanı sosu için farklı bir karışımı mükemmelleştirmek için haftalar harcamıştı. Haftalar süren denemeler ve ona göre hatalar. Yaklaşık altmış peynir ve ardından altmış oran varyasyonu daha yaptı. Sonunda mükemmelleştirdi."

"Tamam," dedim, hem ilgimi çekmişti hem de açtım.

"Yarışmadan iki gece önce Luc sarhoş oldu. Konuşuyorum, tamamen kafayı bulmuş."

"Olamaz."

Gabe sırtıttı. "Ah, evet. Kendini bir taksiye atıyor ve acıktığına karar veriyor. Faust'a doğru yola çıkıyor ama yirmi dört saat açık bir markette durmadan önce değil."

"O sırada Faust'un evinin anahtarı hâlâ bendeydi," diye araya girdi Luc. "Onu aldı. Ve kilidi değiştirdi. Güvenlik kodunu da her hafta değiştiriyor."

"Faust yarışma için raviolileri hazırlamaya başlamak üzere birkaç saat erken geldi," diye devam etti Gabe, "Luc'u çırılçıplak, uzun metal arabalardan birinin üzerinde uyurken buldu."

"Aşırı ısınmıştım."

"Ve yarışma peynirinin son parçasını da kullanmıştı."

Luc'a baktım. "Oh, Luc, hayır."

Gabe, "Faust'a göre işin kötü tarafı hâlâ bu değildi," dedi. "Daha mı kötü?"

Başını salladı. "Markete uğradığında otuz kutu kadar peynirli makarna almıştı. Karikatür şeklinde olanlardan. Neredeyse tamamını pişirmiş ve içine peynir koymuştu. Faust, *peynirinin* floresan turuncu toz peynirle karıştırılmış olmasına çok kızmıştı."

Hikayenin sonunda Luc da dahil olmak üzere herkes gülüyordu.

"Masum ve sarhoşken yaptığım bir hataydı," dedi. "Ama o zamandan beri onun yemeğini yememe izin verilmiyor."

Julie, "Aslında onun bebeğini yedin," diye belirtti.

"Bebeklerden bahsetmişken," dedi Mar yüksek sesle, herkesin kahkahasını keserek. "Theo Amca, sen ve Dahlia'nın bebeği mi olacak?"

Bekleyen gözler bize doğru döndü. Kısa bir bakışta bile Rachelle'in gözlerindeki heyecanlı beklentiyi görebiliyordum.

"Hayır," diye söze girdim, kimseye yanlış bir umut vermek istemiyordum. "Burada bebek yok."

"Keşke," diye mırıldandı Theo yanımda ve kaburgasına bir dirsek yedi. Eğer annesinin sevinç çılgılığı bir gösterge ise, onun yorumunu duymuştu. Ona tekrar dirsek attım.

Gabe kızına baktı. "Mariangela, neden böyle bir şey soruyorsun?"

Mar biraz daha uzun oturdu, bana odaklanmıştı. Daha doğrusu karnıma.

Bölgeyi inceleyen ve analiz eden tek kişi o değildi. Kazak elbisem vücuda oturduğundan, fırınımda Amato hindisi olmadığını görmek kolaydı.

"Sana bir soru sordum," dedi Gabe, 'baba sesini' kullanarak.

Mar arkasına yaslandı. "Beth, bir erkekle bir kadın öpüşürse bebek sahibi olacağını söyledi. Theo Amca ve Dahlia sürekli öpüşüyorlar. Adam sürekli Dahlia'nın poposuna dokunuyor. Bunun bebeğin düşmemesini sağlamak için olabileceğini düşündüm."

Kahkahaları ve yorumları duymazdan gelen Gabe, Tina'ya baktı. "Görünüşe göre *konusmayı* birkaç yıl yukarı çekmen gerekiyor."

"Hazır başlamışken," dedi, "Beth'in annesiyle konuşmayı da ekliyorum."

Sohbet bebeklerden ve diğer utanç verici çocuk maskaralıklarından uzaklaştığında, Theo kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. Başını çevirdi, dudakları kulağımın hemen yanında, "Belki yakında, gattina'm" diye fısıldadı.

Evet, kesinlikle gerçek bir aile tatili gibi hissettiriyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir Boğa ve Bir Dansçı Dahlia

Et ete çarpıyor.

Her seferinde bir öncekinden daha zordu.

Toz ve ter kokusu havaya sinmiş, her şeyi kaplamıştı.

Herkes.

Loş aydınlatma, stratejik olarak yerleştirilmiş ışıkların tam altında olmadığınız sürece görmeyi zorlaştırıyordu.

Yer ve duvarlar gürültüden gümbürdüyor ve titreşiyor gibiydi.

Kalabalığın gürültüsü.

Galibin çığlığı.

Ya da belki de kendi çığlığımdı.

Bir eli kalçamda, diğeri başımın arkasında olan Theo beni duvara yasladı. İnemelerim duvarın diğer tarafındaki kavganın gürültüsünü bastırana kadar sikini defalarca içime soktu. Sert ve hızlı bir şekilde boşaldım, çığlık atmamak için sırtını tırmaladım ve omzunu ısırdım.

Birkaç acımasız itiş daha ve Theo da boşaldı. Homurtuları kulağımı dolduruyor, vücudum ne kadar bitkin olursa olsun beni tahrik ediyordu.

Dövüş gibi bu da vahşi ve acımasızdı ama kendine has bir güzelliği vardı.

Bacaklarım sabitlenene kadar kalçalarımı tutarak beni indirdi. "İyi misin, gattina'm?"

"İyi" demek yetersiz kalır. Bebek muhabbeti dışında, ailesiyle Şükran Günü yemeği mükemmel geçmişti. Bir an için

Dövüşü atlayıp kalabilirdik. Zaten eve gidip üstümüzü değiştirecek kadar zamanımız vardı. Gitmeye karar vermemiz iyi olmuştu çünkü ilk dövüşçülerden biri tatil ruhundan daha fazlasıyla sarhoş gelmişti. Maç iptal edilmişti ve Theo ile Sammy saatleri ayarlamak için çabalamıştı.

"İyiden de iyi," dedim. "Dövüşler büyüleyici, güzel yemeklerle doluyum ve az önce çok daha iyi bir şeyle doluydum."

Yaklaştı ve geri çekilmeden önce sert bir öpücükle ağzımı aldı. "Başrol oyuncusunu kaçırmak istemiyorsan oraya gitmeliyiz."

Külotumu ve siyah kot pantolonumu kaptığım gibi üzerime geçirdim. Göğüslerimin sütyenimin içinde olup olmadığını hızlıca kontrol ettikten sonra Theo'ya döndüm. "Hazır."

Kolunu bana dolayarak bana gülümsedi. "Her zaman eve geri dönebiliriz..."

"Sonra." İçimden bir ürperti geçti. "Kesinlikle sonra."

Ana odaya geri döndüğümüzde, Theo bizi ringin hemen yakınındaki kapalı bir alana yönlendirdi. Tam adamlardan biri düşerken yaklaştık. Her şey sarsıldı.

Tüm bu ağırlığın bu kadar sert vurmasıyla, tüm şeyin çökmemesine şaşırdım.

Buna yüzük deniyor.

Ve daha önce söylediğim gibi bir sahne değil.

Theo bir sandalyeye oturdu ve beni hemen kucağına çekti. Benzer pozisyonda oturan başka insanlar da vardı. Bazı erkeklerin yanında birden fazla kadın vardı.

"Çok zengin insanla karşılaşıyor musun?" Theo'nun kulağına bağıarak fısıldadım.

Etrafı muhteşem kadınlarla çevrili olan adamlardan birine baktı. "Onları kendine çeken şeyin ödüllü kişiliği olmadığını nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?"

"Hayır. O gösterişçi bir pislik. Ama düzenli olarak para bırakmayı seven zengin biri."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Theo'nun işlerinin çoğu bunu gerektirdiğinden, biriyle havadan sudan konuşmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum. Ancak orada, önce o selam vermedikçe kimse onunla konuşmuyordu. Kimse ona bakmadı bile.

Onda da belli belirsiz bir farklılık vardı. Daha ciddiydi, sertlik sınırındaydı. Baskın ve yoğun.

Bana baktığında, gözleri hınzır bir ateşle dolu olsa bile yüzü her zaman yumuşardı.

Ben
beğendi
m.
Hepsini.

Kafamın arkasında hala her şeyi protesto eden sessiz bir ses vardı. Her gün, her öpücükte, bana her dokunduğunda, bu ses daha da azaldı.

Dövüşçü sayıldıktan ve ringden çıkarıldıktan sonra kısa bir ara verildi. Heyecan ve yüksek beklenti kalabalığı çoktan harekete geçirmişti. Sıkı ve yoğun güvenliğin yanı sıra dövüşlerin sorunsuz ilerleyen programı olmasaydı, içinde bulundukları çılgınlık tehlikeli bir şeye dönüşebilirdi. Neyse ki, kalabalık bir sonraki dövüşü beklerken ortam çoğunlukla olumlu kaldı.

Odanın bir ucundan diğerine dalga dalga yayılan bir alkış ve tezahürat patlaması oldu. Ringe ilk olarak çatık kaşlı bir adam çıktı. Kaslı ve iri yapılı bir çocuk sırtarak içeri girdiğinde, gürültü seviyesi neredeyse sağır ediciydi.

"Bu Astaire," dedi Theo, ortalık onun duyabileceği kadar sessizleştğinde.

"Ona neden böyle diyorlar?" Bir süre hareket edişini izledim, ayakları gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı gidiyordu. "Boş ver."

Theo'nun kahkahasını duyamıyordum ama hissedebiliyordum.

Diğer dövüşlerin aksine, Astaire'inki ham güç ve kör şansla ilgili değildi. Adımları stratejikti, sanki rakibinin düşüncelerini okumuş ve hangi yöne eğilip hangi yöne kıvrılacağını biliyormuş gibiydi. Huysuz görünümlü adamın yumruğu yerine ulaştığında, çok büyük bir güç taşıyor gibi görünüyordu ama Astaire gözünü bile kırpmadı. Buna karşılık onun vuruşları daha hızlıydı ve daha yumuşak görünüyordu ama her biri daha büyük bir

Kaşları çatık adam dudağından ve kaşından kan damlayarak neredeyse iki büküm olana kadar tepki verdi.

Theo çenemi kavradı, eli boynuma dayanmıştı. Dudakları kulağıma degecek şekilde beni nazikçe geri çekti. Tutuşunu kullanarak, konuşurken odağımlı başka yöne çevirdi. "Astaire zayıf noktaları yakalar. Bull onu açıkta bırakıyor ve Astaire onları tekrar tekrar yakalıyor. Enerjisini koruyor ama yine de çok fazla hasar veriyor." Elini indirdi ama Astaire'in Bull'un yan tarafına defalarca yumruk attığını görebilmem için bize doğru eğildi.

Zil çaldı ve her boksör köşesine gitti. Astaire hala dinç görünüyordu, gülümsüyor ve yanındaki kişiyle gülüyordu.

Bull kızgın görünüyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, başı belada olan Astaire olurdu. Her sırtış ona hançer dolu bir bakış daha kazandırıyor.

"Uh oh," diye mırıldandım.

Theo başını salladı. "Tam da Astaire'in beklediği şeyi yapmak üzere."

Zil tekrar çaldı ve Bull sanki... Şey, aylardır ilk kez serbest kalmış bir boğa gibiydi. Astaire'e saldırdı, yumrukları havada uçuşurken homurdanmaya başladı. Birkaç kez isabet ettirse de darbelerinin çoğu iskaladı. İisabet edenler de pek bir şey fark ettirmedi.

Bir önceki rauntta her dövüşçü birbirinin etrafında adeta dans etmiş, yumruklarını savururken rakibini tanımaya çalışmıştı.

Astaire'in sezgileri belli ki Bull'unkinden çok daha iyiydi çünkü Bull saldırıya geçerken, Astaire her kaçışında ve yumruğunda sabırlıydı. Bull'un hatasını anlaması uzun sürmedi. Omuzları hafifçe çöktü, yorgunluk ekşi ifadesini kırdı.

Açılışı yakalayan Astaire saldırıya geçerken kontrolünü kaybetmedi. Her vuruşu bir öncekinden daha acımasızdı, yumrukları korunmasız her noktayı yakalıyordu. Adına sadık kalarak, ayak hareketleri hızlı ve zarifti.

Bull ilk başta her darbeden kaçınmaya çalıştı ama yeterince hızlı hareket edecek enerjisi yoktu. Pes ederek, Astaire'le kenetlenmiş gibi öne doğru eğilmeye devam etti. Zil tekrar çaldığında, neredeyse eriyip yere düşecekti.

Yanındaki insanlar çılgına dönmüş, bir yandan kanamayı durdurmaya çalışırken bir yandan da ona öğütler yağıdırıyorlardı.

"Eğleniyor musun?" Biz beklerken Theo sordu.

"Çoğunu." Ona doğru yaslandım ve kolunu otomatik olarak bana dolmasını sevdim. Parmakları göğsüme dokunuyor, ara sıra hafifçe yakama dalıyordu.

Bir sonraki raunt başladığında alkışlar ve tezahüratlar kulakları sağır edecek seviyelere ulaştı ve Astaire ortaya çıktı. Birkaç dakika içinde Bull yerdeydi. Kendini toparlaması geri sayımın birkaç saniyesini aldı ama o zaman bile ayakta sallanıyordu.

Hızlı bir darbe kombinasyonu onu tekrar yere düşürdü. Ayağa kalkmadan önce bir süre daha yerde kaldı. Yine de işe yaramadı. Yumruğu nadiren de olsa havadan başka bir şeye değdiğinde hasar verecek enerjisi kalmamıştı.

Son bir kez daha düştü. Dizlerini iterek, köşesindeki insanlar ona yerde kalması için bağırırsa da ayağa kalkmak için çaba gösterdi. Öne doğru devrildi ve yüzü mindere çarptı.

Hakem dövüşü bitirdi ve Astaire'i galip ilan etti. Kalabalıktan başka bir şey duymak mümkün değildi.

Birkaç dakika sonra, kalabalık sakinleştiğinde Theo bacağımı sıktı. "İnsanlar bir süre burada kalıp içiyor ve kutlama yapıyor. Kalmak ister misin?"

Cevap veremedim zilden gelen yüksek sesli küfür dikkatimizi çekti. Duyulması alışılmadık bir şey değildi ama ses tonunda bir farklılık vardı.

Bull köşesindeydi ve bütün gece ona yardım eden insanlardan birine bağırıyordu. Eşyaları toplayıp adama fırlatıp duruyordu.

"Cazzo." Theo beni kucağından kaldırdı, ancak ben zaten ayağa kalkmak için hareket ediyordum. "Burada kal."

Sammy kalabalığın arasından bir buldozer gibi ite kaka ilerliyordu ama yine de yavaş bir yolculuktu bu.

Theo ringe yaklaşırken ben endişeyle bekledim. Oraya varmadan önce Bull bir şeyler hırladı ve Astaire'e doğru hışımla yürüdü. Astaire'in sırtı

erzak paketlemeye yardım ederken, hiçbir fikri yoktu.

Bull'un elini gördüğümde, "Theo, bıçağı var!" diye bağırdım.

"Lanet olsun!" Theo ellerini halkaya koydu ve kendini kolayca kaldırdı, ancak karşı taraftaydı ve zamanında yetişmesi pek mümkün değildi.

Ellerimi ağzıma götürerek tekrar denedim. "Astaire! Bıçak!"

Bir mucize eseri, kalabalığın uğultusunda çığlığımın duyulmasına yetecek kadar bir durgunluk oldu. Astaire bıçağın verdiği hasarın çoğunu engellemek için bir ön kol fırlatacak kadar döndü ama bıçak yine de kolunun üst kısmını kesmişti. Bulunduğum mesafeden ne kadar kötü olduğundan emin değildim. Tek bildiğim kanın durmadan damladığı ve mindere sıçradığıydı.

Maçın bir parçasıymış gibi Astaire, Bull'un göğsüne vururken hiç etkilenmiş görünmüyordu. Diğer tüm gürültülere rağmen, Astaire'in kafasını tutup kaldırdığı dizine çarpmasına yetecek kadar eğilmeden önce Bull'un nefesini aceleyle verdiğini duyduğuma emindim.

O sırada Theo da yanlarına gelmişti. Kısa süre sonra görüşüm her iki takımın üyeleri, Sammy ve güvenlik tarafından engellendi. Bölgeden gelen kan dondurucu çığlık beni hiçbir şey göremediğim için mutlu etti.

Tüm gece boyunca olduğu gibi güvenlik ekibi odayı boşaltmak için birlikte çalıştı. Bahislerin ya da kredilerin nasıl işlediğinden emin değildim ama kimse bıçaklı bir adamın yanında kalmak için mücadele etmiyordu.

Theo kalabalığın arasından geldi, gergin ipin altından eğildi ve aşağı atladı. "Hadi gidelim."

Giderken tartışacak değildim. Ancak şaşırtıcı bir şekilde gelişini sorguladım. "Kalman gerekiyor mu? Arka odada ya da arabada bekleyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Halledildi."

Başımı salladım ve Theo'ya ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırdım. Arabasına bindiğimizde, "Biri... Biliyor musun?" diye sordum.

"Öldürmek mi?" Onaylamam üzerine kıkırdadı. "Hayır, gattina'm. Kolunu kırdım ama iyileşecek. Pistten men edildi." Omuz silkti. "Kendi adamlarının işi yapmayacağının garantisi yok ama bunun bizimle bir ilgisi yok."

"O zaman neden acele etmemiz gerekiyordu?"

"Sammy ve ekibi burayı temizlemek istiyor. Yarım saat içinde mekan boşalacak ve kimsenin orada olduğuna dair bir iz kalmayacak. Bu bir önlem."

"Anladım." Dikkatimi Theo'ya vermeden önce bir süre pencereden dışarı baktım. "Başka bir dövüşe gidebilir miyiz?"

"Şu anda mı?"

Güldüm. "Hayır. İyi bir tane olmadığı sürece..."

"Yok."

"Lanet olsun," dedim dramatik bir iç çekişle. "Gelecekte demek istemiştım. Tekrar gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Hoşuna gitti mi?"

"Heyecan vericiydi."

"Hoşuna gitmesine sevindim, gattina'm." Eli kalçamda duruyordu, başparmağı ileri geri okşuyordu. Müzik hafifçe çalıyordu ama biz giderken sessizliğin tadını çıkardık.

Eve yaklaştığımızda arabayı bir zil sesi doldurdu. Theo direksiyondaki düğmeye basarken gerildi. "Evet?"

Sammy, "Ziyaretçilerimiz var," dedi.

"Kim?"

"Sadece birkaç devriye polisi."

"Kalabalık mı gürültü mü?" Theo sordu.

"İkisi de değil. Fahişelerin ve uyuşturucunun olduğu yasadışı bir partinin gece yarısı gerçekleşeceğine dair bir telefon aldıklarını söylediler."

Saate baktım ve biraz geç olduğunu gördüm. Bıçak olayı olmasaydı hepimiz orada olacaktık. Bahse girerim birden fazla fahişe ve üzerinde uyuşturucu olan birkaç kişiden fazlası vardı.

Ayrıca, personelin bir kısmı silahlıydı ve silahlarının ne kadar yasal olduğundan emin değildim.

Theo'nun direksiyonu tutuşu parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkılaştı. "Ne oldu?"

"O zamana kadar her şey büyük ölçüde temizlenmişti. Onlara iş emrimizi gösterdik, gösterilebilmesi için binayı temizlediğimizi söyledik ve onlar da teyit etmek için Susan'ı aradılar. Gülüp geçtiler ve yollarına devam ettiler."

"Güzel. Hatırlat da sana, Susan'a ve Gabe'e yüklü bir tatil ikramiyesi vereyim." "Sanki unutacaksın da. Başka bir şey olursa irtibatta olacağım."

Arama kesildiğinde Theo küfür etti, sesi sert ve neredeyse korkutucuydu. "Lanet olsun. Bu lanet olası fare, biliyorum."

"Ne iş emri?" Ben sordum. "Fareler mi?"

"Sammy 'Ring Around the Tub'un sahibi. Bu bir temizlik işi ama aslında yaptığı işi gizlemek için. Eğer binaya girmeden önce ya da sonra yakalanırsa, bu ona bir bahane sağlıyor. Bu gece olduğu gibi, polisler temizlik yaptıklarını söyleyebildi ve Susan da emlak şirketinin bu iş için onları tuttuğunu doğruladı."

"Gabe'in bununla ne ilgisi var?"

"Tüm bu ayrıntılar onun eseri. Çok titizdir." "Peki ya kemirgenler?" Bir ürpertiyle savaştım.

"Bir sıçan. Bir insan, ne kadar pislik olursa olsun." Theo çenesini ovuşturdu, gerçekten sinirlendiğinde yaptığı bir şey olduğunu fark ettim. "Bize göz kulak olan birkaç polis memurumuz var. Onlardan daha fazlasını yapmalarını istemiyoruz ve karşılığında dokunamayacakları bazı çöpleri temizliyoruz. Larson'dan sonra o dedektiflerden biri Luc'u aradı çünkü bir ihbar almışlar."

"Ne tür?"

"Aslında tam olarak senatörü ziyaret etmem gereken saat ve yer. Sadece sana geri dönebilmek için zamanı değiştirdim."

Bu neredeyse tatlı.

"Herkes bunu bilmiyordu," diye devam etti, "bu yüzden sıçan onlara orijinal zamanı verdi. Dikkatliydik ama hiçbir zaman yüzde yüz emin olamadık. Daha fazla araştırmaya zorlansaydık, polislerin beni ya da Luc'u Larson'ın ölümüyle ilişkilendirecek bir şey bulamayacaklarını garanti edemezdim. Özellikle de fare sürekli arayıp haberlere çıkmakla tehdit ettiğinden beri."

"Yani şehrin diğer tarafında olduğunu söylemek için o anlaşmayı kabul ettin," dedim bulmacanın bu parçası yerine otururken.

Theo başını salladı. "Astaire'in Bull'un peşinden gelmesine nasıl izin verdiğini ve karşılık vermek için doğru zamanı beklediğini biliyor musun?"

"Evet."

"Sıçanla yaptığım şey de bu. Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutup, her şeyi berbat etmesini bekliyorum." Garaj yoluna döndü.

"Ne yapacaksın?"

"Eminim Luc şu anda bir şey bulup bulamayacağını görmek için kazıyordur. Aksi takdirde, çizgiye biraz daha yaklaşır ve herifin sabırsızlanmasını beklerim."

"Ve sonra?" Arabayı kapatırken sordum.

Bana doğru kayarak başını salladı. "Cevabını öğrenmek istemiyorsan bana soru sorma."

"Ve sonra?" Tekrar ettim.

Bana bakmadan önce elini yüzüne sürerek iç çekti. Arabanın içi karanlıktı, sadece ay ışığı gözlerindeki öfkeyi görmeme izin veriyordu. Ateş ve nefretle parlıyorlardı, gazap vaat ediyorlardı.

Bana yönelik olmasa da, keskin nefes alışımı durduramadım.

"Ve sonra onu örnek olması için kullanıyorum," dedi Theo, sözleri bir vaatti. "Kimse sana acı çektiremez." Burun delikleri alevlendi, dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kimse bizimle uğraşamaz."

Yirmi Beşinci Bölüm

Lederhosen Unicorn

Dahlia

"Noel eşyaları almaya gitmek ister misin?"

Kitabımdan başımı kaldırdığımda Theo'nun masasından kalkıp gerindiğini gördüm.

Planımın olmadığı günlerde, ki bu çoğu zaman oluyordu, eğer Theo orada çalışıyorsa onunla birlikte Amaric'e gidiyordum. Bazen evdeki ofisini kullanıyordu ama genellikle bütün gün toplantıdaydı. O zaman bile fırsat buldukça eve uğrardı.

"Şükran Günü bir hafta önce değil miydi?" diye sordum. Omuz silkti. "Aralık ayındayız."

"Evet, ilki."

"Bu Noel zamanı demek."

Dudaklarım küçük bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrıldı. Çocukluğumda tatiller neredeyse hiç yoktu. Daha iyisini bilmediğim için, sanki hiçbir şeyi kaçırmıyormuşum gibi hissetmek kolaydı.

Noel hariç.

Süslemeler ve reklamlar her yıl daha da erken başladığında, beyaz sakallı canavardan kaçış yoktu. Gittiğim evlerin çoğu özel bir şeyler yapmaya çalışmıştı ama bunlar genellikle kaynak merkezi kıyafetleri ve *markasız* oyuncaklar olmuştu. Her reklam, mağaza ve gazete en son ve en iyi olmazsa olmazları ayrıntılı olarak anlatıyordu. Çocuklar haftalar öncesinden tüm dilek listelerini sıralarken ve Noel Baba'nın ağaçlarının altına hangi eşyaları bıraktığını teyit ettikten sonra daha da heyecanlanırlardı.

Gerçeği biliyordum.

Koruyucu ailedeki ilk Noel'imde çocuklardan biri bana Noel Baba'nın sadece kendisine, yani 'gerçek' çocuğa hediye getirdiğini söylemişti. Annesine sorduğumda, bana oğlunun iyi hediyeler alan tek kişi olduğunun doğru olduğunu, ancak bunun onları alan kişi *olduğu için olduğunu söylemişti*. Tatlı tatlı gülümsemiş, dört yaşındaki bir çocuğu hayal kırıklığından kurtardığını düşünmüştü. Aslında, sahip olduğum son kapris parçalarından birini de öldürmüştü.

şükran Günü ile ilgili kötü hislerim yoktu, bu yüzden Theo'nun ailesiyle kutlamak için çok heyecanlıydım. Ancak Noel farklı bir hikâyeydi.

Yüz ifademi doğru okuyan Theo ayağa kalktı ve kanepede oturduğum yere geldi. Elim tutarak beni ayağa kaldırdı ve yanağımı okşadı. "Eğlenceli olacak. Güven bana."

Sözlerinden ciddi şekilde şüphe duymama rağmen omuz silktim. "Hadi gidip şenlenelim."

Bana gamzeli bir gülümseme verdi ve alnımdan öptü. "İşte benim kızım."

"Benim

kızım. Çok

ateşli.

Oh, başım belada.

"Kaç tane ışığa ihtiyacımız var?" Theo'nun bir sürü ışığı devasa el arabasına doldurmasını izlerken sordum.

Seçtiğim buz saçağı tarzı asma ışık kutularından birini kaldırdı. "Bunlar dışarıdakiler."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Asılı duran sergi ipine dokundum. "Ağaca asmak biraz zor olurdu. Hiç yeşil göremezsiniz."

"Bilmiyorum, oldukça büyük bir ağaç."

"Doğru."

Gus her türlü bitkiden nefret ettiği için sahte bir ağaç almamızı önermiştim. Hala kocaman ve doluydu.

"Hangi ağaç ışıklarını seviyorsun?" Theo sordu.

Rafları tarayarak ellerindeki en renkli olanları seçtim. Kutuyu taradım. "Farklı şekillerde yanıp sönüyorlar. Eğlenceli."

Theo arabaya birkaç kutu daha ekledi.

"Bu kadar çok şey almamıza gerek yok," dedim, hâlâ içimden gelmiyordu. Sadece birkaç hafta boyunca asılı kalacak süslemeler için bu kadar zaman ve enerji harcamak israf gibi görünüyordu.

Alışverişe başladığımızdan beri muhtemelen onuncu kez "Bir şans verin," diye ısrar etti.

İçimi çektim. "Sırada ne var?"

Etrafımızı sarmak için bir kolunu uzattı. "Ne isterseniz."

Birlikte yürürken, o arabayı iterken benim kolum onunkeye bağılıydı, stoklanmış reyonlarda ilerliyorduk. Arada bir, sırf onun anlık paniğini izlemek için iğrenç bir şey alıyordum. Bazen, pembe lederhosen süslemeli ışıltılı bir tek boynuzlu atta olduğu gibi, ürünü gerçekten alıyordum çünkü inanılmaz derecede çılgıncaydı.

Birkaç şey daha ekledikten sonra çıkış yaptık ve arabayı yükledik.

"Bir sonraki yere gitmeye hazır mısınız?" Theo sordu.

"Dahası var mı?" Bana bir bakış attığında ekledim, "Bir şans veriyorum. İşimizin bittiğini sanıyordum."

"Sadece iki süsün var." "Oh.

Evet, iyi nokta."

Lüks bir ev dekorasyonu mağazasına gittik ve orada birkaç güzel süs eşyası ve bir masa süsü seçtim.

"Başka süs eşyası yok mu?" Ödeme için sıraya girdiğimizde Theo sordu.

Omuz silkerek başımı ön kapıya doğru eğdim. "Sanırım tek boynuzlu at çıtayı çok yükseğe koydu."

"Bu benzersizlik seviyesini yakalamak oldukça zor olacak."

Ödemeyi yaptık ve yola koyulduk, ancak birkaç dakika sonra bir Target otoparkına girdik. "Bahse girerim tek boynuzlu at seviyesinde şeyler vardır."

Patlamış mısır ve dev bir soda ile Theo ve ben koridorları gezdik. Haklıydı; çok eğlenceli süslemeler vardı. Gus'a benzeyen bir süs bile bulabildim. Aşırıya kaçmak istemediğim için daha geleneksel ve tuhaf olanları da seçtim.

Hayatım boyunca ilk kez sezonun cazibesini anlamaya başladım. Mesele sepete ne eklediğimiz değil, bunun eğlencesiydi. Heyecanın ve merakın içine çekildim.

İşimiz bitip neredeyse dolu olan arabaya döndüğümüzde Theo arabayı sürmeye başladı. "Bir durak daha."

"Tamam," dedim gecenin başında sahip olduğumdan daha büyük bir hevesle. Yine de radyo istasyonunu Noel müziği olarak değiştirdiğinde hemen geri döndüm. "Süsleme fikrine yaklaşıyorum. Müzik olmayacak."

Dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Yeterince adil."

Şehre geri dönerken, caddede bir yer bulmadan önce biraz araba sürdü. Arabadan indik ve şenlikli bir dükkâna varana kadar bir blok yürüdük. Küçükçük dükkânın içine Noel girmiş gibi görünüyordu ama olabilecek en iyi şekilde.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Ben sordum.

Theo başını salladı. "Rosa ofis dekorasyonunu buradan almış."

"Bu inanılmaz." Tek boynuzlu at lederhosen süsleri olmayabilir ama hemen kaptığım ışıltılı kirpiller ve Noel Baba şapkalı tembel hayvanlar vardı. Ayrıca, bazı klasik süsler, daha fazla dış mekan eşyası ve oturma odası için bazı şeyler.

Yerimiz olduğunu düşündüğümde daha fazla süsleme satın alan Theo, arabayı yüklemek için çekti.

Eve dönerken "Eğlendin mi, gattina?" diye sordu.

Bana her zaman yaptığı gibi uzandım ve elimi kalçasına koydum. "Evet. Teşekkür ederim."

"Alışveriş yapman için kolunu büktüğüm için mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama aynı zamanda hayır. Kötü anıları her zaman iyi anılarla değiştirdiğiniz için teşekkürler."

Elimi kendi eliyle kapattı ve sıktı. "Bunu senin için yaptığıma memnunum." Ve böylece kafamın içindeki o küçük ses zar zor duyulur oldu.

Theo

Yatağın birkaç dakika içinde milyonuncu kez kaydığını hissederek yuvarlandım ve Dahlia'yı kendime çektim. Dudaklarımı çenesiyle buluştuğu yere bastırmadan önce burnumun ucu boynunda gezindi. "Uyku problemin mi var?"

"Evet," diye fısıldadı. "Uyandırdığım için özür dilerim. Aşağıya inebilirim." "İyi denemeydi."

Yumuşak ve uyuklu bir şekilde kıkırdadı. "Denemeye değirdi."

Elim pijamasının yumuşak kumaşı üzerinden memesini örtmek için hareket etti. "Seni yormak için birkaç yol düşünebilirim." Meme ucunu başparmağım ve işaret parmağım arasında yuvarlayarak, boynunu ısırırken biraz çektim.

Dahlia kıpırdanarak bana yaklaştı, sırtını kamburlaştırdı ve kışını zaten sert olan sikime bastırdı. "Emin misin?" Biraz uzaklaştı. "Gerçekten gidebilirim-"

"Hayır." Onu bacaklarının arasından kavradım. Çoktan ıslanmıştı ve içinde olmak sikimi acıtıyordu. Yüzünü bana döndüğünde ıslak sıcaklığı özledim ve bırakmak zorunda kaldım.

Dahlia ağzımı kendine çekerken bir elinin parmaklarını saçlarıma geçirdi. Diğer eli aramıza girdi, sikimin etrafını sardı ve birkaç kez okşadı. Tutuşunu bıraktı ve öpüşmeyi sonlandırdı. Bana gülümseyerek, parmak uçları sikimin üzerinde gezinirken çıldırtıcı küçük bir dans yaptı. "Bırakayım da biraz daha uyu," dedi yataktan fırlamadan önce.

Ben de aynı hızla ayağa kalktım ve yanımda durdum. Yatağın ayak ucuna doğru ilerlediğinde ben de onu takip ettim. O durduğunda ben de durdum. Her adımını, taklidi ve kayması aynıydı.

Dahlia pijamasının alt kısmını kıvırdı. Amı yavaşça ortaya çıkarken, kızımın kirli oynadığını fark ettim. Tişörtünü çekiştirerek çıkardı, mükemmel göğüslerini ve sert meme uçlarını ortaya çıkardı ve neredeyse numarasına kanıyordum. Ama

Ne kadar masum görünmeye çalışsa da gülümsemesini engellemek için ağzı seğiriyordu. Tişörtünü fırlatıp koşmaya başladığında ben hazırdım.

Daha kapının yarısına bile gelmeden kollarımı ona doladım. Onu ayaklarından kaldırdım, tekmeleyip kıkırdarken kaburgalarını gıdıkladım.

"Kes şunu!" diye bağırdı kahkahaları arasında.

"Yap beni."

"Sonunda yaralanacaksın!" demeye çalıştı.

"Bu riski alacağım." Onu şiltenin üzerine bıraktıktan sonra dizlerimi bacaklarının arasına koyarak onu takip ettim. Yine de vücudumu onunkinden uzak tutarak kıvrınması için yer açtım.

O her hareket ettiğinde, ben de hareket ettim. Beni gıdıklamaya çalıştı ama hiçbir karşılık alamadı. "Hiç adil değil," diye somurttu. Yatağın üzerinde kıpırdanmaya çalıştı ama kollarımla onu sıkıştırdım. Yüzü buruştuğunda kalçalarını daha da açmak üzereydim. "Ah! Bacağıma kramp girdi."

Arkama yaslandım, kıcımlı topuklara dayadım ve masaj yapmak için bacağına uzandım. "Siktir, özür dilerim."

Sırıttı. "Yakaladım seni." Hızla hareket ederek dizlerinin üzerine çöktü ve yatak boyunca süründü. Elimi omuzlarının arasına koyup göğsünü ve yüzünü yatağa doğru ittiğimde neredeyse diğer tarafa geçmişti. Ben daha kalçalarını kaldıramadan o dizlerini düzeltmiş ve kıcını yatırmıştı. "Zamanı gelmişti." Sikiimin başını ıslaklığına sürttüğümde sözleri bir iniltiyle sona erdi.

"Pis oynuyorsun, gattina'm."

"Bunu senden öğrendim."

"Belki şimdi ben de kirli oynamalıyım." Aletimi ovuştururken uzun darbeler kullandım, böylece parmak eklemlerim ucuna ulaştığımda amına ve klitorisine süründü. Geri çekilmeye çalıştı ama avuç içimi sırtının üst kısmına daha sert bastırarak onu yerinde tuttum.

"Sen şeytansın," diye mırıldandı. "Bunu sen başlattın."

Saçlarını savurarak omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde o kadar çok sıcaklık ve arzu vardı ki, oynadığımız oyunu unuttum ve ona olan bağlılığım gevşedi. "Belki ben de biraz yaramazımdır." Geriye doğru sallandı

horozumun ucuna karşı. Yumruğumu hareket ettirdim ve hepsini alırken hareketi daha sert tekrarladı.

Ellerim kalçalarına gitti, ama sadece o benim sikimle kendini becerirken bizi sabitlemek için. Hızı arttıkça ve ritmi sarsıntılı ve çılgınca hale geldikçe yaklaştığını söyleyebilirim.

Nefes nefese bir iniltiyle, "Elini eski yerine koy," diye emretti.

Dediğini yaptım, avucumu omuzlarının arasına sıkıca bastırdım. Diğer elimi kalçasında tutarak tutuşumu sıkılaştırdım ve hafifçe kaldırdım.

Onu dizlerinin üzerine çökertecek kadar bir güçle birkaç kez vurdum. Amcığı etrafımda nabız gibi atmaya başladığında yavaşladım.

"Hiç adil değil," diye homurdandı Dahlia, geri itmek için bir kaldıraç bulmaya çalışıyordu. Dizleri yatağı zar zor sıyrırken ve omuzlarını sıkıca tutarken fazla uzaklaşamıyordu. Bunun yerine kalçalarını oynattı. Benim inlemem üzerine, istediğini elde etmenin yolunun bu olduğuna karar vermiş olmalıydı. Kalçalarını küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başladı.

"Şimdi kim haksızlık yapıyor?" Neredeyse sonuna kadar çektim.

Başını elinden geldiğince eğerek inanılmaz seksi sırtışını görmemi sağladı. "Sana söyledim," diye başladı, kaslarını etrafımda sıkmadan önce, "Ben de biraz yaramazım."

Kaybettim.

Bizim
oyunumuz.

Benim
kontrolümd

e.

Benim
aklım.

Kalbim zaten onun olmasaydı, o anda kalbimi kaybederdim.

İstediğimden çok daha sert bir şekilde onu becerdim. Çarşafı tutuşuna, sikimin üzerine boşalırken haykırışına bakılırsa, aldırıyor gibiydi.

O benim bağımlılığımı. Saplantımdı. Tüm evrenim. Her boşaldığında yeniden arzuluyordum.

Hiçbir beyzbol istatistiği ya da adres okuması orgazmımın beni parçalamasını engelleyemezdi. O anda, diğer saçmalıkların hiçbiri yoktu bile. Sadece Dahlia ve ben kendi evrenimizdeydik.

Ve buna bayıldım.

Bitkin düşmüş ve kendimi ayakta tutamaz hale gelmiş bir halde, Dahlia'yı yüzüstü yatırana kadar ağırlığımın bir kısmını onun üzerine verdim. Sikim içinde kaldı, hâlâ yarı sertti ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Avuçlarımı başının iki yanındaki şilteye dayayarak omurgası boyunca boynuna doğru yaladım. "Mutlu Noeller, gattina'm," diye fısıldadım kulağına.

"Mutlu Noeller, Theo'm," diye fısıldadı, o güne kadar aldığım en güzel hediye idi.

"Uyumaya devam etmek ister misin?"

Başını salladı, ben çekilirken sırtını kamburlaştırdı. Yanına uzandığımda gözlerinin kapalı ve yüzünün rahatlamış olduğunu gördüm.

"Ya da kahvaltı hazırlayabiliriz," diye önerdim. Başını salladı.

"Duş mu?"

Bir kafa sallama daha.

"Yatakta biraz televizyon izler misin?" Ve bir tane daha.

"Ya da," dedim, duraklamadan önce kelimeyi uzatarak. "Hediyeleri açmaya gidebiliriz."

Sırıtarak gözlerini açtı, parlak ve uyanıktı. "Bu fikri sevdim." "Hayır, hayır," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. "Uyu dedin, o yüzden Yapacağız."

"Sen öyle yap ama ben aşağı iniyorum." Yuvarlanmaya çalıştı ama onu geri çektim.

"Geçen sefer nasıl bittiğini hatırla," dedim.

Çenemi yalayarak boynumu ısırdı. "Bu düşündüğün kadar caydırıcı değil."

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ona sarılmayı bıraktım ve gerinerek ayağa kalktım. "Eğer sabah seksi istiyorsan, bunu söyleyebilirdin."

"Evet," diye başladı bir çift kar tanesi şort ve termal bir kardan adam gömleği giymeden önce. "Ama bunun neresi eğlenceli?" Saçlarını dağınık bir topuz yaptıktan sonra yumuşak terlik botlarını giydi.

Tüm bunları ben daha pijamamı bile giymeden yapabildiğine göre heyecanlı olduğu kesindi.

"Beni ne ele verdi?" diye sordu.

"Kimsenin naneli taze nefesle uyandığını sanmıyorum."

"Çok gözlemcisin."

"Sana gelince mi? Her zaman." Gri bir tişört giyerek, neredeyse zıplarken ona olabildiğince sert bir bakış attım. "Bu odadan çıkma."

"Tamam."

Hızlıca banyoyu kullanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kapıyı zar zor açmıştım ki o yatak odasının kapısını açtı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Uyumak istemediğine emin misin?"

Bana sözlü olarak cevap vermedi ama bakışları yeterince şey anlatıyordu. "Tamam, gattina'm, gidelim."

Alt kata inerken Gus ayaklarımızın arasından geçti. Yerleri kaplayan süs eşyaları ve parıltılara bakılırsa, geceden çok keyif almıştı.

Ailemin evinden taşındığımdan beri bayramlar için hiç süsleme yapmamıştım. Eğlenceliydi ama bu daha çok Dahlia'nın her şeye verdiği tepkilerle ilgiliydi. Kutlama fikrine yavaş yavaş ısınıyordu ama bir kez ısındıktan sonra tamamen kabul etti. Birçok kez eve geldiğimde tüm Noel ışıkları yanıyordu ve buzdolabının yanına sürüklediği sandalyede kitap okuyordu. Bir keresinde, sıcak çikolata almayı ve daha özenle dekore edilmiş bazı evlere bakmak için arabayla dolaşmayı önererek beni şaşırtmıştı. Beğendiği, beğenmediği ve gelecekte evimize ne yapmak istediği hakkında yorumlarda bulunurdu.

Ne söylediğinin farkında olup olmadığından bile emin değildim ama bu beni delicesine mutlu etti.

Devasa ağacın bütün bir köşeyi kapladığı oturma odasına döndüğünde Dahlia'nın nefesi kesildi. "Bütün bunlar nereden geldi?"

"Noel Baba?" Denedim.

Ağaca bakmadan önce bana döndü. "Dün gece burada sadece birkaç şey vardı. Küçük tutacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ben yaptım."

"*Senin* küçük versiyonun değil." "Hiç belirtmedin."

Dahlia bir gece önce uyuduktan sonra, ağacın altına kalan hediyelerini koymak için aşağıya inmişim. O an için fazla bir şey gibi görünmemişti ama hepsi ortaya çıktığında aşırıya kaçmış olabileceğimi fark ettim.

Bu konuda sık sık konuşmasa da, Noel'in onun için pek de neşeli bir zaman olmadığını tahmin etmemi sağlayacak kadar çocukluğundan bahsetmişti. Ne olursa olsun onu şımartırdım çünkü bunu hak ediyordu ama özellikle de ilk kez gerçek bir Noel sabahı yaşayacağı için. Sadece hediyeler için değil, o günü onu seven bir aileyle geçireceği için.

"Çorabınla başla, gattina'm. Ben gidip bize kahve yapayım." Birkaç ekstra büyük fincan hazırladıktan sonra oturma odasına geri döndüğümde onu kanepenin yanında yerde otururken gördüm.

Gus'ın çorabından bir kuş tüyü tuttu, avına saldırmak için yuvarlanırken usulca kıkırdadı. "Kedine çorap mı aldın?" diye sordu kahveyi benden alırken.

"Hey, o da ailenin bir parçası."

"Tartışmıyorum... Ona bir hediye aldım."

"Çorabını aç."

"Ama sana bir tane almadım." Gülümsemeden önce dudakları aralandı. "Bekle, ben aldım." Ayağa kalkarak ağacın altından birkaç küçük paketlenmiş hediye aldı ve bana uzattı. "Bunların bir çorabın içinde olduğunu düşün."

Çorabını boşaltmasını, süslü çikolataları, yumuşak terlik çoraplarını ve her zaman sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğunu söylediği saç bağlarından yaklaşık yirmi paketi ayırmasını izledim. Bana tekrar sorduğunda, üç ağır kalem ve bir kemer açtım. "Bayıldım bunlara."

"Güzel. Senin için alışveriş yapmak biraz zor."

"Annem bunu bana her yıl söyler." Bir hediye aldım ve ona uzattım.

Kahvelerimizi yudumlarırken yavaşça yığının içinden geçtik.

Rosa, Dahlia için daha fazla kıyafet, ayakkabı ve makyaj malzemesi satın almama yardım etmişti, çünkü ben işi berbat etmek istememiştim. Çoğunluğu gündelik kıyafetlerdi ama araya birkaç gece kıyafeti de sıkıştırılmıştı. Dahlia da aynı fikirde olmalı ki birkaç çift bol pijama ve eşofman altı ile birkaç güzel elbise gömleği açtım.

O ana kadar açtığı her şey arasında en sevdiği, fotoğraf makinesi için yeni lensler gibi görünüyordu. Aceleyle fotoğraf makinesini aldı ve kısa mesafe objektifine geçerek tazelenmiş bir kahve taşıdığım bir fotoğrafımı çekti.

Son hediyelerinden birini açtığında kaşları düştü ama bana kibarca gülümsedi. "Bana zaten bu filmi almıştın."

"Tekrar bak."

Onun coşkulu tezahüratı evin içinde yankılandı. "İmzalandı!"

En sevdiği filmi senaristlere ve yıldızlara imzalatmak çok pahalıya mal olmamıştı ama bana inanılmaz bir başarı elde etmişim gibi baktı. "Bu dünyadaki en güzel hediye. Teşekkür ederim!" Kendini yerden bana doğru fırlattı, ağzı bir dizi hızlı öpücükle benimkine değdi. "Bayıldım buna. Ben de seni seviyorum. Ve beni *tanımanı seviyorum*."

"Bu senin son hediye değil." Elini tuttum ve onu da yanıma çekerek ayağa kalktım. Sinema odasına doğru yürüdük ve oraya vardığımızda gözlerini kapattım. "Görebiliyor musun?"

"Hayır."

Kapıyı açıp gözlerini açmadan önce bir an bekledim.

Nefes aldı ama hareket etmedi. Büyük bir yay ile tepesinde, *Simpsonlar* langırt oyunu birkaç tanesiyle birlikte duvara yaslanmıştı.

"Bu kadar sessiz olduğunda beni sinirlendiriyorsun," diye fısıldadım, kolumu beline doladım ve başımı onunkine yaklaştırdım.

"Yine yaptın." "Ne?"

Döndü, kedi gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. "Kötü anılarımı aldın ve onları iyi anılar haline getirdin." Bir kez daha kendini kollarıma attı. Ama bu sefer hızlı öpücükler yerine acele etmedi. Ne zaman

Gözyaşları yavaşça yanaklarından süzülürken nefes nefese geri çekildi ve yüzünü boynuma gömdü. "Seni seviyorum, Theo'm."

"Ben de seni seviyorum, gattina'm." Uzaklaştığında, tamamen ayağa kalktım. "Bir oyun oynamak ister misin?"

"Bir dakika içinde. Senin için hâlâ birkaç hediyem var. Önce yardımına ihtiyacım var." Oturma odasından geçerek küçük saklama dolabına gitti. Kapıyı açıp bana kocaman bir kedi kulesi gösterdi.

"Gattina, o küçücük bir tüy yumağı. O kadar yer varken ne yapacak?"

Omuz silkti. "Eğlendin mi? Her neyse, buna bayılacak ve belki de kanepeyi tırmalamasını engelleyecek. Sadece nereye koyacağımı söylemen gerekiyor."

"Bir yolunu buluruz."

Sanki bir işaretmiş gibi Gus koşarak içeri girdi, patileri hızıyla altından kayıyordu. Kuleye atladı, aşağı atlayıp tekrar gitmeden önce tepeye tırmandı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı. Elimi tutarak beni oturma odasına geri götürdü. Bana resim çerçevesi olduğu belli olan büyük bir hediye uzattı. Açtığımda bir kahkaha patlattım.

Gus'ın resmini göstererek, "Bulanık bir öfkeyle kükrüyor," dedi. "Aslında esniyordu. Ama yine de mükemmel olduğunu düşündüm."

"Öyle. Bayıldım."

"Girişte iyi duracağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Yarın asacağım."

Sırıttı. "Kahvaltı etmeye hazır mısınız?"

"Arkanda ne var?" Gözlerini kocaman açarak sordum. "Hiçbir şey. Onlar ailem için."

"Gidip onları arabaya yükleyeyim."

Dehşete kapılmış görünüyordu, yüzünü buruştururken beti benzi atmıştı. "Hayır! Hayır, sorun değil."

"Ne oldu?"

"İyi bir fikrim olduğunu düşünmüştüm ama şimdi aptalca olduğunu düşünüyorum."

Tam karşısına oturacak şekilde hareket ettim, dizlerimiz birbirine değiyordu. "Bir b a k a y ı m."

İç çekerek, istemeye istemeye diğer iki hediyeı uzattı.

İlkinin ambalajını açıp iki resimli çerçeveıy açtığımday, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Bir resimde Dahlia dışarıdaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Etrafında kar vardı ama güneş ışııl ışııl parlıyor, arkasında bir hale oluştıuruyordu.

Enfes görünüyordu.

Diğer fotoğrafta ise o ve Gus kanepede birbirlerine sarılmışlardı. Her iki resimde de o kadar çok sıcaklık ve sevgi vardı ki, ruhuma dokundu.

"Zamanlayıcı falan kullandığım için milyonlarca deneme yaptım ama iş yerindeki masan için hoşuna gidebileceğini düşündüm ama-"

Başının arkasını kavrayıp ağzını kendime çekerek gevezeliğini kısa kestim. "Bayıldım," diye fısıldadım onu öptükten sonra, konuşırken dudaklarım onunkilere değiyordu.

Elimi bırakıp sonuncıı aldım.

"Onu şimdi açmak zorunda değilsin," diye atıldı. "Ya da asla." Ama artık çok geçti.

Diğer resimler karnımdan vurduysa, bu darbe daha güneıe indi.

Bir resimde Dahlia sutıyen, külot ve topuklu ayakkabılarla evimdeki ofisimde masama yaslanmıştı. Saçları düzgünce arkaya toplanmıştı, dudakları somurtkan ve sikilebilirdi.

Kaya gibi sertleşmeden asla orada oturamayacağım.

Çoktan sertleşmişim, diğer resim beni tehlikeli bir şekilde boşalmaya yaklaştırdı. Dahlia yatağımızdaydı, saçları dağınıktı ve yastığın üzerinde etrafa saçılmıştı. Resim sadece göğsünden yukarısını gösteriyordu ama yine de göğüslerinin üst kısmının kıvrımlarını görebiliyordum. Omuzları çıplaktı, bu da fotoğrafı çekerken çıplak mı yoksa sadece üstsüz mü olduğunu merak etmeme neden oldu.

Dudakları şişmişti. İri gözlerinin etrafında makyaj lekeleri vardı. Ama beni en çok etkileyen bu iki şeyin ötesinde olanlardı. Bakışlarında sıcaklık ve memnuniyet vardı. Ağzı küçük bir gülümsemeıe kıvrılmıştı.

Bardağa vurdum, "Bunu ne zaman aldın?" diye sorarken sesim kalın ve sert çıkıyordu.

"Birkaç hafta önce. Bizden sonra o telefona bakman gerekiyordu..."

Az önce gerçekten sikildiğini öğrenince sikim tekrar sarsıldı. "Kalitesi diğerleri kadar iyi olmadığı için üzgünüm. Bunları daha iyi olmaları için ama bunları evde fotoğraf kağıdına bastım. Eğer yapmazsan-"

Hızlı hareket ederek onu ambalaj kâğıdından bir yatağın üzerinde yere indirdim. Şortunu yana kaydardım, esnekliği için minnettarım çünkü onları çıkarmak çok uzun sürecekti. Kendimi serbest bırakarak ıslaklığının içinden geçtim ve sikimi içine sokmadan önce kapladım.

Sert ve hızlıydı, birlikte çılgınca hareket ediyorduk. Boynu eğilmeye başladığında, bacakları etrafımda sıkılaştığında, yan tarafa uzandım. Gözleri kapanana kadar bekledim, fotoğraf makinesini aldım ve herhangi birinin çıkıp çıkmadığından emin olmadan çektim.

"Az önce fotoğraf mı çektin?" diye sordu, kapüşonlu gözlerle bana bakarak.

"Hayır," diye homurdandım. "Birkaç tanesini çektim." Kamerayı yere bırakıp vücudumu onunkine doğru indirdim, nefesi kesilene kadar daha hızlı hareket ettim. Tekrar boşaldığında, omuzlarımı tırmalayıp o lanet sırtışıyla haykırdığında, ben de patladım.

Bir süre soluklandıktan sonra Dahlia biraz doğrulup omzunun altına uzandı. Bir fiyonk çıkardı ve alnıma yapıştırdı. "Şimdiye kadarki en iyi Noel hediyem olduğun için teşekkürler."

Cazzo.

Yirmi Altıncı Bölüm

Umut

Dahlia

Dün gece evlenme mi teklif etti?

Sen **de en** az kızın kadar kötüsün.

Tina: Sen de merak ediyorsun.

Julie: ... belki.

Telefonuma bakarken yaptıkları maskaralıklar karşısında başımı salladım. İkisi de kötüydü, Theo'nun ailesinin her üyesi gibi. Bir gün önce Noel yemeği için geldiğimizde, bütün gözler yüzük parmağımı kontrol etmişti. Sonra yemeğe oturduğumuzda Theo boğazını temizlemiş ve önemli bir duyuru olacağından emin göründükleri şey karşısında heyecanlarını gizlemeye çalışırken herkesin dikkati bize kaymıştı.

Theo, Donny Amca'sının kuru ve kömürleşmiş göğüs etinden yanlılıkla biraz yedikten sonra neredeyse boğuluyordu.

Ailesini çok şaşırtan bir şekilde, Theo Noel'de evlenme teklif etmemişti. Ben de beklemiyordum.

Bu, bir noktada bunu ummadığım anlamına gelmiyordu.

Ben: İkiniz de kötüsünüz. Evlenme teklifi yok. Gus çerçeveli resmine karşı koymaya çalıştığından Theo resmi astı ve sonra bir film izledik. Güzel ve rahatlatıcı.

Julie: Resimler için tekrar teşekkür ederim. Masamın üzerinde duruyorlar.

Birkaç ipucu vermemi ister misin? Ona bazı mücevher reklamlarını e-postayla gönderebilirim.

Ben: Hayır!

Hayır!

Hiç eğlenceli değil. Ama evet, resimler muhteşem. Ve sadece kızlarımız öyle olduğu için değil. Gerçek bir yeteneğiniz var.

Theo herkese bizden hediyeler almış olsa da, Tina, Julie ve ailesi için güzel bir şeyler yapmak istemiştim. Tina ve Julie'ye kızların Şükran Günü'nde çekilmiş fotoğraflarının olduğu ikişer çerçeve aldım. Biri yakın durup fısıldaştıkları ve plan yaptıkları zamandı. Diğeri ise gülerken çekilmişti.

Theo'nun ailesine Theo'nun iş yerinde söylediğim bir şeye gülerken çekilmiş daha büyük çerçeveli bir fotoğrafını vermiştim. Annesi ağlamaya hazır görünüyordu.

Ben: Beğendiğine **sevindim**.

"Dahlia?" Theo ofisinden seslendi.

"Oturma odasında!" Ben de bağırdım.

"Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

Koridordan ofisine doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Cep telefonunu masanın üzerine bıraktı ve bana baktı. "New York'a gitmeye ne dersin?"

Başımı sallarken o kadar büyük sııttım ki yanaklarım acıdı. "Evet, bunu çok isterim. Ne zaman düşünüyorsun?"

Saatine bakarak, "Bir ya da iki saat içinde yola çıkacağız," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Amaric'in birlikte çalıştığı bir teknoloji girişimi var. Gidip bazı konularda yardım etmem gerekiyor. Yarın sabah yola çıkarsak toplantıma yetişirim ama fazladan zaman isteyebileceğini düşündüm. İstersen birkaç gün geçirebiliriz."

"Evet! Kesinlikle. Gidip toplanayım." Durmadan önce merdivenleri yarılardım.

Theo "Bavullar son yatak odasındaki dolapta!" diye seslenmeden önce iki adım atmıştım.

"Teşekkür ederim!" Koşarak yolun geri kalanını tamamladım, çantayı ve orta boy bir valizi aldım. Theo gelmeden önce birkaç kıyafet hazırladım.

"Yürüyüş ayakkabılarını unutma. Ve en az bir elbise al."

Bavula spor ayakkabılarımı, bir çift diz üstü süet botumu ve topuklu ayakkabılarımı ekledim. Siyah bir elbise hazırladım. "Sıvılarla uçmakla ilgili havaalanı kuralı neydi? Bekle, çok mu şey koymuşum? Eşyalarınız için yeterli yeriniz olacak mı?"

Theo kıkırdadı. "Rahatla, gattina'm. Özel uçak, şampuanını ve diğer malzemelerini normal şişede getirebileceğin anlamına geliyor. Daha fazla kıyafet ekleyebilirsin; takım elbiseler için yapılmış kendi kıyafetlerim var. Elbiseni benimkinin içine koyarım, böylece kırılmaz."

"Özel uçak mı?"

"Amaric için daha mantıklı." "Çok seyahat eder misiniz?"

"Eskiden öyleydi," dedi inatçı çenesini boynuma sürterek. "Artık eve yakın olmayı tercih ettiğim için Luc'un halletmesine izin veriyorum." Bunu söylerken beni bacaklarımın arasından kavradı, sanki ev olarak gördüğü yer içimde olmakmış gibi.

Eğer durum buysa, hislerimiz karşılıklıydı.

Ne yazık ki, tutuşunu bıraktı ve uzaklaştı. "Eğer bir şey unutursan, oraya götürebiliriz."

"Tamam."

İki saatten kısa bir süre sonra muhteşem bir uçağa adım atıyorduk. Geleneksel uçak sandalyelerine benzeyen birkaç sıra sandalye vardı. Onların arkasında uzun kabin tarzı koltuklar ve masalar vardı. Bizi karşılayan küçük bir ekip vardı ama sonra yalnız kaldık.

"Daha önce hiç uçmadım," dedim, midem sinirden kasılıyordu.

Elimi kendi eliyle kapattı. "Her şey yoluna girecek. Uçuş sadece bir saatten biraz fazla ve gökyüzü açık."

Kısa bir süre sonra yola çıktığımızda, elini ölümüne sıkıca tuttum. Pencereden dışarı bakmayı reddettim, bunun yerine küçük ekranda oynayan filme odaklandım. Dikkatimi vermiyordum ama bu sayede sihirli bir uçan tüpün içinde yerden bilmem kaç mil yukarıda değil de bir sinema salonundaymışız gibi davranabiliyordum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Theo'ya dizüstü bilgisayarına bakarak sordum.

Birkaç yeni sekme açtı. "MeatCute adlı bu şirket Columbia Üniversitesi'nden iki sınıf arkadaşı tarafından kuruldu. Temelde bir randevu ve restoran

bir uygulama. Normalde yaptığınız gibi kişilik bölümünü dolduruyorsunuz, ancak daha sonra yemek tercihlerinizi de giriyorsunuz. Uygulama algoritmasını kullanarak her ikisine göre eşleştirme yapıyor ve ardından buluşmak için yerel bir restoran öneriyor. Ayrıca romantik bir şey olması gerekmeden sadece o gece belirli bir yemek yemek isteyen yeni arkadaşlarla tanışmak için de kullanabilirsiniz."

"Bu gerçekten iyi bir fikir. Sana neden ihtiyaçları olsun ki?" Kaşlarını kaldırıncı, "Alınma ama" diye ekledim.

"Son derece başarılı. Ancak ortaklardan biri bu durumun kendisini ele geçirmesine izin verdi. Bu startup yaratıcılarının çoğunun sorunu, birkaç ay içinde beş parasız bir üniversite öğrencisinden milyonere dönüşmeleri ve bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmemeleridir. Yapmamaları gereken şeylere bulaşıyorlar, çılgın alışveriş çılgınlıkları yapıyorlar ya da kötü iş kararları veriyorlar. Genellikle moda biter ve tasarruf etmedikleri ya da yatırım yapmadıkları için ellerinde hiçbir şey kalmaz."

"Bu nereye düştü?"

"Adamlardan biri bir parti kızıyla takıldı ve şirketin yarısını am ve sakso için kaybetti." İnek ve sevimli bir adamın resmine geçti. "Dax Miller zeki bir çocuk. Oda arkadaşıyla aralarında bir fikir oluşmaya başladığında, içlerinden birinin çıkmak istemesi ya da işlerin kötüye gitmesi ihtimaline karşı bir avukata gidip ortaklık sözleşmesi yapmaları için ısrar etti. Maddelerden biri uyuşturucuyla ilgiliydi. Ortağı uyuşturucu testini geçemediğinde, otomatik olarak kendi payını kaybedecekti."

"Dax Miller'ın Akıllısı."

"Çok." Sekmeleri tekrar değiştirerek bir sürü madde işareti içeren bir e-postaya geçti. "Miller hem güvенеbileceği birini getirmek hem de şirketinin kontrolünü elinde tutmak istiyor."

"Zaten başarısız olanları kontrol etmiyor musunuz?" Ben sordum.

"Normalde, evet. Ama bu vakada, iş o noktaya gelmeden ona yardım etmek istiyoruz. Bizi daha çok danışman olarak işe aldılar."

"Luc da çalışıyor mu?"

Theo başıyla onayladı. "Zaten orada, büyük olasılıkla Miller'ın MeatCute'u Boston'a genişletmesine neden izin vermesi gerektiğine dair kendi madde işaretli listesini sunuyor."

"Bu *gerçekten* iyi bir fikir." Food Network ve Travel Channel'dan izlediğim kadarıyla, NYC ve Boston'ın her ikisinde de

harika restoranların payı.

"Evet, iyi olur. Luc her zaman yeni bir meydan okuma ya da hobi arar."

Pilot anons sisteminden seslenince sıçradım ve midem bulandı. Sadece şu anonsu yaptığıında içimi bir rahatlama kapladı

bizim inişimiz.

"Şehir ışııl ışııl, bakmak ister misin?" Theo sordu.

Gözlerimi kapatarak Theo'ya ve kolçağa tutunurken başımı salladım.

Bir içki sipariş etmeliydim...

Ya da on.

Resmen aşık oldum.

Şehre vardıktan sonra çantalarımızı bırakmak için taksiyle otelimize gittik. Otel Times Meydanı'nda olduğı için yorgunluktan uyanıklığa geçmişim.

İnanılmazdı.

Boston'da her yerde hayat vardı. Alışveriş, kültür, tarih, isteyebileceğim her şey kısa bir yürüyüş ya da T yolculuğı mesafesindeydi.

Hayatım böyle olduğı için New York'un dudak uçuklatacak bir yer olmasını beklemiyordum.

Çok yanılmışım.

Çantalarımızı Travel Channel'daki her şeyden daha iyi olan en gösterişli odaya bıraktıktan sonra Theo'yu neredeyse sokağı çekmişim. Zorunlu sosisli de dahil olmak üzere yiyecek kamyonu yiyeceklerini paylaştık ve şehir bloklarını yürüdük. Yaklaşık bir milyon selfie çekip nadiren kullandığım Facebook'uma yükledim.

Yorgun olduğumu gönülsüzce söylemeden önce dışarıda sadece birkaç saat geçirmiştik. Yalan değildi, yine de zorlardım ama Theo'nun toplantısı erkendi.

Uykuya dalmam biraz zaman almıştı ama yine de ertesi sabah yataktan fırlamıştım, enerji doluydum ve gitmeye hazırdım. Gidecek bir yerim olup olmadığından bile emin değildim. Büyük şehirlere alışkın olabilirdim ama New York başlı başına bir canavardı. Yön duygum pek iyi değildi ve kendimi şehrin diğer ucunda bulmak istemiyordum.

Neyse ki Luc, Niall'la birlikte erkenden gelmişti. Ne yazık ki Niall için bu, bebek bakıcılığı görevinde olduğu anlamına geliyordu.

Niall neredeyse hiç konuşmuyordu, bu da bana tek başımaymışım gibi hissettiriyordu. Bir süre kafamı dinlemek, her şeyi ve insanları seyretmek için zamanımın olması güzeldi.

Onu gerçekten fark ettiğim tek an, postacı çantamı taşımakta ısrar ettiği andı. Bütün günü aval aval bakan bir turist gibi davranarak geçirmek istemediğim için çok fazla fotoğraf çekmekten çekinmiştim. Yine de ne zaman bir şeylere bakarak bir dakikadan fazla zaman geçirsem, Niall bana fotoğraf makinemi uzatıyor ve sonra çantama geri koyuyordu.

Central Park'ta fotoğraf makinemi gözümün önünden ayırmadan dururken parkın büyüklüğü karşısında şaşkına döndüm. Her zaman basit bir park olduğunu düşünmüştüm ama birkaç mil uzunluğundaydı. Her yer karla kaplı olduğu için boş olmasını bekliyordum ama bu konuda da yanılmışım. Alışılmadık bir oyun alanının yakınında çocukların tırmandığı devasa kaya tepeleri vardı. Kendimi çok sersem ve kaygısız hissettiğim için salıncağa binmek istedim ama bunun Niall'ın sabrını çok zorlayacağından emindim.

Bunun yerine, ara sıra durup etrafa bakarak yürüdüm. Ayrıca yanıma gelen her köpeği sevmek için durdum.

Parkın sonundan çıktığımızda, "Sokak eti mi?" diye sordum.

Niall'ın dudağı kıvrıldı.

"Tamam," diye mırıldandım ve "Pizza?"

diye sordum. "Bunu yiyebilirim. Hadi gel."

Sonunda kapıyı açmadan önce birkaç pizzacının önünden geçerek yürüdük. Tatlı domates sosu, sarımsak ve baharatlı pepperoni kokusu beni bir duvar gibi çarptı. İçeri girip dilimlerimizi sipariş ettikten sonra pencerenin yanındaki küçük bir masaya oturduk.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordum.

"Şehre her geldiğimde. Pek çok yer en iyi pizzayı yaptığını iddia ediyor, ama gerçekten de öyle." Dilimi aldı, katladı ve bir ısırık aldı. Onu yemek yerken görmek neredeyse tuhaftı. Onunla birlikte olduğum onca zaman boyunca, hiç bir şey yediğini ya da içtiğini hatırlamıyordum. Bu ve soğukkanlı kişiliği arasında, kolayca bir robot olarak geçebilirdi.

Ben de onu takip ettim ve aynı şekilde yedim. "Bu şimdiye kadar yediğim en güzel yemek."

"Sana söylemiştim." Bir an için yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama sonra ifadesi tekrar karardı. Telefonunu çıkardı. "Bay Amato telefonunuzu kontrol etmemi söyledi."

Benimkini çıkardım ve hala sessiz olarak ayarlandığını gördüm.

Theo: Eğleniyor musun, gattina'm?

Theo: Cevap vermemeni evet olarak kabul ediyorum.

Toplantı yakında bitecek. Otelde buluşalım mı?

Ben: Tabii.

Tüm o heyecan yüzünden neredeyse hiç uyumamıştım, bu yüzden kısa bir uyku kulağa mükemmel geliyordu. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

Çöplerimizi atarken Niall'a sordum.

Başını salladı, benim için kapıyı tuttu ve dışarı çıkar çıkmaz bir taksiye işaret etti.

Otele kadar olan yolculuğun çoğunu gözlerim kapalı bir şekilde kapı kolunu tutarak geçirdim. Dışarı çıktığımda bacaklarım bile titriyordu.

Ben de Boston'da araba kullanmanın panik yarattığını sanırdım.

Niall beni odama kadar geçirdikten sonra kim bilir ne yapmak üzere yola çıktı. Yatağa çöküp gözlerimi kapattım.

Alarmı yarım saat sonrasına kurar ve güç uykusuna yatarım. Bir saniye içinde yapacağım.

Bir saniye.

Uyuyakalmışım.

Gözlerimi açtığımda Theo'nun dizüstü bilgisayarının ışıltısı dışında oda karanlıktı. Masada oturmuş, sessizce çalışıyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Bana doğru döndü. "Altıdan biraz önce."

"Sabah mı akşam mı?"

Kıkırdayarak ayağa kalktı ve yatağın kenarına oturdu. "ÖĞLEDEN SONRA. Akşam yemeği bir saat sonra. Rezervasyonu iptal etmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hazır olabilirim. Günlük mü yoksa elbise mi?" "Elbise."

"Hallediyorum."

Duş alıp saçlarımı fönle kuruttuktan sonra hızlıca makyajımı yaptım ve straplez siyah elbisemi giydim. Bezelye kabanım vardı ama bacaklarımın donacağından endişe ediyordum. Mavi ve mor girdaplı ayakkabılarımı giyerken, babetlerimi çantama koymayı aklıma not ettim.

"Ne kadar açsın?" Banyodan çıktığımda Theo neredeyse homurdanıyordu.

İsteksizce de olsa dürüstçe "Çok," diye cevap verdim.

Başıyla onayladı ve kendi ceketini giymeden önce benim ceketimi giymeme yardım etti. Odadan asansöre kadar sessizlik içinde yürüdük. Ancak asansör kapıları kapandığında konuştu. "Amaric'teki asansöre bir ayna duvar koyacağım."

Tamamen ayna olan tarafa baktım. "Bu fikri sevdim."

"Ve sonra seni ona karşı becereceğim."

"Bu fikre bayıldım." Birlikte görünüşümüzü de seviyordum. Böyle zamanlarda, bir aynada ya da pencerede rastgele yansımamızı gördüğümde, hayatımın nasıl değiştiğine inanamıyordum.

En çılgın hayallerimde bile Theo gibi biriyle birlikte olmayı hayal edemezdim. Özellikle de onun yanında dururken, ikimiz de lüks bir reklamdan fırlamış gibi görünürken. Ayakkabılarım, elbisem ve paltom tafta ikinci el mağaza kâbuslarından olabildiğince uzaktı.

Dışarı çıktığımızda, restorana kadar olan kısa mesafeyi yürürken soğğun farkına bile varmadım. Oturduk ve ben "Toplantı nasıl geçti?" diye sormadan önce içkilerimizi söyledik.

"Güzel. Seçeneklerin daraltılmasına yardımcı olduk ama Luc, Miller'ın yaptığından daha kapsamlı bir araştırma yapacak."

"Peki Luc'un yan görevi?"

"Başarılı olduğuna eminim. Söylediklerinin sadece yarısını anlayabildim ama Miller ondan hoşlanmış ve bu fikre sıcak bakmış gibi görünüyordu."

"Verimli bir güne benziyor. Bu yarın geri döneceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Yapabiliriz." Servis görevlisi içkilerimizi getirdiğinde ve siparişlerimizi verdiğimizde Theo durakladı. "Ya da yılbaşı gecesine kadar kalabiliriz. İkinci gün bir toplantım var, o yüzden ilk gün ayrılmamız gerekecek."

Sırıttım, ayağım zıplıyordu. "Haftanın geri kalanı için yeterince eşya almadım."

Çenesini ovuşturdu. "Hmm. Keşke alışveriş için bilinen bir yerde olsaydık. Ne kötü şans."

Gözlerimi devirerek içkimden bir yudum aldım ve "Ne demek istediğimi biliyorsun" dedim.

"Daha önce bir şeyler söyleyecektim ama otelde boş yer olup olmadığından emin değildim. Var, yani eğer istersen..."

Theo ile New York'ta topun düşüşünü izlemek mi?

Onunla geçen her gün hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim gibi görünüyor.

"Seni seviyorum," diye cevap vermek yerine ağzımdan kaçırdım.

Theo gülümsedi ve masanın öbür ucuna uzanarak elimi kendi eliyle kapattı. "Ben de seni seviyorum. Bu bir evet mi?"

Yüzümün yarılmasını beklediğim kadar geniş sırtarak başımı salladım. "Güzel. Yarın ne yapalım?"

Gerçekten gülünç derecede mutlu olmak mı?

Tam bir kaostu.

Theo'nun bizi bu kadar kısa sürede bu lüks bara sokmak için ne kadar para harcadığını düşünmek bile istemiyordum ama pencereye yakın bir yerde yerimizi almıştık. Mekân tıklım tıklımdı ama altımızdaki şehir sokaklarıyla kıyaslanamazdı. Soğuk ve kar kimseyi korkutmuyordu.

Sarhoştum ama tamamen sarhoş değildim, neredeyse keşke odamızda kalsaydık diyecektim. Ellerimi Theo'dan uzak tutamıyordum. Kravatsız takım elbisesi içinde, göğüs kıllarının bir kısmını göstermek için yakasını açmış, çok seksi görünüyordu.

Şehirdeki birçok maceramızdan birinde, gece için koyu, koyu mor bir body con kokteyl elbisesi almıştım. Parıltılarla kaplıydı ama disko topu gibi değil, daha çok ışıltılıydı. Yakası çok düşük değildi ama arkası sütyen giymeyeceğim kadar alçaktı. Ayrıca giymek için bir çift çıplak topuklu ayakkabı almıştım ve Theo beni becerirken onları giymek için şimdiden sabırsızlanıyordum.

"Ne düşünüyorsun, gattina'm?" Theo elini kıcıma dayayarak sordu.

İnsanların bizi izlediğini biliyordum ama alkolün de etkisiyle umursamıyordum.

"Odaya döndüğümüzde sen beni becerirken topuklarım içeri girecek."

Kavrayışı sıkılaştı. "Ortak bir noktamız var."

Önüm ona dönük olacak şekilde dönerek kollarımdan birini sırtına doladım. Başımı arkaya eğip ona bakarken diğer elimi sıkı karın kaslarının üzerine koydum. "Harika bir hafta için teşekkür ederim."

"Hoşunuza gitmesine sevindim. En sevdiğin kısım neydi?" Ağzımı açtım ama o ekledi: "Benimle vakit geçirmek dışında."

Bunu düşünürken ağzım kapandı. Çoğu gün uyumamıza rağmen, uyandığımız andan gece geç saatlere kadar hareket halindeydik.

"Times Meydanı barız ama sanırım Chelsea Market" diye cevap verdim. 'Gurme Cenneti' olarak tanımlanabilecek bu yerden Rachelle için bir sürü baharat, tuz ve başka şeyler almıştık. "Peki ya sen?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Seninle vakit geçirmek."

Kısık gözlerle ona bakarak ciddi görünmeye çalıştım. "Başka bir şey söyledin."

"Bunu sana söyledim, kendime değil." Alnımdan öptü. "Şehre sayamayacağım kadar çok geldim. Ancak seninle gelene kadar buranın kalabalık bir sıkıntıdan daha fazlası olduğunu fark etmemiştim. Yeni bir deneyim ve çok ihtiyaç duyduğum bir tatildi."

"Hiç tatile çıkmadım," diye paylaştım, muhtemelen çok açık olan bir şeyi.

"O zaman daha fazla plan yaparız. Bundan sonra nereye gitmek istersiniz?"

Omuz silkerek, ağırlıksız heyecan beni güldürdü. "Hiçbir fikrim yok."

"Eve gittiğimizde araştırmaya başlarız."

Theo'nun bana verdiği şeyin parayla ilgisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Eskiden yaptığım gibi yeni yıl geri sayımını internetten izlerken onunla küçük bir dairede oturmaktan mutlu olacağımı biliyordum. Ama delicesine seksi bir kıyafet giyerken onunla birlikte özel bir yerden canlı izlemenin *çok* daha iyi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Neyse ki, Theo bana bir şeyler almak istediğinde karşı koymadığım için muhtemelen kötü bir insan olduğumu çoktan kabullenmişim. Her zaman yemek yiyemeyecek kadar fakir olarak yaşamışım. Sevdiğim adamın kim bilir ne kadar parası varsa, ben kim oluyordum da hayır diyebiliyordum?

Para mutluluğu satın alamazdı, ama kesinlikle hiçbir şeyi incitmezdi.

O anda, Theo'ya yaklaştığımda, zihnim şüpheler ve tartışmalarla çılgına dönmüyordu.

Hiçbir şeyi haklı çıkarma ihtiyacı hissetmedim.

Harika kokteyller içtim. Lezzetli yemekler yedim. Kaygısız bir şekilde güldüm.

Mutluydum.

Sadece bir an için değil. Ya da her şeye rağmen. Ya da umursamayacak kadar sarhoş olduğum için.

Mutluydum çünkü Theo öyle olmasını sağlamıştı.

Pencereden dışarı baktığımda geri sayım saati gece yarısına bir dakikadan biraz fazla kaldığını gösteriyordu. Theo'nun başını aşağı doğru çekerek sarhoşça fısıldadım: "Hayatımda ilk kez yeni yılın getirecekleri konusunda heyecanlı ve umutlu hissediyorum. Seni seviyorum, Theo'm."

Yüzümü kavrarken gözleri parlıyordu ama dudakları dudaklarıma değmeden önce onları sadece bir an görebildim. Etrafımızdaki geri sayımın belli belirsiz farkındaydım ve Theo sadece saniyeler kala geri çekildi.

Saatler gece yarısını gösterirken topun düşüşünü, konfetilerin püskürtülüşünü ve tüm şehrin kükreyişini izledik.

Theo'nun dudakları dudaklarıma değdi, tutuşu yumuşaktı. "Mutlu yıllar, gattina'm."

"Mutlu yıllar, Theo'm." Parmak uçlarımin üzerine çıktım, ellerim sert göğsündeydi. "Külotum çantamda."

Yüzündeki arzu ifadesi beni beklenti içinde kıvrandırdı. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Gülümsedim. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Çok Doğru, Çok Yanlış Dahlia

Yuvarlanarak Theo'ya uzandım ama yatağın onun tarafını boş buldum. Ayağa kalktım, saati kontrol ederken gözlerimi ovuşturdum. Şaşırmıştım. Sadece erken değildi, aynı zamanda Theo'nun bugün izinli olması gerekiyordu.

New York'tan birkaç gün önce dönmüştük ve durmaksızın çalışıyordu.

Çok meşgul olduğu için muhtemelen bir işi çıkmıştır.

Tayt ve uzun kollu tişört giymeden önce duş aldım. Saçlarımı gevşekçe ördüm ve Theo'nun brunch planlarımıza yetişebilme ihtimaline karşı biraz makyaj yaptım.

Merdivenlerden koşarak indim ve doğruca kahve makinesine yöneldim. Kupamı henüz almıştım ki Theo'nun girişe yaslanmış beni izlediğini gördüm.

"Evlen benimle."

Neredeyse fincanımı düşürüyordum, titreyen parmaklarımla fincanı yere bıraktım. "Ne?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Dizlerinin üzerine çökmese de iri elleriyle kalçalarımı kavradı, beni adaya oturtmak için kaldırdı ve döndürdü. Açılmış kalçalarımın arasında durdu. "Sana sormak istiyordum ama bunu hiçbir şeyle paylaşmadığımız bir günde ve her gün görüp hatırlayabileceğim kendi alanımızda yapmak istedim. Evlen benimle," diye tekrarladı. Cebinden mavi bir yüzük kutusu çıkardı ve muhteşem bir elmas yüzük göstermek için açtı.

Parlak olan her şeyin kutsal annesi, bu şey çok büyük.

"Benimle evlen ve sana isteyebileceğin her şeyi vermeme izin ver. Beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu edeyim." Kutuyu yanımdaki adaya koyarken yüzümü tuttu, yüzünü yüzüme yaklaştırırken parmakları boynuma gömüldü. "Benimle evlen çünkü bağımlıyım, takıntılıyım ve aklımı tamamen kaybediyorum."

Başımı sallarken gözlerim yaşlarla doldu. "Evet." Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama tek bir kelimeyi zar zor mırıldanabiliyordum.

Gömleğimi çıkarırken ağzı benimkine çarptı. Ben de aynısını onunkine yaptım ve kemerini çözmeye çalıştım.

"Bekle." Kutuyu kaptığı gibi yüzüğü çıkardı. Parmağıma taktı ve homurdandı, "Mükemmel."

Kıyafetler hızla çıkarıldı ve her yere atıldı. Beni kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak kenara çekerken parmakları klitorisimle oynadı. Doğru noktada konumlandığımda, bana çarptı.

Bacaklarımı beline dolayarak boğazının ortasından çenesine kadar yaladım, kirli sakalları dilimi tırmalıyordu. Elimin üzerinde geriye yaslandım, sırtım dikleşti ve göğüslerim dışarı çıktı.

Theo'nun gözleri, itişlerinin arkasındaki gücü artırarak daha fazla zıplamalarını sağlarken kilitlendi. "Göğüslerini çok seviyorum."

"Fark ettim," dedim ve başparmağı klitorisimi aşağı yukarı ovarken bir inilti ile bitirdim. Vücudumdaki her sinir ucu dikkat çekmek için savaşıırken düşüncelerim karardı.

Bir şeyler söyledi ama boşalırken çoğunu kaçırdım, kalçalarımı sallarken haykırdım.

Daha hızlı hareket ederken çıkardığı homurtu yaklaşan orgazmının sinyalini veriyordu. Yine de, bir şekilde sıkı itişlerini yavaşlatacak kontrolü vardı. "Beni tanıyorsun Dahlia. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun. Bütün kötülükleri. Eğer evet dersen, geri adım atmak yok. Yine de kötülüklerden uzaklaşırım ama seni *asla* bırakmam."

"Biliyorum. Yine de evet," dedim, siki inanılmaz bir noktaya çarptığında nefesim kesildi.

"Cazzo. Seni seviyorum amına koyayım," diye homurdandı, daha da hızlanarak. "Benim gattina'm. Her santimini. Benimsin. *Siktir!*" Çekmeden önce içimde zonkladığını hissettim.

dışarı çıktı ve bileğimi yakaladı. Elimi onunkiyle kapatarak ikimiz de okşadık ve onun boşalması tüm göğüslerime ve karnıma yayıldı.

Hâlâ sert olan sikini ıslaklığım boyunca kaydırarak ağzını benimkiyle kapattı. Öpüşmeyi derinleştirdi, dili baskındı.

İkimizi de nefessiz ve tatmin olmuş bir halde bırakarak uzaklaştığında, sırtımı adaya yasladım. Yüzüklü elimi kaldırdım ve güneş ışığında ona baktım. Ortadaki büyük pırlantayı iki elmas çemberi çevreliyordu. Bant çok sayıda küçük elmasla bükülmüştü.

"Beğendin mi?" Theo kot pantolonunu tekrar yukarı çekerek sordu.

"Bayıldım." Havluya uzandım ama Theo havluyu elimden çekti. Bana sütyenimi ve tişörtümü uzattı. "Benim olan her şeyin üzerinde benim izimin olduğunu bilmek istiyorum."

Dünyadaki en rahat şey değildi ama yaramazdı ve hoşuma gidiyordu. Özellikle de ben dikkatlice yeniden giyinirken gözlerinin sahiplenici bir sıcaklıkla parlaması.

Tamamen giyindikten sonra Theo elini uzattı. "Aç mısın?"

"Çok. Sen?"

Beni kendine doğru çekti, böylece sol elim göğsünde durdu. Bakışları benimkiyle buluşmadan önce parmağımdaki yüzüğe kaydı, sert aleti karnıma bastırdı. "*Açlıktan ölüyorum.*"

Theo

Restorana girerken elimi Dahlia'nın beline koydum ve onu sola doğru yönlendirdim.

Tabaklara bakmaya devam etti, o kadar dalgındı ki bir ev sahibi ya da hostes tarafından oturtulmadığımızı bile fark etmedi. "Çok acıktım." Ancak takip ettiğim gürültü kaynağına yaklaştığımızda dikkatini verdi. Bana bakarken sesi kısık bir tıslamaydı. "Ailen burada."

Gülümsemeye karşı koydum. "Öyleler."

Hepsi değil, sadece annem, babam, Luc, Rosa, Gabe, Tina, Julie ve kızlar vardı.

"Kıyafetlerimin altında senin döllerin var." Alt dudaklarını çiğniyor, yanaklarına yayılan kızarıklıkla yana bakıyordu. Ben olsam

içinden geçen küçük ürperti olmasaydı utandığını düşündü.

Sırıtişımı saklamak mümkün değildi. "Öylesin."

Gözleri büyüdü. "Biliyorlar mı?" Yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Bu konuda değil! Evlenme teklif etmen hakkında mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Onları sadece brunch'a davet

ettim." "Kendine çok güveniyorsun. Ve etkilisin."

"Öyle demiştiniz."

Yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Bunu bir düşün," dedim onu kendime çekerek. "Halkın içinde olursak olay çıkarmazlar... Daha küçük bir olay çıkarırlar."

Dahlia gülümseyerek omuz silkti. "Onlara söyleyeceğim için heyecanlıyım. Sadece şaşırdım. Önce ben duş alırdım. Ya da daha güzel bir şeyler giyerdim."

"Mükemmel görünüyorsun." Sesimi alçaltmadan önce başının yan tarafını öptüm. "Ve eğer duş alsaydın, onu hemen geri koymak zorunda kalacaktım."

"Şimdi *gerçekten* duş almış olmayı dilerdim," diye fısıldadı.

"Orada dikilip fısıldayacak mısın yoksa yemeğe mi geleceksin?" Babam bağırdı, restoranın yarısı ona bakmak için döndü.

"Lou, kes şunu," diye azarladı annem. "Evdeymişiz gibi her yerde bağırıp çağıramazsın."

Mucizevi bir şekilde sessiz kalan Tina, Dahlia'nın eline bakarken annesinin koluna vurdu.

"Ne?" Annem ona dönerek sordu.

"Dahlia'nın eli," dedi Tina, gülümserken sersemlemiş sesi daha da yükseliyordu.

"Ne?" Annem dönüp baktı ve Dahlia'nın parmağındaki yüzüğü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Selam," dedi Dahlia, oturmaya çalışırken beceriksizlikle coşku arasında bir yerdedi.

Olaakları bildiğim için vücudunu kendime yaklaştırdım ve ona halkalı elini karnıma koymaktan başka seçenek bırakmadım.

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Annem yüzünü boş tutmaya çalışırken sesi gergin çıkıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Dahlia cevap verdi. "Theo bu sabah bana sordu ve ben de evet dedim. Evleniyoruz."

Herkes ayağa kalkıp tebriklerini sunarken, tezahürat yaparken ve konuşurken tüm restoran gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Tamam, tamam!" Babam gürültünün arasından bağırdı. "Teker teker. Benden başlayarak." O yaklaşırken herkes geri çekildi. Yanaklarımızdan öptü, Dahlia ve bana bakarak kocaman sırttı. "Tanti tanti auguri per una vita felice insieme." Tutuşunu bırakarak ekledi, "Tüm o bambinilere başla, ha?" Arkasını döndü ve birkaç sürahi mimoza sipariş etmeden önce sunucumuzu gördü. "Hadi kutlayalım!"

Dahlia'nın sandalyesini çektim ve bana dönüp fısıldayarak "Baban ne dedi?" diye sordu.

"Bizi tebrik etti ve birlikte mutlu bir hayatımız olmasını umduğunu söyledi." "Peki 'bambinis' ne demek?"

"Bebekler, gattina'm."

Yüzündeki hafif panik ifadesi geri gelmişti. "Ben de öyle düşünmüştüm..."

O oturduktan sonra ben de yanına oturdum ve kolumu sandalyesinin arkasına doladım. Parmaklarım saçlarında oynadı ve evden çıktığıma pişman oldum. Duyuruyu herkesin içinde yapmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm ve bu haberi paylaşmak için kendimden geçmişim.

Yeterince bekledim.

Dahlia annesi, Rosa, Julie ve Tina ile konuşurken onun da heyecanı açıkça görülüyordu. Yüzüğüyle oynayarak sırttı.

"Annemin şimdi sırtımda olacağını biliyorsun, değil mi?" Luc bana ters ters bakarak şöyle dedi. "Bir kez öğrendi mi, kör randevu cehennemi olacak. Umarım mutlusundur."

"Öyleyim," dedim.

Luc sahte dramatikliği bıraktı. "Ben de senin adına sevindim patron. Şimdi bekârlığa veda partisini planlamaya başlayacağım. Eminim sağdıcin en önemli işi budur, değil mi?"

"Sağdıç olduğunu kim söyledi, Luca?"

Bir homurtu çıkardı ve gözlerini devirerek kahvesini aldı. "Evet, doğru."

"Planladığın bir şey yok mu?" Mar aniden sordu, öfkesi açıktı. "İ düğünümün nasıl olacağını tam olarak biliyorum. Gökkuşağı elbiseler, parıltılı taşlar ve

bir midilli!"

Gabe gülerken Tina, "Tanrım, bana yardım et," diye mırıldandı.

"Bu... çok güzel olacak," dedi Dahlia. Mar'a bakmadan önce bana bir göz attı. "Planladığımız bir şey yok ama yine de *iki* çiçekçi kızımız olacağından oldukça eminim..."

Mar ve Kat ciyak ciyak bağırarak milyonlarca soru sordular. Dahlia'nın ciddi olduğunu ve hiçbir şey planlamadığını anladıklarında, fikirlerini birbirlerine fısıldamaya başladılar.

"Bu bir sorun olacak," dedi Tina, yine de kızının maskaralıklarına gülümsedi. "Yani tarih yok, mekan yok ve belirsiz fikirler bile yok mu? Mar'ın öfkesini desteklemek zorundayım."

"Peki ya gelecek kış?" Annem önerdi. "Bir Noel düğünü büyüdü olurdu."

"Hayır." Başımı salladım. "Dahlia bu düğün için başka ne isterse, onun olsun. Ama onunla evlenmek için neredeyse bir yıl beklemeyeceğim. Yeterince bekledim zaten."

Dahlia vücudunu benimkine yasladı. "Katılıyorum. Ne büyüklükte bir düğün istediğimizi ya da ayrıntıları henüz konuşmadık. Bir kez öğrendiğimizde, tarih seçmek daha kolay olacak. Her şeyi hazırlamak için stresli bir koşturmacı olmasını istemiyorum."

Mimoza sürahileri bırakılırken sohbet devam etti. "Bundan daha iyi bir zaman olamazdı," dedi babam, sesi alçaktı.

"Neden?" Ben sordum.

"Annen oturma odasını ve bodrumu yeniden yapmaktan bahsediyor. Plan yapmaktan senin hayatını cehenneme çevirecek kadar dikkati dağılmış olacak, evi parçalamaya vakti olmayacak."

"Bunu duydum," diye tersledi annem. "Yanılıyor muyum?"

Babam karşılık verdi.

Ona ters ters baktı. "Hayır. Böyle büyük bir projeye başlamak için iyi bir zaman değil." "Gördün mü?"

"Bu bana daha fazla değişiklik düşünmem için zaman kazandıracak."

Babam abartılı bir panikle bana baktı. "Söylediklerimi geri alıyorum. Yarın evlen."

Annem beni işaret etmeden önce düşünceli bir ifade takındım. "Sakın buna cüret etme!"

Cazzo.

Dahlia

Tanrım, bu çok ateşli.

Dizlerimin üzerinde yan tarafa baktım ve Theo'nun sikinin ağzımın içinde kayboluşunu izledim. Alabildiğim kadarını. Ona baktım ve gözlerinin aynaya kilitlendiğini gördüm. Eliyle saçlarımı yolumdan çekerek sabit bir hız belirledi.

Theo asansörüne bir ayna duvar yerleştireceğini söylediğinde, dalga geçmiyordu.

Asansörle yukarı çıkarken yüzümün asansöre dönük olmasını sağlamıştı. Onun katına yaklaştığımızda acil durdurma düğmesine bastı. Bana kamera olmadığını ve güvenliğin yanıt vermeyeceğini bildiğini söyledikten sonra ona gülümsedim ve hemen dizlerimin üzerine çöktüm.

Çok geçmeden ya yer değiştireceğimizi ya da beni sikeceğini biliyordum. Ancak görsel sayesinde fazladan zaman kazanıyordum.

Sertçe emerek başına ulaşana kadar geri çektim. Onu tamamen serbest bıraktım, o uzaklaşmadan önce dilim ucunu döndürdü.

Beni ayağa kaldırdıktan sonra Theo kot pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardı. Onları kenara attıktan sonra, aynaya bakmam için beni döndürdü. Elleri göğüslerimi kavrarken dudakları boynuma gitti, öptü ve emdi. Gömleğimin üst kısmına uzandı ve meme uçlarımla oynamadan önce onları çıkardı. "Dizler."

Emrettiği gibi yaptım ve önünde diz çöktüm. Arkamı dönmeme fırsat vermeden arkama geçti ve bir elini sırtıma koyarak beni de ellerimin üzerine yatırdı.

Bana sertçe çarptı ve neredeyse öne düşmeme neden oluyordu. Kıcıımı yukarı kaldırdım ve tekrar içime girerken ağladım.

Başım öne düştüğünde, elini boynuma doladı ve çenemi tuttu, böylece aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

Delicesine samimiydi ve neredeyse bunaltıcıydı. Ama aynı zamanda çok da ateşliydi. Odağı, sikinin beni gerdiği yeri ve aynayı izlemek arasında gidip geliyordu.

Patladım. Utanç verici bir sesle haykırarak boşaldım. İçim parçalanırken düşünemiyor, konuşamıyor ya da hareket edemiyordum.

Theo, bakışlarını aynada benimkilere kilitlemeden önce arkamdan "Çok şükür," diye homurdandı. Boşalırken bile, gözleri ağır ve kapüşonlu, dikkatle beni izliyordu.

Tek ihtiyacı olan bendim.

Onu sertleştiren, iyi hissettiren ve boşalmasını sağlayan bendim.

Ben onundum, o da benim.

"Haklısın. Ayna harika bir fikirdi Theo'm," dedim iç çekerek öne doğru düşerken.

Kıkırdayarak, Theo da benimle birlikte düştü.

Ben evleniyorum.

Theo'ya.

Tatlı, düşünceli ve zeki olan gülünç derecede yakışıklı Theo.

Şu anki hayatım nasıl?

Theo'yla birlikte cipin arkasında otururken, sinirden eteğimi çekiştirmedim. Onun yerine yüzüğüme baktım ve güneş ışığının yüzüğüme vuruşunu sevdim. Theo onu parmağıma takalı bir haftadan fazla olmuştu ve ben hâlâ alışamamıştım.

Ayrıca Rachelle, Julie ve Tina'dan gelen milyonlarca günlük e-postaya da alışamamıştım. Rachelle ayrıca hepimiz için sık sık kullanılan gizli bir Pinterest panosu da açmıştı. Sadece eğlenmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

Planlama başlamadan önce nişanlandılar ama Theo yakında evlenmek istediği konusunda kararlıydı.

Çok az şey istediği için, bunu gerçekleştirmeye kararlıydım.

Evlendikten sonra birlikteliğimizin tadını çıkarmak için bolca zamanımız oldu.

"Annen bizimle buluşacak mı?" Ben sordum.

Theo başıyla onayladı. "Alışveriş yapmak için erkenden şehre geleceğini mesaj attı."

"Sanırım bu kahve içmek için zamanım olmadığı anlamına geliyor."

"Hâlâ vaktimiz var," dedi Niall, GPS'e bir şeyler girerek.

"Yolun dışına çıkmanıza gerek yok," dedim. "Eminim ofise yakın bir yer vardır."

"GPS bana trafik raporlarını söylüyor."

"Bildiğin bir yere gidiyor olsak bile hep onu kullanmana şaşmamalı. Senin de yol tarifinde benim kadar kötü olduğunu düşünmüştüm."

Ben konuşurken arabadaki tüm hisler değişti. Theo gerildi, kasları sıkılaştı. Hava ağırlaştı.

Theo ve Niall'ın dikiz aynasında göz göze gelmelerini izledim. "Ne dedim ben?" diye sordum.

Theo rahatlamak için kendini zorluyor gibiydi ama bir şeyler oluyordu. Gülümsemesi gergindi. "Yok bir şey gattina, ama sanırım toplantıyı atlamam gerekecek. Seni anneme bırakacağım ve o seni eve götürecektir. Zaten benden daha çok yardımcı olacaktır."

Sesimi alçalttım. "Bana gerçeği daha sonra söyleyecek misin?" Başını salladı.

Niall flaşörü yaktı. "Ama önce kahve içmek için duracağız."

Theo

Dahlia'nın kaldırımdan hızla geçip kafeye girmesini izlerken öfkem arttı.

"GPS'ini siliyor musun?"

Niall başını salladı. "Hiç düşünmedim."

Onu suçlamadım. Ben de kendiminkini pek sık kullanmazdım ama hiçbir şeyi de silmemiştim. Teknoloji konusunda hepimiz dikkatliydik. İnternet geçmişİ otomatik olarak silinirdi. Dosyalar sıkı parolalar ve kapsamlı bir şekilde şifrelenmiş güvenlik duvarları altında saklanırdı. Cep telefonlarımız bile korumalıydı ve birden fazla kuleden yansiyordu.

Larson'ın şehirdeki evinin adresini sadece birkaç kişi biliyordu. Niall'ın GPS'ine erişme becerisine sahiplerse, bu onlara polisler verecekleri mesajı planlamak için bolca zaman kazandıracaktı.

Ve bu yeteneğe sahip sadece bir kişi tanıyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

diye sordum. Niall hiç tereddüt etmeden başını salladı.

İhanet içimi yaktı. "Güzel. Dahlia'yı bırakıp onu ziyaret edeceğiz."

Dahlia

Bir kahve içip gergin bir cipe bindikten sonra düğün organizatörünün ofisine yaptığımız yolculuk sessiz geçmişti. Theo bana veda öpücüğünü verirken çenemi sıkıca tuttu ve cevap vermese bile mesaj atacağıma dair söz verirdi.

Her ne oluyorsa, bu Amato'nun işiydi, Amaric'in değil. Ayrıntıları bilmesem bile bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bana her şeyi anlatmıyordu ama eninde sonunda anlatacağına güveniyordum. Ben zorlasaydım cipte anlatacağından oldukça emindim.

Yine de istememiştim.

Düğün organizatörünün ofisine girdiğimde Rachelle'e "Geciktiğim için özür dilerim," dedim ve diğer her şeyi zihnimin gerisine ittim.

Bana sarıldı. "Sen değilsin, ben erkenciydin."

Ofisin etrafına bakındım ve midemde bir çukur oluştu. Burası *berbat* görünüyordu. Her şeyi sadece görünüşüne göre değerlendirmemeye çalışıyordum ama bu çok zordu.

Ofis bej rengine ve limon yeşili süslemeliydi. Tüm mobilyalar aynı renk tonunun kullanıldığı çiçekli ve çizgili bir desenle döşenmişti.

Yeşil. Ellili yıllardan kalma gibi görünüyordu ama kumaşta hiç solma yoktu. Aksine, yeni görünüyordu, yani özel bir dekoratif seçimdi. Duvarlarda farklı düğünlerin fotoğrafları asılıydı, bu da eski müşteriler olup olmadıklarını merak etmeme neden oldu. Seksenli yılların tüylü saçları, püskülleri ve kotları vardı.

Yani. Çok. Denim.

"Bunun kısa bir toplantı olacağını hissediyorum," diye fısıldadı Rachelle, düşüncelerimi yankılayarak.

"Yaşasın, buradasınız!" Planlamacı elinde büyük kitaplarla arkadan geliyordu. "Biz de sizi bekliyorduk."

Hala beş dakika erken geldiğim için bu hızlı tavrın hayranı değilim.

Planlayıcı dekoruna uyuyordu. Kişilik olarak değil ama gerçek anlamda.

Pembe blazer ceketinin altındaki gömleği limon yeşiliydi, ancak eteği çiçeklerle değil şal desenleriyle kaplıydı.

Kocaman saçları, vatkaları ve tüylü küpeleri vardı.

Bir renk düzeni ve on yıl buldu ve ikisine de sadık kalıyor.

Rachelle ve ben onun masasının önündeki koltuklara oturduk, o ise farklı şeyler almak için koşuşturuyordu. Kitaptaki sayfaların çoğu ittirilmişti.

"Çok kısa bir toplantı," diye fısıldadım Rachelle'e.

Oturup onu neden işe almam gerektiğine dair konuşmasına başlamadan önce bir on beş dakika daha geçti. Kısa konuşmasında, dağınık olduğu için bir şeyler aramak zorunda kaldığını söyledi. Bu yeterince kötü değilse, benim için 'vizyonu' olduğunu iddia ettiği şey konusunda ısrarcıydı.

Ben çoğunlukla sessiz bir DJ istiyordum ama o swing gruplarının geri dönüş yaptığını söyledi.

Ben bir etkinlik salonu istedim, o ise zengin tarihleriyle kiliselerin çok moda olduğunu söyledi.

Klasik ama benzersiz bir dokunuş istedim, temalı düğünlerin popüler olduğunu söyledi.

Üçüncü kez sözüm kesildikten sonra ayağa kalktım. "Gitmemiz gereken başka toplantılar var. Teşekkür ederim."

Planlamacı eşyalarını yere bıraktı ve bana baktı. "Hızlı bir şekilde rezervasyon yapıyorum, bu yüzden sizi almaya istekliyken içeri gerseniz iyi olur. Bu bir elli

yüzde peşinat, bunu bir karta yatırmak ister misiniz?"

Rachelle daha az nazikti. "Yılda birden fazla düğün yaparsan şaşırırım. Kaba ve ısrarcısiniz. Gelinlerin günü sizin *yardımanızla* planlama yapma günüdür, şirketlerin size indirim teklif etmesine ya da onları zorlamanız için size para ödemesine göre dikte etme günü değil."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktık ve caddeye doğru ilerledik.

"Bu... ilginçti," dedim.

"Bunun için üzgünüm. İnanır mısınız, çok tavsiye edilmişti. Kulüpte birlikte yemek yediğim kızlardan biri kızının düğününü onun yaptığını ve mükemmel olduğunu söyledi. Elbette, Angie tam olarak yeni trendlerin zirvesinde değil. Hâlâ kask gibi saçları var..."

Güldüm. "Sorun değil. Hafta boyunca başka toplantılarımız da var, eminim birini buluruz. Beni eve bırakabilir misin? Theo'yu çağırdılar."

"Tabii ki!" Kolumu kendi koluyla doladı. "Ama önce birkaç elbise mağazasına bakarız diye düşündüm. Belki biraz yemek yeriz."

Déjà vu beni vurdu ve paniklememe neden oldu.

Kalbim hızla çarpıyordu ve ona baktığımda gözlerimin kocaman olduğunu biliyordum. "Theo-"

"Hayır." Yüz ifadesi acılı görünüyordu. "Bu onun ne yaptığıyla ilgili değil. Muhtemelen benden daha çok şey biliyorsunuzdur. Ben sadece müstakbel gelinimle vakit geçirmek istiyorum. Gerçekten."

Nefesim kesildi, omuzlarımdaki kaslar gevşedi. "Kulağa çok eğlenceli geliyor. Hadi gidelim."

Rastgele butiklere uğrayarak düğün için farklı fikirlerimiz hakkında konuşmaya başladık. Çok eğlenceliydi ama Theo her zaman aklımın bir köşesindeydi.

Tayland yemeği için oturduğumuzda, açlıktan iştahım kesildi. Nasıl anladığımdan emin değildim ama bir şeyler ters gidiyordu.

Çok, çok, çok yanlış.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İhanet

Theo

Hakkını vermeliyim, bir sıçandan beklediğimden daha iyi bir şekilde her şeyi göğüsledi.

İnkâr edebilirdi. Suçu başkasına atabilirdi. Etrafa şüphe saçabilirdi.

Ve lanet olsun ki buna kanmazdım. Çünkü dünyada en çok güvendiğim insanlardan birine silah doğrultmuşken, bana ihanet edenin o olduğuna inanmak istemiyordum.

Ama gerçeği biliyordum.

Niall ve ben onun çalıştığı binanın bodrum katına girdiğimizde, bizi gördüğüne bir an şaşırılmış gibi bakmıştı. Ama loş ışıktaki yüz ifadelerimizi kolayca okumuştı.

Gözlerini kapatıp yavaşça açmasını dikkatle izledim. Bunu yaparken, sanki taktığı rahat maske kaymış gibiydi. Hiçbir şeyin olmadığı dipsiz bir kara çukura bakakalmıştım.

Korkutucu ve öngörülemez.

Kollarını uzatarak sakince, "Omuz kılıfımda ve sağ baldırımda parçalar var. Bıçak solda."

Niall yavaşça yaklaştı ve güvenli olması için üzerini sıvazlamadan önce belirtilen silahları çıkardı.

"Neden?" Ben sordum.

"Onlar için savaşa gitmediniz. Onlar onları öldürdü ve siz savaşa gitmediniz."

Kaşlarım düştü, başım geriye gitti. "Onları ben öldürdüm. Birkaç kişinin yaptıkları yüzünden herkesi alaşağı edecek değilim. Ama kimin sorumlu olduğunu öğrendiğimde, bunu onlara ödettim."

Yüzü acıyla buruştu. "Ya Dahlia olsaydı? Ya eve geldiğinde onu tecavüze uğramış, kanlar içinde ve dövülerek öldürülmüş olarak bulsaydın?"

Birkaç uzun adımda sırtını duvara dayamış, silahımı kafasına dayamıştım. "Sakin Dahlia'yı bu işe karıştırma. Onun adı ağzından çıkmayacak, duydu mu beni?"

Korku parıltısı yoktu. Pazarlık yoktu. Mazeret yoktu.

Yüz ifadesi ürkütücü derecede boştu, özellikle de kafasına silah dayadığım düşünüldüğünde. Sanki tetiği çekmeyecekmişim gibi blöf yapmaya çalışmıyordu.

Ben'in umurunda değildi.

"Onun için savaşa giderdin," dedi. "Eğer o olsaydı dünyayı ateşe verir ve yanışını izlerdin."

Yalan söylemiyordu.

"Ne yani? Ödeme yapmam gerektiğine mi karar verdin? On lanet yıl sonra, yeterince şey yapmadığıma mı karar verdin?"

Başını, silahın namlusunu dayayabildiği kadar iyi salladı. "Hayır. Bana sadece üçünü öldürdüğünü söylediğin anda yeterince şey yapmadığına karar verdim. Ama bu senin ödeme yapmanla ilgili değil. Bu lanet olası bir savaş başlatmakla ilgili. Sen hapisteyken Donnelly ve İrlandalılar senin bölgeni ele geçireceklerdi. Hamleler yaptılar ama sen çok erken çıktın."

Donnelly on beş yıldan fazla bir süredir İrlandalıları yöneten bencil bir piçti. Benimle kafa kafaya vermezdi ama fırsatçının tekiydi.

"Ve dövüş düzeni de beni geri gönderme girişimindi," diye tahmin ettim. Sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

Çenemi sıkarak öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Ben için çok şey yapmıştım ve o beni sırtımdan bıçaklamak için uzanırken bunu yüzüme vurmuştu. Bu öfke ve ihanet içimi kemiriyordu ama bunun Dahlia'yı nasıl inciteceğini bilmenin yanında hiçbir şeydi.

"Bunu ona nasıl yaparsın? Arkadaşı oldun, sonra da onu kaçırmayı için birini mi tuttun? Hem de iki kez!" Silahı beyaz parmaklarımla kavrayarak ona doğru daha sert bastırdım.

Baskı karşısında irkildi ama başka bir hareket yapmadı.

"Ona ne yapmayı planlıyordun?" Hırladım. "Ona zarar vermek mi? Ne yapmayı-"

"Hayır!" Ben'in gözleri büyüdü ve ilk kez duygularını belli etti. Pişmanlık. "Tanrım, hayır. Sadece onu senden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Dahlia'ya bunu asla yapmam, onu seviyorum."

"Ne yaptın lan sen-"

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Dahlia benim gibi bir pislik için fazla iyi. Hiçbirimiz için fazla iyi değil. Pençelerini ona batırdın ve onu bizim dünyamıza çektin ama o buraya ait değil."

Bir kez daha, yalan söylemiyordu.

Ama bu onun vereceği bir karar değildi.

Sonunda konuşmak onun için katartık olmuş olmalı, çünkü kapılar açıldığında Ben paylaşmaya devam etti. Ses tonu sanki hava durumunu tartışıyor muyuz gibi yumuşak ve rahattı. "Senin biriyle birlikte olduğunu duyduğumda, onun da batmayı hak ettiğini düşündüm. Sonra Luc onun önünde Amato işiyle ilgili hiçbir şey söylememem konusunda beni uyardı. Yine de umurumda değildi. Ta ki onunla tanışana kadar. Çok tatlı biri. Bir bok beklemeyen ama *her şeyini* veren gerçekten iyi bir insan."

Ona çenesini kapamasını söylememek için kendimi zor tuttum. Beni çok kızdırsa da her şeyi duymaya ihtiyacım vardı.

"Onun gibi birini nasıl buldun?" Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Onu uyarmak istedim. Buna milyonlarca kez yaklaştım. Ama *yılların emeğini çöpe atmış* olurdum. Yine de ipuçları bıraktım. Annenin dikkatini dağıtırken haberleri açmam gibi. Dahlia'nın tutuklandığını görünce gideceğini düşündüm. Ama bekledi."

"Peki ya Larson'ın ölümünü öğrenmesi?"

"Telefonumu akıllı televizyonunuza bağladım ve kayıtlı haberleri izledim. Eski bir yayındı ama o fark edemeyecek kadar dalmıştı. Ya onun gideceğini ya da senin yalan söyleyeceğini ve onun da gideceğini düşündüm. Bu onu parçaladı ama

kaldı." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Hepimizin kim olduğunu kabullenmek için kendinden ne kadarını feda ettiğini bildiğini bile sanmıyorum. Ne yaptığımızı."

"Tüm bunlar sadece üç kişiye işkence edip öldürdüğüm için mi? Luca ve ben onlara bir tokat atıp çekip gitmelerine izin vermedik. *Acele* etmedik."

Niall ilk kez konuştu. "Yalan söylemiyor. O cesetleri güvenli olması gereken bir binanın ortasına bıraktılar. Tehlikede olduğunu ve neler yapabileceklerini bilmek herkesin ödünü kopardı. Lanet olası bir korku filmi gibiydi."

Ben'in yüzü öfkeyle buruşmuş, tek amacı olan intikam duygusuna odaklanmıştı. "Peki ya onları nasıl buldum? *Onu* nasıl bulduğum? O benim annemdi!"

"Ay," dedi Niall, "ve o benim kız kardeşimdi!"

"Ama bu benim hatamdı! Bir şeyler yapmalıydım." Ben'in gözleri vahşi bir kederle doluydu. "Hepsinin bedelini ödemesi gerek. Her biri."

Amato işine girecek yaşa geldiğimden beri hiç tereddüt etmedim. Yasalara uymazdık ama kendi kurallarımız vardı. Net bir doğru ve yanlış.

Aileye ihanet etmişti ve bu onun ölümünü gerektiriyordu.

Ama hayatımda ilk kez tereddüt ettim ve neredeyse kolumu indirecektim.

"Bunu yapmayacaksın." Niall silahımı önümden itti ve yerine kendi silahını koydu. "Ben yaparım."

"O senin ailen-" diye başladım.

"Hayır." Niall'ın yüzü bomboştu. "Aile senin arkanı kollar. Kendilerine hizmet etmek için sana sırt çevirmezler. Düşmen için sana tuzak kurmazlar.

Amato benim ailem." Ben sanki on yıldır taşıdığı ağır bir yükten kurtulmuş gibi hafifçe duvara yaslandı. Gözlerime baktı. "Eğer sen birazcık ruhun varsa, gitmesine izin

verirsin." Başımı bir kez salladım.

"Hayır."

Ben'in bedeni yere düştüğünde tek bir el silah sesi yankılandı.

Uzandım ve Niall'ın omzunu sıktım. "Gabe'i bir saat içinde buraya getireceğim."

Elimi tuttu ve sıktı ama ben çıkarken konuşmadı ya da arkasını dönmedi. Adımları üçer üçer atarak temiz havayı içime çektim ama yine de göğsümdeki ağırlığı hissettim. Arabama bindim ve Gabe'i aradım.

"Alo?" ikinci çalışında cevap verdi.

"Temizleyin. Adresi mesaj atarım."

"Kaç tane?"

"Bir. En azından sadece bir tane olmasını umuyorum." Elim yüzümde gezdirdim. "Belki iki tane planlarım."

Sesi alçak ve neredeyse nazikti, Mar ve Tina'ya karşı kullandığı yumuşak tonun aynısıydı. "Neler oluyor patron?"

"Fare imha edildi." "Siktir.

Kim?"

"Ben."

"Lanet olsun," dedi. "Niall yaptı."

"Lanet olsun. O iyi mi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Zaman kazanması için onu orada bıraktım ama bu bir hata olabilir."

"Hayır, Niall'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ona zaman ve alan tanımak tam da ihtiyacı olan şey."

"Ona bir saat içinde orada olacağını söyledim."

"Evet, hazırlanıp yola çıkacağım." Küfretmeden önce bir an sessiz kaldı. "Sersemlemiş durumdayım. Tanrım, bu Dahlia'yı mahvedecek."

"Biliyorum."

"Patron... Bu onu mahvedecek. Sen içerideyken, Ben onun sırtını dayadığı kişiydi. Hepimiz gözümüzü dört açtık ama hiçbir şey çizgiyi aşmadı. Araları iyiydi çünkü Ben onun dikkatini dağıtmakta iyiydi. Ona nasıl yemek yapılacağını falan öğretiyordu. Sanki diğer herkes sana iyilik yapan insanlardı ama Ben *onun* arkadaşıydı. Onun tek arkadaşıydı."

"Biliyorum. Biliyorum amına koyayım. Kahretsin." Ellerimi direksiyona vurduğum.

"Sadece seni hazırlamak için bir şey söylüyorum. İşler çirkinleşebilir."

"Siktir." Arabayı vitesle taktım ve rastgele bir yöne doğru ilerledim.
"Temizliğin nasıl gittiğini bana haber ver."

"Yapacağım, patron."

Telefonu kapattık ve kafamın içinde kaybolmuş bir halde sessizce arabamı sürdüm. Bir süre sonra telefonum Gabe'in sesiyle çınladı.

Tamamdır. Sadece bir tane. Buraya geldiğimde Niall gitmişti.

Eve dönerken her şey için plan yapmaya çalıştım. Dahlia'ya ne yaptığımı söylediğimde zorlanmıştı ve kabulünün ne kadar kesin olduğundan emin değildim.

Arabayı garaj yolumuza çektim ama hemen inmedim. Hayatıma girdiğinden beri ilk kez Dahlia'yı görmek için acele etmiyordum.

Nefret ettim.

Dahlia

Belki de o geç saatte kahve içmemeliydim. Yeterince gerginim.

Theo'nun arabasının geldiğini duydum ama kapının açılmasına daha birkaç dakika vardı.

Korkma. Belki de sadece telefondaydı.

Yüzüne bir bakış bu düşünceyi öldürdü. İfadesini normal tutmaya çalışıyordu ama gözleri bunu ele veriyordu.

Gergin ve kasvetli, bana zaten şüphelendiğim şeyi gösterdiler. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Theo yanımdaki kanepeye oturdu ve yüzünü bana çevirdi. Her zaman yaptığı gibi beni kucağına çekmesini bekliyordum ama bana yer verdi. "Sana fareden nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Larson'la yakalanmam ve sonra da kavga etmem için bana nasıl tuzak kurmaya çalıştığını?"

Başımı salladım.

"Onu yakaladık."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Kimdi o?" "Ben."

Bir kahkaha patlattım.

Theo bunun kendisine yakın biri olduğuna ikna olmuştu ama hiçbiri bunu yapmazdı. Ne kadar ağzı sıkı olurlarsa olsunlar, sızıntıların olması kaçınılmazdı. Ve büyük bir organizasyonu vardı, muhtemelen alt düzey biriydi.

"Dahlia, bebeğim, ben ciddiylim."

Bana asla "bebeğim" demez.

Arkadaşımı savunma ihtiyacı hissettiğim için biraz sinirlenmeye başladım. "Ben böyle bir şey yapmaz."

"İtiraf etti."

"Kafası karışmış olmalı. Belki sarhoş oldu ve ağzından bir şey kaçırdı. Onu arayacağım."

Theo'nun yüzü yumuşadı ama ben bunu kabul etmeyi reddettim. "Her şeyi açıklığa kavuşturacaktır," dedim. "Her şey yoluna girecek."

"Gattina, o-"

Ayağa kalktım, kalbim çarparken bacaklarım titriyordu. "Normalde bu işlerde iyi olduğumu biliyorum ama belli ki çok aptalca bir hata yapmışsın. Farenin beni kaçırmaya çalıştığını söyledin. Ben bunu yapmazdı. İmkânı yok."

"Dahlia, buraya gel."

Başımı o kadar şiddetli salladım ki sanki beynim sallanıyormuş gibi hissettim. "Telefonumu alıp onu arayacağım. Komik olacak. Pasta yaparız ve güleriz."

Niall beklemeden içeri girmeden önce kapı hızla çalındı. Theo'nun gözleri ona dikildi ve şaşkınlıkla genişledi.

"Ona biraz akıl verecek misin?" Niall'a tiz ve sert bir kahkaha atmaya zorlayarak sordum. "Farenin Ben olduğunu düşünüyor."

"Her şey yolunda mı?" Theo ona sordu.

Niall bana bakmadan önce başını salladı. "Sadece benim yanıtlayabileceğim bazı soruları olabilir."

Kollarımı kavuşturdum. "İkinizin de işinizde neden bu kadar kötü olduğunuz gibi mi?"

"Ona bunu yaptıran şey gibi." Niall her zaman soğuk ve mesafeliydi, bir insandan çok bir gölge gibiydi. Bu yüzden bana üzgün bir gülümseme ve endişeyle baktığında, kararlılığım parçalanmaya başladı.

"Ona ne yaptırdın?" Sesim titreyerek sordum.

"Bize sırtını dön. Ailesine. Ben de dahil, onun *kanından olan ailesine*."

"Ne?" İkisinin de çevresinde çok bulunmuştum ve akraba olduklarından hiç söz edilmemişti.

Niall söze başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Yedi yaşındayken İrlandalılarla birlikte koşturaya başladım. Uyuşmamış olsaydım aklımdan çıkmayacak şeyler yaptım. Amato daha büyük bir iyilik için organize bir kaos. Donnelly ise heyecan için kaos. Küçük kız kardeşim her şeyde yanımda oldu, tanımadığı birine dönüştüğümde bile beni sevdi."

Perçinlenmek ile kulaklarımı kapatıp hiçbir şey duymamak arasında kaldım.

"Oğlu, yani yeğenim on altı yaşına geldiğinde," diye devam etti Niall, "Donnelly onu işe almaya çalışmaya başladı."

"Ben?" diye sordum.

Niall başını sallayarak devam etti. "İnsanlar Ben'e bulaşmazdı. Zekiydi ve telaşlı durumlarda başarılı olurdu. Onu hiçbir zaman olaylara dahil etmedim, bu hayatın bir parçası olmasını reddettim. Ama saygı yoktu. Sadece sonuçla ilgiliydi. Ve sonuçta Ben gibi bir adam işe yarayabilirdi. Etrafımdan dolandılar. Leia, küçük oğlunu bir kardeş kabuğuna dönüştürmeye çalıştıklarını öğrendiğinde çılgına döndü. O İrlandalı öfkesi ortaya çıktı ve geri adım atmadı." Sıcaklığın yerini keder almıştı. "Ve bu ona pahalıya mal oldu. Bu işi çabuk ya da düzgün yapmadılar ve ailesini bulan Ben oldu."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım. Midem guruldadı ve hasta olacağımı sandım.

"Benimle yaşamaya geldi." Niall başını Theo'ya doğru eğdi. "Amato'nun büyük değişiklikler yaptığı sıralardaydı, ben de Theo'ya gidip yardım istedim. O ve Bay Ricci, kendilerine ait olmayan bir savaşı kışkırtabileceklerini bildikleri için ücretsiz çalıştılar. Kimin sorumlu olduğunu buldular ve bunu onlara ödettiler."

"Nasıl?" Kendimi durduramadan sordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Theo alay etmek için değil, gerçek bir endişeyle sordu.

Başımı salladım.

"Hayır," diye onayladı Niall. "İrlandalıların, eğer savaş istiyorlarsa bunun onlar için iyi sonuçlanmayacağını görmelerini sağladı. Geçici bir ateşkes ilan edildi ve taraflar yeniden oluşturuldu. O günden sonra ben bir Amato oldum. Ben ve Leia'nın onun şef olmasıyla ilgili büyük hayalleri vardı ama o yemek yapmayı bıraktı. Onu ikna etmeye çalıştım ama omuzlarında çok fazla öfke ve suçluluk duygusu vardı. Ailesinin ölümünü kendi hatası olarak görüyordu ve hiçbir güvence bunu değiştirmiyordu. O da benim düştüğüm karanlık yola düşmek üzereyken Theo onu yanına aldı ve yakınında tuttu."

Yaşadıkları içimi burktu ve gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru a k m a y a b a ş l a d ı .

Niall'ın sesi soğudu, burun delikleri alevlendi ve tiksintiyle alay etti. "Ama o bunu bir kenara attı çünkü yapılanların yeterli olmadığını düşünüyordu. Kendisi için feda edilen her şeyin değerini bilmek yerine keder ve intikamın hayatını mahvetmesine izin verdi."

"İkiniz de yanıyorsunuz. Yaşadığınız her şey için üzgünüm. Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Ama Ben Theo'ya sırtını dönmezdi." Başımı salladım, neredeyse gözlerimi devirecektim. "O sıçan beni kaçırmaya çalıştı. Ben bunu yapmazdı."

"Bize söyledi," dedi Niall usulca. "Theo'ya tuzak kurmak için GPS'imden adresleri aldı."

"Neden? Onca şeyden sonra neden sana sırtını dönsün?" Sesim neredeyse bağırana kadar yükseldi. Tekrar dünyamın değiştiğini hissederek volta atmaya başladım.

Niall Theo'ya baktı ve cevap vermeden önce başıyla onaylamasını bekledi. "Çünkü bir savaş istiyordu. Theo bir süreliğine yoldan çekilirse İrlandalılar onun bölgesine gireceklerdi. Çoktan plan yapmaya başlamışlardı ama Theo çok erken çıktı. Amato'nun buna izin vermeyeceğini ve onları yok edeceğimizi biliyordu. Donnelly'lerin sayıları ve acımasızlıkları var ama Amato'lar sadık ve organize. Hiç şansları olmazdı ve Ben istediği adaleti elde ederdi."

"Kalbi kırılmıştı. Yas tutuyor ve suçluluk hissediyordu." Theo'ya doğru döndüm. "Ve onu sen mi öldürdün?" Bu bir suçlama değildi. Gerçekten değildi. Kendi kederimle karışık bir şaşkınlık ve şoktu.

Theo yanıt vermedi, Niall "Hayır, ben yaptım" diyene kadar suçu üstlendi. "Ama o..." Sesim titreyerek başladım, "yeğeninizdi."

"Aile onun yaptığını yapmaz." Niall'ın gözleri buğulandı. "Annesi ona yaşatmamam gereken pek çok şeyde yanımda durdu çünkü aile bunu yapar. Ben'i ve onu koruma zamanı geldiğinde başarısız oldum. Ama Ben için her şeyi tersine çevirdim. Ona mutlu olabileceği bir hayat vermek için elimden geleni yaptım. Ve o bunu bir kenara attı. Bu Theo ve benim için bir hakaretti ama onun mezarına işemek gibiydi. Bu aile *değil*."

Bir şey söylemek istesem bile söyleyemiyordum. Boğazımda bir yumru vardı, midem isyan etmekle tehdit ederken beni boğuyordu.

Bir rüya ol. Sadece kötü, garip bir rüya.

Theo bir süredir ilk kez konuşarak, "Gattina'm," dedi. "Otur. Lütfen."

Başımı salladım ama hareket etmedim. "Gerçekten gitti mi?" Sorum hıçkırıklarla son buldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, etrafımda hissettiğim kollar Theo'ya ait değildi. Niall bana sarıldı ve içten olduğundan şüphe duyduğum özürler fısıldadı. Ağlamama izin verdi, beni yatıştırmaya çalıştı.

Kısa bir süre sonra beni Theo'nun kollarına bıraktı. Ertesi gün buluşmak üzere birkaç kelime konuştular ama Niall giderken pek dikkat etmemiştim.

Bir süre için Ben benim tek gerçek arkadaşımış gibi hissetmiştim. Komik ve cesaretlendiriciydi, bana yemek yapmayı öğretmeye çalışıyor ve bana arkadaşlık ediyordu. Patronunun kız arkadaşı olduğum için onun sorumluluğunda değildim.

O benim arkadaşımdı.

Ve beni kaçırmaya çalışmıştı.

"Neden?" Bu kelimeyi söylemek istememişim. "Neden ne?" Theo sordu.

"Ben beni kaçırmak için adam mı tuttu?" Theo cevap vermeyince geri çekildim ve kısık gözlerle ona baktım. "*Neden?*"

Elini sıkılı çenesine sürterek cevap verirken beni inceledi. "Seni korumak istedi. Sana zarar vermeyeceklerdi, sadece zarar görmeden önce seni benden uzaklaştıracaklardı."

Şaşkınlığım öfkeye dönüştü. "Bu onun kararı değil. Bana neler olduğunu söyleseydi bile seni terk etmezdim. Sana her şeyimi verdiğimi söyledim ve bunda ciddiylim."

Theo'nun dudakları benimkilere çarptı. Beni kendine yakın tutarken vücudu öne doğru eğildi ve benimkini de onunla birlikte kavislendirdi. Bu cinsel bir öpücük değildi, çok daha fazlasıydı. Tutku ve ihtiyaç vardı.

Rahatlama.

Çaresizlik.

Sevgiler.

Bir dakika sonra geri çekildi ve dikkatimi dağıtmak için neredeyse onu geri çekecektim.

Onun yerine Theo beni kucağına aldı ve odamıza götürürken nazıkçe tuttu. Gözyaşlarım durmuştu ama göğsüm hâlâ acıyordu. Kendimi öfke ve ihanet arasında kalmış hissediyordum. Kalbim arkadaşımın yasını tutmak istiyordu ama zihnim onu bir hain olarak etiketlemek istiyordu.

"Ben bu hayata uygun değilim," diye fısıldadım.

Theo'nun vücudu kaskatı kesildi, kolları bana daha sıkı sarıldı. "Neden?"

"Çünkü yaptığı şey affedilemezdi. Yaptığınız şeyin yanlış olduğunu düşündüğü için size tuzak kurmuyordu. Hayatı ne kadar üzücü olursa olsun, bu bencilce ve tehlikeliydi. Başka insanlar, *masum* olanlar ölebilirdi. Affedilemez."

"Ama?" Kenara oturmadan önce beni yatağa yatırdı.

"Ama o benim arkadaşımdı." Onunla bir daha asla yemek pişiremeyeceğimi fark ettiğimde gözlerim dolmaya başladı. O bebek bakıcılığı görevindeyken artık birlikte takılamayacaktık. "Ondan nefret etmek istiyorum ama yine de kaybımı hissediyorum."

"Bunu yapmanız anlaşılabilir bir şey."

"Öyle mi?" Ben'in ihanetleri yüzünden, üzüntümün Theo ve Amato ailesine bir hakaret olduğunu hissediyordum.

"Sana daha önce de söyledim, gattina'm, böyle bir şeyden sonra ihtiyacım olan kişi sensin. Tam olarak olduğun gibi, bıkkınlık duymadan ve şefkatle. Eve gelmeye korktum çünkü incineceğini biliyordum. Ama bencil bir piç olduğum için de bekleyemedim çünkü senin her şeyi daha iyi yapacağını biliyordum."

Daha yakın olmak isteyerek kalçalarına sarıldım. Kollarımı beline doladım ve başımı omzuna yasladım.

"Özür dilerim Dahlia," diye fısıldadı Theo başımın tepesine doğru, elleri sırtımı okşuyordu. "Dürüst olmak gerekirse, onun ağzını burnunu kırmak ama seni incitmemek için nefes almasına izin vermek istiyordum."

Hızla doğruldum, neredeyse başımın üstüyle çenesini yakalayacaktım. "Hayır. Arkadaşımı kaybettiğim için üzgün olabilirim ama bu mu yoksa senin hapse geri dönmen mi? Ya da onun planladığı savaşta insanların zarar görmesi mi? Bu son daha iyi bir seçenektir. Keşke bunların hiçbirisi olmasaydı ve tüm bunların arkasında o olmasaydı. Ama o kararını verdi ve ben bunu görmezden gelemem."

Theo'nun kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. "Ben de üzgünüm çünkü bu gece bir noktada yuvarlanıp seni uyandıracığımı biliyorum. Bunu yaptığımda seni o kadar sert becereceğim ki diğer her şey unutulacak. İstemiyorsan söyle. Ama Ben bugün öyle bir şey söyledi ki, senin içinde olabildiğince derinleşmek için aklımı kaçırmam gerekti," diye homurdandı, kalçalarımı büyüyen sertliğine karşı sallayarak. "Benim olduğumu hatırlatmana ihtiyacım var."

Nefes alışım hızlandı ve kıyafetlerimi çıkarmak istedim.

Ne yazık ki ağlamak beni bitkin ve baş ağrısı içinde bırakmıştı. Theo da bunu biliyor olmalıydı çünkü beni üzerinden kaldırdı ve odadan çıkmadan önce ayağa kalktı. Bir dakika sonra elinde buzlu su ve ağrı kesicilerle döndü. "Banyo yapmak ister misin?"

Suyu yudumlarırken başımı salladım. Boş bardağı ona geri vererek yan tarafa uzandım. "Sadece uyumak istiyorum."

Theo arkamdan yatağa tırmandı, üzerimizi örttü ve beni kendine çekti. "Sen uyuyana kadar burada kalacağım. Eğer uyanırsan ve ben burada olmazsam, hemen ofisimde olacağım."

"Seni seviyorum, Theo'm," diye fısıldadım, kafamdaki diğer her şeyi kapatarak.

"Ben de seni seviyorum, gattina'm."

En azından bende o var.

"Siktir," diye mırıldandı Luc. "Ne oluyor lan?"

"Biliyorum." Açık ofis kapısının yanındaki sandalyeye oturmuş, bir kulağıma telefonu dayamış, diğer kulağımla Dahlia'yı dinliyordum. Hızlıca uykuya dalmıştı ama öyle kalacağından şüpheliydim.

Luc, ben ona olanları anlatırken çoğunlukla sessizce dinlemişti.

"Herkesi araştırdım," dedi, sanki işini yaptığına güvenmiyormuşum gibi, "ve içlerinde en temiz görünen oydu. Kadın yok. Uyuşturucu yok. İçki yok. Dövüşmeyi severdi, onu iyi bir güvenlik yapan da buydu. Ama listemin en alt sıralarında yer alıyordu."

"Ben de bunu beklemiyordum." "Dahlia bununla nasıl başa çıktı?"

"Zor," dedim dürüstçe. "Ama düşündüğümden daha iyi. Bir arkadaşını kaybetti ama adamın yapmaya çalıştığı şeyin büyüklüğünü anladı. Şokun etkisi geçtiğinde yarın nasıl olacağından emin değilim."

"Acı çekiyor olmalı. Ama çok şey yaşadı ve her zaman güçlü çıktı. Lanet olsun."

"Sadece birkaç dakikam var ama Ben'i daha fazla araştırmanı istiyorum. Eğer evine girebilersen, bulabildiğin her şeyi gözden geçir. Bir şeyler bitmemiş gibi geliyor."

"Anladım. Ben-"

Daha sözünü bitiremeden, acı dolu bir çığlık evin içinde yankılandı. "Gitmem gerek." Telefonumu yere attım ve koşarak merdivenleri çıktım. Kapıyı aralık bırakmıştım ama ben daha ulaşmadan kapı açıldı.

Dahlia'nın gözleri vahşiydi, çok fazla üzüntü ve acıyla doluydu. Nefes alış veriş o kadar hızlıydı ki, hiperventilasyon geçireceğinden korkuyordum. "Theo." Kendini bana doğru fırlattı.

Onu yakaladım ve odaya geri taşıdım. "Neyin var? Kötü bir rüya mı?"

Olanlardan ve Ben hakkında duyduklarından sonra uykusunun zor geçmesini bekliyordum.

"Seni aldılar. Seni benden aldılar ve sonra hapisanede Ben içeri girdi ve... o... seni benden *aldı*." Bana karşı hıçkırarak bir ses çıkardı.

Bu bir şekilde alçak ve şiddetli bir hırlamaya dönüştü. "Eğer zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Pek sayılmaz ama ona bağıırdım ve belki bir şeyler fırlatırdım. Kimse bizimle uğraşamaz. Kimse seni benden alamaz. Rüyamda gitmiştin, sonra yatakta yalnızdım ve çıldırdım." Nefes nefese kalmıştı, sinirli ve öfkeliydi.

Eğer bir ruhum olsaydı, cehenneme giderdi çünkü taş gibi sertleşmişim.

Beni kaybetme düşüncesinden dolayı üzgün olduğunu biliyordum.

Biri *bizimle* uğraşıyor diye onu sinirli görmek. Onun bu kadar sahiplenici olduğunu duymak.

Sevimli tehdidi bile ateşliydi.

Her açıdan tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Gattina," diye fısıldadım, onu kucağıma almadan önce yatağın kenarına oturdum.

Loş ışııkta bile gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

"Hmm?" "Seni şimdi becermem gerek."

"Tamam," diye fısıldadı.

Onu yatağı taşıdım ve çabucak soyundu. Ayağı kalktım ve bacaklarının arasına girmeden önce ben de aynısını yaptım.

Ellerimi iç kalçalarında gezdirirken, tepeye yaklaştıkça ne kadar kaygan olduklarını hissettim. Bacaklarını açık tutarak bir hamlede içine girip çıktım. Bir avucum kalçasında, diğeri aramıza girdi. Ön kolumu yatağı koymadan ve vücudumu onunkine doğru indirmeden önce çılgınca küçük vuruşlarla klitorisini ovuşturdum. Elim omzuna dolandı ve hızım arttıkça onu yerinde tuttu.

Dahlia omzumu ısırdı, kasımı ve boynumu yaladı. Her derin itişinde inlerken tırnakları beni daha da yakınımı çekiyordu.

Isırıklarına karşılık verdim, bir arabanın arkasındaki azgın gençlermişiz gibi onu emdim ve işaretledim. Onu vahşice becerirken hareketlerimde hiçbir kısıtlama ve incelik yoktu, bir şekilde daha derine inmek için boşuna bir girişimde bulunarak itişlerime olabildiğince fazla güç kattım. Daha yakın.

Konuşmadık. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Vermek istediğim sözler. Ben onun gitmesine izin vermeyi kafama koymuştu ama yapamadım. I

olmazdı. Onu aşağı çekip orada tutmak beni bir pislik yaptı.
Ama umurumda değildi.
Son nefesime kadar Dahlia benimdi.

Bölüm Yirmi Dokuz

Vuruş Antrenmanı

Theo

Kalemimi masaya vurarak dövüş programını gözden geçirdim. "Astaire'in son durumu nedir?"

Sammy başını salladı. "Bilmiyorum. Son dövüş onu sarstı ama bunu asla bilemezsin. Spor salonuna daha sık geliyor. Zam istedi, ben de onayladım. Eğer kazanırsa, sanırım ödülü iki katına çıkarmamız gerekecek."

Başımı salladım. Astaire büyük kalabalıklar ve bahisler çekiyordu ve bu tazminatı hak etmişti.

Sammy not defterini karıştırdı. "Herkesin bahsettiği yeni bir dövüşçü var. Brodie. Bu gece gidip onu kontrol edeceğim. Söyledikleri kadar iyiye, açılış dövüşüne çıkmasını sağlamaya çalışacağım. Aksi takdirde Jose ve Paulie ile devam edeceğiz."

"İyi anlaşma." Onunla Susan'ın arasına baktım. "Bildiğiniz gibi, Ben artık ailenin bir parçası değil. Bu da beni kendi tarafımda eksik personel bırakıyor. İkinizin de bu boşluğu doldurmanızı takdir ediyorum."

Susan takım elbisesinin ceketini düzeltmeden önce tükürür gibi bir ses çıkardı. "Siktir et onu. Biz hallederiz. Bu iyi bir ay olacak."

Sammy onun düşüncelerini destekledi. "Ekonomi toparlanıyor ve insanlar dövüslere akın ediyor. İyi bir *yıl olacak*."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Umarım öyledir."

Eşyalarını topladılar ve beni büyük konferans salonunda bırakarak vedalaştılar.

Ceketimi giyerken koridorda birinin sesini duydum ve arkamı döndüm. "Unuttun mu-" diye başladım ama gelenin Susan ya da Sammy olmadığını gördüm.

Neyse ki Dahlia bir süre burada olmayacak.

Dahlia

Asansöre binerken yüzüm kızarmıyormuş gibi davranmaya çalıştım ve aynaya bakmaktan kaçındım. Sadece bendim, bu yüzden neden önemli olduğundan emin değildim. Ama onu her gördüğümde, Theo'nun beni önünde dizlerimin üzerinde nasıl becerdiğini hatırlıyordum.

Güzel bir anıydı ve düğün planlayıcılarıyla buluşmadan önce tekrarlamayı umduğum bir anıydı.

Önceki hafta Ben'le olanlardan sonra buluşmaları ertelemiştik. Theo'yla bir saat daha buluşmamam gerekiyordu ama evden çıkmam gerekiyordu. Sessizlik benim arkadaşım değildi.

Kendi katına ulaştığında, kapılar boş bir resepsiyon alanına açıldı. Rosa masasında değildi. Theo'nun ofisine göz attığımda orayı da boş buldum.

Asansörün yukarı düğmesine basmadan önce bir dakika etrafta dolandım. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim ama görüntülenen kat numarası bir üstümde kaldı.

O asansörü düzenli olarak kullanan tek kişiler Theo ve Amato'nun adamlarıydı. Diğer herkes umumi asansörleri kullanırdı ve onlar da o kata çıkmazdı.

Ne oluyor be?

Güvenliği arayıp acil durdurma düğmesinin kullanıldığını teyit ettim. Utangaç bir ses tonuyla konuşan adam içeride Theo'yla birlikte olduğumu düşündüklerini itiraf etti.

Theo Amato'nun işlerini konuşuyor olsa bile, benim orada olmamı engelleyecek bir şey yapmazdı. Gitmemi önermiş olabilir ama beni asla dışarıda bırakmazdı.

Theo'nun ofisine girdim ve özel çekmecesini açmak için şifresini girdim. Resimlerimi kenara koyarken katlanmış bir not görünce duraksadım. Dayanamayıp açtım ve Mar ile Kat'in benim adıma yazdıkları notu sakladığını görünce gülümsedim.

Çekmeceyi kapatmadan önce fazladan anahtar setini aldım. Kendimi aptal gibi hissederek neredeyse geri koyuyordum.

Ya benimle dalga geçiyor ya da başka bir sorun var. Birincisi olduğunu sanmıyorum ama her iki durumda da sonuç aynı olacak.

Birisi düşünüyor.

Luc'ün ofisini açıp sergilediği beyzbol sopasını aldıktan sonra koridorun sonuna kadar yürüdüm ve kapının kilidini açarak bir sonraki kata çıkan merdivenleri çıktım. Kapının kilidini açtım ve arkamdan sessizce kapattım.

Theo'nun "Bu bir hata." dediğini duyana kadar bir adım bile atmamıştım.

Elimden geldiğince sessiz kalarak koridorda ilerledim. Bir adamın sırtını görmek için konferans odasına göz attım. Sandalyede oturan Theo'nun bacaklarının sadece bir kısmı görünüyordu, adam geri kalanını kapatıyordu.

"Hayır," dedi adam. "Hata Ben'i öldürmenizdi."

Kendimi duvara yasladım ve telefonumu çıkarıp hızlıca Luc'a mesaj attım ve sessizde olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Yardım edin. EN KISA

ZAMANDA. Toplantı odası. Nefes

olarak cesaretimi topladım. *Ben*

güçlü değilim.

Ben korkutucu değilim.

Zarif ya da hızlı değilim.

Tamam, ben de kendimi heyecanlandırmakta iyi değilim.

Theo'nun dünyasının bu kısmına uymayabilirim ama biri onunla ve hayatımızla oynamaya çalışırken buna seyirci kalırsam lanetlenirim.

Kimse bizimle uğraşamaz.

Olabildiğince hızlı ve sessiz hareket ederek sopayı hazır tuttum ve sadece gerektiği kadar yaklaştım. Adam tam arkasını döndüğünde vuruşuma başladım. Gözleri büyüdü ve içgüdülerim bana geri çekilmem için bağırdı ama onları görmezden geldim. Theo ayağa fırladığında sopa kafasına çarptı.

"Dahlia, kahretsin, ru-" Theo çok geç olmadan başladı. Adam yere düştüğünde Theo silahını aldı ve üzerini arayarak *dört* silah daha çıkardı.

"Lanet olsun," diye hırıldadım, adam kıpırdamadan kan gölünü izliyordum. "Kahretsin, onu ben mi öldürdüm? Onu ben öldürdüm." Sopayı kavradım.

"Hayır, hâlâ nefes alıyor, gattina." Theo kollarımı ovdu. "Sorun yok, onu sadece bayılttın. İyi iş çıkardın. Luc'u arayacağım."

"Mesaj attım. Asansör hareket etmiyor ama."

"Burada onunla kalmam gerekiyor, gidip acil durdurma düğmesine basıp tekrar çalışıp çalışmayacağına bakabilir misin?" Ben kıpırdamayınca yer değiştirerek cesedi görmemi engelledi. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Görünüşe göre her şeyi yapabilirim." "Evet yapabilirsin. İşte benim kızım." *Aynen öyle.*

İçeri uzanıp düğmeye bastım ve asansör kapıları kapanmadan hızla dışarı çıktım. Yukarıdaki rakamlar tekrar inmeye başladı. Luc benim kullandığım kapıdan sessizce içeri girdiğinde odama geri dönüyordum.

"Merhaba Luc," dedim, ses tonum tuhaf bir şekilde neşeliydi.

Durmadan önce gözleriyle beni inceledi. "Bu benim imzalı Red Sox sopam mı?"

Sopanın hâlâ elimde olduğunu görmek için yere baktım.

"Evet. Evet, öyle." "Ve ondan kan damlıyor mu?"

"Evet. Evet, öyle." diye tekrarlamadan önce tekrar yere baktım.

Luc koridorda hızla ilerledi ve bana dönmeden önce konferans salonunu hızla taradı. "Sen harika bir kadınsın Dahlia."

"Evet. Evet, öyleyim." Ona kanlı sopasını uzattım. "Şimdi izin verirseniz, kanepeye gidip bayılmadan önce başımı dizlerimin arasına koyacağım."

Onları her şeyle ilgilenmeleri için bırakarak, ben de öyle yaptım.

Theo

"Ne oldu lan?" Luc sopayı masanın üzerine bırakarak sordu. Dolabın çekmecelerinden birini karıştırıp birkaç fermuarlı bağ çıkardı. Pratik bir kolaylıkla baygın adamı bağladı.

Cep telefonumu çıkarıp birkaç mesaj attım. "Sammy ve Susan ile kavgalar hakkında bir toplantı yaptım. Gittiler ve bir dakika sonra döndüğümde suratımda bir silahla karşılaştım."

"Dahlia mesaj attığında lobide onlarla takılıyordum. İyi ki buradaymış. Ayrıca bana onun kötü tarafına asla geçmemem gerektiğini hatırlat." Luc adama baktı, ağzı düzleşmeden önce hafifçe sıırttı. "Buraya çıkmak için bir anahtara ve bir şifreye ihtiyacı vardı."

"Dale ve Gabe yoldalar. Bu Ben'le bağlantılı olduğu için Niall'ı şimdilik dışarıda bırakıyorum."

"Ben'le nasıl bağlantılı?"

"Bana söylediği tek şey Ben'i öldürmenin bir hata olduğuydu." Kendi silahımı masanın üzerindeki silah yığına doğrulttum. "Bunları güvenlikten nasıl geçirdi?"

"Güzel soru."

Gözlerimi adamdan ayırmadan çenemi ovuşturdum. "Ya Ben intikam almak için tek başına çalışmıyorsa? İrlandalıların plan yapmaya başladığını söylemişti. Donnelly'ler pek kurnaz sayılmazlar ama böyle büyük bir şeyi yayınlayacak kadar da aptal değiller."

"Siktir," diye mırıldandı Luc. "Bu lanet şeyin nasıl olduğunu araştırmaya başlayacağım."

bu olabilir." "

Dahlia odaya daldı, gözleri Luc'le benim aramda gidip gelmeden önce adama baktı. "Rosa nerede?"

"Ne?" Omuzlarım gerilerek sordum.

"Buraya geldiğimde aşağıda değildi. Bugün erken mi çıktı?" "Hayır."

Luc'a döndüm. "Gördün mü-"

Ama o çoktan odadan kaçmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" Dahlia, solgun yüzüne kazanmış endişeyle sordu.

"Bilmiyorum, gattina'm. Ama bir yolunu bulacağız."

"Ve sonra... onlara bunu ödetecek misin?"

Tereddüt, öfke ve hatta hayal kırıklığı görmeyi bekleyerek ona baktım. Bunun yerine, kararlılık vardı.

"Değil mi?" diye sordu ben cevap vermeyince.

"Son zamanlardaki tüm bu çılgınlıklar? Seni tehlikeye atamam. Eğer benimle olsaydın, kim bilir neler olurdu."

"Ama ben değildim." Hâlâ yüzüne bakmadığı adamı işaret etti. "Ve ben icabına baktım."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Eve gittiğimizde konuşmamız gerek." "Uh oh. Bu cümleden sonra hiç iyi bir şey gelmez."

"Amato'dan ayrılmam hakkında."

Dahlia bir kez daha beni şaşırttı. Kaşlarını indirdi ve bana dik dik bakarak kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sen ve Luc bunu çözecek, her kim olursa olsun bedelini ödetecek ve sonra yolumuza devam edeceğiz."

"Gattina'm, sana bir şey olursa aklımı kaybederim." "O zaman her zaman yaptığın şeyi yap," dedi çok açılmış gibi. "Yap Bana bir şey olmadığından emin ol." Ellerini kalçalarına koyarak tekrar ters ters baktı. "Kimse bizimle uğraşamaz, değil mi?"

Başka bir deyişle, çıldır ve kendini toparla. Haklı.

"Yalnız kaldığımız anda seni becereceğim," dedim cevap olarak.

"Güzel. Tüm bu enerjim var ve bir çıkışa ihtiyacı var." "Adrenalin. Yakında çökecek."

"Umarım öyle değildir," dedi uzaklaşırken.

Cazzo.

"Hey çocuklar!" Dahlia'nın bekleme odasından seslendiğini duydum. Sesi hâlâ bozuktuk ve o da bunu biliyordu. "Sesim tuhaf mı geliyor? Sesimin garip geldiğini hissediyorum. Beni yanlış anlamayın, her şey yoluna girdiği için mutluyum ama *bu* kadar değil."

Dale, "Bu sadece şok ve adrenalin," dedi.

"Theo öyle dedi. Konferans odasında."

"Ne oldu lan?" Gabe kapı aralığından sordu, gözleri odanın içinde geziniyordu.

Omuz silktim. "Bu herif silahını çekmiş buraya geldi ve Ben'i öldürmenin bir hata olduğuna dair bir şeyler söyledi."

"Peki sonra?"

"Ve sonra Dahlia kendine biraz vuruş antrenmanı yaptı."

"Lanet olsun," diye küfretti Dale, gülümsemesini bastırarak. Gabe rahatsız olmadı ve açıkça sırıttı. "Tina'ya söylemek için sabırsızlanıyorum.

Bana inanmayacaktır." "İkiniz de

Rosa'yı gördünüz mü?" Ben sordum.

Gülümsemeleri soldu ve Dale, "Hayır. Kayıp mı?" dedi.

"Bilmiyoruz. Luc onu arıyor."

"Ziyaretçimizi dışarı çıkaracağım. Biz gittikten sonra güvenliğe binayı kilitleteceğim. Herkese bunun bir tatbikat olduğunu söyleyecekler."

"İyi fikir."

Cesedi çıkardıklarında Dahlia'yı kontrol etmeye gittim. "İyi misin, gattina'm?"

Başını salladı. "Rosa'yı aramana yardım etmek istiyorum.

Endişeleniyorum." Bir kapı çarparak kapandı. "Gerek yok."

Dahlia

Nefes nefese kaldım ve yardım etmek için ayağa fırladım. "Aman Tanrım, Rosa!"

Yüzünden aşağı kan damlıyor, kıyafetlerini kirletiyordu ama yaralı görünmüyordu.

Öfkeli görünüyordu.

Banyoya koşup kâğıt havlu aldım ve suyun altına tuttum. Onları geri getirdim ve ona uzattım.

"Teşekkürler," dedi, kanayan yüzünü görmezden gelerek gömleğine leke sürdü. "Bu benim en sevdiğim bluzum."

"Yüzünü," dedi Luc başını sallayarak. "Yüzünü sil."

"Ben iyiyim. Ama bu bluzu gerçekten çok sevdim." Vazgeçerek kâğıt havluları başına dayadı.

"Ne oldu?"

"Bu iki pislik-"

"İki mi?" Luc ve Theo aynı anda sordular. "Evet."

Theo ona telefonunu gösterdi. "Bu onlardan biri mi?" Kız başını salladı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Dahlia."

Bana baktı ve sırıttı. "İşte bu yüzden arkadaşız." "Rosa," dedi

Luc, sesi kırılmış bir uyarı gibiydi.

"Theo'yu sormak için geldiler. Bütün havaları bozuktu ve onlara nerede olduğunu söylemediğimde silah çektiler." Telefonu işaret etti. "Bu seni bulmak için gitti." Parmağını yüzüne götürdü. "Diğeri bunu yaptı. Ama garipti."

"Nasıl yani?"

"Tehditler savurmaya devam etti, silahını salladı." Elleri beline gitti.

Luc başını salladı ve avucunu yüzüne sürdü. "Ve?"

"Güldüm. Ayrıca onun ve annesinin penis boyuna da hakaret etmiş olabilirim."

"Rosa Ricci," diye homurdandı Luc. "Babam her zaman bu tavrının başını belaya sokacağını söylerdi."

"Ben iyiyim. Adam bana zarar vermemek için kesin emir aldığı için şanslı olduğumu söyledi." "Ne? Kimden?" Theo sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece... ürkütücü geldi. Belli ki iyi bir dinleyici değildi çünkü birkaç dakika sonra kimsenin bilmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı. Sonra beni sersemletene kadar yumrukladı. Ondan sonrası bulanık, ta ki Luc'un dairesinde elim kolum bağlanıncaya kadar."

"Kontrol ettin mi?" Theo Luc'a sordu.

Başını iki yana salladı. "Tam oturma odasıdaydı. Hadi gidelim."

Kanın tekrar damladığını fark edince, kâğıt havluları Rosa'nın yüzünden yavaşça çektim. Bu, sersemlediğim için hemen pişman olduğum bir hataydı. "Sanırım dikişe ihtiyacı var. Kesiklerden biri... derin görünüyor." Başımın dönmesine aldırmadan nefesimi yuttum.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Rosa. "O pisliği bulmak istiyorum. Bulduğumuzda belki Astaire ya da Grenade'i arayabiliriz."

Theo'nun gözleri karardı. "Bu onun paçayı sıyırmasına izin vermek olurdu." "Dale seni hastaneye götürecekt," dedi Luc.

Rosa ayağa kalktı.

"Ama-" "Yoksa annemi ararım."

Omuzları çöktü. "Peki." "Ben de seninle geleceğim," dedim.

Theo kolunu bana dolayarak, "Orasının senin için iyi bir yer olduğunu sanmıyorum, gattina'm," diye fısıldadı.

"Sadece bakmayacağım." Ona bakmak için başımı eğdim. "En azından orada ona eşlik edebilirim ve bu sana benim için endişelenmeden arama yapman için zaman verir."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ama sakın bayılıp kafanı vurma."

"Anlaştık." Ona hızlı bir öpücük verdikten sonra Rosa'ya temiz kağıt havlu getirmek için banyoya geri döndüm. Onları değiştirdiğinde, arkamı döndüm.

Uh oh. Bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Theo

Ayaklarımı masamın üzerine atarak telefonumu açtım. "Alo?"

"Torunların oldu mu?" diye sordu babam selamlama amacıyla.

Kıkırdadım. "Daha birkaç gün önce konuştuk. Hamile olsaydı bile, ki değil, doğmaları bundan daha uzun sürerdi."

Bu, onu denemeye ikna etmek için çalışmadığım anlamına gelmiyor.

Belki de Doktor Coran'la bir randevu ayarlasam.

"Yaşlı bir adam hayal kurabilir," dedi dramatik bir iç çekişle. "Diğer durum nasıl?"

"Elimizde hiçbir şey yok. Luc hâlâ telefon ve internet geçmişini araştırıyor.

İşini bitirir bitirmez Donnelly ile bir görüşme ayarlayacağım."

"Burbon getir. İyi bir şişe. Bunu bir saygı göstergesi olarak kabul edecektir." "Gabe biraz araştırma yaptı, votkaya geçtiğini öğrendi."

"Bu daha da iyi. İçkisini ve saygı işaretini alır, ama aynı zamanda kolayca bilgi alabileceğinize dair bir uyarı da alır."

"Planımız bu."

"Güzel. Rosa nasıl?"

"Daha iyi. Ona birkaç gün izin verdim ama dün geri geldi. Sıkılmıştı ve burası onsuz berbat haldeydi."

"Matt kan istiyor," dedi babam, zaten bildiğim bir şeydi bu. "Hepimiz istiyoruz. Ve onu alacağız."

Luc görevi olan bir adamdı. Kız kardeşine vuran adamı bulmak için güvenlik kayıtlarını didik didik aramıştı. Gabe'in bir saatten kısa bir süre sonra ortağını çıkardığı arka kapıdan gizlice çıkan adamın sadece arkasını ve yüzünü görebilmişti.

Dairesinde bulduğum tek ilginç şey Rosa değildi.

"Eğer her şey başarısız olursa," dedi babam beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Dahlia'ya bir beyzbol sopası ver ve onu serbest bırak."

Adamın kafatasını sopayla kırdığı anı beni öfkelenlendirmiş olsa da kıkırdamadan edemedim. O duruma düşmemeliydi.

Ama hasta ruhlu bir piç olduğum için beni de bir yarasa kadar sertleştirdi. "İyi fikir," dedim.

"Hazır tavsiyemi dinlemişken, kaçmayı gerçekten düşünmelisin."

Çılgın yaşlı adam.

"Düğünde hamile olmak istemeyeceğini biliyorsun," diye belirtti.

"Kaçmak, bebeğe çok daha yakın olmak anlamına gelir."

Dahi ihtiyar.

Dahlia kafasını içeri uzatmadan önce kapı hafifçe vuruldu. "Gitmeliyim baba, Dahlia geldi."

"Söylediklerimi düşün. Beni haberdar et. Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum." Bacaklarımı indirip masadan uzaklaşmadan önce telefonu kapattım. Dahlia gelip kucağıma oturmadan önce bir şey söylememe gerek kalmadı. "Nasılsın, gattina'm?"

"Acıktım. Akşam yemeği hazırlayacaktım."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Gerçekten iyi bir burgere ne dersin?" Sırıttı. "Şu anda kulağa harika geliyor."

"Tam yerini biliyorum." Kalçasına dokundum. "Git çantayı hazırla." Kaşlarını kaldırdı. "Akşam yemeği için mi?"

"Restoran biraz uzakta." "Ne kadarcık?"

Sırıtarak yavaşça "Vegas" diye mırıldandım.

"Bu kaçmakla mı ilgili?" Omuz silktim.

"Uh huh." Ciddi görünmeye çalıştı. "Planlarla seni delirtmediğimi bildiğime göre, babanın bir şey söylediğini varsayıyorum."

"Muhtemelen bazı geçerli noktaları gündeme getirdi."

"Doğru," diye mırıldandı. "Annen eğer kaçarsak bana bir daha peynirli makarna yapmayacağına yemin etti bile. Ve üzgünüm ama bunu yapamam." Eğilerek çenemi yaladı ve boynumla birleştiği yeri ısırdı. "Ve az önce en seksi geceliğimi sipariş ettim, eğer bugün yola çıkarsak zamanında burada olamaz."

"Tamam." Kalçalarından tutarak onu masamın kenarına kaldırdım. Kot pantolonunu çıkardım ve parmaklarımı yanlardan geçirerek pantolonunu ve külotunu çıkardım. "Eğer gerçekten istediğimi elde edemezsem, en azından akşam yemeğinden önce tatlının tadını çıkaracağım."

Başımı bacaklarının arasına daldırdım, saçlarımı tutuşunu ve beni kendine çekişini sevdim. Saf cennetin tadına odaklandığımda hayatımdaki diğer tüm stres ve saçmalıklar kayboldu.

Benim için her zaman yaptığı şey buydu. Dünyayı unutturdu. Omuzlarımdaki baskı ve ağırlık azaldı. Yapmak zorunda olduğum onca şeyden sonra, o benim tatlı ödülümdü.

Dahlia bana cehenneme giden yolda cennetin küçük bir tadını verdi.

Boşaldığında, açgözlülükle yaladım, onu tekrar sınıra getirmek istiyordum. Ağzıma karşı gıcırdayıp sallanmaya başladığında kendimi ondan ayırdım.

Ayağa kalkıp pantolonumu indirdim ve sikimi serbest bıraktım. Beni izlerken dudaklarının seksi bir şekilde yukarı kalkışını görünce neredeyse boşalmayacaktım.

Beni istedi.

Onu ittim, altımızdaki sağlam masayı gıcırdatmaya yetecek bir güçle becerdim.

Ellerini arkasındaki masanın üzerine koyan Dahlia arkasına yaslandı ve her acımasız hamleyi kabul etti. Amcığı etrafımda sıkılaşmaya başlamıştı bile, her çekişimde beni içine çekiyordu.

Onu ilk gördüğüm andan beri bağımlı ve saplantılıydım. Onunla kaç dakika geçirdiğimin ya da onu kaç kez becerdiğimin bir önemi yoktu,

Ben hep öyle olurdum.

Bağımlı ve saplantılı.

Büyük kedi gözlerindeki yorgunluk ve üzüntü çoktan gitmişti. Onların yerinde mutluluk ve sevgi vardı. Bana her baktığında sevgisini görüyordum. Hissettim.

Hayatımın her gününü bu mutluluğu büyütmek için elimden gelenin en iyisini yaparak yaşayacağımı biliyordum. O sevgiyi kazanmaya çalışarak.

O benim evrenimin merkeziydi, parlak ışığını karanlığıma yansıtıyordu.

"Seni seviyorum, gattina'm," diye homurdandım.

"Seni seviyorum, Theo'm," diye fısıldadı ağlamadan saniyeler önce.

Amcığı sikimi boğarken, o lanet sırtışı benim felaketim oldu. O kadar sert boşaldım ki tüm bedenim ve ruhum ona akıyormuş gibi hissettim.

Tekrar nefes alabildiğimde onu kendime çektim ve kalçalarım oturmasını sağladım. Başını kaldırmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

Sikik dudağını çiğnedi ve sormak için serbest bıraktı, "Peki, uhh... Burger ne kadar iyi?"

Gülerek onu kendime çektim.

Ve onun gitmesine asla izin vermeyecektim.

Sonsöz

Theo

Neredeyse bir ay sonra

Adımlarım karanlık koridordaki beton duvarlarda yankılandı. Bir kez daha sarhoş ve eli kolu bağlı Dahlia'dan uzaklaştırılıyordum.

Bu beni çok mutsuz etti.

O öfkeyi serbest bıraktım ama yine de gülümsedim, olacakları dört gözle bekliyordum.

Islık çalarak bir dizi kilidi açtım. Başka bir kapıyı açan bir şifreyi girmeden önce küçük bir odaya girdim.

Kelepçelenmiş ve tamamen bağlanmış bir adam odanın ortasında oturuyordu. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gabe ve Luc yan taraftaki bir masadaydılar.

"Burada olmana şaşırdım," dedim Gabe'e.

"Sadece ne kadar çamaşır suyu ve t e m i z l e y i c i y e ihtiyacım olacağını planlıyorum." Etrafına bakındı ve yüzünü buruşturdu. "Dünyada yeterince olduğunu sanmıyorum."

Bok gibi kokuyordu.

Tam anlamıyla.

"Hâlâ konuşmuyor musun?" Ben sordum.

Luc gülümsedi. "Hayır, ama parmak izleri vardı. Davis'in kayıp satıcıya olan borcunu ödemek için aradım."

"Ve?"

"Ian Calder İrlandalıların yeni kölesi."

"Gerçekten mi?" Ortalık sakinleştğinde, ihtiyacımız olan bilgileri almak için bize yeterli zaman tanımak amacıyla Donnelly ile buluşmayı iptal etmiştik. Belki de bu yanlış bir adımdı.

"*Düşük-düşük-düşük* seviye," diye ekledi Luc.

"Patronun burada olduğunu biliyor mu?" Adama sordum.

Kan ve yara bere içindeydi ama bunların çoğu eskiydi. Dayak birkaç hafta sonra durmuştu. Ancak ihmal ve psikolojik işkence durmamıştı.

Adam cevap vermedi.

"Şimdiye kadar olanlar, olacaklarla kıyaslanamaz bile. Burada olduğunu biliyor mu?"

Küçük bir şeydi ama başını salladı.

"Donnelly içinde sorunlar mı var?"

Başını salladı.

"Bu yine Amato'ya mı patlayacak?"

Gözleri ölüydü. İçlerinde ne zevk ne de intikam duygusu kalmıştı. Başını sallarken orada oturan bir kabuk gibi görünüyordu.

Cazzo.

Luc konuştu. "Amaric'te seni terk eden adamın kadın dövmesi. Kimdi o?"

Hiçbir şey.

"İyi o zaman." Luc ve Gabe'e baktım. "Onu ve bu odayı temizleyin. Pırıl pırıl yeni bir odadan bahsediyorum. Bütün çürükler geçene kadar bekleyin. Sonra ona bir işaret ilıstırin."

Gabe temizlik fikrinden dolayı son derece neşeli ve hastalıklı bir şekilde tahrik olmuş görünüyordu.

Kalemını ve not defterini kaptı. "Ne yazmasını istiyorsun?"

"Onlara son bir aydır bizimle dostça konuşmalar yaptığını söyle." Adama tekrar baktım. "Minik kadınıın tarafından alaşağı edildikten sonra yakalandığını da eklemeyi unutma."

"Anladım."

Adam bağlarına karşı mücadele etmeye başladı, ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyordu. "Konuşmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Başını salladı.

Dikkatlice ağzını açtım. "Şimdi."

"Pek bir şey bilmiyorum," diye mırıldandı. "Yeni. Düşük. Uyuşturucu ve sokak fahişeleri, telekızlar değil."

"Tamam."

"Bazıları Donnelly'den memnun değil. Kendi hayatından başka hayatlar konusunda açgözlü ve tehlikeli olmaya başladı. İnsanlar savaş çıkacağını fısıldıyordu. Ben yüksek rütbeli biriyle işbirliği yapmış, kim olduğunu bilmiyorum. Bütün emirler bana kadar geliyor."

"Plan neydi?"

"Donnelly ile savaşa girip onu ve patronunu ortadan kaldırım. Ya da bizden biri yapar ve senin yaptığın gibi gösterir. Sonra yeniden yapılandırırız."

"Yani kim olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır. Bu bir telefon oyunu gibi. Fısıltılar o kadar çok kulağa gider ki, üst düzeydekiler korunur."

"Hepsi bu mu?"

Başını salladı. "Yine de yardım edebilirim. Geri dön, kaçtığımı söyle. Sana bilgi veririm."

Luc ve Gabe'e doğru yürüdüm. "Plana sadık kalın."

"Yalan söyledin!" Ian çığlık attı, sandalyesi gıcırıyor ve sağa sola savruluyordu.

Konuşurken arkama bakma zahmetine girmeden kapıya yöneldim. "Evet. Sen de yüzüme silah dayadın ve kadınımı üzdün. Hayatında ders almak için biraz geç kaldın."

"Ne dersi? Ne dersi?"

Arkama baktığımda, "Kimse bizimle uğraşamaz" derken sesim kısık bir hırıltıya dönüştü.

Dahlia

Beş yıl sonra

Ayağımı yere vurarak asansördeki aynaya bakmaktan kaçındım. Onu gördüğümde verdiğim tepkiye hâlâ engel olamıyordum ve kesinlikle zamanı değildi

Açılmak için.

Kapılar açıldı ve Rosa masasından başını kaldırdı. "Az önce onu yakaladın. Beş dakikadan az bir süre içinde bir toplantıya gidecek."

"Bunu iptal etmek isteyebilirsin," dedim ofisinin kapısını açmak için hareket ederken.

Başka biri benden önce davranmış.

"Baba!" diye çığlık atarak odanın bir ucundan diğerine ona doğru koştu.

Theo'nun gözleri büyüdü ama gamzeli sırtışı da değişmedi. Kollarını açarak onu yakaladı ve başını dalgalı kahverengi saçlarına gömüp ahududu sesleri çıkarmaya başladı.

Sevinçle ciyaklayarak kıpırdandı, ancak bunun uzaklaşmak için mi yoksa yaklaşmak için mi olduğu belli değildi.

"Kızlarımın burada ne işi var?" diye sordu Adelaide'i kucağına oturtarak.

Tombul yumruğunu klavyeye vurdu. "Na-Pa'ya gidiyorum." "Öyle mi?"

Theo odanın diğer ucundan bana bakarak sordu. Ve hatta Uzaktan bakınca bakışlarındaki sıcaklığı fark etmemek mümkün değildi.

Na-Pa's, Adelaide'in Nana ve Papa's versiyonu, genellikle anne ve babanın biraz yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Öğlene kadar uyumadan önce yüksek sesle seks yaparak geçirilen bu zaman, evde üç yaşında bir çocuk varken nadir bir lükstü.

Bu sefer öyle olmadı.

Adelaide Theo'ya başını salladı, yeşil gözleri sevgi ve merakla doluydu. Ona göre Theo, akşam yemeğinde dondurma yemekten, bir süper kahramandan ve oyuncakçıya gitmekten daha iyiydi.

Akıllı bir kızdı.

Ayrıca koca bir ağzı vardı. "Annem doğuruyor."

Theo'nun dikkatinin bana yönelmesi bir an aldı. "Ne?"

"Annem ortalığı dağıttı." Onun göğsünü okşadı. "Zaman aşımı yok, temizledi."

"Arabayı sen mi kullandın?" Theo ayağa kalkıp Adelaide'i sandalyesine oturtuktan sonra yanıma geldi. Bana yüklenmeden önce iyi olup olmadığını anlamak için yüzümü inceledi. "Neden aramadın? Aklını mı kaçırdın sen? Seni hastaneye götürmeliyiz!"

Gözlerimi devirdim. "Dikkatsiz değilim, o yüzden hayır ben kullanmadım. Niall aşağıda cipin içinde. Aramadım çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum ve en azından şimdi iyi olduğumu görmek için buradayım." Kollarımı uzattım ve yavaşça döndüm. "Evet, aklımı kaçırmış durumdayım. Ayrıca çok hamileyim, açlıktan ölüyorum ve o lanet aynaları gördükten sonra iyice azdım. O yüzden söylediklerine dikkat etmeni öneririm."

Theo gülümsedi. "Not edildi."

"Annen ve baban şehirdeydi, yani her an Adelaide'i almaya gelebilirler. Doktor kasılmalar daha düzenli hale gelene kadar beklememizi söyledi, ki henüz gelmediler."

"Adelaide için de böyle demiştin, sonra Faust'ta neredeyse doğuyordu." "Bu kadar hızlı olacağını nereden bilebilirdim ki?"

Tüm bebek kitaplarımda, filmlerin ve televizyonun yanlış olduğu ve kasılmalarım başlayana kadar suyumun gelmeyeceği yazıyordu. O zaman bile doktorların suyu kesmesi gerekecekti.

Bu, bebek kitaplarının da herkes gibi saçmalıklarla dolu olduğuna dair ilk ipucumdu.

Kasılmalarım hiç olmamıştı. Bir tuhaflık vardı tabii. Ama kasılma yoktu. Lezzetli peynirli mezemin yarısına kadar gelmiştim ki altıma işediğimi düşündüm. Tuvalete gittim, yemeğime geri dönmek için ayağa kalktım ve sıvı sızmaya devam etti. Küçük makineden bir ped alarak yemeğime dönmeden önce yerine yerleştirdim.

Bir şey söylemek için tatlıya kadar beklemek hata olabilir.

"Hastaneye çok daha yakınız," dedim. "Bu yoldan gelmek zorunda kalacaktık, bu yüzden tek yaptığım zaman kazanmak oldu. Bir şey değil."

Theo beni karnımın izin verdiği kadar yakınımına çekti ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi olduğuna emin misin? Adelaide'i Rosa'yla bırakabiliriz." Başını çevirdi. "Rosa, önümüzdeki altı haftayı iptal et! Acil bir durum varsa Luc'la yeniden planlayın."

Elimi göğsüne koydum. "Sakin ol, ben iyiyim."

Rosa kucağında bir not defteri ve elinde dört farklı renkte kalemle ofis sandalyesini kapıya doğru çevirdi. "Ne var ne yok?"

"Annenin bebeği olacak!" Adelaide tumbul ellerini çırparak söyledi. Heyecanımızı anlamış olmalıydı çünkü ilk tepkisi omuz silkmek olmuştı.

"Oh! Oh, adamım, burada ne yapıyorsun?" Rosa ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Ambulans ağırmamı ister misin? Biraz su kaynatıp arşafaları yırtayım mı? Çok heyecanlıyım, korkmuş bir şekilde."

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim, bir kez daha kollarımı açtım. Ancak bu sefer bir kasılma başladı. Karnımı tuttum, içimden çekilen nefesi geri almak için soluk soluğa kaldım.

"Cazzo, gattina. Otur."

"Ben iyiyim," dedim, geçerken derin bir nefes aldım. Biraz kıpırdandım, karnımın yan tarafındaki sıkı bir noktayı ovuşturdum.

Tam Lou ve Rachelle içeri dalmışlardı ki, onları şaşırtıcı bir şekilde Julie, Tina ve Luc takip etti ve bir kasılma daha başladı.

Luc paniklemiş bir ifadeyle, "Vay anasını, Faust olayının ta kendisi," dedi. "Dil," diye nefes nefese kaldım, "Luca Amca!"

Etrafımızdaki kaos patladı, endişeli ailem benimle

i l g i l e n i r k e n bunu iyi anlıyorlardı.

İstediğim ve hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim her şeydi.

"Yeter!" diye bağırdı kocam herkesin içinde. "Dahlia, düzenli
o l m a m a l a r ı umurumda değil. Biz gidiyoruz."

"Tamam, ama bana borçlusun. Bence Faust kulağa hoş geliyor. Paket servis yapar mı?"

"Senin için mi?" Luc sordu. "Yemek yapmak için hastanenin mutfağına yerleşti. Biraz da bana ver."

"Hayır." Adelaide'in önünde dikkatlice eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. Büyük, soluk yeşil gözler bana baktı. "Ben abla mıyım?"

"Yakında, bebeğim. Seni çok seviyorum. Dünyadaki en iyi abla sen olacaksın."

"Biliyorum."

Babasının güvenine sahip olduğu kesin.

Son bir kez sarıldıktan sonra onu bıraktım. Ayağa kalkan Theo beni odadan asansöre doğru sürükledi.

Başımı eğip kirpiklerimi kırıştıtırırken masum görünmeye çalıştım. "Hey, sence zamanımız var mı?"

"Hayır." Başını salladı ve "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın" diye mırıldandı.

"Ne? Bir şeyler içmek için zamanımız olup olmadığını soracaktım. Susadım."

Bir kaşını kaldırdı.

Gülümsedim ve omuz silktim. "Denemeye değerdi."

Kolunu bana dolayarak alnımdan öptü. "Seni seviyorum, gattina'm. Teşekkür ederim."

"Doğum sırasında sana ne dediğimi duyana kadar bana teşekkür etme. Ama ben de seni seviyorum, Theo'm." Kocamın bana sarılmasına izin vererek, muhtemelen bir süre yaşayacağım son birkaç sessiz anın tadını çıkardım.

Niall hepimizden daha gergindi, bizi aceleyle hastaneye götürürken endişeli ve telaşlıydı. Oraya vardığımızda cipten atladı ve arka kapıyı açtı. Ben aşağı inerken havada asılı kaldı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Hastane girişine doğru dönmeye başladığımda kendimi nazik bir kucaklaşmanın içinde buldum.

Niall beni aynı hızla bırakmadan önce "İyi şanslar," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," diye fısıldadıktan sonra kocam tarafından bir kez daha koşturuldum.

Ancak bir kasılma daha geldiğinde, sabırsızlığı için minnettar oldum.

Sonraki birkaç saat aceleyle geçti. Kolay değildi ama minik tiz çılgılığı duyduğumda buna değdiğini anladım.

Theo yatağın üstünden bana baktı, gözleri parlıyordu. "Bir oğlan. Gattina'm, bana bir erkek çocuk verdin." Doktor ona bebeğimizi kucağına alması ve ten tene temas için göğsüme koyması için onay verdi.

Terlemiştim, ağrım vardı ve o kadar mutluydum ki patlayacağımı sandım. Minik oğlumla kocamın arasına bakarken gözyaşlarına boğuldum.

"O çok güzel."

Birkaç dakika sonra hemşireler bebeği temizlemek ve işlerini yapmak için aldılar.

Bir hemşire isim kartını tutarak, "Anne ve babanızın ismi var mı?" diye sordu.

Başımı sallamadan önce Theo'ya baktım. "Evet. Lucian. Lucian Marcus Amato." "Çok güzel," dedi ve not aldı.

"Sen de öylesin," diye fısıldadı Theo alnımdan öperek. "Gidip Adelaide'i bekleme odasından alacağım."

Bir süre sonra, hemşire çılgılık atan Lucian'ı bana uzatırken onu taşıyarak geri geldi.

Hemen yanımdaki yatağı okşadım.

Onu yerine oturtan Theo, dizlerimin yanına oturmadan önce fotoğraf makinemi aldı.

"Bu benim bebeğim mi?" Adelaide gözleri kocaman ve parlak bir şekilde sordu. "Evet, tatlım. Bu senin küçük kardeşin, Lucian."

"Merhaba Luushhhhen," diye şarkı söyledi. Onun sesini duyan kardeşi ağlamayı kesti. Ona gamzeli bir gülümseme verdi. "Benim bir tişörtüm var, üzerinde abla yazıyor. Annem sana da küçük kardeş gömleği aldı." Elini kaldırdığında gerildim, ama çok nazikçe onun eline dokundu. "Seni seviyorum, kardeşim."

Lucian'ı babasına teslim ettikten sonra fotoğraf makinesini aldım ve çekmeye başladım. Daha fazla resim çerçevesini nereye koyacağımdan emin değildim ama bir yer bulacaktım.

Bir süre öylece oturduk, kendi dünyamızda sadece ailemiz vardı.

Tanrım, kocam çok seksi.

Ikınırken söylediklerim için özür dilemeliyim. Umarım uykusunda asla kırmayacağımı biliyordur.

Çok seviyorum.

Bir süre sonra ailenin geri kalanının içeri girmesi için onay verdik. Çiçekler, balonlar, hediyeler ve gürültü patlamasıyla içeri girdiler.

Lucian bunların hepsini uyuyarak atlattı.

"Bu ailede çok başarılı olacak," dedi Lou, yere bakıp gururlu bir baba gibi g ü l ü m s e y e r e k . "Sana söylemiştim. Bambini belli!"

Aklım sık sık geçmişe gitmezdi. Yine de, *ailemle* çevrili o anda, Theo'dan önceki hayatımı düşünmeden edemedim.

Yaşamaktan ziyade var
olmuştum. Bir kafesin içinde
sıkışıp kalmıştım.
Tek başına.
Umut
olmadan.

Ama Theo bunu değiştirdi. Bana özgürlük, umut, bir aile ve mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazla sevgi vermişti.

Tüm kötü anılarımı iyi anılarla değiştirdi.

Heyecanlı kızımı kucağıma alıp yeni doğan oğluma bakarken, sahip olacakları hayatı düşündüm. Kahkaha ve eğlence dolu, onları seven bir aile tarafından çevrelenmiş bir hayat.

Her zaman arandıklarını bileceklerdi.
Ve her zaman mutlu ve güvende
olacaklardı.
Çünkü kimse bizimle uğraşamaz.

Son

...yoksa öyle mi?

Sadece dalga geçiyorum, kesinlikle öyle.

Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları

Hyde Serisi Hyde
ve Arayışı En İyi
Kase Senaryosu

Yazar Hakkında

Layla Frost her zaman bir asi olmuştur. Gerçek bir baş belası.

Layla büyürken ablasından aşırıldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla okumak ve yazmak arasındaki boş zamanlarını rock yaparak (konserlerde, kanepede, arabada... Yeterince içine girerseniz her yer bir sahnedir), TV izleyerek (ne kadar nerdier o kadar iyi!) ve yemek meraklısı olarak geçiriyor. New York'ta yaşamasına rağmen (şehir değil, eyalet) koyu bir Red Sox taraftarı.

Layla Frost ile bağlantı kurun

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum. Lütfen takip edin... Yani, beni takip edin:

[Facebook](#)

[Yaramaz Cupcakes](#)

Grubu

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Mağazam](#)

[Benim Sitem](#)

Twitter ve Instagram: @LaylaFWrites E-
posta: laylafrostwrites@gmail.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

